

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ☉ ΓΙΜΗ Δρ. 6.-

νακάρη της, δείχνοντας κάποιον οφθαλμοφανώς άγανακτισμένο κύριο που κάθεται στο διπλανό τραπέζι.

Και ο άνθρωπος... έκρηξε γνύται:

— «Α! ως εδώ και μη παρέκει! Άρκετά μάς πρήξατε τόσην ώρα με τον Μπούλη σας! Όρίστε μας! Πού θα με βάλετε να παραστήσω τό... μπαμπούλα!»

Και οι υπόλοιποι θαμώνες έδικαίωσαν τον «έκραγόντα» και έσυχώρεσαν τα πεθμένα του άειμνήστου... «Ηρώδη!»

Η «γραμμή Ντιόρ», δηλαδή το καινούργιο... «δι-ολι» του δικτάτορος αυτού της γυναικείας μόδας, που στα καλά καθούμενα έσκέπ-θημα του συγκοινωνιοπληκτου κύρ-Σταύρου. Όσο δέ για την... έκτέλεσι του Ντιόρ, ανεβλήθη δι' ευθε-τώτερον χρόνον!

ΕΚΕΙ κοντά στην πλατεία Βάθης συναντιούνται δύο συνταξιούχοι, δημοδιδάκα-λοι. Χαιρετούνται έγκαρδί-ως και παίρνουν σιγά-σιγά και μετά κόπου την όδον 'Αχαρνών...

Σε μία στιγμή ο ένας άπ' τους δύο κορφώνει κυριο-λεκτικώς τα πόδια του στο πεζοδρόμιο και τα βλέμμα-τά του στην παρακείμενη βιτρίνα...

—Τι έθαβες Πανσανία! τον ρωτάει ο άλλος...

—Πρός το παρόν τίποτα... 'Ηθαβην άπλως μίαν ζωή-ράν συγκίνησιν, μόλις αντί-κρυσαν την μικράν αυτήν έν-πιγραφήν.

—'Η όποια τί γράφει;

—«Ενδύονται κομδία!»

—Αίολος, Δωροθέα μου.

—Καλέ, τι καμώματα είν' αυτά. Να κρύβη δηλαδή η γυναίκα αυτά που της χα-ρισε ο Πλάτων;

—Γραμμή να σου πετύχνη!

—Αμ κάτι τέτοιες γραμ-μές θάπρεπε να τις πετάνε στα σκουπίδια!

—Πέστο ψέμματα, παρη-θαίνει άποροκλήτος στη συ-ζήτησι ένας άναθός γείτο-νας.

—Μα στο θεό σου, κύρ-Σταύρο. Είνε γραμμή αυτή!

—Αμ δεν είναι. Να μου πης άλλες γραμμές μάλι-στα!

—Σάν ποιά δηλαδή;

—Νά, η γραμμή... 'Ομό-νοια - Βέικου!

—Και τι δουλειά έχουνε

τα λεωφορεία με τη γραμ-μή Ντιόρ;

—Ποιά γραμμή Ντιόρ; 'Ε-γώ νόμιζα ότι μιλάτε για

την γραμμή 'Ιπποκράτους - Κολοκυνθούσι!

Και η ονομαπάρουσα δημ-ογυρις έγέλασε με τό πά-θημα του συγκοινωνιοπληκ-του κύρ-Σταύρου. Όσο δέ για την... έκτέλεσι του Ντιόρ, ανεβλήθη δι' ευθε-τώτερον χρόνον!

ΕΚΕΙ κοντά στην πλατεία Βάθης συναντιούνται δύο συνταξιούχοι, δημοδιδάκα-λοι. Χαιρετούνται έγκαρδί-ως και παίρνουν σιγά-σιγά και μετά κόπου την όδον 'Αχαρνών...

Σε μία στιγμή ο ένας άπ' τους δύο κορφώνει κυριο-λεκτικώς τα πόδια του στο πεζοδρόμιο και τα βλέμμα-τά του στην παρακείμενη βιτρίνα...

—Τι έθαβες Πανσανία! τον ρωτάει ο άλλος...

—Πρός το παρόν τίποτα... 'Ηθαβην άπλως μίαν ζωή-ράν συγκίνησιν, μόλις αντί-κρυσαν την μικράν αυτήν έν-πιγραφήν.

—'Η όποια τί γράφει;

—«Ενδύονται κομδία!»

—Αίολος, Δωροθέα μου.

—Καλέ, τι καμώματα είν' αυτά. Να κρύβη δηλαδή η γυναίκα αυτά που της χα-ρισε ο Πλάτων;

—Γραμμή να σου πετύχνη!

—Αμ κάτι τέτοιες γραμ-μές θάπρεπε να τις πετάνε στα σκουπίδια!

—Πέστο ψέμματα, παρη-θαίνει άποροκλήτος στη συ-ζήτησι ένας άναθός γείτο-νας.

—Μα στο θεό σου, κύρ-Σταύρο. Είνε γραμμή αυτή!

—Αμ δεν είναι. Να μου πης άλλες γραμμές μάλι-στα!

—Σάν ποιά δηλαδή;

—Και γιατί συγκινήθηκες;

—Διότι, δυστυχώς, δεν εί-μαι κι' εγώ... κομδίου για να ενδύομαι με τόσην ευ-κολία!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η ΜΟΝΗ ΕΛΠΙΣ

Μισοβόλατε πολίτα και υπάλληλε κοινώς,

που την αύριον την είχατε μέχρι τώρα γεγονός,

χάσε πλέον τις ελπίδες μία για πάντα κι' ετοιμά- (σου)

να λαμβάνης, εις το μέλλον, το μικρόν επίδομά (σου).

Ο μισθός σου δεν αύξάνει, ούτε κατά δεκαράκι

κι' άς υπήρξε της ζωής σου το μεγάλο το μεράκι.

Εις την επιδοσίαν σου, το λοιπόν κι' εσύ βάσισον

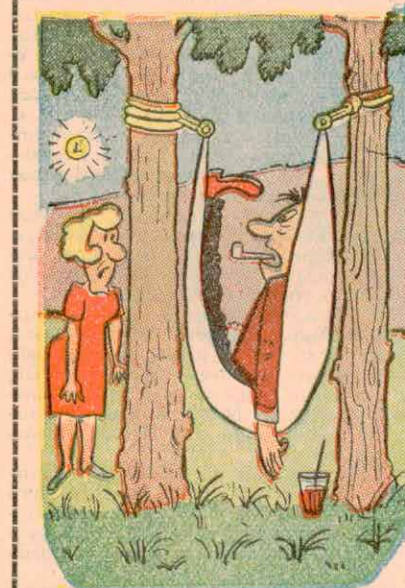
και να λες εδώ και πέρα κι' έν πολλοίς ν' ανα- (φωνής)

«Άξιός, γάρ, ο μισθός μου μόνον έν τούς... ού- (ρανοίς)!

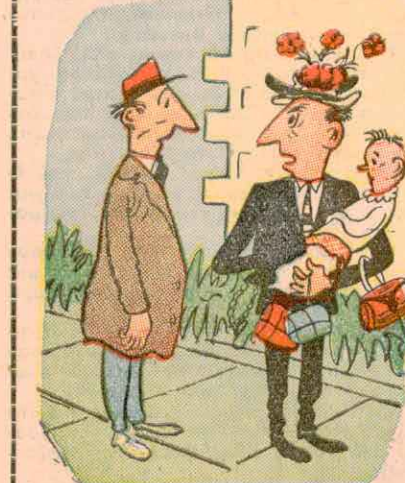
Γ. Θ-ς.

— Κώστα! Φεύγει η κυρία Καλλιόπη...

— Δεν σου είπα, ότι εδώ δεν μπο- ρούσες να στήσεις το κρεμαστό κρεβ- έάτι σου;...

— Πάει, φίλε μου, τελείωσαν ό- λα μεταξύ μας! Μου έδωσαν πίσω όλα τα δώρα μου.

«Εδώ όμως, στη δεύτερη αυτή πρότασι, σκον-ιάζει η υπόθεσι. Άρρησι του κοριτσιού...» Έγώ άρνιέμαι γιατί φοβούμαι να βρεθώ μόνη με τον άντρα που αγαπώ και πού μ' αγαπά κι' αυτός. Πώς να τον μείνω μαζί του σε τέσ-σερις τοίχους, αφού και στον άνοιχτό χώρο, όπου βλέπόμεστε, πάλι, όταν είναι πλήρης η μοναξιά, τα χάρδια του είναι τολημρά;»

Τού το λέει, κι' εκείνος γελά με τους φόβους της. Τη βεβαιώνει, ότι δεν τη βλέπει σαν μία φιλενάδα με την όποία θέλει να περνά ευχά-ριστα την ώρα του, αλλά σά μία γυναίκα με την όποία θέλει να ζήσει. Και άφίνει να ύπονοηθή — αυτό τουλάχιστον φαντάζεται η κόρη — ό-τι η επιθυμία του είναι να ολοκληρωθή, πριν από το γάμο, η αγάπη τους.

Ίσως νάχη και δίκιο — σκέπτεται η κο-πέλλα. Ίσως — έξασκολουθή η ίδια τις σκέ-ψεις της — αυτό να είναι το σωστό. Δυό άνθρω-ποι που ολοκληρώνουν τις σχέσεις τους πριν παντρευτούν, δεν έχουν φόβο να δοκιμάσουν ά-πογοητεύσεις ύστερ' από την ένωσί τους.

Όραίες είναι οι θεωρίες. Κάθε θεωρία όμως πρέπει να τη βλέπουμε μέσα στο κλίμα του τόπου στον όποίο άναπτύσσεται. Λαμπρή η θεωρία για άλλες χώρες, όπου διαφορετικά εί-ναι τα ήθη και όπου οι νέες, ως τη στιγμή του γάμου των, κάνουν, όπως λέμε, τη ζωή τους. 'Η ολοκληρωσι των σχέσεων τους με τον άντρα δέ θεωρείται εκεί έκδήλωσι άπαγορευ-μένη από τον ήθικό νόμο, πράξι που τις μειώ-νει και πολλές φορές έμποδίζει το γάμο. Δια-φορετική η δική μας άτμόσφαιρα. Ίδιως σέ πα-λαιότερους καιρούς, όπου εια κορίτσι με πλη-ρη έρωτική ζωή, όταν δεν το έσφαζαν ο πα-τέρας, ο άδελφός, οι διάφοροι 'Ηρακλείς της

τιμής του, έμμεν ισόβια στιγματισμένο.

Έχει άλλωστε σήμερα η κατάστασι, όχι ό-μως τόσο, ώστε χωρίς περίσκεψι, να παραδί-δουν — μεγάλη σημασία στις πρόωρες ζωηρότητες των κορι-τσιών. Είναι άλλοι που παίρνουν νέες με παρελθόν.

Δεν μπορούμε όμως να μιλήσουμε για κανόνα. Πρόκειται για εξαίρεσεις. Οι εξαίρεσεις δε αυτές περιορίζονται όσο προχωρούμε από την πρωτεύουσα στην έπαρχία κι' από κεί στην ύπαιθρο.

Άλλα και στις περιπτώσεις που ο σύζυγος συγχωρεί το παρελ-θόν εκείνης που παντρεύεται, θάρρη ώρα, ώρα προστριβών, θυ-μών, συγκρούσεων, που θα ρίξη την προσβολή στο πρόσωπο της γυναίκας του και θα της θυμίση βάνουσα τα περασμένα.

Άλλα και στις περιπτώσεις που ο σύζυγος συγχωρεί το παρελ-θόν εκείνης που παντρεύεται, θάρρη ώρα, ώρα προστριβών, θυ-μών, συγκρούσεων, που θα ρίξη την προσβολή στο πρόσωπο της γυναίκας του και θα της θυμίση βάνουσα τα περασμένα.

Δεν προχωρώ σήμερα στην ουσία. Είπαμε, άλλωστε, πολλές φορές τις γνώμες μας πάνω σ' αυτό το θέμα, ώστε να μη είναι ά-παραίτητη η επανάληψι. Προτιμούμε να σταθούμε κοντά στην 'Ελ-ληνίδα που σέβεται την υπόληψι της και αντιμετώπιζει το πρό-βλημα. Όπως η επιστολογράφος. Μπρός βαθύ και πίσω ρέμμα. Σκληρό δίλημμα. Από το ένα μέρος η έπιμονή του, άς πούμε, μνηστήρα. Από το άλλο η δική της αντίστασι.

Αν συνεχίση την αντίστασι, φοβάται ότι θα τον χάσει. Να θέση ζήτημα άμεσου γά-μου ή χωρισμού δεν μπορεί. Θα του έδινε έτσι την εντύπωσι ότι φερει συζυγο. Να συνεχίση μαζί του τις σχέσεις και ν' άφήση στο χρόνο να κάνει το έργο του, δύσκολο. 'Η πόλι που ζούμε εί-ναι μικρή κι' ο κόσμος κακός. Άλλά ούτε ο έγωισμός μου μου επι-τρέπει να περνά και να λένε «πάει κι' αυτή».

Κι' έπειτα — αυτό το προσθέτομ' έμεις — ποιός τη βεβαιώ-νει για τις προθέσεις του; Ποιός έξερει αν αυτή η έπιθυμία του νέου να γνωριστούν πληρύτερα, δεν είναι μία από τις επανωλή-ψεις του κόλπου που τόσο πολύ συνηθίζεται; 'Η πλήρης γνωρι-μία, κι' ύστερα από δώ πάν κι' άλλοι. Άλλά πάρτε την καλύτερη έκδοχή: ότι δηλαδή ελκρινείας είναι οι προθέσεις του παιδιού. 'Αν όμως με την ελκρινεία αυτή γυρίση, μετά την επικοινωνία και της ππ: «Αγαπητή μου, η γνωριμία με άπογοήτευσε. Φοβούμαι ότι θα ζήσουμε δυστυχώς. Γι' αυτό φεύγω». Τι θα γίνει τότε το κορίτσι; Πώς θα σταθή; Πώς θα παντρευθή; Πώς θα δει στα μά-τια τους δικούς της; Ευκόλο να λέμε όπισθοδρομικές τις νέες που άποκρούουν τους βιαστικούς και άνεύθυνους. Όπως όπως είπαμε, όλα είναι σχετικά. Τίποτα δέ άπ' όλα αυτά δεν δικαιολογεί επιτά-λαιες άναποκρίσεις των κοριτσιών μας στις επείγουσες προσκλή-σεις των νυμφιών.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

«Πώς να τον μείνω μαζί του...»

ΕΠΕΙΓΟΥΣΕΣ ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ

Κοζερί της εβδομάδος

Νέα με σκέψι τετράγωνη. Δυό χρόνια εί-ναι που τελείωσε το Γυμνάσιό της. Στην έπαρχία ζή. Μονότονη ζωή, που την κάνουν πιο άχαρη ακόμα οι οικογενειακές της συνθήκες. Τους έχει όλους τους δικούς της: πατέρα, μητέρα, αδελφία.

Άλλά οι μόν γονείς, βιδωμένοι πάνω στις παλιές τους άρχές, της έμποδίζουν τις κινήσεις, τα δέ αδελφία της, από άδιαφορία, δεν πρόσεξαν, ότι η αδελφή τους μεγάλωσε, ότι έχει ανάγκη να ζή-ση κοσμικά, άς είναι και στο στενό περιβάλλον της μικρής πόλεως της. Κάτι θα της ήταν κι' αυτό.

Όλη όμως η ζωή της είναι καμιά βολτίτσα το βράδυ στον κει-τρικό δρόμο και κανένα σινεμά. Δηλαδή, τέσσερες ως πέντε φορές το χρόνο, και πάντα με τη συνοδεία του μπαμπά ή της μαμάς.

Οι περιορισμοί όμως αυτοί δεν την έμποδίσαν να κάνει τη γνω-ριμία της. Άνέραστα είχε περάσει ως τότε τα χρόνια της. Θα είχε βέβαια τις κλίσεις της στους άστέρες της όθονης και στους ήρωες των μυθιστορημάτων, που διαβάζει. Ίσως και κανείς περισσότερος-άπτός, κάποιος από τους νέους της έπαρχίας, να κινούσε περισ-σότερο από τους άλλους το ενδιαφέρον της. Άλλά το ενδιαφέρον αυτό δεν πήρε καμιά συγκεκριμένη μορφή.

Τώρα η κατάστασι είναι διαφορετική. Πάνω στη μόνωσί της, μία γνωριμία. Άμοιβαία συμπάθεια τους έφερε τον ένα κοντά στον άλλον. Δέ φαίνεται — έκ μέρους της, τουλάχιστον — ό θυελλώ-δης έρωτας. Φαίνεται όμως ένα βαθύ αίσθημα στο όποιο αποδίδει μεγάλη σημασία και που δε θα ήθελε με κανένα τρόπο να χάσει.

Και τί ραγδαία εξέλιξι! Σκεφθήτε, ότι από την πρώτη μέρα που γνωρίστηκαν, ο νέος έθεσε καθαρά το ζήτημα: γάμος. Πράγμα όχι πολύ συνηθισμένο στον τόπο μας. 'Ο γάμος στους άντρες της 'Ελ-λάδας, φαίνεται σαν το άγκάθι του τριαντάφυλλου. 'Αν ήταν τρώ-πος να χαρούν το άρωμα του λουλουδιού, χωρίς να τους άγκυλώση το άγκάθι...

Γι' αυτό, παρελκύουν τις έκκρεμότητες, άποφεύγουν να κάνουν λόγο, προσπαθούν να κερδίσουν καιρό, και δέ θ' άνοιγαν τέτοιες ιστορίες, αν η όχλησι δεν προερχόταν έπίμονα από τις κοπέλλες. Άλλά να που εδώ πρόλαβε ο νέος. 'Ο γάμος είναι η πρόθεσι του. Φυσικά, είπε, με την προϋπόθεσι πρώτα να γνωριστούν. «Δέ-χθηκα να συναντηθώ με μερικές φορές, για να ίδούμε αν είναι δυ-νατόν να ταϊριάσουμε. Συναντηθήκαμε και κατάλαβα ότι τον άγα-πούσαν».

Αυτό όμως το πρώτο στάδιο της γνωριμίας, δέ φάνηκε άρκετό στο μελλονίμφο. Συναντήσεις που γίνονταν στο ύπαιθρο και με το φόβο μήπως τους δη κανείς, δεν τους επέτρεπαν να συζητήσουν ήρεμα το θέμα τους. Θα προτιμούσε τον κλειστό χώρο. Μία γνώρι-α, όπου βάμεναν μόνοι οι δύο τους χωρίς το τρίτο μάτι, το μάτι μά-λιστα της έπαρχίας, που δεν άστειεύεται 'Ερευνητικό, διεισδυτικό, ανέλετο.

Πολλοί είναι εκείνοι που βεβαιώνουν ότι το φάντασμα του Λίνκολν τριγυρίζει στον Λευκό Οίκο...

Ιά φαντάσματα του Λευκού Οίκου

Η λιποθυμία της βασίλισσας της Ολλανδίας Βιλελμίνης

Υπάρχουν φαντάσματα στον Λευκό Οίκο; Όσο δύσπιστος και επιφυλακτικός και αν είναι κανείς στο θέμα αυτό, δεν μπορεί να αγνοήσει έντελώς τις μαρτυρίες πολλών από τους κατὰ καιρούς μοιγμούς ενοίκους του προεδρικού μεγάρου της Ουάσιγκτον. Άλλοι βεβαιώνουν, ότι το πρώτο σπίτι των Ηνωμένων Πολιτειών είναι γεμάτο από φαντάσματα και άλλοι πα-
ραδέχονται, ότι μπορεί να υπάρχουν.

Όπως φαίνεται από τις περισσότερες αφηγήσεις, το κυριότερο φάντασμα του Λευκού Οίκου, είναι του Αβραάμ Λίνκολν. Στις παραμονές μεγάλων εθνικών συμφορών, μάλιστα, όπως είναι η κήρυξη πολέμου, το φάντασμα του Λίνκολν τριγυρίζει ανήσυχος στα δωμάτια και τους διαδρόμους του Λευκού Οίκου.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι κάτοικοι του Λευκού Οίκου, που έχουν την ικανότητα να νοιώθουν την παρουσία των φαντασμάτων, άκουσε τὰ χτυπήματα από τις μπότες του Λίνκολν στο δεύτερο πάτωμα.

Ο Χάρρυ Τρούμαν, προκάτοχος του σημερινού Προέδρου Αϊζενχάουερ, δεν πιστεύει σε φαντάσματα. Στη σελίδα 116 του προσωπικού του ημερολογίου, όμως, με ημερομηνία 27 Μαΐου 1945, γράφει:

«Η κόρη μου και δύο φίλες της, η Τζέιν Λίνγκο και η κυρία Ράιτ, θα κοιμηθούν απόψε στο δωμάτιο του Λίνκολν. Αν δεν φοβόμουν, ότι θα τρομάξουν, θα έκανα το φάντασμα του Λίνκολν! Πολλοί από τους υπηρέτες του Λευκού Οίκου ορκίζονται, ότι έχουν δει το φάντασμα αυτό αρκετά συχνά».

Σε μία πρόσφατη συνέντευξή του με Αμερικανό δημοσιογράφο, εξ άλλου, αφηγήθηκε δύο περιστατικά, που, όπως παραδέχθηκε, του έκαναν εντύπωση και τον έβαλαν σε σκέψεις.

Και τὰ δύο περιστατικά, μοιας μεταξύ τους, έγιναν κατά τη διάρκεια του πολέμου, όποτε ο κ. Τρούμαν είχε τακτική τηλεφωνική επικοινωνία με τον Άγγλο πρωθυπουργό κ. Τσώρτσιλ. Ένα βράδυ, ο κ. Τρούμαν άκουσε πολλά χτυπήματα στην πόρτα της κρεβατοκάμαράς του. Όταν όμως σηκώθηκε και άνοιξε, είδε με έκπληξή του, ότι δεν ήταν κανείς στην πόρτα και ότι ο διάδρομος ήταν άδειος. Το ίδιο συνέβη κι' άλλη μία φορά.

Η κ. Έλεονώρα Ρούζβελτ, που χρησιμοποίησε την κρεβατοκάμαρα του Λίνκολν ως σπουδαστήριο, τὸν καιρό που έμενε στο Λευκό Οίκο, αναφέρει ότι πολλοί από τους υπηρέτες, έδλεπαν και άκουγαν συχνά το φάντασμα του Αβραάμ Λίνκολν. Η «άγαπημένη του γωνία» μάλιστα, ήταν τὸ περίφημο «Οβάλ Παράθυρο», όπου τὸν έδλεπαν πολύ συχνά να κάβεται σκεπτικός.

«Οι ξαφνικοί θόρυβοι μέσα στη νύχτα, σ' ένα παλιό σπίτι, όπως είναι ο Λευκός Οίκος, είναι δικαιολογημένοι, λέει η κ. Ρούζβελτ. Πολλές φορές, όμως, όταν εργαζόμουν ως αργά τη νύχτα, είχα την εντύπωση, ότι κάποιος πίσω από την πλάτη μου με παρακολουθούσε. Το συναίσθημα αυτό ήταν τόσο δυνατό, ώστε γύριζα άσυναίσθητα τὸ κεφάλι μου. Φυσικά, δεν έβλεπα κανέναν».

Τὸ βέβαιο είναι πάντως, ότι, μέσα στα τελευταία πενήντα χρόνια, εκατοντάδες υπαλλήλων και υπηρέτων του Λευκού Οίκου βεβαιώνουν ότι είδαν το φάντασμα του Λίνκολν στο «Οβάλ Παράθυρο».

Στὸ διάστημα, εξ άλλου, που ὁ Τάφτ είχε αναλάβει τὴν Προεδρία, οί υπηρέτες του Λευκού Οίκου ανέφεραν καθημερινῶς, ότι έδλεπαν το φάντασμα τῆς Ἀμπιγκαίηλ Άνταμς, συζύγου τὸν δεύτερου Προέδρου τὸν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Βεβαιώναν

μάλιστα, ότι τὴν έδλεπαν να περνά ανάμεσα από τις πόρτες.

Ένας από τους υπηρέτες του Φραγκλίνου Ρούζβελτ, που εργάσθηκε ένδεκα χρόνια στον Λευκό Οίκο, είναι βέβαιος, ότι είχε δὴ ἀμέτρητα φαντάσματα στο Προεδρικό Μέγαρο. Προσθέτει μάλιστα, ότι κάθε φορά που επρόκειτο να πεθάνη κάποιος από τους ανθρώπους του Λευκού Οίκου, ένας από τους ζωγραφικούς πίνακες τὸν μεγάρου, έπεφτε από τον τοίχο, χωρίς να υπάρχει αἰτία.

Τὸ βράδυ πρὶν από τὸ θάνατο τῆς μητέρας τὸυ Φραγκλίνου Ρούζβελτ, άκούγονταν πολλοί παράξενοι θόρυβοι στο «Γαλάζιο Δωμάτιο». Όταν όμως οί υπηρέτες μπήκαν μέσα, δεν βρήκαν κανέναν άνθρωπο και έβγαλαν τὸ συμπέρασμα, ότι τὰ φαντάσματα ήταν εκείνα που έκαναν τους παράξενους θόρυβους.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, ὁ Λευκός Οίκος φιλοξένησε γιὰ ένα διάστημα μία έκλεκτὴ προσκεκλημένη, μαζί με τὸν γραμματέα της και μία κυρία ἐπὶ τὸν Τιμόν. Ὁ υπηρέτης τὸυ Ρούζβελτ, που εργαζόταν τότε στο Λευκό Οίκο, ἀρνήθηκε να ἀποκαλύψη τὸ ὄνομά της, ἀλλὰ θεωρεῖται βέβαιον, ότι επρόκειτο γιὰ τὴν βασίλισσα τῆς Ολλανδίας Βιλελμίνη.

Ένα πρωί, λοιπόν, ἡ ὑψηλὴ φιλοξενομένη ἀνῆγειρε στὸν τότε Πρόεδρο Ρούζβελτ, ότι τὸ προηγούμενο βράδυ, είχε λιποθυμήσει από τὸν τρόμο της.

— Λίγο μετά τὰ μεσάνυχτα, εἶπε, άκουσα χτυπήματα στην πόρτα τοῦ δωματίου μου. Σηκώθηκα και τὴν άνοιξα. Ὅσο παράξενο κι' αν φανή, στην πόρτα στεκόταν ὁ Αβραάμ Λίνκολν. Ἀπὸ τὴ στιγμή εκείνη, δεν θυμάμαι τίποτ' άλλο, γιατί λιποθύμησα...

Δύο ἄλλοι ὑψηλοί προσκεκλημένοι, που φιλοξενηθήκαν επίσης στο Λευκό Οίκο, τὸν ἐγκατέλειψαν μετά από μερικές ἡμέρες, γιατί ένα βράδυ ἡ κυρία είδε ένα φάντασμα που προσπαθούσε να βάλῃ φωτιά στο κρεβάτι τους!...

Σκανδαλίσθηκε ὁ ἀθέῳς

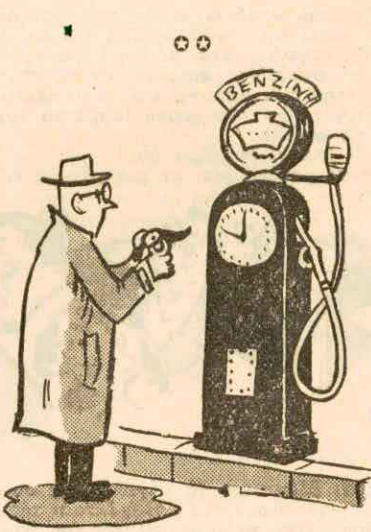
Ένας ἀθέῳς, στην Ἰσπανία, ἀρνήθηκε να παντρευῇ μία ὁμορφὴ κοπέλα μ' ένα ταυρομάχο, γιατί τὸν σκανδαλίζει τὸ ντύσιμό της! Μόλις είχε ἀρχίσει τὸ μυστήριο, κύτταξε αὐστηρά τὸ ὑπερβολικὰ τολμηρὸ ντεκολτέ της και τὴ γυναι τῆς μπράτσας και τῆς εἶπε:

— Ἀρνούμαι να σὰς παντρεύω, ἔτσι ἀνήθικα ντυμένη!

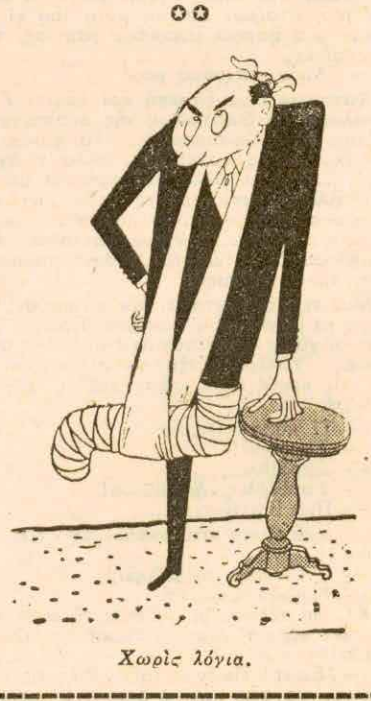
Ἡ νύφη, σαστισμένη και κατακόκκινη, ἔφυγε ἀπ' τὴν ἐκκλησία, μαζί με τὸς συγγενείς και φίλους. Μία βδομάδα ὁμως ἀργότερα, ἔκανε τὸς γάμους της σὲ μίαν ἄλλη ἐκκλησία... με τὸ ἴδιο ὄφρεμα και πάλι!

Αὐτὸ τὸ βοήκη σ' ένα παλιό-πολεῖο. Εἶναι, νομίζω, πολὺ πρακτικὸ γιὰ παιδιὰ...

Ὁ μύθω κανονίζει τὸ ρολόι του.

Χωρὶς λόγια.

ΠΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ ΕΧΕΤΕ ΝΑ ΖΗΣΕΤΕ

ΜΙΑ ὁμάς Γερμανῶν ἐπιστημόνων, ἐπείτα ἀπὸ πολυετείς στατιστικὲς ἐρευνες και μελέτες, κατάρθωσε τελευταῖα νὰ δώσῃ μιά θετική ἀπάντησιν σὲ δύο ἐρωτήματα, που δεν ὑπάρχει κανείς, ἀσφαλῶς, που νὰ μὴν τοῦ βασανίζουν τὴν σκέψιν: Στὸ ἐρώτημα, ἀπὸ ποιὲς ἀσθένειες κινδυνεύει περισσότερο ἓνα ἄτομο, ἀνάλογα με τὸ φύλο, στὸ ὁποῖο ἀνήκει, και τὴν ἡλικία, στην ὁποία βρίσκεται, και στὸ ἐρώτημα, πόσα χρόνια τοῦ ὑπολείπονται, κατὰ μέσον ὄρο, νὰ ζήσῃ ἀκόμη.

Οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες περιέλαβαν τὶς αἰτίες θανάτου σὲ πέντε μεγάλες κατηγορίες: Παθήσεις πνευμόνων και ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Παθήσεις καρδιάς και κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Καρκίνο, φυματίωσι, ἀτυχήματα. Καὶ στῆριζόμενοι στὶς ἐπίσημες στατιστικὲς τὼν τελευταίων ἐτῶν, κατέληξαν σὲ συγκεκριμένα συμπεράσματα, γιὰ τὶς ἀναλογικὲς πιθανότητες που ἔχουν οἱ αἰτίες αὐτές, σὲ κάθε καμπὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, νὰ ὀδηγήσουν στο θάνατο.

Στὸν πρώτο πίνακα που κατῆρτισαν, διαγράφονται καθαρά οἱ κίνδυνοι, που ἀπειλοῦν τὰ δύο φύλα στὶς διάφορες ἡλικίες και παρέχεται μιά ἐμμεση συμβουλή γιὰ τὴν κατεύθυνσιν, πρὸς τὴν ὁποία πρέπει νὰ τείνουν οἱ προφυλάξεις που θὰ λαμβάνωμε.

Ὁ δεύτερος πίνακας εἶναι, κατὰ κάποιο τρόπο, μιά συνάρτησι τοῦ πρώτου: Μὲ τὴν πάροδο τὼν ἐτῶν, ὠρισμένοι κίνδυνοι μειώνονται ἢ πλησιάζουν νὰ ἐκλείψουν τελείως. Κατὰ συνέπειαν, αὐξάνονται και οἱ πιθανότητες γιὰ τὴν παράτασιν τῆς ζωῆς.

Γιὰ νὰ βρῆτε πόσα χρόνια ζωῆς σὰς μένουν ἀκόμη, δεν ἔχετε, παρά νὰ ἀναζητήσετε στην βάσιν τοῦ πίνακος τὴν ἡλικία σας και νὰ σύρετε μιά ὀριζόντια γραμμὴ στὸ σημεῖο, ὅπου ἡ κάθετος τῆς ἡλικίας τέμνεται με τὴν μαύρην καμπύλη — γιὰ τοὺς ἄνδρες — ἢ με τὴν διακεκομμένη — γιὰ τὶς γυναῖκες.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε, ὁμως, τὸν μέσο αὐτὸ ὄρο ζωῆς, που σὰς παρέχουν οἱ στατιστικὲς πιθανότητες, ἢ και γιὰ νὰ τὸν ὑπερβῆτε, χρειάζονται ὠρισμένα μέτρα και προφυλάξεις, τὰ ὁποία σὰς ὑποδεικνύουν, στην συνέχεια τὼν συμπερασμάτων τῆς ἐρεύνης τους, οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες.

Στὴ νεανική ἡλικία, μεταξύ 15 και 30 ἐτῶν, τὴν μέγιστη ἀπειλὴ ἐκπροσωποῦν, ὅπως προκύπτει, τὰ ἀτυχήματα και ἀκολουθεῖ ἡ φυματίωσις. Γιὰ τὴν ἡλικία αὕτη, τέσσερες εἶναι οἱ βασικὲς συμβουλὲς τὼν Γερμανῶν ἐπιστημόνων:

Πρώτον, μεγαλύτερη προσοχή και περιορισμός τῆς ἐμφυτης στὰ νεαρά ἄτομα τάσεως γιὰ ριψοκίνδυνες ἀσχολίες. Δεύτερον, ἀποφυγὴ τὼν καταχρήσεων στὶς διάφορες ἀπολαύσεις. Τρίτον, ἀφθονη και ὑγιεινὴ τροφή. Τέταρτον, συστηματικὴ ἐπίδοσι στην γυμναστικὴ και τὸν ἀθλητισμό.

Στὴν ἡλικία μεταξύ 30 και 40 ἐτῶν, παρουσιάζεται ἓνας νέος μεγάλος κίνδυνος: Οἱ παθήσεις τῆς καρδιάς και τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος. Χρειάζεται, λοιπόν, προσοχή στην διατήρησιν τῆς γραμμῆς σας, γιὰ τὴν ἀποφυγὴ τῆς παχυσαρκίας, που ἀποτελεῖ συχνά τὸ προοίμιον αὐτὸ τοῦ κινδύνου. Προπαντὸς, σωστὴ διαίτα και ἐλαφρὰ ἐπίδοσι στὰ σπόρ, ἀλλὰ χωρὶς ὑπερβολῆς.

Γιὰ τὴν ἡλικία μεταξύ 40 και 44 ἐτῶν — τὸ «καλοκαίρι τῆς ζωῆς», ὅπως ὀνομάζεται — οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες υἱοθετοῦν τὴν σοφὴ συμβουλή, που παρέχει ἓνα παλιὸ κινεζικὸ γνωμικόν:

«Δυὸ φορές λιγώτερο φαγητό, δυὸ φορές περισσότερο τσάι, τρεῖς φορές περισσότερος ὕπνος και τρεῖς φορές περισσότερο γέλιο»!

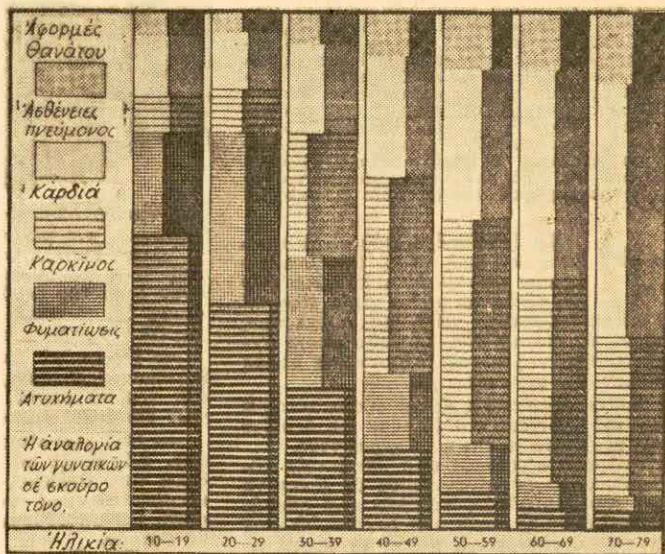
Νὰ μετράτε επίσης τακτικὰ τὸ βάρος σας — προσθέτει ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη — και νὰ μὴν ἐπιτρέπετε στὸν ἑαυτὸ σας νὰ πάρῃ οὔτε ἓνα κιλό παραπάνω.

Στὴν ἡλικία μεταξύ 45 και 49 ἐτῶν, που ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται στὸ κατακόρυφο τῆς δημιουργικῆς του ἀποδόσεως, τὸν προσβάλλει κατὰ προτίμησιν ὁ καρκίνος, ἢ ἡ ἀσθένεια τὼν ἐπιχειρηματιῶν. Καὶ προσβάλλει, ἐνωεῖται, και ἐκείνους που δεν εἶναι ἐπιχειρηματίες!

Και ἀπὸ ποιὲς ἀρρώστειες κινδυνεύετε περισσότερο σὲ κάθε ἡλικία.

Οἱ συμβουλές, που ἀπευθύνουν, γιὰ τὴν προκειμένη περίπτωσι, οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες, εἶναι: Ἐλάττωσις τοῦ διανοητικοῦ μόχθου, περισσότερες ὥρες ἀναπαύσεως τὴν ἡμέρα και ἀλλαγὴ ἀέρος με πλήρη συγχρόνως διακοπὴ τῆς ἐργασίας, γιὰ τρεῖς τὸ λιγώτερο ἑβδομάδες τὸν χρόνο.

Στὴν ἡλικία μεταξύ 50 και 60 ἐτῶν, αὐξάνεται σημαντικὰ ὁ κίνδυνος παθήσεων τῆς καρδιάς, τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος και τὼν πεπτικῶν ὀργάνων. Οἱ παθήσεις τῆς καρδιάς ἀπειλοῦν ἰδιαίτερως τρεῖς κατηγορίες ἐπαγγελματιῶν:

Ὁ πίνακας αὐτὸς δείχνει ἀπὸ ποιὲς ἀφορμές και σὲ ποιά ἡλικία κατὰ μέσον ὄρον πεθαίνουν σήμερον οἱ ἄνθρωποι.

των: Τοὺς γιατροὺς, τοὺς δημοσιογράφους και τοὺς ἐργάτες τῆς βαρείας βιομηχανίας.

Κυριότερες συμβουλὲς γιὰ τὴν ἡλικία αὕτη: Νὰ ἀποφεύγετε κάθε τί, που θὰ μπορούσε νὰ διαταράξῃ τὴν ψυχικὴ ἡρεμία σας. Νὰ κάνετε ὅσο μπορείτε λιγώτερα — τόσο στὸν τομέα τῆς ἐργασίας, ὅσο και στὸν τομέα τὼν ἐντονῶν ἀπολαύσεων. Καί, τὸ καλοκαίρι, νὰ κολυμπάτε ὅσο τὸ δυνατό συχνότερα. Τὸ τελευταῖο αὐτό, προσθέτουν οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες, εἶναι και τὸ σημαντικώτερον ἀπ' ὅλα.

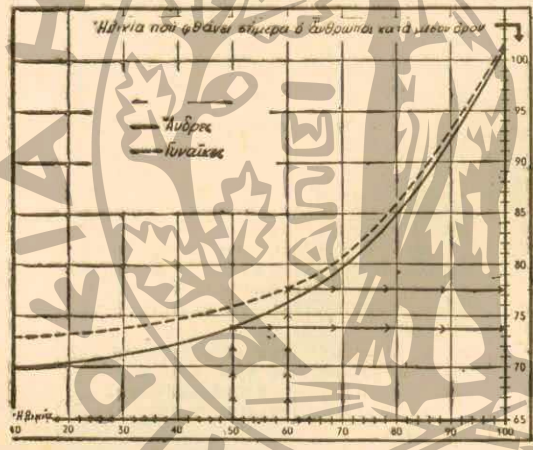
Στὴν ἡλικία μεταξύ 60 και 70 ἐτῶν, τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο ἀποτελεῖ τὸ ἐνδεχόμενο μίας ξαφνικῆς καταπτώσεως τῆς ζωικῆς δυνάμεως. Σ' αὕτη τὴν ἡλικία, ἡ ἐργασία διατηρεῖ τὴν ζωτικότητα τοῦ ὁργανισμοῦ, ἐνῶ ἡ ἀργία τὸν ὀδηγεῖ στην φθορά. Τὸ πρῶτιστο, λοιπόν, μέτρο προφυλάξεως εἶναι ἡ ἐξακολούθησι τῆς ἐργασίας στὸν ἴδιο ἀναλυτικὸ ρυθμό.

Μεταξύ 70 και 80 ἐτῶν, ἡ μεγαλύτερη ἀναλογία θανάτων ὀφείλεται στην καρδιά.

Πρέπει λοιπόν τότε νὰ ἀποφεύγονται ἀπολύτως οἱ γοργὲς και ἀπότομες κινήσεις και ἐπιβάλλεται, ἀρκετὲς φορές κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας, ἀνάπαυσι μισῆς ὥρας στο κρεβάτι — ἰδιαίτερως πρὶν και μετά ἀπὸ κάθε γεῦμα.

Χρειάζεται επίσης προσοχή ἀπὸ τὰ κρυολογήματα, γιατί σ' αὕτη τὴν περίοδο οἱ ἀσθένειες τὼν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνες.

Τέλος, γιὰ ὅσους ἔχουν ὑπερβῇ τὴν ἡλικία τὼν 80 ἐτῶν, οἱ Γερμανοὶ ἐπιστήμονες δεν δίνουν καμμία συμβουλή. Τὸ ὅτι κατάρθωσε ἓνας — ἐξηγούν — νὰ φτάσῃ στὸ ἀξιοζήλευτο αὐτὸ ὄριο, σημαίνει πὼς ἐγνωρίζε τί μέτρα ἔπρεπε νὰ λάβῃ γιὰ τὴ διατήρησιν τῆς υγείας του, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ ὑποδείξεις!

Στὸν πίνακα αὐτὸ βλέπει κανεὶς τὴν ἡλικία στην ὁποία φθάνουν σήμερον κατὰ μέσον ὄρον οἱ ἄνδρες και οἱ γυναῖκες. Παραδείγματα: Ένας ἄνδρας 50 ἐτῶν φθάνει κατὰ μέσον ὄρο στην ἡλικία τὼν 73,8 ἐτῶν. Μία γυναῖκα 60 ἐτῶν φθάνει κατὰ μέσον ὄρο στην ἡλικία τὼν 77,5 ἐτῶν.

Σερενάτα στο βοσμπορό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Νετζίπ διαπιστώνει με λύπη του ότι ο Σείταν δερβίσης, αντί να μορφωθί το γυιό του, του έχει εμπνεύσει το φανατισμό και το μίσος προς την μητέρα του. Το ίδιο βράδυ ο σουλτάνος Μαχμούτ, συνοδευόμενος από τον Νετζίπ και δυο άλλους εμπιστούς του, επικερίζει μια περιοχή στο Γαλατά, όπου διαπαικνύει διάφορα εγκλήματα των γενιτοάρων. Μεταμφιέζονται κατόπιν σε γενιτοάρους και πηγαίνουν στον Τεκέ των δερβισηδών, όπου παρακολουθούν διάφορα ανατοχιστικά θεάματα. Ο Νετζίπ βλέπει με αγανάκτηση το γυιό του Σουλεϊμάν βην ανάμεσα στους φανατικούς που βρίσκονται εκεί.

10^{ον} Οί δερβίσηδες, που είχαν κυριευτεί από ιερή μαγία, άρχισαν τότε σαν τρελλοί πάνω σ' αυτά. Άλλοι τάπιαν με τα χέρια τους κι' άλλοι κολλούσαν τα χείλη τους πάνω τους για να τα ασπασθούν. Σε κάθε τέτοιο άγχιγμα, κραυγές πόκου κι' άγριας χαράς γεμίζουν την αήθουσα.

Άλλοι δερβίσηδες ξεκρεμούσαν σπαθιά από τους τοίχους και βύθιζαν τις λεπίδες τους μέσα στα πόδια ή στα χέρια τους.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους ύστερικούς χορευτές, ο Νετζίπ αναγνώρισε με φρίκη το γυιό του Σουλεϊμάν, που τον είχε οδηγήσει εκεί ο παιδαγωγός του Σείταν. Ο νέος δεν είχε καταφέρει να πιάσει τα πυρακτωμένα γιαταγάνια, αλλά είχε βυθίσει τη λεπίδα ενός μαχαίριου μέσα στο μηρό του.

Μόνο η παρουσία του σουλτάνου εμπόδιζε τον Νετζίπ να ξυλοκοπήσει τον δερβίση Σείταν, που ήταν υπεύθυνος για το κατήντημα αυτό του γιου του.

Η αήθουσα είχε γεμίσει τώρα από ανθρώπους που βογγούσαν. Τό αίμα που έτρεχε από τις πληγές των τραυματισμένων έβαφε κόκκινο το πάτωμα.

Ο σέχης σηκώθηκε τότε και, πηγαίνοντας από τον ένα στον άλλον, φούσωσε τις πληγές τους και τις άλειψε με το σάλιο του.

Γιατί οι ήγούμενοι των ιερών ταγμάτων των δερβισηδών, είχαν το προνόμιο να γιατρεύουν τις πληγές μ' αυτό τον τρόπο.

Οι πόρτες του Τεκέ άνοιξαν κατόπιν σ' εκείνους που είχαν φέρει άρρωστους ή έτοιμοθάνατους, για να παρακαλέσουν το σέχη να τους κάμη καλά.

Ο σέχης δεν αρνιόταν σε κανένα. Με ένα φύσημα και με λίγο σάλιο, χάριζε σ' όλους την ελπίδα, ότι θα ξανάβρισκαν την υγεία τους.

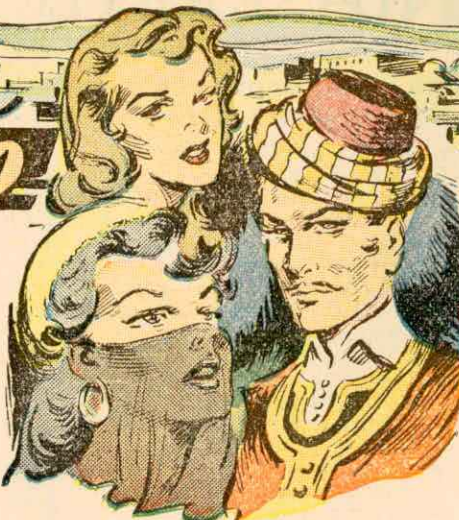
Ανάμεσα σ' εκείνους που περίμεναν το θαυματουργό φύσημα του σέχη, ήταν κι' ο παραμάγειρος του 27ου όρτα, Χουσεϊν. Η πληγή που είχε στο μάγουλο, τον πονούσε πολύ. Παρηγοριόταν, όμως, με τη σκέψη, ότι εκείνος που τον δάγκωσε, είχε πληρώσει με τη ζωή του την πράξη του. Γιατί δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία, ότι ο Γιουσούφ ήταν νεκρός. Κι' άλλωστε, δεν του έπιτρεπόταν ν' αμφιβάλλει, αφού είχε μέσα στη ζώνη του το ρολόγι του θύματος του.

Άλλ' ενώ περίμενε να πάει και σ' αυτόν ο σέχης, αισθανθηκε ένα χέρι που χόχθηκε μέσα στη ζώνη του και πήρε από εκεί το τρώταίο της νίκης του.

Ο Χουσεϊν, μ' όλους τους πόνους του, τινάχτηκε άμέσως όρθιος και έτοιμάστηκε να τιμωρήσει τον κλέφτη, όπως του άξιζε.

Αλλά τα χέρια του έμειναν ακίνητα και τα μάτια του τινάχτηκαν έξω από τις κόγχες τους. Γιατί ο κλέφτης δεν ήταν άλλος από κείνον που νόμιζε για νεκρό, από τον Κουρδού Γιουσούφ.

Όπως είδαμε, οι άνθρωποι του σουλτά-

είμαι εγώ! φώναξε ώργισμένος ο Χουσεϊν. Περίμενε λίγο να βάλει ο σέχης και στη δική μου πληγή το ιερό σάλιο του και τότε κανονίζουμε τους λογαριασμούς μας. Δεν θα χρειαστή, άλλωστε, να πάμε μακριά. Έδώ πιο κάτω, βρίσκεται το νεκροταφείο του Σκούταρι. Εκεί, κάτω από τη σκιά των μεγάλων δέντρων, θα ιδούμε ποιός θα ξεπαστρέψει τον άλλον.

Η εμφάνισι του σέχη τους έκαμε να ήρεμήσουν.

Ο ήγούμενος του Τεκέ φύσηξε στις μύτες και τα μάτια τους και κατόπιν σάλιασε την πληγή του Χουσεϊν. Έπειδή, όμως, το τραύμα του Γιουσούφ ήταν σοβαρότερο, προτίμησε να βάλει πάνω σ' αυτό τα πέλματα των ποδιών του.

Σηκώθηκε! τους είπε.

Ο Χουσεϊν προσπάθησε να σηκωθεί, αλλά δεν το κατάφερε, γιατί φηνόταν από τον πυρετό.

Δεν ήταν καλύτερη η θέσι του Γιουσούφ. Το πόδι του σέχη είχε κάμει τον επίδεσμο να ξεσφιχτεί και το αίμα είχε αρχίσει τώρα να τρέχει και πάλι από την πληγή του. Χρειάστηκε, λοιπόν, να τους βάλουν σε δυο φορείς, για να τους μεταφέρουν έξω από τον Τεκέ.

Το πλήθος που είχε συγκεντρωθεί για να παρακολουθήσει τα θαύματα των δερβισηδών, άρχισε να φεύγει σιγά-σιγά.

Ο σουλτάνος φώναξε τότε τον Νετζίπ και του είπε σιγά:

Ο γυιός σου Σουλεϊμάν ήταν εδώ σήμερα. Από τον φανατισμό του, μπορείς να κρίνεις για το μέλλον του. Τα δέντρα που δεν βλασταίνουν κανονικά, ο καλός κηπουρός, αφού εξαντλήσει όλες τις προσπάθειές του για να τα αναζωογονήσει, τα κόβει από τη ρίζα τους. Υγιάινει και μην ξεχάσεις νάρθηκες αύριο μετά την ώρα της τρίτης προσευχής, στο Γιόκ Σουγιού (περίπτερο των Ουράνιων Υδάτων). Έλπίσε πως θα είμαι σε θέσι να σου ανακοινώσω νέα που θα σ' ευχαριστήσουν.

Η κόρη του σαράφι

Κόντευε να ξημερώσει. Σε λίγο από το ύψος των μινιάρδων, θα άκουγόταν ή φωνή των μουζικίνδων που θα άνηγγελλαν την ώρα της πρώτης προσευχής.

Εκείνη τη στιγμή, ένα από τα παράθυρα του Ισγογιού του σπιτιού του σαράφι Όθανέζ άνοιξε σιγά και το πρόσωπο της κόρης του Ρωψιμάς πρόβαλε στο άνοιγμα.

Ήταν, σ' αλήθεια, πολύ όμορφη η Ρωψιμά, με τα μεγάλα μάτια της, τη βελούδινη επιδερμίδα της και τα κατακόκκινα χείλη της.

Εκείνο το πρωί, όμως, το πρόσωπό της φαινόταν ανήσυχος και το βλέμμα της δεν είχε την ίδια λάμψη όπως άλλοτε.

Η νέα αναστέναζε κυττάζοντας το δρόμο, που περνούσε κάτω από το σπίτι. Ήταν ολόετα έρημος. Ψυχρή δεν φαινόταν πουνενά.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά. Και, ξαφνικά, ένα άλλο παράθυρο άνοιξε λίγο πιο πέρα από το δικό της. Το πρόσωπο του Κιρκόρ εμφανίστηκε σ' αυτό.

Μην φοβάσαι, εξαδέλφη μου, εγώ είμαι, της είπε σιγά. Είχα έναν τρομερό πονοκέφαλο, που δεν μ' άφισε να κοιμηθώ όλη τη νύχτα. Άνοιξα, λοιπόν, το παράθυρό μου για να δροσιάσω...

Είχε κατεβάσει το κεφάλι του σαν το παιδί που λέει ένα ψέμμα, γιατί δεν πίστευε, βέβαια, πως θα κατάφερνε να ξεγελάσει τη Ρωψιμά.

Και, πραγματικά, τα μάτια της νέας εξαλαμψαν από όργη.

Με κατασκοπεύεις, λοιπόν; είπε θυμωμένη η νέα. Δεν σου είνε αρκετό ότι με ένοχλείς με την αγάπη σου, αλλά θέλεις τώρα να γίνεις και τύραννός μου; Δικαίωμά σου! Είχα φανή ως τώρα αδιάφορη σε

σένα. Αλλά από σήμερα θ' αρχίσω να σε μισώ... Είνε καιρός, όμως, να μάθεις την αλήθεια. Ναι, η καρδιά μου ανήκει σ' άλλον, πράγμα που θα έπρεπε ίσως να έχεις μαντέψει. Τον άνθρωπο αυτό που τον αγαπώ και μ' αγαπάει τον περιμένω νάρθη σήμερα το πρωί κάτω από το παράθυρό μου για να συνηνωθούμε πως θα με ζητήσιν από τον πατέρα μου. Ο αγαπημένος μου λέγεται Δημήτρης και η οικογένειά του είνε από τις πιο πλούσιες της Σμύρνης. Τώρα που έμαδες το μυστικό μου, πήγαινε να το προδώσης στον πατέρα μου. Πρέπει να ξέρεις, όμως, ότι, αν από την κακία σου δεν πάρω τον Δημήτρη, το μίσος μου θα σε συνοδεύει σ' όλη σου τη ζωή. Αυτά είχα να σου πώ, κατάσκοπε και τύραννε μου.

Ο Κιρκόρ τάχασε ακούγοντας τα λόγια της εξαδέλφης του. Το ειδύλλιο της δεν του ήταν άγνωστο. Έλπιζε, όμως, πάντα ότι θα κατάφερνε να την κάμη ν' αλλάξει γνώμη.

Πώς έπρεπε, λοιπόν, να φερθή τώρα; Να ξανακλείσει το παράθυρό του και να μην ξαναενοχλήσει την εξαδέλφη του; Ή να της πη την τρομερή αλήθεια που είχε μάθει;

Πήρε, στο τέλος, την απόφασί του.

Ρωψιμά, της είπε, οι στιγμές είνε πολύτιμες. Πρέπει να σε σώσω, αν όχι για τον εαυτό μου, για τον πατέρα σου τουλάχιστον και για σένα την ίδια. Μάθε, λοιπόν, ότι κι αν σου πω την αλήθεια, θα σε αγαπάω, όπως και πριν. Ο Δημήτρης που αγαπάς δεν είνε ομοίωσός σου, αλλά μουσουλμάνος, που ο σκοπός του είνε να σε σπρώξει στη ντροπή και την ατιμία.

Λες ψέμματα! φώναξε η Ρωψιμά κυττάζοντας τον με περιφρόνησι και θυμό.

Όχι και προτού ξημερώσει θα καταλάδης και μόνη σου πως σου είπα μόνο την αλήθεια, απάντησε ο εξαδέλφος της. Ο Δημήτρης δεν έχει καλούς σκοπούς. Άλλά νατόν που προχωρεί προς τα εδώ...

Εγώ θα κλείσω το παράθυρό μου για να μην με ιδή... Άλλά σύ, για να βεβαιωθείς πως σου είπα την αλήθεια, δεν έχεις παρά να πάσης το σταυρό που κρέμεται πάνω από το κρεβάτι σου και να του ζητήσεις να σου όρκισθί πάνω σ' αυτόν ότι θα σε κάμη γυναίκα του, όπως όρίζουν οι ιεροί νόμοι μας.

Φύγε, φύγε, του φώναξε η Ρωψιμά, βλέποντας τον Δημήτρη που πλησίαζε στο σπίτι.

Άλλά, ξαφνικά, ανατρίχισε. Μήπως λέει αλήθεια; ψιθύρισε. Άλλά όχι, είνε αδύνατον! Ο Δημήτρης με λατρεύει!

Ο νέος είχε φτάσει στο μεταξύ κάτω από το παράθυρο. Το πρόσωπό του φωτιζόταν από χαρά. Δεν θα ήταν μεγαλύτερος από δέκα έφτα χρόνων.

Φώς της ψυχής μου, χαρά των ματιών μου, ψιθύρισε ενώ φιλούσε το χέρι που του έδωσε η Ρωψιμά. Ανυπομονούσα τόσο να σε ιδώ που φοβόμουν πως ή νύχτα δεν θα τέλειωνε ποτέ!

Η νέα χαμογέλασε ευχαριστημένη. Τί καλά νέα μου φέρνεις, Δημήτρη; τον ρώτησε. Ο πατέρας σου σου έδωσε την άδεια να με ζητήσεις σε γάμο;... Και σου έστειλε τα έγγραφα που πρέπει να καταθέσης στον Πατριάρχη μας για να εύλογησιν το γάμο μας;

Ακόμη, αγαπημένη μου, απάντησε ο νέος. Δεν έφτασε ο ταχυδρόμος της Σμύρνης που θα μου φέρη το γράμμα του πατέρα μου.

Κάνεις λάθος, Δημήτρη, είπε η νέα. Ο ταχυδρόμος της Σμύρνης έφτασε χθες κι' έφερε άοκτες επιστολές στον πατέρα μου.

Πιθανόν, απάντησε ο Δημήτρης προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του. Εγώ, όμως, δεν τον είδα ακόμη... Άν ήξερες πόσο με στενοχωρούν όλα αυτά τα εμπόδια!... Έπειδή, όμως, σ' αγαπάω σαν τρελλός, πρέπει να σου πώ όλη την αλήθεια... Φοβάμαι, λοιπόν, μήπως ο πατέρας μου, που δεν σε ξέρει, αρνηθή να μου δώσει τη συγκατάθεσί του. Γι' αυτό σκέφτηκα έναν τρόπο που θα τον κάμω να υποταχθί στις θελήσεις μου. Μ' αγαπάς, όμως, όσο θάπρεπε για να συμφωνήσης σ' αυτό που έχω να σου προτείνω;

Αχάριστε! είπε η Ρωψιμά. Ποιά άποδίζει ζητάς για να πεισθής πως σου είνε μια τυχαία άφωτισμένη.

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελίς 44), τη νέα πρωτότυπη και συνασπαστική ιστορική σειρά του έκλεκτου συνεργάτου μας
Γ. ΒΗΛΑΡΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΘΑΦΤΗΚΑΝ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Πρόκειται για τις τραγικές και τις ανατριχιαστικές περιπτώσεις ανθρώπων που, ενώ ζούσαν ακόμη, κλείστηκαν στο φριχτό σκοτάδι του τάφου, γιατί είχαν πάθει νεκροφάνεια και πέθαναν από τον έφιαλτικό θάνατο της άσφυξίας. Κι' άλλων πάλι, που βγήκαν ζωντανοί από τον τάφο τους και που θεωρήθηκαν βρικόλακες και καταδικάστηκαν να καούν απάνω στην πυρά. Άληθινές δραματικές ιστορίες, γεμάτες τρόμο, μυστήριο και φρίκη, που θα συγκλονίσουν κυριολεκτικά τους αναγνώστες μας.

— Μιά μόνο, Ρωψιμά. Άν μου δώσης αυτή την απάντησι, θα νομίσω πως είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου.

— Μίλησε, λοιπόν!

— Πρέπει να πάμε κι' οι δυο μαζί να βρούμε τον πατέρα μου.

— Το σκέφτηκες καλά, Δημήτρη;

— Ναι. Θα πέσω στα πόδια του και θα του πώ: «Νά ή σύζυγός μου!» Έκείνος τότε δεν θα μπορέσει παρά ν' αναγνωρίσει εκείνο που έγινε και να μάς δώσει την εύχη του... Νά τι είχα να σου προτείνω... Άν, όμως, δεν δεχτής, δεν θα με ξαναϊδής ποτέ πιά!

— Ω, σκληρή! Ψιθύρισε η κόρη του σαράφι, κρύβοντας το πρόσωπο με τα χέρια της.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Δημήτρης έπειτα από μερικές στιγμές. Ποιά είνε η απάντησί σου;

Η νέα έτρεξε μέσα στο δωμάτιο και ξαναεμφανίστηκε έπειτα από μερικές στιγμές κρατώντας έναν άσημενο σταυρό στα χέρια της.

Ο Δημήτρης σκυθρώπασε βλέποντας το σταυρό.

— Θα σ' ακολουθήσω παντού κι' αν ακόμη είνε γραφό μου να χαθώ, είπε η νέα.

— Το μόνο που σου ζητάω είνε να μου όρκισθής σ' αυτό το σταυρό ότι δεν θα μ' άφισες ποτέ... του είπε η νέα.

Τό μόνο που σου ζητάω είνε να μου όρκισθής σ' αυτό το σταυρό ότι δεν θα μ' άφισες ποτέ κι' ότι θα με προστατεύσης από κάθε κίνδυνο.

Ο Δημήτρης είχε γίνει καταπόφυρος. Άρπαξε με μία βίαιη κίνησι το σταυρό, τον πέταξε κάτω και τον πάτησε με τα πόδια του.

— Άς είνε καταραμένο το σύμβολο των άπιστων! φώναξε με θυμό.

— Μ' άπατούσε, λοιπόν! είπε η Ρωψιμά, με φωνή που πνιγόταν από τους λυγμούς. Θεέ μου, σ' ευχαριστώ που μ' έσωσες!

— Δεν θα μου ξεφύγης! φώναξε ο νέος που σκορφάλωσε άμέσως στο παράθυρο και πήδησε μέσα στο δωμάτιο. Σ' αγαπώ και θα γίνης δική μου! Φίλοι πιστοί είνε έτοιμοι να με βοηθήσουν. Άν δεν μ' ακολουθήσης με τη θέλησί σου, θ' αναγκαστώ τότε να καταφύγω στη βία.

Τρεις άνδρες είχαν πηδήσει τώρα μέσα στο δωμάτιο της Ρωψιμάς. Πριν προφτάσει να φωνάξει, την έφιμωσαν και την έδεσαν χειροπόδαρά με τα σαρίκια τους.

— Ξημέρωσε, είπε ο ψευτο - Δημήτρης. Πρέπει να κάμωμε γρήγορα... Ήθεο έδραμψας;

— Ναι, απάντησε ένας από τους ανθρώπους του. Μας περιμένει μπροστά στην πόρτα. Τον σέρνουν δυο καλά άλογα και θ' άπομακρυνθούμε γρήγορα.

— Καλά. Σηκώστε αυτή τη νέα και προχωρήστε... Έγώ πηγαίνω μπροστά για ν' ανοίξω την πόρτα.

— Βοήθεια! άκούστηκε εκείνη τη στιγμή μια φωνή μέσα από το σπίτι.

— Κατάρα! βρυχήθηκε ένας από τους άπαγωγείς. Προδοθήκαμε!... Άκουσε, Σουλεϊμάν, πρόσθεσε μιλώντας στο νέο.Θά πηδήσω από το παράθυρο και θα μου δώσετε από κεί τη νέα. Θά την τυλίξω τότε μέσα στο φαρδύ δερβισικό μανδύα μου, που δεν έμπνεί σε κανένα ύποψία, θ' ανεβώ σ' ένα από τα άλογα του άραμπα και θα φύγω σαν άστραπή. Σεις, από τ' άλλο μέρος, θα προσπαθήσετε να ξεφορτωθήτε αυτούς τους γκιαούρηδες που φωνάζουν και θαρρώτε να με βρήτε στο μικρό σπιτάκι του Γαλατά, όπου θα είμαστε άσφαλισμένοι.

Ο άνθρωπος που μιλούσε έτσι δεν ήταν άλλος από τον δερβίση Σείταν, τον δάσκαλο του Σουλεϊμάν.

Τα πράγματα έγιναν όπως τα είχε σκεπτή.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο δερβίσης Σείταν, κρύβοντας κάτω από τον φαρδύ μανδύα του την όμορφη Ρωψιμά, κάλπασε στους δρόμους του Πέραν.

Στο μεταξύ, οι φωνές του Κιρκόρ είχαν ξυπνήσει τον σαράφι Όθανέζ και τους ανθρώπους του σπιτιού του. Άλλά ο Σουλεϊ-

μάν κι' οί δυο σύντροφοί του κλείδωσαν την πόρτα της Ρωφίμας, πήδησαν από το παρθένο κι' άρχισαν να τρέχουν πάνω στο δρόμο που ήταν ακόμη έρημος.

Ξαφνικά, όμως, ακούστηκαν ρυθμικά χτυπήματα ραβδίων πάνω στον πλακοστρωμένο δρόμο.

Ο Σουλεϊμάν κι' οί δυο σύντροφοί του ταραχτήκαν.

Γιατί από τὰ χτυπήματα αυτά κατάλαβαν πως περνούσε κάποιος πασάς.

Πραγματικά, οί τσαούσηδες που συνώδευσαν τούς πασάδες χτυπούσαν ρυθμικά τὰ ραβδία τους κάτω, γιά να είδοποιήσουν δσους τυχόν βρίσκονταν εκεί να παραμερίσουν.

Ο Σουλεϊμάν βέης κι' οί σύντροφοί του θέλησαν να γυρίσουν πίσω. Άλλά βρέθηκαν μπροστά στον Όθονέζ, τον Κιρκόρ και τούς υπηρέτες τους που τούς κυνηγούσαν με ραβδία.

Προτού συνέλθουν, άλλωστε, από την άμνηχάνια τους, οί τσαούσηδες τούς περικύκλωσαν. Τούς ήταν αδύνατον πιά να ξεφύγουν.

Ο πασάς εμφανίστηκε σε λίγο. Κι' ο Σουλεϊμάν βέης άναγνώρισε τότε τον πατέρα του.

Ο σαράφης Όθονέζ κι' ο άνεψιός του Κιρκόρ έτρεξαν άμέσως να πέσουν στα πόδια του Νετζίπ.

Μου έκλεψε την κόρη μου! Έλεγε κλαίγοντας ο σαράφης.

Ζήτησε έκδίκησι, πασά μου, γιά τὸ κακὴ πού μὰς έγινε! φώναξε ο Κιρκόρ.

Ο Νετζίπ έριξε ένα ώργισμένο βλέμμα στο γυιό του κι' έπειτα γύρισε στους δυο Άρμενίους.

Σας ύπόσχομαι, τούς είπε, έν δυνάμει του σουλτάνου, πως οί ένοχοι θά τιμωρηθούν και πως ή τιμωρία τους θά είνε άνάλογη με τὸ έγκλημά τους.

Έπειτα φώναξε στους τσαούσηδες που τον περιστοιχίζαν:

Πιάστε αυτούς τούς άθλίους και οδηγήστε τους στις φυλακές του ναυστάθμου. Η δικαιοσύνη του πολυχρονομένου μας σουλτάνου θ' αποφασίση γιά την τύχη τους.

Τὸ κίσκι τῶν «Οὐρανίων Ὑδάτων»

Πυκνοί καπνοί υψώνονταν από όλα τὰ κανονιστάσια του Βοσπόρου, ενώ τὰ πλοίαρία που διέσχίζαν τὴ θάλασσα, από τον Τοπχανέ έως τὸ Φανάρι, έτρεχαν προς την άκτή, γιά ν' αφήσουν ελεύθερο τὸ πέραςμα.

Οί κανονιοβολισμοί που έφεφταν αδιάκοπα έκαναν γνωστό στους κατοίκους τῆς Σταμπούλ ότι ο σουλτάνος θά διέσχισε τὸ

Βόσπορο πάνω στην δόλοευκη άκατό του με τούς είκοσι όκτώ κωπηλάτες.

Η αυτοκρατορική άκατος εμφάνιστηκε σε λίγο. Ο σουλτάνος καθόταν στην πρύμνη. Οί αξιωματικοί του στέκονταν γονατιστοί όλόγυρα, χωρίς να τολμούν να σηκώσουν τὸ κεφάλι τους γιά ν' αντικρύσουν τὸ σεβάσμιο πρόσωπο του Πατισάχ.

Οί κανονιοβολισμοί ακούγονταν πάντα. Μικρά σύννεφα καπνοῦ ανέβαιναν στον ουρανό.

Η άκατος διευθυνόταν τώρα προς τὴν άσιατική άκτή.

Έκει, στη μέση μιάς γραφικής κοιλάδας, υψωνόταν μιά κομψή έπαυλις. Ήταν τὸ περίπτερο τῶν «Οὐρανίων Ὑδάτων».

Η αυτοκρατορική άκατος άγκυροβόλησε μπροστά σ' αὐτή τὴν έπαυλι.

Ορβίσι στη μεγάλη αίθουσα του περιπτερου περιέμεναν τον σουλτάνο οί προσκαλεσμένοι του. Ήταν εκεί ο Χουσεϊν πασάς, διοικητής τῶν φρουριών του Βοσπόρου, πρῶην άγας ή άρχιστράτηγος τῶν γενιτσαρῶν, ο Σέχ Ίσλάμης ή μέγας μουφτής Μαχαμέτ Ταχίρ εφέντης, ο Μαχαμέτ Σαϊτ εφέντης, ύπουργός τῶν Έξωτερικῶν, ο Ίτζετ Μεχμέτ πασάς, διοικητής Κοτσαίου, ο Νετζίπ πασάς και οί μυστικοί αξιωματοῦχοι του αυτοκρατορικοῦ οίκου, ο σπαθοφόρος Άλης, ο πρῶτος γραμματεὺς Μουσταφά εφέντης, ο πρῶτος θαλαμηπόλος Αμπδού Βέρν, ο ποιητής τῆς Αὐλῆς Μαχαμέτ Ίτζετ Μολλά, ο αυτοκρατορικός ιστοριογράφος Άσσάτ εφέντη και μερικοί άλλοι.

Ο σουλτάνος χαίρετρε δλους με μιά μικρή κίνηση του κεφαλιού του κι' έπειτα κάθισε σε μιά ψηλή έδρα, που ήταν τὸ μοναδικό κάθισμα μέσα στη μεγάλη αίθουσα.

Όλοι περίμεναν μ' άνυπομονησία ν' ακούσουν γιά ποιο λόγο ο σουλτάνος τούς είχε καλέσει εκεί.

Έπειτα από λίγο, ο Πατισάχ είπε:

Πιστοί φωστήρες του αυτοκρατορικοῦ θρόνου μου, σας έκάλεσα έδω γιά ν' ακούσω τὴ γνώμη σας πάνω σ' ένα σοβαρό ζήτημα που με άπασχολεί από κάμποσο καιρό. Άν δεν συμφωνήτε με τὸ σχέδιό μου, μὴν διστάσετε να μὸν τὴ πῆτε. Δέν πρόκειται να δυσαρρεστήθω γι' αὐτό. Έκείνο που θέλω είνε να φωτισθῶ.

Έπειτα απ' αὐτόν τον πρόλογο, έκαμε νέμια στον πρώτο γραμματεά του Μουσταφά εφέντη να κάμη γνωστό στους παρισταμένους τὸ σχέδιό του.

Δέν άγνοῦσε, άρχιση αὐτός, πόσα κακά έπεσώρεμε στο κράτος ή άπίθειια τῶν στρατηματών. Τὸ άλλοτε ένδοξο και άκατανίκητο σῶμα τῶν γενιτσαρῶν, τὸ καύ-

χημα τῆς αυτοκρατορίας, έχει περιέλθει τώρα σε τελεία παράλυσι. Η Αὐτοῦ Μεγαλειότης έχει τὴ γνώμη, λοιπόν, ότι τὸ σῶμα αὐτὸ πρέπει ν' αναδιοργανωθῇ, γιά να ξαναβρῇ τὴν παλιά δύναμη και δόξα του. Ο κραταιός μας σουλτάνος σας προσκαλεῖ να διορθώσετε τὴν κρίσι του αν κανὴ λάθος.

Ο πολυχρονομένος μας σουλτάνος δέν κάνει ποτέ λάθος, άπάντησαν με μιά φωνή οί παριστάμενοι.

Έχετε τὴ γνώμη, λοιπόν, συνέχισε ο γραμματεὺς, ότι είνε έργο ώφέλιμο και έπαινετὸ να επαναληφθῇ ή προσπάθεια που έκαμε πρῖν από δέκα όκτώ χρόνια ο άλησμονήτος σουλτάνος Σελῆμ γιά να μεταβάλλῃ τὰ άτακτα στίφη τῶν γενιτσαρῶν σε τακτικό πῆνι πελαρχημένο στρατό.

Αὐτὴ είνε ή γνώμη μας, άπάντησαν οί παριστάμενοι.

Άς συγκροτηθῇ, λοιπόν, αυτοκρατορικό συμβούλιο τὴν 21η ήμέρα τῆς σελῆνης χερουάλ (28 Μαΐου 1826) στο σπίτι του έξωχωτάτου Σέχ Ίσλάμης. Έκει θά σκεφθῇτε και θά αποφασίσετε με ποιὸ τρόπο θά εκτελεσθῶν τὰ σχέδιά μας. Στη σύσκεψι αὐτή, εκτός από σας, θά παρευρεθῶν και οί σοφώτεροι μουδίραι (καθηγηταί) του σώματος τῶν οὐλεμάδων. Έπίσης και οί άνωτεροί αξιωματικοί του δτζακιά τῶν γενιτσαρῶν. Οί αποφάσεις μας θά αναγνωσθῶν σ' αὐτούς γιά να τῆς κάμουν γνωστές στους κατώτερούς τους. Άς έλπίσωμε ότι δέν θά παρουσιασθῶν έμπόδια στην εκτέλεσι αὐτῆς τῆς υπερτάτης θελήσας μας. Σε διαφορετική περίπτωση, ο μέγας Άλλάχ θά μὰς ύπαγορεύσῃ με ποιὸ τρόπο θά τὰ παραμερίσωμε.

Είνε αξιοσημείωτο ότι όλοι οί άξιοι του ονόματός των σουλτάνων θέλησαν να γλυτώσουν από τούς γενιτσαρούς, πού, από καύχημα και στήριγμα τῆς θθωμανικῆς αυτοκρατορίας, είχαν εξελιχθῇ σε βδελυγμα και μάλιστα τῶν λαῶν τῆς, και να διοργανώσουν έναν τακτικό και πειθαρχημένο στρατό, σύμφωνα με τὰ ευρωπαϊκά πρότυπα. Τον σωτήριο αλλά δύσκολο αὐτό δρόμο, έπειτα από πολλούς δισταγμούς, είχε αποφασίσει τώρα ν' ακολουθήσῃ και ο Μαχμούτ.

Ο Πατισάχ άφού έκαμε μ' αὐτὸ τον τρόπο γνωστή τὴ θέλησί του, άποσύρθηκε σ' ένα άλλο δωμάτιο, αφήνοντας τούς μυστικοσυμβούλους του ελεύθερους να εκφράσουν τὰ αίσθήματά και τῆς σκέψεις τους.

Τὰ πρόσωπα όλων άκτινοβολούσαν από χαρά. Γιατί καταλάβαιναν πως ή δόξα, τὸ μεγαλειό κι' ή ευημερία του τουρκικοῦ έθνους είχαν ως αναγκαία προϋπόθεσι τὴν εκτέλεσι αὐτῆς τῆς αποφάσεως. Άλλά και ταυτόχρονα έτρεμαν στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τους, γιατί ήξεραν πως οί γενιτσαροί θ' αντίστέκονταν μ' όλες τους τῆς δυνάμεις και θά αίματοκύλιαν τὴν αυτοκρατορία.

Περισσότερο ευχαριστημένος από όλους ήταν ο Νετζίπ. Ο γυιός του σουλτάνου Σελῆμ έβλεπε ότι είχε φτάσει ή στιγμή γιά να εκπληρωθῶν τὰ όνειρα του πατέρα του. Τὴ στιγμή που ο Νετζίπ πασάς έτοιμαζόταν να φύγῃ, τὸν πλησίασε ο σουλτανικός σπαθοφόρος Άλῆ άγας και τού είπε με χαρούμενο ύφος:

Ο πολυχρονομένος μας σουλτάνος δίνει αὐτὴ τὴ στιγμή δείγματα τῆς εὐνοίας του στους πιστούς υπηρέτες του. Ο Χουσεϊν πασάς, διοικητής τῶν φρουριών του Βοσπόρου, ώνομάσθηκε Σερασκέρης (ύπουργός τῶν Στρατιωτικῶν). Ο Ίτζετ Μεχμέτ πασάς, διοικητής του Κοτσαίου, άναλαμβάνει τὴν άρχηγία του πυροβολικοῦ. Και σε σένα ο Πατισάχ έπιφυλάσσει μιά εὐνοια που είνε ακόμη πιὸ μεγάλη και που θά κάμη πολλούς να σε φθονήσουν. Η Αὐτοῦ Μεγαλειότης σε περιμένει. Τρέξε να πέσης στα πόδια του πολυχρονομένου μας σουλτάνου και να τον ευχαριστήσης γιά τὴ μεγάλη άγάπη που δείχνει σε σένα.

Ο Νετζίπ έφυγε άμέσως γιά να τρέξῃ στο δωμάτιο όπου βρίσκονταν ο σουλτάνος.

Αὐτοκρατορική χάρις

Είχαν περάσει τρεῖς ήμέρες από τότε που συγκροτήθηκε ή σύσκεψις στο περίπτερο τῶν «Οὐρανίων Ὑδάτων».

Σ' όλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ο Νετζίπ δέν χαιρολόγασε ούτε μιά φορά. Τὸ πρόσωπό του ήταν σκυθρωπὸ και εκείνος που τον έ-

όλεπε μάντεψε άμέσως, ότι μιά μυστηριώδης λύπη τον βασάνιζε. Έμοιαζε με άνθρωπο που είχε πληγνῶθῇ θανάσιμα και που βλέπει να πλησιάζῃ τὸ τέλος του χωρίς να μπορῇ ν' αντιστράσῃ.

Τὴν ήμέρα δεχόταν επισκέψεις και δῶρα από τούς μεγάλους αξιωματούχους του κράτους και τῆς νύχτες τῆς περνούσε άγρυπνος στριφογυρίζοντας πάνω στο κρεβάτι του.

Η Άρμάνς κατάλαβε πρώτῃ τὸ μεγάλο πόνο του συζύγου τῆς, αλλά, μ' όλες τῆς προσπάθειες τῆς, δέν κατάφερε να εἰσπνιάσῃ ποιά ήταν ή αίτία του.

Έμάντεψε, ωστόσο, ότι κάτι τρομερὸ έπρεπε να συμβαίη. Μεγαλόψυχη, όμως, όπως ήταν, συλλογιζόταν:

«Θά ὑπομείνῃ αδιαμαρτύρητα και τὰ μεγαλύτρια δεινά. Άρκεί μόνο να μ' αφήσουν κοντά του. Τίποτε άλλο δέν ζητάω... Άς φύγωμε μακριά από αὐτὴ τὴ χώρα όπου ή ζωή κι' ή εὐτυχία δέν έχουν μεγάλη αξία».

Η πρώτη έντύπωσί τῆς ήταν ότι ο σύζυγός τῆς είχε χάσει τὴν εὐνοια του σουλτάνου κι' ότι φοδόναν μήπως τον εξώριζαν σε κάποια μακρινή έπαρχία.

Άλλά κατάλαβε γρήγορα πως αὐτὴ ή έντύπωσι δέν ήταν σωστή. Γιατί από τὸ καφαστὸ παράθυρο του δωματίου τῆς έβλεπε ακατάπαυστα αὐλικούς και άνωτάτους κρατικούς λειτουργούς να μπαίνουν στο σελαμλίκι του Νετζίπ πασά. Πολλοί απ' αὐτούς, μάλιστα, τού έφερναν πλούσια δῶρα. Όλα αὐτὰ έδειχναν ότι ποτέ άλλοτε ή έπιρροή του συζύγου τῆς δέν ήταν τόσο μεγάλη όσο εκείνη τῆς εποχῆς.

Άλλά τότε ποιά ήταν ή αίτία τῆς λύπης του; Γιατί τὴν άπόφευγε και γιάτὶ κάθε φορά που βρίσκονταν μπροστά τῆς κατέβασε τὰ μάτια του, σαν να ήθελε να τῆς κρύψῃ κάποιο μεγάλο μυστικό;

Η Άρμάνς είχε προσέξει ότι τον τελευταίο καιρὸ ο σαράφης Όθονέζ έπισκεπτόταν συχνά τον Νετζίπ πασά.

Έκείνο τὸ πρῶτῃ, κρυμμένη πίσω από τὴν πόρτα που χάριζε τὸ χαρμί από τὸ σελαμλίκι, περίμενε τὴν άφιξι του Άρμενίου τραπεζίτη.

Η άναμονή τῆς δέν κράτησε πολύ.

Ο Όθονέζ φάνηκε σε λίγο. Μπήκε μέσα στο σελαμλίκι, άκούμπησε τὸ μέτωπό του στην ψάθα που σκέπαζε τὸ πάτωμα κι' έπειτα, σ' ένα νεύμα του Νετζίπ, κάθισε σταυροπόδι στην πρέπουσα απόστασι.

Σαράφη, τον ρώτησε ο Νετζίπ έπειτα από μικρή σκέψι, είσαι πρόθυμος να πληρώσης αὐριο γιά λογαριασμό μου τὸ αντίτιμο τῆς έξοχικῆς επαύλεως που αγοράσα;

Είμαι ένας φτωχὸς άνθρωπος, έκλαμπρότατε, άπάντησε ο Όθονέζ, παίρνοντας ένα κλαψιάρικο ύφος. Γιά τὸ χατήρι σας, όμως, θά μετρήσω αὐριο 400.000 γρόσια. Τὰ υπόλοιπα θά τὰ δανειστώ από τούς φίλους μου και θά τὰ πληρώσω μέσα σε δεκαπέντε ήμέρες. Άν ο έκλαμπρότατος δέν θέλῃ να ζημιωθῶ γιά τὴν άφροσύνι μου, δέν θά μὸν άρνηθῇ, είμαι βέβαιος, έναν τόκο 25% γιά τὰ χρήματά μου. Ξέρετε ότι παίρνω πάντα τὸ μικρότερο τόκο από όλους. Κανένας συνάδελφός μου δέν θά δεχόταν τόκο μικρότερο από 40%.

Καλά, είπε ο Νετζίπ. Θά τὸ επιπλώσης όσο μπορείς καλύτερα.

Μάλιστα, έκλαμπρότατε.

Θά πληρώσης επίσης τὰ ογδόντα άλογα που θά σου ὑποδείξῃ ο έπιστάτης μου.

Ο,τι διατάξετε, έξοχώτατε.

Θά συμφωνήσης ακόμη με τον έμπορο που μὸν προμηθευει δούλους γιά τὸ ὑπηρετικό προσωπικό τῆς νέας μονοκατοικίας.

Θά γίνουν όλα όπως επιθυμείτε.

Μου χρειάζονται επίσης διαμάντια και κοσμήματα. Δέν θά σ' έπιδαρῶνω, όμως, μ' αὐτά, γιάτὶ ένας Έβραίος χρυσόχόος του Γαλατά μὸν ὑποσχέθηκε ότι θά μ' έξυπηρετήσῃ.

Ο Όθονέζ πήρε άμέσως περίλυπο ύφος.

Τὸ να δεχτῆς τῆς ὑπηρεσίες ενός άλλου, σημαίνει ότι δέν έχεις σε μένα τὴν έμπιστοσύνη που χρειάζεται, διαμαρτυρήθηκε.

Άλλά μὸν χρειάζονται πολὺ μεγάλα ποσά, είπε ο Νετζίπ.

Ο φτωχὸς Όθονέζ θά κάμη, ότι μπο-

ρεῖ γιά να σ' ευχαριστήσῃ, άπάντησε ο πατέρας τῆς Ρωφίμας.

Σηκώθηκε άμέσως κι' έτρεξε ως τὴν πόρτα. Τέσσερες υπηρέτες μπήκαν τότε στην αίθουσα και άπλωσαν μπροστά στα έκπληκτα μάτια του Νετζίπ βαρύτιμα ὑφάσματα, χρυσά και άσημένα άγγεία, ινδικά σάλια, βελούδινα κουτιά με άστραφτερά περιδέραια, δακτυλίδια, σκουλαρίκια, βραχιόλια και άλλα κοσμήματα.

Έλεγε πως είσαι φτωχός, παρατήρησε ο Νετζίπ, ενώ θαύμαζε όλα αὐτὰ τὰ πολύτιμα αντικείμενα.

Άλλοίμονο! είπε ο Άρμενίος, σηκώνοντας τὰ μάτια του προς τον ουρανό. Οί καιροί είνε δύσκολοι. Μὸν χρυσάρε άκόμη από τὸ βασιλικὸ ταμείο τέσσερα εκατομμύρια γρόσια γιά τὰ πράγματα που προμήθευσα στις κυρίες του χαρεμιού και στις σουλτανές αδελφές και άνηψίες του πολυχρονομένου μας Πατισάχ. Και να, αὐτὴ τὴ στιγμή, έκλαμπρότατε, έχω έντολή να μαζέψω τούς πολυτιμότερους λίθους γιά τὴ σουλτάννα Δελμαστέ, που είνε αδελφή του σουλτάνου Μαχμούτ (ο Άλλάχ άς τον έχῃ κάτω από τὴν προστασία του!) και κόρη του άποθανόντος σουλτάνου Μουσταφά. Καθώς κατάλαβα, έχουν σκοπὸ να παντρεύουν τὴν πριγκίπισσα...

Καλά, καλά, φώναξε ο Νετζίπ διακόπτοντας τὴ φλυαρία του Άρμενίου. Μὸν άρέσουν αὐτὰ τὰ διαμάντια... Μπορείς να φύγῃς, σαράφη. Όταν εκτέλεσης όλες τῆς παραγγελίες που σου έδωσα κι' όσες θά σου δώσω άκόμη, τότε θά μὸν παρουσιάσης άκριβῇ λογαριασμό του χρέους μου.

Α, δέν είνε κανένα σοβαρὸ ποσόν, άπάντησε ο Όθονέζ. Μόλις τρία εκατομμύρια γρόσια.

Άλλ' ὅλη μου ή περιουσία δέν φθάνει ούτε στο τέταρτο αὐτοῦ του ποσού, είπε ο Νετζίπ.

Η έκλαμπρότης σας θά μὸν πληρώνῃ μόνον έναν τόκο 25% τὸ χρόνο, άπάντησε ο Όθονέζ. Τὸ κεφάλαιο τῆς θά χαρίζω... Τὸ μόνο που παρακαλῶ είνε να μὸν έπιτρέψῃ να έπικαλοῦμαι τὴν προστασία τῆς όταν θέλω να ζητήσω καμιά χάρι από τον πολυχρονομένο μας σουλτάνο.

Καλά, είπε ο Νετζίπ. Φρόντισε να εκτελέσης γρήγορα τῆς παραγγελίες που σου ανέθεσα. Και πὸδ παντός προσπάθησε να μὴν μάθῃ κανένας τίποτε.

Ο Όθονέζ κι' οί τέσσερες υπηρέτες του έφυγαν άμέσως.

Τὸ πορτραίτο

Ο Νετζίπ, όταν έμεινε μόνος, έσκυψε τὸ κεφάλι του και βυθίστηκε σε σκέψεις. Στεναγμοί έβγαίναν κάθε τόσο από τὸ στήθος

του και τὸ πρόσωπό του είχε πάρει μιά περιλίπη έκφρασι. Δάκρυα πλημμύρισαν σε λίγο τὰ μάτια του.

Ω, αγαπημένη μου γυναίκα! αναστέναζε. Καί σεις δυατυχημένα μου παιδιά! Δέν άντέχω πιά! Τὸ μαρτύριό μου είνε άνώτερο από τῆς δυνάμεις μου!

Τινάχτηκε άμέσως όρθιος, έβγαλε από τὸ στήθος του μιά μικρὴ εικόνα στολισμένη με διαμάντια και, χωρίς να τὴν κутτάξῃ, τὴν πέταξε πάνω στο ντιβάνι όπου καθόταν πρῖν.

Έπειτα βγῆκε από τὴν αίθουσα.

Η Άρμάνς, κρυμμένη πίσω από τὴν πόρτα του γυναικινήτῃ είχε άκούσει όλη τὴ συνομιλία του συζύγου τῆς με τον Όθονέζ. Η περιέργεια τῆς είχε κάμει να τραβῆξῃ έλαφρά αὐτὴ τὴν πόρτα. Από τὴ μικρὴ χαραμάδα που σχηματίσθηκε είδε τότε όλα τὰ πολύτιμα αντικείμενα που ο Άρμενίος σαράφης παρουσίασε στο Νετζίπ κι' άκούσε τὰ τελευταία λόγια του συζύγου τῆς, που φανέρωναν μιά πολὺ μεγάλη άτελιπσία.

Φλεγόταν τώρα από τὴν έπιθυμία να ίδῇ τί παρίστανε αὐτὴ ή εικόνα που ο Νετζίπ είχε πετάξει στο ντιβάνι.

Όταν, λοιπόν, βγῆκε ο άντρας τῆς, άνοιξε άόρρυθβα τὴν πόρτα και έτρεξε στο σελαμλίκι.

Η εικόνα βρίσκονταν πάντα πάνω στο ντιβάνι. Η Άρμάνς τὴν έκρυψε με μιά βιαστική κίνηση στο στήθος τῆς κι' έτρεξε κατὸπιν να ξαναγυρίσῃ στο χαρέμι.

Επὶ τέλους! σκεφτόταν. Θά μάθω τὸ μυστικό του. Ω, είμαι βέβαιη ότι κάποια άλλη γυναίκα μὸν έχει κλέψει τὴν καρδιά του Νετζίπ. Ο άντρας μου φαίνεται πως τὴν αγαπάει τόσο πολὺ, ώστε να ξεχάσῃ τὰ παιδιά του και μένα... Ποιά είνε, λοιπόν, αὐτὴ ή γυναίκα που τὸν αναστάτωσε σε τέτοιο βαθμὸ τὸ λογικό;

Είχε κλειστὴ τώρα σ' ένα άπόμερο δωμάτιο και έτοιμαζόταν να βγάλῃ τὴν εικόνα που είχε κρύψει στο στήθος τῆς.

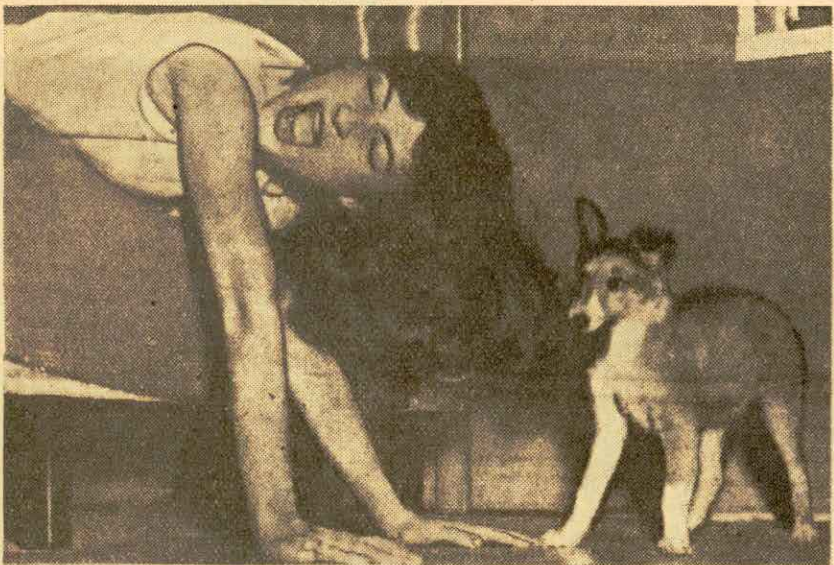
Άλλά δισταξε.

Ενώ από τὸ ένα μέρος φλεγόταν να μάθῃ ποιά ήταν ή αντίζηλός τῆς, από τ' άλλο έτρεμε κάνοντας τὴ σκέψι ότι αὐτὴ ή γυναίκα θά ήταν πολὺ ὡραία κι' ότι δέν θά μπορούσε να συναγωνισθῇ μαζί τῆς.

Τὸ άποφάσισε τέλος. Καί βγάζοντας από τὸ στήθος τῆς τὴν εικόνα στήλωσε πάνω σ' αὐτὴν τὰ μάτια τῆς.

Θεέ μου! ψιθύρισε ενώ δάκρυα κυλούσαν από τὰ μάτια τῆς. Πόσο είνε ὡραία!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΣΚΥΛΑΚΙ - ΣΥΠΝΗΤΗΡΙ

Η δακτυλογράφος Λωρέττα Τρέτικ από τὸ Μαϊρίλαντ τὸν Η.Π.Α. Εφανε κάθε πρῶτῃ με καθυστέρησι στο γραφεῖο τῆς, επειδὴ δέν κατάρθωνε ποτὲ να έμπνησῃ έγκαίρως. Έπειδὴ λοιπόν κινδύνευε να χάσῃ τὴ θέσι τῆς, γύμνασε τὸ έξυπνο σκυλάκι τῆς Γουάιλντ Μπιλ να τὴν ξυπνᾷ έγκαίρως κάθε πρῶτῃ. Στὴ φωτογραφία μας ή Γουάιλντ Μπιλ ξυπνᾷ κάπως άποτομα τὴν κυρία του, τραβώντας τὴν απ' τὰ μαλλιά!...

ΤΑ ΑΛΛΟΙΩΘΡΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

Τὰ τρία αὐτὰ αδελφάκια γεννήθηκαν όλα αλλοιῶθρα. Η χειρουργική όμως σήμερα μπορεί και διορθώνει τὸ αντιαισθητικό αὐτὸ έλάττωμα, και γι' αὐτὸ οί γονεῖς τους άνέθεσαν σ' ένα καλὸ χειρουργὸ τοῦ Λονδίνου τὴν επέμβασι που θά επανέφερε τὸ έλαττωματικό μάτι στην κανονική του θέσι. Έτσι άστερα από όκταήμερη παραμονή σε μιά κλινική, τὰ τρία αδελφάκια ξαναγύρισαν στο σπίτι. Τὸ περίεργο είνε ότι τὰ δυο δίδυμα αλλοιῶθριζαν από τὸ ίδιο μάτι, τὸ άριστερό, ενώ ο μεγαλύτερος αδελφός τους από τὸ δεξι.

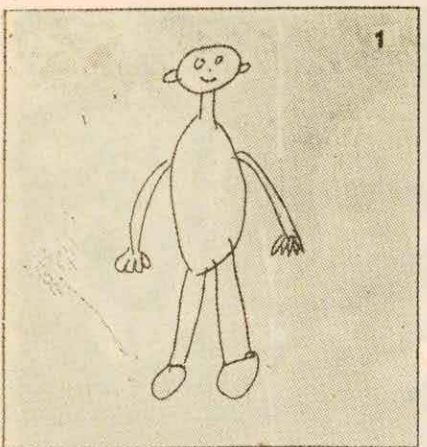
ΤΑ «ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ»

ΚΑΘΕ φορά που σχεδιάζουμε μια ανθρώπινη μορφή, εξωτερικεύουμε άθελητα πάνω της διάφορα σπουδαία σημεία της προσωπικότητάς μας και των προβλημάτων που μας απασχολούν. Σ' αυτή τη διαπίστωση στηρίξε ή διασκεπτική Αμερικανίδα ψυχολόγος, δρ. Κάρεν Μακόμπερ, ένα καινούριο ψυχολογικό «έστ», που χρησιμοποιείται ολοένα περισσότερο από τις κλινικές, τα νοσοκομεία και τους ψυχολόγους των Ήνωμ. Πολιτειών. Τα συμπεράσματά της βασίζονται σε 20 ετών πείρα και στη μελέτη χιλιάδων σκίτσων, συνδυασμένη και με άλλες διαγνωστικές μεθόδους και με ατομικές εκμυστηρεύσεις.

Μόνον ένας έμπειρος ψυχολόγος είναι σε θέση να χρησιμοποιήσει στην εντέλεια αυτή τη νέα μέθοδο. Ωστόσο, κάθε άνθρωπος μπορεί να διακρίνει και να καταλάβει ωρισμένα βασικά στοιχεία αυτών των «διαγνωστικών σκίτσων» και να τα ερμηνεύσει ανάλογα.

Θέλετε να δοκιμάσετε αυτό το «έστ» στον εαυτό σας; Πάρτε ένα άσπρο χαρτί και σχεδιάστε πάνω του δυο τετράγωνα, με πλευρές 10 πόντων περίπου. Ύστερα, μέσα σ' αυτά τα «πλαίσια» σκισάρετε έναν άντρα και μια γυναίκα. Γιατί η δρ. Κάρεν Μακόμπερ πιστεύει ότι πρέπει να υπάρχουν τα σκίτσα και των δυο φύλων, για μια πλήρη ψυχολογική ανάλυση.

Τώρα εξετάστε τα σκίτσα σας σύμφωνα με τις παρακάτω οδηγίες. «Αν ωστόσο βρήτε σ' αυτά κάποιο απ' τα σημάδια που υποδεικνύει η δρ. Κάρεν Μακόμπερ, μη σπεύσετε να συμπεράνετε πώς είσαστε τύπος ψυχικά «ανώμαλος». Κάθε κανονικός άνθρωπος έχει τα προβλήματά του, τους φόβους, τις ανάγκες και τις ψυχικές

Τα μακριά χέρια και πόδια αυτού του σκίτσου κι' η εντύπωση της κινήσεως φανερώνουν αυτοεκτίμησι και τάσι προς την επιβολή. Το αδεϊανό και πρωτόγονο σχεδιασμένο σώμα δείχνει κατάνηξι των σωματικών παρορμήσεων. 'Ο τονισμένος λαιμός, που χωρίζει τόσο πολύ το κεφάλι απ' το σώμα, είναι σημάδι αυστηρών ηθικών αρχών, που οφείλονται πιθανότατα σε κατάλληλη διαπαιδαγώγησι.

Μια μέθοδος για να γνωρίσετε τον εαυτό σας

συγκρούσεις του. Ξέρει όμως να προσαρμόζεται σ' αυτά; Αυτό είναι το σπουδαίο, μπορείτε δε να το εξασκιδώσετε στην περίπτωση σας, αφού πρώτα ανακαλύψετε τα προβλήματά σας με τη μέθοδο των σκίτσων.

1) Διστάσατε αν πρέπει να σκισάρετε τα δυο πρόσωπα ντυμένα ή γυμνά;

Οι περισσότεροι άνθρωποι φτιάχνουν τα σκίτσα τους ντυμένα. Γιατί έτσι έχουν συνηθίσει να βλέπουν συνεχώς τους εαυτούς των και τους άλλους. 'Οποιοι σκισάρετε τα δυο πρόσωπα γυμνά, έχει ίσως υπερβολικό ενδιαφέρον για τα σωματικά ζητήματα. Οι ψυχολόγοι έχουν παρατηρήσει μια κάποια άμνησιν σ' εκείνους που ρωτάνε αν πρέπει να φτιάσουν τα σκίτσα τους γυμνά ή ντυμένα. Αυτό δείχνει πως δίνουν μεγάλη σημασία στο σώμα τους κι' ίσως πως έχουν μυστική επιθυμία να το επιδείξουν.

2) Τι διαφορές παρουσιάζουν τα δυο σκίτσα μεταξύ τους;

Το απλούστερο σκίτσο είναι σχεδόν πάντοτε του δικού μας φύλου, γιατί ενδιαφερόμαστε πιο πολύ για το αντίθετο φύλο. Οι σεξουαλικά ανώμαλοι άντρες δίνουν ευχάριστη όψη στο ανδρικό σκίτσο, ενώ τη γυναίκα την παριστάνουν έχθρική, θυμωμένη, αρρενωπή. Οι απολυταρχικές γυναίκες πάλι φτιάχνουν ένα μεγάλο γυναικείο σκίτσο, το δε αντρικό μικρό κι' ασήμαντο.

3) Δώσατε ειδική μορφή στο σκίτσο του φύλου σας;

Δεν σκισάρετε δηλαδή απλώς ένα ανθρώπινο, αλλά μια μπαλαρίνα, ένα πόλισμαν, ένα ναύτη, κλπ.; Σημαίνει πως θα θέλατε ν' ανήκετε σ' αυτό τον ειδικό τύπο—όπως ακριβώς τα παιδιά όνειρευονται να γίνουν γιαντροί ή αξιωματικοί.

4) Μοιάζει πραγματικά με άνθρωπο το κάθε σκίτσο σας;

«Η μήπως παριστάνει απλώς ένα στρογγυλό πράγμα, με χέρια και πόδια... σαν μαγκούρες; Ένα σκίτσο τόσο πρωτόγονο δείχνει μια επιθυμία σας ν' αποφύγετε ή να καταπινίξετε τις σωματικές επιθυμίες.

5) Παραστήσατε τα σκίτσα σε στάσι ή σε κίνηση;

Οι περισσότεροι ενήλικοι σκισάρεσαν μορφές στατικές, ακίνητες. Αντίθετα, τα παιδιά τις ζωγραφίζουν σε κίνηση, γιατί νοιώθουν δίψα για δράσι, για περιπέτεια.

6) Οι γραμμές των σκίτσων σας είναι έντονες ή ελαφρές, συνεχείς ή διακεκομμένες;

Μια πολύ χοντρή γραμμή φανερώνει ίσως την επιθυμία σας να υπώσετε ένα φραγμό ανάμεσα στον εαυτό σας και στο περιβάλλον σας. Αντίθετα, όταν είναι πολύ αδύνατη, δείχνει άνθρωπο δειλό, συμμαζεμένο, ή τύπο που ενδιαφέρεται περισσότερο για τις ιδέες παρά για τη δράσι. Η συνεχής και σταθερή γραμμή είναι σημείον αυτοπεποιθήσεως, ενώ η

διακεκομμένη φανερώνει αβεβαιότητα ή ευαισθησία.

7) Σκισάρετε ένα ωρισμένο μέρος του σώματος διαφορετικά από τ' άλλο;

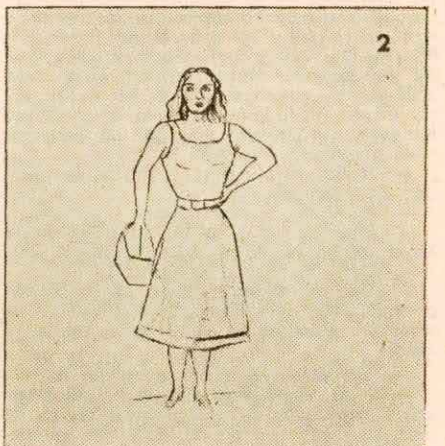
Το «δουλέψατε» δηλαδή ιδιαίτερος, διορθώσατε εκεί τις γραμμές, τις τονίσατε, προσθέσατε σκιές, σθύσατε κι' αλλάξατε λεπτομέρειες; Σημαίνει ότι για κάποιο λόγο, αυτό το μέρος του σώματος απασχολεί ιδιαίτερα το πνεύμα σας. Έχει παρατηρηθεί ειδικότερα ότι το κεφάλι συνδέεται με την πνευματική ζωή μας, τα χέρια με την κοινωνική και παραγωγική και η περιοχή των οργάνων του φύλου με τη σεξουαλική.

8) Πώς είναι τοποθετημένο το σκίτσο μέσα στο πλαίσιο του;

Ο χώρος του πλαισίου αντιστοιχεί στο περιβάλλον σας, σαν εξωτερικό κόσμο, κι' η θέση του σκίτσου δείχνει αν δίνετε στον εαυτό σας μικρή ή μεγάλη θέση μέσα σ' αυτόν. Ένας ψυχοπαθής, που έπαυσε από μεγαλομανία, γέμισε ολόκληρο το χαρτί με το σκίτσο του σώματός του, δίχως ν' αφήσει χώρο για τα πόδια, τα όποια σκισάρισε σε χωριστό χαρτί. Φτιάσατε το σκίτσο σας πολύ άριστα; Αυτό δείχνει δειλία, αβεβαιότητα. Οι απόλυτα ισορροπημένοι άνθρωποι το τοποθετούν στο κέντρο. Τα παιδιά το φτιάχνουν κάτω, χαμηλά, στους ενηλίκους όμως αυτό αποτελεί σημείο ψυχικής καταπίεσεως.

9) Πόσο μεγάλο φτιάσατε το σκίτσο;

Οι διαστάσεις του είναι ανάλογες προς την ενεργητικότητα και τη δραστηριότητά σας. Το σχεδιάσατε προσφιλ, κι' όχι «αν φας» (όπως βλέπομε συνήθως τους ανθρώπους); Αυτό δείχνει μια τάσι για υπεφυγή. Τ' αγοράζω ζωγραφίζον συχνά το πρόσωπο προσφιλ και το υπόλοιπο σώμα γυρισμένο προς τα εμπρός, γιατί επιθυμούν να επιδείξουν τη σωματική τους

Ένα σκίτσο φτιαγμένο από ένα επιχειρηματία, παντρεμένο, 30 χρονών. Με τις επιμελημένες λεπτομέρειές του, δείχνει ανεπτυγμένη αντίληψη, συγχρόνως όμως και μια άκαμψια, που είναι επικίνδυνη για την τόσο ευμετάβλητη σημερινή ζωή. Το πλάτος των ώμων και των γοφών προδίδει θυμό και ζήλεια προς τις γυναίκες.

διάπλασι. Τα κορίτσια σπάνια φτιάχνουν τα σκίτσα προσφιλ, γιατί η ισχυρότερη επιθυμία τους είναι να τραβήξουν την προσοχή επίδεικνυοντας τα φυσικά τους χαρίσματα.

10) Ποιό μέρος του σώματος σκισάρετε πρώτο;

Οι περισσότεροι άνθρωποι αρχίζουν απ' το κεφάλι, που είναι το κέντρο της προσωπικότητας. Όσοι παραλείπουν τα χαρακτηριστικά του προσώπου, νοιώθουν θυμό και έχθρα κατά του κόσμου. Ένα κεφάλι δυσανάλογα μεγάλο δείχνει περισσότερο ενδιαφέρον για το πνεύμα, παρά για το σώμα. Ένας τύπος μεγαλομανής μπορεί να σκισάρε μονον ένα μεγάλο κεφάλι.

11) Τι έκφρασι έχουν τα πρόσωπα;

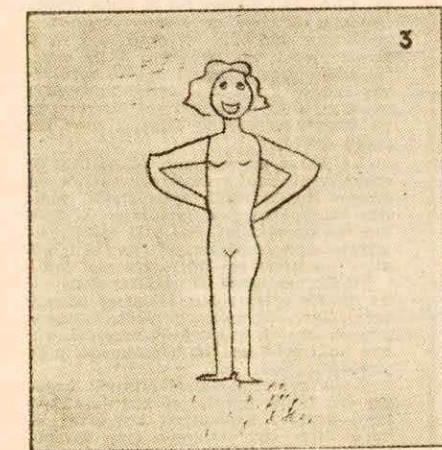
Λυπημένη, φοβισμένη, γελαστή, ανήτη, άπαθη; Ανάλογη είναι συνήθως κι' η δική σας ψυχολογία, ειδικότερα δε η ψυχική σας διάθεση της στιγμής εκείνης.

12) Πώς σκισάρετε το στόμα;

Τα παιδιά παραλείπουν κάποτε άλλα συστατικά, όχι όμως το στόμα, γιατί αυτό τους παρέχει τις πρώτες ικανοποιήσεις. Επίσης ιδιαίτερος τονίζουν το στόμα όσοι έχουν «συναίσθηματική πείνα». Αντίθετα, το παραλείπουν οι αλκοολικοί κι' όσοι πάσχουν από ψυχική κατάνηξι. Ένα στόμα ανοιχτό δείχνει έλλειψι ψυχικής ωριμότητας. Οι βίαιοι τύποι τραβάνε μια έντονη και ίσια γραμμή στη θέση του στόματος. Ένα στόμα που θυμίζει κλόουν του τσίρκου, δείχνει τύπο παιδίαστικο.

13) Πώς σκισάρετε τα χέρια;

Με τα χέρια μας αγγίζομε τους άλλους ανθρώπους, περιποιόμαστε τον εαυτό μας, κάνομε τις δουλειές μας. Ο τρόπος λοιπόν που τα σχεδιάσατε,

Οι κατακόρυφες και γωνιώδεις γραμμές του σκίτσου αυτού, τα δυνατά μπράτσα, οι φαρδύοι ώμοι, είναι σημάδι ανδρισμού. Η αντίθετη κατεύθυνσι των ποδιών υπογραμμίζει την ύπαρξη κάποιας ψυχικής συγκρούσεως. Το ζωντανό κι' έκφραστικό πρόσωπο και το ανοιχτό στόμα φανερώνουν ανάγκη για σπορχή και αγάπη. Πρόκειται για έργο μιας γυναίκας 30 ετών, ανύπαντρες και δραστηρίας.

Η δρ. Κάρεν Μακόμπερ, ψυχολόγος του Νοσοκομείου Κινγκς Κάουντυ (Νέα Υόρκη) επιτόνασε τη μέθοδο αυτή των διαγνωστικών σκίτσων.

πόδια, και προσθέτουν μάλιστα από κάτω μια γραμμή που υποτίθεται ότι παριστάνει το έδαφος.

Τα δυο πόδια έχουν αντίθετες κατευθύνσεις; Κανείς δεν μπορεί βεβαίως να περπατήσει έτσι.

Επομένως, πρόκειται για ένα χαρακτηριστικό σημείο που δείχνει έλλειψι αποφασιστικότητας και ισχυρές ψυχικές συγκρούσεις.

Πόδια πολύ αδύνατα, ασθενικά, κάτω από ένα κανονικό σώμα εκδηλώνουν κατάνηξι των σωματικών δυναμέων, συναντώνται δε συχνά στα σκίτσα των ηλικιωμένων.

16) Πώς ζωγραφίσατε τον κορμό;

Γενικώς, ένας κορμός με στρογγυλές και απαλές γραμμές συνδέεται με «γυναικεία» ψυχολογία. Αντίθετα, οι ευθείες γραμμές και οι γωνίες στα σκίτσα χαρακτηρίζουν συνήθως τον έντονο ανδρισμό.

17) Έχουν αυτιά τα σκίτσα σας;

Και τα τονίσατε ιδιαίτερος; Με τ' αυτιά ακούομε τους επαίνους και τις επικρίσεις. Το σκισάρισμα λοιπόν των αυτιών δείχνει πόση σημασία δίνομε στη γνώμη των άλλων για το άτομό μας.

18) Τι είδους μύτη σκισάρετε;

«Αν είναι μακριά και τονισμένη, σημαίνει έντονο ανδρισμό. Οι παιδίαστικοι τύποι ζωγραφίζουν μύτες σαν κουμπιά. Ρουθουνία τονισμένα δείχνουν άνθρωπο οξύθυμο.

Δεν έχει σημασία το ζωγραφικό ταλέντο σας, το αν θα φτιάσετε δηλαδή τα σκίτσα επιτυχημένα ή άτυχια, αλλά μόνο το πώς θ' αποδώσετε τις διαφορές λεπτομέρειές τους. Αυτές αποτελούν τον καθρέφτη του ψυχικού «εγώ» σας.

Τα δάχτυλα είναι σπουδαιότατο για την καθημερινή ζωή μας. Τα μικρά παιδιά ζωγραφίζουν δάχτυλα, πριν ακόμη μπορέσουν να σκισάρεν ολόκληρα χέρια. Ένας ενήλικος όμως που σχεδιάζει μόνο τα δάχτυλα, παραλείποντας τα χέρια, παρουσιάζει συνήθως μια παιδίαστική επιθετικότητα.

Δάχτυλα κοντά και στρογγυλά, σαν πέταλα ή σαν τσαμπιά, υπάρχουν συνήθως στα παιδικά σκίτσα. Σ' ένα σκίτσο ενηλίκων δείχνουν συνήθως αδεξιότητα σε δουλειές που γίνονται με τα χέρια.

Δάχτυλα μακριά και μυτερά σαν λόγχες, σημαίνουν δραστηριότητα και άρπιακτικότητα. Μια σφιγμένη γροθιά δείχνει θυμό.

Οι απλήστοι κι' εγωίσται ζωγραφίζουν κάποτε περισσότερα από πέντε δάχτυλα (το ίδιο κάνουν δε και τα παιδιά).

15) Πώς ζωγραφίσατε τα πόδια;

Έχουν άμεση σχέση με την ισορροπία, έφασον στηρίζουν ολόκληρο το σώμα. Οι ισορροπημένοι λοιπόν τύποι δίνουν ιδιαίτερα σημασία στα

Θάπρεπε το σκίτσο αυτό να χαρακτηριζόταν άνθρωπο δειλό και αδέξιο, έφασον είναι έτσι μικρό και φτιαγμένο στο άριστερο μέρος του πλαισίου. Το στοιχείο όμως αυτό εξουδετερώνεται από τις γραμμές του, που δείχνουν δράσι και κίνηση, απ' τα μεγάλα χέρια, τα δυνατά μπράτσα και τις σφιγμένες γροθιές. Είναι φτιαγμένο από άνθρωπο τρεχό, φιλόδοξο, δίχως λεπτοπείες.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ήλικίας 9 χρόνων!..

Οι εκπληκτικές ικανότητες ενός μικρού Αμερικανού

Ένας μικρός από το Ρόντ Άιλαντ ασχολείται τον τελευταίο καιρό τους επίσημους και τον παγκόσμιο τύπο. Πρόκειται για τον Μπράιαν Βάν Νταϊλ, που, αν και είναι μόνο εννέα ετών, παρουσιάζει όλα τα χαρακτηριστικά μιας μεγαλοφυΐας.

Στην εμφάνιση, ο μικρούλης Μπράιαν δεν διαφέρει από τα άλλα παιδιά της ηλικίας του. Είναι ένα αδύνατο παιδί, με βαθυάλασα μάτια και το παρουνιστικό του δεν δείχνει τίποτα το εξαιρετικό.

Συνήθως, αποφεύγει τις συντροφίες των παιδιών και προτιμά να σκυδεύει πάνω από τα αγαπημένα του βιβλία της βιολογίας, των μαθηματικών και των φυσικών επιστημών, που είναι και τα αγαπημένα του μαθήματα. Στα μαθήματα αυτά ο Μπράιαν έχει μια εκπληκτική επίδοση, που έκανε όσους τον γνώρισαν να βεβαιώσουν ότι πρόκειται για μια μεγαλοφυΐα!... Γι' αυτό άλλωστε και δεν πηγαίνει σε συνηθισμένο σχολείο, όπως όλα τα παιδιά, αλλά σε μια σχολή, ειδική για τα παιδιά που παρουσιάζουν πρόωρη διανοητική ανάπτυξη.

Στα πρώτα χρόνια του, ο Μπράιαν ήταν ένα συνηθισμένο παιδί, χωρίς τίποτα να δείχνει τα εξαιρετικά προσόντα του. Όσο τα τρία του χρόνια, μάλιστα, ήταν λίγο «εθραδύνορας», όπως νομίζουν οι γονείς του.

Ύστερα όμως, άρχισε να μαθαίνει με μια καταπληκτική ευκολία και οι γονείς του δεν προλάβαιναν να τον εφοδιάζουν με βιβλία. Ένα βράδυ, οι οικογένεια Βάν Νταϊλ καθόταν στο σαλόνι. Ο πατέρας διάβαζε την εφημερίδα του και η μητέρα έπλεκε. Ο Μπράιαν ήταν σκυμένος πάνω σε μια εφημερίδα και φαινόταν ότι διάβαζε. Η μητέρα του τον πρόσεξε.

— Κούταξε, είπε στον άντρα της, ο Μπράιαν μας μιμείται. Κάνει πως διαβάζει εφημερίδα...

— Μα διαβάζω, διαμαρτυρήθηκε ο Μπράιαν. Ακούστε...

Και άρχισε να διαβάζει, κάπως άργα, αλλά καθαρά, το κείμενο ενός άρθρου. Εκείνο δε που έκανε εντύπωση είναι ότι κανείς μέχρι τότε δεν του είχε μάθει να διαβάζει!...

Από τότε, άκολούθησε μια ραγδαία εξέλιξη. Σε ηλικία τεσσάρων ετών ο Μπράιαν μπορούσε να διαβάσει σχεδόν το κάθε τι και στα πέντε του χρόνια είχε αρκετές γνώσεις μαθηματικών, βιολογίας και φυσικών. Από τα λεξικά που έφεταν στα χέρια του, μάθαινε τα αλφάβητα των ξένων γλωσσών και όταν του έμενε καιρός, μάθαινε μόνος του και στενογραφία.

Οι γονείς και οι φίλοι τους καταλάβαιναν ότι το παιδί αυτό είχε κάτι εξαιρετικό, αλλά δεν φανταζόταν ότι βρίσκονταν μπροστά σε μια μεγαλοφυΐα. Αυτό έγινε πιο φανερό όταν ο Μπράιαν πήγε για πρώτη φορά στο σχολείο. Έμεινε λίγη ώρα στην πρώτη τάξη, αλλά μετά έβαλε τις φωνές, λέγοντας ότι δεν του άρεσαν αυτά που δίδασκαν εκεί. Και ο ίδιος ο δάσκαλος άλλωστε παραδέχθηκε ότι ο Μπράιαν δεν είχε να κερδίσει τίποτα από τα μαθήματα του δημοτικού. Το ίδιο είπαν και οι καθηγητές διαφόρων ιδιωτικών σχολών, όπου τον έστειλαν.

Μ' ένα πείραμα, εξ άλλου, με το όποιο μετράνε την διανοητική κατάσταση των ανθρώπων, απέδειξε ότι ο Μπράιαν έχει το ίδιο «διανοητικό ηλικό» που είχαν οι «Εντίσον, ο Γκαίτε, ο Βολταίρος και άλλοι. Το «ηλικό» του Μπράιαν είναι 185 και έχει αποδειχθεί ότι οι μεγαλοφυΐες φθάνουν γύρω στα 190. Ο Άινσταϊν βρίσκεται λίγο ψηλότερα από τον Μπράιαν.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό του Μπράιαν, είναι η τεράστια μνήμη του, που μπορεί να «αποθηκεύσει» τις πιο διαφορετικές γνώσεις με την μεγαλύτερη ευκολία.

Η πρόοδος του Μπράιαν στα μαθήματα είναι τέτοια ώστε οι ειδικοί βεβαιώνουν τους γονείς του πως σε ηλικία 10 ετών, θα μπορούσε να φοιτήσει κανονικά σε κολλέγιο, χωρίς να συναντήσει καμία δυσκολία. Σήμερα ο Μπράιαν έχει συμμαθητές που έχουν την διπλάσια ηλικία απ' αυτόν, οι δε καθηγητές του θέ μπορούν ακόμη να τον συνηθίσουν και, πολλές φορές, να τον καταλάβουν!...

Όταν ο παίκτης είναι αδέξιος!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΕΣ

Έχει η 'Αθήνα λυγερές
γλυκειές και νοστιμούμες
με τις ματιές τις πονηρές
απ' τον... πολιτισμό,
μά' έχουν κι' όλα τα χωριά
κάποιες χωριατοπούλες
με τη σεμνή τους τη θωρηά
που φέρνει πειρασμό!

★

Βρήκα κοπέλλες δροσερές
σε Λόντρες και Παρίσια,
μὰ του χωριού τις λυγερές
δεν θὰ τις ξαναβρώ,
Ίσιες, περήφανες, λιγνές
σὰν νά'ναι κυπαρίσσια,
που νά'χουν σε καρδιές αγνές
κρυμμένο θησαυρό!

★

Τί νὰ τις κάνω τις κομψές
ψευτοπολιτισμένες;
Εἶν' απ' τὸν ἥλιο μελαψές
κοπέλλες στὰ χωριά
τρίζει το σῶμα όπου πατοῦν
περαστικές παρθένες
καὶ ντρέπεται, ὅταν περπατοῦν
στον κάμπο ἢ λυγριά!

★

Γαϊτάνι εἶναι τὸ φρύδι τους
καὶ ὄχι μαθημένο
καὶ ξέρουν τὸ παιγνίδι τους
τὰ μάτια τους καλά.
Χωριατοκόριτσο περνᾷ
ζαχαροζυμωμένο
κι' ὅταν μὲ βλέμματα περνᾷ
τοὺς ἄντρες περγελά!

★

Ναί, βρήκα σ' ὅλο τὸν ντουιὰ
πεντάμορφες κοπέλλες,
μὰ του χωριού τὴ μορφοῦν
δὲν εἶδα πούθενά,
πού οἱ λεύκες μπρός τῆς γέρνουνε
ἀπ' τοῦ βορρᾶ τις τρέλλες
κι' οἱ ἄνεμοι τῆς φέρνουνε
δρῶσά ἀπὸ τὰ βουνά!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΥΑΚΙΝΘΟΣ ἀπειλεῖ τὴν 'Αμερική!

Οι τεράστιες καταστροφές που κάνει ένα υδρόβιο ζουμπουλί

Προορισμός των λουλουδιών είναι να στολίζουν τους κήπους, τα διαμάντια, και τις... μπουτονιέρες των κυριών ή τις τουαλέτες των κυριών! Υπάρχει όμως ένα λουλούδι που, αν και είναι εξαιρετικά όμορφο, έχει καταντήσει μάλιστα για αρκετές πολιτείες της 'Αμερικής, κυρίως στο Νότο. Πρόκειται για τον υδρόβιο υακίνθο.

Ο υδρόβιος υακίνθος είναι ένα από τα ωραιότερα λουλούδια της φύσεως. Το άνθος του έχει μια σπάνια όμορφιά και ένα από τα πέταλά του έχει μια πορτοκαλί κηλίδα, τριγυρισμένη από βαθύ γαλάζιο χρώμα. Τα φύλλα του, που φθάνουν συνήθως τα είκοσι εκατοστά, επιπλέουν και προμηθεύουν την τροφή στο φυτό, ενώ οι ρίζες προχωρούν όσο βαθύτερα μπορούν στο νερό.

Το φυτό αυτό αναπτύσσεται με μια καταπληκτική ευκολία χωρίς μάλιστα να χρειάζεται τη βοήθεια της πεταλούδας ή της μέλισσας. 'Αρκεί να σκεφθούμε ότι ένα φυτό υακίνθου μπορούν να πολλαπλασιασθούν σε 655.360, μέσα χρονικό διάστημα οχτώ μηνών και να καλύψουν μίαν έκταση τεσσάρων ως πέντε στρεμμάτων. Οι δε ρίζες τους σχηματίζουν ένα τόσο πυκνό δίκτυο που, πολλές φορές, μπορεί να συγκρατήσει στην επιφάνεια το βάρος ενός ανθρώπου.

Αυτή ακριβώς η ευκολία με την οποία ο υακίνθος πολλαπλασιάζεται, είναι και η αιτία των τεραστίων καταστροφών που προκαλεί ο υακίνθος. Μόνο στην πολιτεία της Λουιζιάνας, οι ζημιές που προκαλούν οι υδρόβιοι υακίνθοι στην αλιεία, ανέρχονται σε 55-65 εκατομμύρια το χρόνο. Αυτό οφείλεται στο ότι, όταν ένα δίκτυο υακίνθου «εγκατασταθεί» σε κάποιο σημείο του ποταμού ή της λίμνης, στερεί από όλα τα άλλα υδρόβια φυτά και τα ψάρια την ικανότητα να συντηρηθούν.

Το πυκνό του φύλλωμα, δεν αφήνει τον ήλιο να προχωρήσει κάτω από την επιφάνεια του νερού. Έτσι, τα φυτά μαραινούνται, με αποτέλεσμα να μη δίνουν το όξινο, που είναι απαραίτητο στοιχείο για να ζήσουν όλα τα υδρόβια ζώα. Ο υακίνθος επιδεινώνει την κατάσταση, απορροφώντας ο ίδιος όλο το διαλυμένο τοξικό οξυγόνο και βλάπτοντας στην ατμόσφαιρα το όξινο, που χρειάζονται τα ψάρια για να ζήσουν.

Οι ζημιές που προκαλούν τα δίκτυα του υακίνθου στην αλιεία είναι τόσο τεράστιες, ώστε, πριν από λίγον καιρό, ένας σύλλογος ψαράδων του Μισισσιππί, σκεπτόμενος να αγοράσει έναν λιμενοπόρτο, όταν τα μέλη του είδαν ότι δεν μπορούσαν να απαλλαγούν από τον υακίνθο. Είναι δε γνωστό ότι οι λιμενοπόρτοι μπορούν να καταπορεύονται τεράστιες ποσότητες από υδρόβια φυτά, για να ικανοποιήσουν την ακόρεστη όρεξή τους. Έγκατέλειψαν όμως το σχέδιό τους, όταν έμαθαν ότι ο λιμενοπόρτος στοιχίζει πέντε χιλιάδες δολάρια και προτίμησαν να εγκαταλείψουν το φάρμα στην περιοχή εκείνη.

Σε άλλες περιπτώσεις, οι πιλότοι αεροπλάνων, που ήταν υποχρεωμένοι να κάνουν αναγκαστική προσγείωση, νόμισαν ότι βρήκαν ένα θαύμασμα, λειδιά για την προσγείωση, ενώ στην πραγματικότητα προσγειώθηκαν σε ένα δίκτυο από ρίζες υακίνθου και βρέθηκαν στο νερό!

Τα δίκτυα αυτά, εξ άλλου, είναι τόσο πυκνά και στερεά ενωμένα μεταξύ τους, ώστε, σε μία περίπτωση, παρασυρόμενα από το ρεύμα ενός ποταμού, πήραν μαζί τους και τα στηρίγματα μιας γεφύρας.

Στην πολιτεία του Μισισσιππί, υπάρχει ένα τέτοιο δίκτυο, που καταλαμβάνει δέκα περίπου στρέμματα και από μακριά δίνει την εντύπωση ενός νησιού. Πάνω σ' αυτό το περίεργο νησί, λοιπόν, έχουν κατορθώσει να φυτρώσουν διάφορα άλλα λουλούδια, όπως τα βατόμουρα και τα γαϊδουράγκαθα.

Για την καταπολέμηση του υακίνθου έχουν χρησιμοποιηθεί τα πιο άβυσσα μέσα, από μικρά και μεγάλα πλοία ε-φοδιασμένα με ειδικά μηχανήματα για το ξεριζώμα των δικτύων, ως διάφορα χημικά προϊόντα, που καταστρέφουν το φυτό και τις ρίζες του. Έκτος από το ότι στοιχίζουν πανάκριβα όμως, σχεδόν κανένα από τα μέσα που υπάρχουν για την καταπολέμηση και καταστροφή του υακίνθου δεν είναι αποτελεσματικό.

Ο ΑΝΘΡΩΓΙΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΑΥΤΟΝ τὸν ἄνθρωπο, Δημοσθένη ὀνόματι, τὸν εἶχα γνωρίσει ἀπὸ ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο, Δημοτράκη ὀνόματι. Εἶχαμε συνάψει καὶ λίγη φιλία, πολὺ ἀμυδρή; ἐνοεῖται, καὶ πολὺ πρόσφατη. Δηλαδή, δὲν ἤξερα καὶ πολλὰ γιὰ δούτον, παρ' ὅτι ἦτον ἕνας ἐγκάρδιος τύπος, πολυλογὸς ὅπως ὅλοι οἱ ἐγκάρδιοι τύποι. Κι' ὅταν μιλοῦσε, μὰ καὶ γιὰ τὰ πὸ ἀσημαντὰ πράγματα ἀκούω, ἔβλεπε ἕναν τέτοιο τόνο στὴν ὄψη του, καὶ τὴ συνάδευε μὲ τόσο ἐκφραστικές χειρονομίες, πὺ ἀμέσως αὐτὰ πὺ ἔλεγε, ἐπαίρναν μεγάλη σημασία.

Τὴν πρώτη φορὰ πὺ συστηθήκαμε καὶ πρὶν περάσει πολλὴ ὥρα, μούδωσε μιά γερὴ στὴν πλάτη, γιὰ νὰ ἐκδηλώσῃ ἐπὶ τὴ θερμὴ συμπάθεια πὺ ἐνωίωσε γιὰ μένα καὶ τὴ βαρεὶά του ἐγκαρδιωσύνῃ. Πέρασαμε ἀμέσως καὶ στὸν ἐνικό. 'Ἐτσι στὰ γρήγορα πλέχτηκε αὐτὴ ἡ ἐπιπόλαιη φιλία, ἀνάμεσα σὲ μερικὰ πηρία μῦθρα.

Μιά βδομάδα ἀργότερα, ἀπομνημονεύω, κατέβαινα τὴν ὁδὸ Σταδίου. Αὐτὸς ἀνέβαινε καὶ πέσσεμε σχεδὸν μούτρα μὲ μούτρα.

— Γεῖά σου, Δημοσθένη!

Εἶχε μιά ἐκφρασι μᾶλλον ἐξάλλη καὶ δραματική.

— Τί σοῦ συμβαίνει; τὸν ρωτῶ.

— 'Ἀς τὰ, μὲ λεί. Τραγωδία!

— Τί μὲ λές! Γιὰ πὲς μου... Μήπως μπόρῶ νὰ σοῦ φωνῶ χρήσιμος;

— 'Όχι. Εἶναι πολὺ ἀργά. 'Εξ ἄλλου δὲν μπορεῖς.

— Τέλος πάντων, τί τραγωδία σοῦ συμβαίνει; Οἰκογενειακή. Σήμερα τὸ μεσημέρι εἶχα πᾶει νὰ φάω στὸ θεῖο μου τὸν 'Αναστάση. 'Ἡ θεία μου ἡ Χριστίνα εἶχε μαγειρέψει μουσακά. Σερβίρει τὸ θεῖο μου πρῶτα. 'Ο θεῖός μου δοκιμάζει. Καί, ἑαφ' ἑαυτῆς, τὸν βλέπω ἔξω φρενῶν. 'Ετόκωνε λύσσα στὸ ἀλάτι!», φωνάζει. Καὶ παίρνει τὸ πιάτο μὲ τὸ μουσακά καὶ τὸ σηκώνει...

— ...καὶ τὸ κοπανεῖ στὸ κεφάλι τῆς θείας σου.

— 'Όχι. Σπὸν τοῖχο.

— Δόξα σοὶ ὁ θεός.

Κι' ἀμέσως κατόπιν βγαίνει στὸ μπαλκόνι...

— ...καὶ πέφτει!

— 'Όχι. Παίρνει τρεῖς βαθιὲς εἰσπνοές, ἔπειτα παίρνει τὸ καπέλό του καὶ φεύγει. Καὶ πᾶει νὰ φάῃ στὸ ρεστωράν.

— Παρακάτω;

— Θὲς καὶ πάρα κάτω; Λίγο ἐν' αὐτό;

Καὶ ἡ θεία σου; Μήπως τὴν ἐπίσσε καμμιά νευρική κρίσι;

— 'Όχι. Εἶναι συνηθισμένη σὲ τέτοια ἐξοσάσματα τοῦ θεῖου μου. Νὰ δῆς τὸν τοῖχο τῆς τοραπεζαρίας... Τραγωδία!

— Μὰ συγχωρεῖς, τὸν λέω, ἀλλὰ δὲν βλέπω καμμία τραγωδία ὡς ἐδῶ.

— 'Αν ἦσουν ἐκεῖ, δὲν εἶδελπες. Δὲν ξέρεις σὲ τί κατάσταση βρίσκομαι.

— Σὲ βλέπω. 'Αλλὰ κάνε ὑπομονή. Θὰ καμάρησ.

Τὸν ἀφήσα νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο του κι' ἐγὼ συνέχισα τὸ δικό μου. Καὶ σκεπτόμουν πόσο δραματικά παίρνον μερικὰ πράγματα, μερικὸ ἄνθρωπο, μερικὲς φορές. 'Αλλὰ πάλι, ὅς μὴ λέμε μεγάλου λόγου. Οἱ ἀπῶς τὰ βλέπον ἀλλοιῶς — ἴσως ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ νὰ εἶχε ἕνα τραγικὸ μεγαλεῖο, πὺ ἐμεῖς δὲν εἶμαστε σὲ θέσι νὰ τὸ ἀισθανθῶμε. 'Ο Δημοσθένης, ὅμως, ἀισθαντικός ἄνθρωπος, θὰ συγκλονίστηκε ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ δραματικὴ σκηνή — δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα ἕνας κοτζάκι μουσακάς στὸν τοῖχο καὶ τρεῖς βαθιὲς εἰσπνοὲς κατόπιν. Κι' ἔπειτα ἡ ἐπιδεικτικὴ ἀποχώρησι — πᾶς νὰ φάω στὸ ρεστωράν!», ὅσο καὶ νὰ πῆς, ἔχει ἕνα τραγικὸ περιεχόμενο. Φαντάσου νὰ παίζεται αὐτὴ ἡ σκηνὴ στὸ θέατρο καὶ θὰ δόσης μεγάλου δίκου στὸ Δημοσθένη.

★

Ήτανε πρῶτ, κάμποσες μέρες ἀργότερα καὶ δέχομαι τρία χτυπήματα στὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου. 'Εμπρός! 'Ο Δημοσθένης. Μάσσεψε νευρικά ἕνα τσιγάρο καὶ εἶχε ὕψος πολὺ συνοφρυωμένο.

— Καλῶς τὸ Δημοσθένη. Τί νέα;

— 'Ἀς τὰ. Τραγωδία!

— Τί σοῦ συμβαίνει πάλι; 'Ο θεός σου;

— 'Όχι ὁ θεός μου. 'Ἡ τραγωδία εἶναι προσωπικῆς φύσεως.

— Κάθσε.

— Οὔτε νὰ καθίσω μπορῶ, οὔτε νὰ σταθῶ ὀρθος.

— Τότε βρὲς μιά μέση λύσι!

— Αἰκούμησε τὴν πλάτη του στὸν τοῖχο.

— Λοιπόν; τὸν ρωτῶ. Πὲς μου τὴν τραγωδία σου.

— Αὐρὸ στὶς ἔξῃ παντρεύεται ἡ Νίτσα!

Εἶπε μὲ βαρεὶά καὶ ἐπιστημὴ φωνή.

— Καμμία φιλενάδα πὺ σὲ πρῶδωσε;

— 'Όχι. 'Ἡ κόρη τοῦ θεῖου μου τοῦ 'Αναστάση. Σοδέρφη μου.

— Καλορίζικα. 'Αλλὰ ἡ τραγωδία πὺ ἐγ-καίται; Μήπως τὸ κορίτσι παίρνει κανένα ρε-μάλι;

— 'Όχι. Πρῶτης τάξεως παιδί.

— 'Ἐς τώρα, δὲν βλέπω καμμία τραγωδία.

Μὲ πὺ εὐοματικὸ στίλ, ὁ Δημοσθένης εἶπε:

— Καταλαβαίνεις, ὅτι πρέπει νὰ πάω στὸ γάμο. Σοδέρφη μου εἶναι.

— 'Αλλὰ τὴν ἴδια ὥρα ἐγὼ ραντεβὸ μὲ μιά μικρούλα στὸ Πάρκο.

— Καὶ πὺς τὰ κανόνισες ἐπὶ τὴν ἴδια ὥρα;

— Τὴ γνώρισα χτές. Μοῦ εἶπε νὰ συναντηθῶμε αὐριο Κυριακὴ στὶς ἔξῃ.

— 'Απάνω στὴν ἑλάνια μου, δὲν σκέφτηκα ὅτι στὶς ἔξῃ εἶναι ὁ γάμος. Καὶ ἰδοὺ τώρα τὸ τραγικὸ δῆλημμα: Τί νὰ κάνω; Πὺ νὰ πάω; Πὺς νὰ συνδυάσω καὶ τὶς δύο ἀποχρεώσεις; Τώρα καταλαβαίνω τὴν ψυχικὴ τραγωδία τοῦ 'Αμλέτου: Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ; Στὸ γάμο ἢ στὸ ραντεβὸ; 'Ἰδοὺ ἡ ἀπορία!

Καὶ πῆρε ἀμέσως στάσι 'Αμλέτου. Μόνον πὺ, ἀντὶ γιὰ νεκροκεφαλὴ, κρατοῦσε μιά ἀ-λυσιτελὴς καὶ τὴ στριφογύριζε στὸ δαχτυλὸ του.

— Τὸ σωστὸ εἶναι νὰ πᾶς στὸ γάμο, τοῦ εἶπα.

— Θὰ χάσω τὴ μικρή.

— Τότε πῆγαινε στὴν μικρή.

— Θὰ χάσω τὸ γάμο. Θὰ μὲ παρεξηγή-σουν οἱ θεοὶ μου, ἡ Σοδέρφη μου, ὁ γαμ-πρός. «Δὲν ἦρθε στὸ γάμο!». Πὺς θὰ σταθῶ στὴν κοινωνία; Θὰ μὲ λιθοβολήσῃ!

— Νὰ εἰδοποιήσης τὴν μικρή, ὅτι τὸ ραν-τεβὸ ἀναβάλλεται.

— Δὲν ξέρω πὺς κάθεται. 'Αλλὴ τραγω-δία!

— Τότε νὰ μὲ τὴν περιγράψῃς καὶ νὰ πᾶς νὰ τὴν περιμένω ἐγὼ καὶ νὰ τῆς ἐξη-γήσω. Καὶ νὰ τὴν κρατήσω ὥστου νὰ τε-λειώσῃ ὁ γάμος.

— Κι' ἂν τῆς ἀρτίσης ἐπὺ περισσότερο καὶ σ' ἀναστή; 'Αλλὴ τραγωδία. 'Όχι, δὲν!...

— 'Εφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπο, σὰν νὰ-θελε νὰ τὸ κρατήσῃ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ. Κι' ἔπειτα εἶπε:

— Δὲν πιστεύω νά'ναι βρεθῇ ἄλλος σὲ τόσο τραγικὴ θέσι, τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότη-τος. 'Απὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ κοινωνία μὲ τοὺς νόμους τῆς. 'Απὸ τὸ ἄλλο ἡ χαμένη εὐτυχία! Καὶ στὴ μέση ἐγὼ. Πὺ νὰ τραβῆζω;

— 'Ω! Θεοί!, φώναξε καὶ τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε καὶ χάθηκε, ἀφί-νοντας στὸ γραφεῖο μου μίαν ἀτιμόβαρη γε-μάτη τραγωδικότητα. 'Εβαλα τὸν ἀνεμιστήρα νὰ τὴ διώξω.

Μοῦ ξανάρθε τὴ Δευτέρα πρῶτ, πὺ τραγι-κὸς ἀκρόα.

— Τραγωδία! φώναξε μπαίνοντας. Θυσία-σα τίς κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις, γιὰ νὰ μὴ χάσω τὴν εὐτυχία!

— Λοιπόν;

— Περίμενα ὡς τίς ἐφτάμισθ, ἀλλὰ ἡ μι-κρή δὲν ἦρθε! Κοπάνη!

— Αἱ, μὴν τὸ παίρνω τόσο βαρεὶά τὸ ζή-τημα. Αὐτὰ εἶναι ἡ ζωή.

Μὰ τέτοιο σκληρὸ χτύπημα τῆς μοίρας; Δὲν πιστεύω νά'ναι γίνῃ σ' ἄλλον ἄνθρωπο, σ' αὐτὸς αἰῶνας. Μὲ σαρκαίνει ἡ μοῖρα, τὸ κα-ταλαβαίνεις; Μὲ σαρκαίνει ἡ ἀτιμία. Εἰμαι θύμα τῆς μοίρας!

— Καλὰ, κούταξε τώρα νὰ δικαιολογηθῇς στὸ μπαρμπα σου.

— Δικαιολογήθηκα. Τοῦ εἶπα πὺς ἐπαθα δηλητηριάσει καὶ τόχαψε.

— 'Ε, τότε ἡ μὴ τραγωδία ἐξαμίσθηκε. Μένει ἡ κοπάνη.

— Κι' αὐτὸ πῆγες γιὰ λίγο; Καὶ ἦταν ξανθὴ. Σοπὴ σου λέω, μὲ καταλαβαίνεις;

— καὶ μὲ τίνεξ ἀπὸ τὸ πέτο.

— Σοπὴ, καταλαβαίνω. Οἱ γυναῖκες δια-ροῦνται σὲ δύο κύριες χρωματικὲς κατηγορίες.

Στὶς μελαγχρινὲς καὶ στὶς ξανθές. Εἶτε με-λαχρινὴ εἶναι ἡ κοπάνη, εἶτε ξανθὴ, τὸ ἴδιο εἶναι.

— 'Α! 'Όχι. Γιὰ μένα δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Γιὰτὶ ὡς τώρα ἄλες μου οἱ κατακτήσεις ἦταν μελαχρινές. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ξανθὴ τῆς σταδιοδρομίας μου. Καὶ νὰ τὴ χάσω ἔτσι; 'Ἐτσι; 'Ἐτσι;

— 'Ἐτσι τὴν ἔχασες, τί νὰ γίνῃ. Κάτσε τώρα νὰ πῆς ἕναν καφέ, νὰ συνέλθῃς λίγο.

— Ἦρθε ὁ καφές. Καθὼς εἶχε τὸ βλέμμα του καρφωμένο σ' ἕνα σημεῖο τοῦ τοῖχου, ἄπλω-σε τὸ χέρι του νὰ πάρῃ τὸ αὐτίξάν. Τὸ χέρι του ἔτρεπε. Τὸν βλέπω σὲ μιά στιγμὴ νὰ πι-νάξεται.

— Τί εἶναι; λέω ἑαφ' ἑαυτοῦ.

— Τραγωδία! φώναξε. Χύθηκε καφές στὸ παρτελάνι μου. 'Ω! Θεέ μου! Τί σπύφαιξα γιὰ νὰ μὲ τιμωρῇ ἔτσι!...

Καὶ μ' ἕνα τρέμουλο τοῦ κεφαλιού, πὺ ἔ-καμε τὰ πόλυστα μαλλιά του νὰ τιναχτοῦν πέρα-δῶθε, σὰν χαίτη ἀκούρευτου ἀλόγου, πὺ βρῖσκεται σὲ καλλοπάμο, δρασκελῖνε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε.

— Τώρα πᾶ εἶχα μὴν στὸ νῆμα. 'Ο ἀπρό-σπτος αὐτὸς φίλος ἔδινε βαθειὰ σημασία στὰ μικρὰ ζητήματα τῆς ζωῆς. 'Αδικο εἶχα ἀνη-συχῆσει καὶ συμμετάσχει στὸν πόνο του τόσες φορές. Μὲ φτάνουνε τὰ δικά μου βάσανα. Θὰ κάθωμαι τώρα νὰ συμπονῶ καὶ τὰ ξένα καὶ μάλιστα ἀνυπαρκτά; Τώρα ξέρω μὲ ποιὸν ἔχω νὰ κάνω. Θὰ γλεντήσω λίγο τὴν ὁπ-οῖα.

Καὶ λοιπόν, σὲ λίγες μέρες, τὸν συναντῶ στὸ δρόμο μου. 'Ἐχει πάλι τὸ μούτρο συνη-

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΔΙΑ

Η ήμερομηνία της γεννησεως διευθύνει το ντύσιμο

Πιστεύετε στην αστρολογία; Συμβουλευθείτε το ωροσκόπιό σας και παίρνετε σοβαρά υπ' όψη τις οδηγίες και τις προφητείες που σας δίνει; Είναι πολύ πιθανόν αυτό, γιατί οι περισσότερες γυναίκες έχουν μιαν εμφάνιση πεποίθησι στην επίδρασι των ασπερισμών στη ζωή τους εν γένει.

Ίσως όμως δεν θα σκεφθήκατε ποτέ πως το ζώδιο κάτω απ' το οποίο γεννηθήκατε, επηρεάζει έμμέσως και τον τρόπο του ντυσίματός σας, εφόσον παίζει βασικό ρόλο στη διαμόρφωσι της προσωπικότητος και του χαρακτήρος σας.

Ας δούμε λοιπόν τί λέει γι' αυτό το ζήτημα μια περίφημη Άγγλιδα αστρολόγος, συνδυάζοντας κατά πρωτότυπον τρόπο τη μόδα με τις μυστικές επιδράσεις των άστρων.

1) Τύπος της Αφροδίτης

Σ' αυτόν ανήκουν όσες γεννήθηκαν κάτω απ' το ζώδιο του Ταύρου (21 Απριλίου - 20 Μαΐου) ή του Ζυγού (23 Σεπτεμβρίου - 22 Οκτωβρίου). Είναι χαρακτηριστές ήρεμοι, σταθεροί, γεμάτοι αρμονία και αυτελέγχο. Δείχνουν εύαισθησία στο ντύσιμό τους. Δεν ακολουθούν στα τυφλά τη μόδα, αλλά την υποτάσσουν στη λογική. Κάποτε όμως το παρακάνουν, κι' αυτό είναι εϊς βάρος της εμφανίσεώς τους. Με τη συντηρητική τους νοοτροπία, δεν βοίσκουν π. χ. το θάρρος να δοκιμάσουν μια καινούργια μόδα, που μπορεί ωστόσο να τους πηγαίνει περίφημα. Είναι καταλληλότερο γι' αυτές το ταγίερό ως φόρεμα περιπάτου, όχι όμως με πολύ ασυτηρή «κούτ», ούτε δίχως μερικά κομψά «άξεσουάρ» που του δίνουν μια κάποια δροσιά.

2) Τύποι του Κρόνου και του Ούρανού

Αυτές που γεννήθηκαν στο ζώδιο του Αιγόκερω (21 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου) ή του Υδροχού (20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου), είναι οι κοπέλλες που τραβούν άμέσως την προσοχή. Έχουν σφραγίδα τους την πρωτοτυπία και την κομψότητα. Έχουν τολμηρές ιδέες γύρω από τη μόδα, κάποτε έντελώς επαναστατικές, τις χαλιναγωγούν όμως με τη λογική τους και ξέρουν να ντύνονται απλά και κομψά. Τις χαρακτηρίζει ακόμα μια τάσις αποκλειστικότητος στο ντύσιμο, που πρέπει όμως μάλλον να την αποφεύγουν. Στο κάτω - κάτω, δεν πρόκειται να πάντων τίποτε, αν και μια άλλη γυναίκα βάλει ένα φόρεμα όμοιο με το δικό τους!

3) Τύπος της Σελήνης

Περιλαμβάνει όσες γεννήθηκαν με το ζώδιο του Καρκίνου (21 Ιουνίου - 21 Ιουλίου). Δηλαδή γυναίκες με μυστήριο, με «βάθος» και με πολλή θηλυκότητα. Το ρομαντικό στυλ στα φορέματά είναι αυτό που τους ταιριάζει. Υφάσματα αέρινα, λεπτά

χρώματα παστέλ. "Οχι επίδεικτικές γαρνιτούρες. "Ας έχουν όμως πρωτοβουλία κι' ανεξαρτησία στο ντύσιμό τους κι' ας πάντων να ενδιαφέρωται τόσο πολύ τί λέει ο άλλος κόσμος γι' αυτό.

4) Τύπος του Διός

Όσες γεννήθηκαν στο ζώδιο του Τοξότου (23 Νοεμβρίου - 20 Δεκεμβρίου) ή των Ίχθύων (19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου), ντύνονται σπάρ, τους αρέσει να έχουν ελευθερία κινήσεων, να παίζει ή άνεμος με τα μαλλιά τους. Είναι ανοιχτόκαρδες, σαν τα φανταζι κομήματα που φοράνε συνήθως. Δεν πρέπει όμως να το παρακάνουν μ' αυτή την «αφέλεια», φτάνοντας στο σημείο να παραμελούν τελείως την εμφάνισή τους. Το χαρακτηριστικό ελάττωμά τους είναι η έλλειψη αποφασιστικότητος, σ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής τους — επομένως και στην υιοθέτησι μιας καινούργιας μόδας που τους αρέσει.

5) Τύπος του Ήλιου

Ανήκουν σ' αυτόν όσες γεννήθηκαν στο ζώδιο του Λέοντος (22 Ιουλίου - 21 Αυγούστου). Έχουν μια ιδιαίτερη κλίσι στα φορέματα με γραμμή και χρώματα που χτυπάνε άμέσως στο μάτι, στα φανταχτερά κομμήματα, στις πολύ φαρδιές φούστες, σαν κοινόλινα. Συχνά, φοράνε κάτι που δεν είναι απόλυτως της μόδας, αλλά τους πηγαίνει περίφημα. "Ας αποφεύγουν ωστόσο τις υπερβολές στη φιλαρέσκεια και τη ματαιοδοξία τους, που τις κάνει να ντύνονται πολύ επιτηδευμένα ακόμη και στη δουλειά τους, στο γραφείο ή στο κατάστημα που εργαζονται. Κι' οι... λέαινες άκομη δεν μπορεί να... βουχώνται όλη την ώρα!

6) Τύπος του Άρεως

Αυτές που γεννήθηκαν με το ζώδιο του Κριού (21 Μαρτίου - 20 Απριλίου) ή του Σκορπιού (23 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου) είναι γυναίκες δυναμικές, γεμάτες πρωτοβουλία, προτιμούν δέ τα ταγίερά με επίδεικτικές γραμμές και φανταχτερά χρώματα. "Ο αυθόρμητισμός τους εκδηλώνεται και στο ντύσιμό τους. Θάπρεπε ωστόσο να τον μετριάζουν, διαλέγοντας φορέματά πιο «γυναικεία», με γραμμές πιο «μαλακές» και γαρνιρισμένα με ώραία άξεσουάρ. "Η ανυπομονησία είναι το μεγαλύτερο σφάλμα τους. Αυτή δεν τις άφίνει συνήθως να εξετάσουν ήρεμα το τί κολακεύει περισσότερο την εμφάνισή τους.

7) Τύπος του Έρμη

Όσες γεννήθηκαν στο ζώδιο των Διδύμων (21 Μαΐου - 20 Ιουνίου) ή της Παρθένου (22 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου) είναι άεικίνητες, διαρκώς σε δράσι. Φροντίζουν λοιπόν ώστε το ντύσιμό τους να μη τις δυσκολεύει στις κινήσεις τους, συγχρόως όμως είναι οι πρώτες που υιοθετούν άληθινά επαναστατικά χρώματα και στυλ, όταν έρχονται στη μόδα. Το ελάττωμά τους είναι μια έλλειψι συγκεντρώσεως, που τις κάνει να φανίζουν όπως - όπως, δίχως προκαθορισμένο πρόγραμμα — πράγμα που ζημιώνει άσφαλώς την κομψότητά τους.

Αφού άσχοληθήκαμε όμως με το θέμα του ντυσίματος και της εμφάνισεως εν γένει, δεν θάναί άσκοπο να παραθέσουμε τις συμβουλές που δίνει γι' αυτό μια γνωστή «βασιλίσα της κομψότητος»:

Περιποιήθε τα φορέματά σας ύστερα από κάθε χρησιμοποίησή τους.

Φροντίζετε να νάναι όλοκάθαρα και «φρέσκα» οι μπλούζες, οι γιανκάδες και τα μαντήλια του λαιμού σας.

Τα γάντια σας πρέπει να νάναι πάντα σαν καινούργια, κι' ή τσάντα σας άμωγη.

Φροντίζετε να νάναι όλόισια ή πίσω ραφή της κάθε κάλτσας σας.

Φοράτε κάθε μέρα καθαρά κι' ώραία εσώρουχα. Τί ωφέλει να κάνετε μπάνιο, κι' ύστερα να βάλετε εσώρουχα που διατηρούν ακόμα το χθεσινό σας ιδρώτα; Το λαστέξ σας χρειάζεται συχνό πλύσιμο, όπως και κάθε άλλο ρούχο.

Νέες ταινίες

Μπορεί θνητοί άμέτρητοι και μάλιστα κοινοί, όλοχρονίς να βοίσκωνται... πανί με το πανί, μα την άδεκαρία τους δεν την πολυπροσέχουν και στής δθόνης τό... πανί τη σκέψι τους την έχουν! "Οθόνη μόνον σκέπτονται, έκράν δραματίζονται και μόνον... γι' άνατέλλοντα άστέρια τους... σκοτίζονται!

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πως όλοι αυτές τις μέρες λαχτάρες δοκιμάζουν και χίλιες άγωνίες, ώσπου να δουν τους γόητες του Χόλλυγουντ άστéρες και να τους απολαύσουν στις φτενιές ταινίες! Μ' αυτή την έννοια όλοι τους κοιμούνται και ξυπνάνε, και μπρός στις χειμωνιάτικες τις αϊθουσες περνάνε, να δουν φωτογραφίες τους καινούργιες, φωτεινές, σκιές τους και σκηνές και σπάνε τό... κεφάλι τους για «ντίδες», για «βεντέτους», για τις καινούργιες πόδες τους και για τὰ... «τέτ à τέτ» (τους).

Πώς θάναί, φέτος, άραγε, ρωτιούνται και ρωτάνε, ποιοι έσθυσαν, ποιοι σδύνουνε, ποιοι στέκουν και κρατάνε;

Άγωνιούν και θέλουνε να μάθουν όπωσδήποτε, αν έπαθε, από πέρσι, ο Γκάρντ Κούπερ τίποτε...

Αν άσπρισε, αν γέρασε, στο χρόνο που μας πέρασε, ή Μποχομολέτς έκανε τριάντα και σαράντα και νέος όπως ήτανε και... γόης θάναί πάντα!

Εξέ άγωνα τό κοινόν επίσης τό κρατάει κι' ή φτενιή εμφάνισις του Πάουερ του Τάυ... Και περιμένει, δηλαδή, αυτοπροσώπως να τον δη άν ευτυχή τον έκανε ή νέα του μαντάμ, ή μοιάζει με της... Πάουερ τὰ πράσινα τὰ τράμ!

Δολώνουν τό κεφάλι τους οι πλείστοι, μέσα σ' άλλα, και παδούν να έρναζονται και δεν κοιμούνται στάλα, γιατί κι' εκείνες τις στιγμές του ύπνου του γλυκύτατον άνησυχεί καθένας τους για την... Δολομπριγκίτα του! Και μέσ' στην άγωνα του ζητά, θυσία πάση. να δη αν είναι... σίφουνας ή φέτος έχη σπάσει. "Αν την γνωστή περιμετρο του σώματος της κρατήσει, ή αν αυτή επάχυνε και άλλους... άδυνάτισε!

Αδμονούν να μάθουνε και να διαπιστώσουν, ποιά φωντανάκια πρόκειται κι' έφέτος να... φων... (τώσουν).

Τί γίνεται ο Γκρόγκσον, ρυτίδιασε, γκριζάρισε, ή μπας και περισσότερο τό μούτρο του φρεσκάρισε;... Πώς θα φανή ο Έρρολ Φλιν στα «επεισοδιακά» του, σε ποιά θα κληθ έντύπωσι, χωρίς τον... μυστακά του; Θα είναι ο λεγεντόκορμος κι' ο άσος της κομπούρας, ή μ' όλο που ευρίστικε, θα είναι... γεροεσώρας;

Μπορεί, καθώς άνέφερα, να τον μαστίξη άγέχεια, ώστόσο, για την... Ρίτα τον σκοτίζεται συνέχεια και πως θα είναι, σκέπτεται: Σανθεία, μελαχροινή, θα βγη τελλή χορεύτρια, ή μπας και βγη σεμνή; Θάναί ντυμένοι έπιμελώς οι πόδες της κι' οι ώμοι, ή θα προβάλλη στο πανί σαν την ρωμπα... Σαλώμη;

Α' ή Μπορόε, φίλε μου, εκείνη είναι για να νάναι και στις δικές της τις... γραμμές οι σκέψεις τους (γυρνάνε)

ώστόσο την καινούργια της να δουν την κρεασιόν κι' αν θάχη στο περιπάτημα την ίδια «σουσιανισόν» ή κάποιο νέο βάδισμα έφέτος θα λανσάση που κατά... πόδας, πάραυτα, θα σπένση να τό πάρη, κάθε μαμζέλ της εποχής ή σοδάρη κυρία κι' εν τέλει θα την μιμηθή και ή... κοντοτή Μαρία!

Επιστογράφος: Ο Δονερράς Γ. Ουα. Τάδλια

ΜΟΝΡΟΕ

ΣΗΜΕΡΟΝ

ΛΟΛΟΜΠΡΙΓΚΙΤΑ

ΤΚΡΕΙΚΟΡ ΠΕΚ

ΕΡΡΟΛ ΦΛΙΝ

Η ΔΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

ΕΝΑ από τα καλύτερα στελέχη της αγγλικής μυστικής Υπηρεσίας Πληροφοριών ήταν στο δάστημα του τελευταίου πολέμου ο λοχαγός Α. Μ. Ρέντελ. Τολμηρός στο έργο, ήταν από τους πρώτους Βρετανούς που ζήτησαν να κατεβούν στην Ελλάδα, για να πολεμήσουν στο πλευρό μας τον κοινό εχθρό. Για να υποστηρίξει το αίτημά του — να χρησιμοποιηθεί δηλαδή στον τομέα των Βαλκανίων — έπρεπε να στην υπηρεσία του, εκτός από τ' άλλα, ότι γνώριζε την άρτια ελληνική, ότι είχε κάνει μία περίοδος στην ηπειρωτική Ελλάδα πριν από δύο χρόνια και τέλος, ότι ήξερε πολύ καλά την ιστορία των Βαλκανικών λαών.

Η αίτησή του έγινε δεκτή κι ο Ρέντελ έπρεπε να σταλεί στην περιοχή της Αττικής, για να ενισχύσει μερικές μυστικές ομάδες που μόλις τότε είχαν αρχίσει να δρουν. Ήταν άνοιξη του 1942. Ο λοχαγός, αφού έλαβε και τις τελευταίες οδηγίες για το ταξίδι του, δεν περίμενε παρά μονάχα την ημερομηνία της αναχώρησής του. Μαζί του θα ταξίδευαν και δύο Έλληνες αξιωματικοί, ο Αλέκος Πατισσαργίου από την Κύπρο κι ο Τηλέμαχος Καραβίδης, από την Αλεξάνδρεια.

Αγνωστό όμως για ποιο λόγο και πάντα που όλα ήταν έτοιμα, ο λοχαγός πήρε διαταγή να φύγει άμεσα για την Ηλιούπολη, όπου υπήρχε ένας από τους μεγαλύτερους καταυλισμούς αλεξιπτωτιστών της Αιγύπτου. Εκεί του είπαν ότι θα εκπαιδευόταν κι αυτός μαζί με πολλούς άλλους αξιωματικούς, που προοριζόταν τους ήταν να «πέφτουν» στα μετώπα του εχθρού. Περισσότερο από τρεις μήνες έμεινε στον καταυλισμό αυτό, ζώντας σαν τον τελευταίο στρατιώτη. Μεταφέρθηκε κατόπιν στην Παλαιστίνη και στη Χάιφα, όπου έμεινε άλλους τέσσερις μήνες στην «102» σχολή κομάντος, για να πάρει μάθημα πολέμου καταστάσεως και γύρισε πάλι στο Κάιρο.

Αίγες μέρες αργότερα, ένας ανώτερος αξιωματικός τον κάλεσε να παρουσιαστεί στο στρατηγείο. Ο Ρέντελ διαπιστώθηκε πως είχε φτάσει η αποφασιστική στιγμή. Και δεν έκανε λάθος.

— «Ετοιμασθήτε γι' αναχώρησή, τον είπε εκείνος μόλις τον είδε. Απόψε κιόλας θα φύγετε για τη Ντέρνα, απ' όπου θα σας παραλάβει ένα μικρό σκάφος για να σας μεταφέρει...»

Στάθηκε ένα δευτερόλεπτο, κούταζε το λοχαγό στα μάτια και πρόσθεσε:

— Για να σας μεταφέρει στην Κρήτη! Θα είσατε έπ' κεφαλής μιά μικρή ομάδα από δεκαπέντε άντρες, τους οποίους θ' αφήσετε στη μεγαλόνησο για να εντοχθούν τις εκεί διάδεις αντιστάσεως. Συγχρόνως όμως, στην επιστροφή σας, θα παραλάβετε άλλους τούσους ή και περισσότερους άντρες, οι οποίοι είναι ανάγκη να φύγουν από εκεί για πολλούς και διάφορους λόγους. Αυτή είναι η πρώτη σας αποστολή λοχαγέ Ρέντελ. Γκούντ νάιτ!

Μετά τη συνομιλία του αυτή, ο Ρέντελ βρέθηκε σ' ένα δεύτερο γραφείο, όπου πήρε τις τελευταίες οδηγίες για το ταξίδι του. Χάρηκε ώστόσο όταν έμαθε πως θα είχε για βοηθούς ένα Νεοζηλανδό δεκανέα — το Χάρρυ Πέρκινς — κι ένα νεαρό Κρητικό, το Γιώργη Ψυχουδάκη, απ' την Ασυγία. Ο τελευταίος ήταν ένα απλό χωριάτικο παιδί, που μάθαινε όμως μ' ευκολία κάθε μηχανισμό είτε πιστόλι ήταν ο μηχανισμός αυτός, είτε ασύρματο. Μάθαινε επίσης μ' ευκολία τις ξένες γλώσσες. Όταν οι Γερμανοί αλεξιπτωτιστές έκαναν την επίθεσή τους στην Κρήτη, πολέμησε έναντι τους στο Ρέθυμνο. Τη άνοιξη του 1942 ήρθε σ' επαφή με Άγγλους πράκτορες και χρησιμοποίησε ως σύνδεσμος στους ασυρμάτους που βρίσκονταν ανάμεσα Κρητικά και Ρέθυμνο. Ύστερα τον κινήθηκε η Γκεστάπο. Βρήκε τότε ένα καίκι, πήρε μαζί του και μερικούς άλλους συντρόφους του και μιά κατασκοπευτική ομάδα, κίνησε για την Ανατολή. Όταν έφτασε στην Αίγυπτο, κατασκοπεύτηκε στους κομάντος.

Το μικρό σκάφος που θα τους μετέφερε στην Κρήτη, τους περίμενε σε μία μυστική βάση της Ντέρνας. Όλοι και όλα ήταν έτοιμα, εκτός από τον διαβόλεμο καιρό που δεν έλεγε να ησυχάσει. Τρεις φορές ξεκίνησαν, αλλά γύρισαν και τις τρεις πίσω, από την θαλασσοταραχή. Την τέταρτη φορά βρισκόντουσαν στη μέση της απόστασης, όταν είδαν να πλησιάζει ένα γερμανικό βομβαρδιστικό. Όλοι γύρισαν τα μάτια τους ψηλά, κутάζοντας με κάποιο δέος το σιδερένιο πουλί που έκοβε βόλτες πάνω απ' τα κεφάλια τους.

Το αεροπλάνο τους θώρησε φαίνεται στο όχημα στήριξης και χάθηκε κατά το βορρά. Το μικρό σκάφος όμως ξαναγύρισε πίσω στην Ντέρνα, γιατί τους είχε προλάβει η μέρα. Ο Αντώνης Παπαδάτος, ένα από τα παλληκάρια που συμμετείχαν στην αποστολή, άρχισε ν' απειλείται. Ο συμπατριώτης του Γεράσιμος Μαρκάτος του είπε πως δεν έπρεπε να βιάζεται κι ούτε να βρίζει γιατί «έφερνε γρουσουζιά». Από λόγο σε λόγο, πιάστηκαν οι δύο τους στα χέρια και μόνο σαν μπήκαν στη μέση οι άλλοι, ησυχάσαν κάπως. Ο Ρέντελ κράτησε σημείωση, για να τους αναφέρει μόλις θα γύριζαν στη βάση τους. Όταν τ' άκουσαν αυτό οι δύο Έλληνες, έπεσαν δίπλα του κι άρχισαν να τον παρακαλούν να ξεχάσει το επεισόδιο.

— Άς πάμε πρώτα στην Κρήτη και μετά μάς αναφέρεις, του είπαν. Μη μας στερήσεις την ευκαιρία να δούμε ένα κομμάτι της πατρίδας μας...

Ο λοχαγός συγκινήθηκε.

— Δώστε τα χέρια! τους πρόσταξε. Κι αν ξαναμολώσετε, να μην περιμένετε πιά συγγνώμη...

Ύστερα από μερικές μέρες απέπλευσαν και πάλι από την Ντέρνα. Το σκάφος έσχιζε τώρα τ' ακούσματα νερά της Μεσογείου. Ο κυβερνήτης του, ο Καναδός Μπόμπ Γιάγκ, μόλις κατάλαβε ότι πλησιάζαν τις ακτές της Κρήτης, κάλεσε στη γέφυρα τον Ρέντελ. Βρισκόντουσαν πια απέναντι στα Λευκά Όρη της δυτικής περιοχής.

— Επί τέλους φτάσαμε! του είπε. Από το σημείο όμως αυτό αρχίζει κι ο μεγαλύτερος κίνδυνος...

Ευτυχώς το σκοτάδι άρχισε ν' απλώνεται ολόγυρα βαθύ. Οι κομάντος δεν διέκριναν πια τις σιλουέτες των βουνών, αλλά μάντευαν τους σκοτεινούς όγκους τους. Το σκάφος κατευθυνόταν τώρα προς ένα σημείο της ακτής, όπου ήξεραν πολύ καλά ότι υπήρχαν γερμανικά φυλάκια από το ένα ως το άλλο άκρο της. Είχαν σβήσει τη μηχανή του σκάφους ενόσω μιλίου περίπου από την ξηρά και ζύγωναν σαν φαντάσματα, χωρίς κανένα θόρυβο. Τα μάτια όλων ήταν κορφωμένα

μέσα στο άσπαστο σκοτάδι, περιμένοντας το σήμα που είχε καθοριστεί από πριν με τον ασύρματο: «Ένα άσπρο φως, ένα κόκκινο και πάλι δυο άσπρα κι ένα κόκκινο...»

Οι κομάντος περίμεναν μ' αγωνία. Πέρασε έτσι μιά ολόκληρη ώρα, χωρίς να φαίνεται απολύτως τίποτε. Το σκοτάδι εξακολουθούσε να είναι βαθύ κι αδιεπαστό. Ο Ρέντελ έσφιγγε αμύλητας τα δόντια του. Ήταν έτοιμος να διατάξει να προχωρήσουν πέρα πέρα μήπως τυχόν είχαν κάνει λάθος στη «θέση», όταν το αναμενόμενο σήμα δόθηκε από την ακτή αστραπιαία και άδύνατο. Λίγο έλειψε να ξεφάνισουν από τη χαρά τους οι άντρες του μικρού σκάφους, γιατί είχαν αρχίσει να πιστεύουν ότι η επιχείρησή τους είχε πάλι αποτύχει κι ότι θα ήταν άνοητα να γυρίσουν πίσω στην Ντέρνα. Τέλος, το σκάφος πλεύρισε σιωπηλά και πήδησαν ο ένας μετά τον άλλον έξω. Πάνω τους υψώνονταν τα κρητικά βουνά.

Η ελληνική ομάδα τους περίμενε με κάποια έξαψη. Οι άνδρες της ήταν όλοι τους πανίψηλοι Κρητικοί, ώπλισμένοι με ντουφέκια, πιστόλια και τ' απαραίτητα κρητικά μαχαίρια. Η υποδοχή που τους έκαναν ήταν πραγματικά θερμή. Όλοι τους εκδηλώναν με όποιον τρόπο μπορούσαν τη συμπαινώση τους, για τους νεοφερμένους. Άνάμεσα στις ελληνικές ομάδες, ο Ρέντελ άκουσε ξαφνικά και μιά τέλεια αγγλική φωνή. Ήταν ο πολυλογόος Χαν Φίλντιγκ, ο αξιωματικός σύνδεσμος που βρισκόταν από το 1941 στην Κρήτη. Ο λοχαγός τον γνώριζε μονάχα από τις αναφορές του. Έδωσαν τα χέρια χαρούμενα.

— Τι νέα μάς φέρνετε από τον ελεύθερο κόσμο; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Χαν. Έμεις εδώ κοντεύουμε να ξεχάσουμε πως ζούμε οι άνθρωποι. Κινητήρα, συλλήψεις, εκτελέσεις. Για τίποτε άλλο δεν μπορούμε να καυχήσουμε...

Ο νεαρός υπολοχαγός είχε μεγάλο κέφι. Ζήτησε από τον Ρέντελ τον κατάλογο των ειδών που είχαν φέρει μαζί τους κι όταν εκείνος του παρέδωσε ένα σακίδιο γεμάτο λίρες, τον είδε να διασκεδάζει με τον ήχο που έκαναν καθώς το έπαιρνε στα χέρια του. Ο λοχαγός του έδωσε ακόμη μερικά μηνύματα από το στρατηγείο και πήρε ένα δέμα με αναφορές και γράμματα.

— Πόσους πρόκειται να πάρουμε μαζί μας; ρώτησε στο τέλος. Ελπίζω να μην είναι πολλοί, γιατί όπως βλέπεις το σκάφος είναι μικρό.

— Μην ανησυχείς. Θα πάρω μονάχα πενήντα άντρες, που πάνε να καταταχθούν στις δυνάμεις της Μ. Ανατολής. Οι δύο είναι τραυματισμένοι από μιά συμπλοκή που είχαμε με τους Γερμανούς. Ο ένας είναι Αυστραλός κι ο άλλος Έλληνας. Τ' όνομα του τελευταίου είναι Μιχαήλ Στεκούλης. Είναι βαριά χτυπημένος στο στήθος και δεν πιστεύω να τη γλυτώσει...

Με την εκφόρτωση των εφοδίων και την επίθεσή των ανθρώπων στο σκάφος, η αποστολή είχε τελειώσει. Ο κυβερνήτης, ο Μπόμπ Γιάγκ, άνοιξε το φάκελο και άνοιχτηκαν ξανά στα πέλαγος. Διέκριναν και πάλι τις σιλουέτες των βουνών. Ο λοχαγός Ρέντελ αισθανόταν κάποια κρυφή λύπη, επειδή δεν μπορούσε να μείνει μαζί με το Χαν. Καθόταν δίπλα στον Γιάγκ, που κρατούσε το τιμόνι κутάζοντας ολόγυρα μπροστά του.

— Αν με ξανακατείλουν στην Κρήτη, δεν πρόκειται να γυρίσω πια πίσω! του είπε με κάποιο πείσμα στη φωνή. Δεν ζητήσα να καταταχτώ σ' αυτή την υπηρεσία για να κάνω τουριστικούς περιπάτους. Θέλω να δράσω! Καταλαβαίνεις, μίστερ Μπόμπ;

Ο πανίψηλος Αυστραλός άνασχεσε τους ώμους του, χωρίς να προφέρει λέξη. Ο Ρέντελ, κουρασμένος καθώς ήταν, βούτηξε σε ύπνο, πάνω σε κάτι κουλούρες σκονιά, που βρίσκονταν στο κατάστρωμα. Ξύπνησε όμως απότομα, ύστερα από συναγερμό που σημάευε στο σκάφος. Ο ήλιος δεν είχε ανατείλει ακόμη, αλλά οι δριζόντιες ήταν από το φως του ήλιου.

Ο ήλιος δεν είχε ανατείλει ακόμη, αλλά οι δριζόντιες ήταν από το φως του ήλιου. Ο ήλιος δεν είχε ανατείλει ακόμη, αλλά οι δριζόντιες ήταν από το φως του ήλιου.

Ενδεκάτηρά του. Δεν αποκλείεται ωστόσο να ήταν συμμαχικό, γιατί τους προσέλασε και χάθηκε μακριά. Οι άντρες ξάπλωσαν πάλι, για να συνεχίσουν τον ύπνο τους. Κανείς τους όμως δεν μπορούσε να ησυχάσει, γιατί εξακολουθούσαν να βρίσκονται μέσα στην ακτίνα δράσεως των Γερμανών.

Δεν πέρασε περισσότερο από ένα τέταρτο, όταν δεύτερος συναγερμός τους ξεσήκωσε πάλι όλους στο πόδι. Μ' ένα πήδημα οι αντιαεροπορικοί πυροβολητές βρέθηκαν στις θέσεις τους. Στο βάθος του ορίζοντα διακρίνονταν ήδη τρία αεροπλάνα. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως αυτήν τη φορά ήταν γερμανικά. Μόλις πλησίασαν προς το μέρος τους, διέπασαν το σχηματισμό τους κι άρχισαν να κόβουν βολές ολόγυρα με σκοπό να τους χτυπήσουν. Ο ήλιος είχε βγή τώρα και οι πλάγιες ακτίνες του έμπόδιζαν τους Γερμανούς αεροπόρους να πάρουν κανονική γραμμή επίθεσης. Ο Μπόμπ Γιάγκ, που το κατάλαβε αυτό, έστρεψε το τιμόνι του προς την ανατολική κατεύθυνση για να εξασφαλίσει έτσι μεγαλύτερη προστασία. Παρ' όλες όμως τις προσπάθειές του και τις επιδέξιες κινήσεις του, οι Γερμανοί αεροπόροι έπερχονταν ο ένας πίσω από τον άλλο και χτυπούσαν με τα πυροβόλα τους. Οι πυρακτωμένες σφαίρες, πετούσαν κυριολεκτικά γύρω τους.

Ξαφνικά μιά πηνιμένη κραυγή κι ένας βαρύς γδυόπος ακούστηκαν πάνω απ' τα κεφάλια τους. Ήταν ένας από τους πυροβολητές, ο Νεοζηλανδός Κλημ Μπάττερ, που σωριασθηκε κατάκοια χτυπημένος από ένα βλήμα που χώθηκε στο πλευρό του. Ο λοχαγός Ρέντελ πήρε άμεσα τη θέση του, τη στιγμή ακριβώς που το έπαυτο αεροπλάνο έπαιρνε γραμμή και βουτούσε για να τους χτυπήσει. Καινούργιο αίμα χύθηκε στο σκάφος. Ο ίδιος ο κυβερνήτης είχε τραυματισθεί πάνω από τ' αριστερό μάτι κι ένα κατακόκκινο αλάκι έτρεχε στο πρόσωπό του. Ωστόσο εξακολουθούσε να κρατά το τιμόνι του, σαν να μη συνείστανε τίποτα. Ο ανθυπολοχαγός Γιάννης Πατισσαργίου, ήταν χτυπημένος στο στομάχι και βογγούσε σε μιά γωνιά του μικρού καραβιού. Ο λοχαγός Τζακ Ρέμερ, βρισκόταν μπροστά πάνω στο πυροβόλο του, λιποθυμωμένος από την αιμορραγία. Οι τραυματίες, το όλον, ήταν όχτω.

Η φοβερή αυτή επιδρομή, δεν κράτησε περισσότερο από πέντε λεπτά. Ήταν όμως αληθινή κόλαση. Τ' αεροπλάνα, αφού άδειασαν και τα τελευταία τους βλήματα, πήραν πάλι ύψος, μπήκαν σε σχηματισμό και άνοιξαν πυρ. Εύτυχώς το σκάφος δεν είχε υποστεί μεγάλες ζημιές. Είχαν μείνει ανέπαφοι οι μηχανές, τα πυροβόλα και το πυλιδόλο. Ο ασύρματος είχε αρχίσει να παίρνει φωτιά, αλλά την είχαν εγκαίρως και την έσβυσαν. Ο τερματισμός της επιδρομής ήταν σαν ένα ξύπνημα από εφιάλτη.

— Πάει κι αυτό! Έκανε ο Μπόμπ Γιάγκ, ακουμπίζοντας με την άκρη του μαυικού του το ματωμένο του πρόσωπο. Μιά περιπέτεια μέσα στις τόσες άλλες...

Όσοι ήταν καλά, περιέβαλαν τους τραυματίες όπως μπορούσαν. Συγχρόνως φρόντισαν τ' αντιαεροπορικά τους, ώστε να είναι έτοιμοι σε περίπτωση καινούργιας επίθεσης. Άλλα το υπόλοιπο ταξίδι ως τη Ντέρνα συνεχίστηκε ήσυχα, χωρίς άλλο επεισόδιο. Η αποστολή είχε εκπληρωθεί με απόλυτη σχεδόν επιτυχία. Από τότε πέρασαν κάμποσες βδομάδες, προτού γίνη άλλη επιχείρησι στην οποία θα έπαιρνε μέρος κι ο λοχαγός Α. Μ. Ρέντελ. Στο μεταξύ ο Μουσταφίλιν είχε ανατραπή κι ο πόλεμος φαινόταν να πλησιάζει προς το τέλος του. Ο Βρετανός αξιωματικός έστάλη τότε στη Ραμάτ, για μιά καινούργια εκπαιδευσι στ' αλεξιπτωτιστά. Μαζί του εκπαιδευόνταν δύο Έλληνες: Ο Γιάννης Σκουλάς, εφημέριος των Άνωγειών της Κρήτης — που κατέδρακε στη μεγαλύτερη με το ψευδώνυμο Φράντ Τας και που όλοι τον αποκαλούσαν «Πτάμενο παπά» — κι ο Γιώργος Δανδουλάκης απ' το Ηράκλειο, ένα παλληκάρκι μόλις δεκαοχτώ χρόνων.

Η εκπαιδευσι τους τελείωσε γρήγορα και στην ομάδα τους μπήκαν άλλοι τρεις Έλληνες: Ο Γιώργος Σκουτελογιαργιάκης — εξαιρετος χορευτής Κρητικών χορών — ο Μανώλης Βρετανάκης κι ο Σήφης Μιχαήλ, απ' το Ηράκλειο. Ασυρματιστής ήταν ο Τζωρτζ Ντίλλεϊ, αθλητικός που τόλγχε η καρδιά του. Αυτήν τη φορά η αποστολή τους ήταν μυστική. Κανείς δεν ήξερε τί δράμα θ' ακολουθούσαν και ποιά έπρεπε να πάνε. Άλλος έλεγε ότι θα τους έστειλαν στην Αθήνα, άλλος στα Δωδεκάνησα κι άλλος στη Θεσσαλονίκη. Κατά το τέλος του Σεπτεμβρίου 1943, ο Ρέντελ έλαβε διαταγή να ξεκινήσει άμεσα για το Κάιρο και να παρουσιασθή στην υπηρεσία του. Ένας ανώτερος αξιωματικός τον υποδέχτηκε εγκάρδια εκεί και του έσφιξε το χέρι.

— Σας κάλεσα εδώ για να ρας αναθέσω μιά καινούργια αποστολή, του είπε. Πρόκειται να ξαναφύγετε για την Κρήτη. Αυτή τη φορά όμως δεν θα πάτε με πλοίο, αλλά με αεροπλάνο. Και δεν πρόκειται να επιστρέψετε, παρά μονάχα μετά την απελευθέρωσή...

Άλλο που δεν ήθελε ο Ρέντελ. Γιατί, όπως είπαμε και στην αρχή, από την πρώτη στιγμή που μπήκε στη μυστική Υπηρεσία Πληροφοριών, ο σκοπός του ήταν να πάρει μέρος σε επικίνδυνες επιχειρήσεις σε κατεχόμενα από τον εχθρό εδάφη.

Ένας κατάμαυρος καπνός, ανακατεμένος με φλόγες, ύψώθηκε παντού τυλίγοντας τ' αυτοκίνητα...

Τελικά το ταξίδι της «Ομάδας Ν.Ο. 33» — όπως ονομάστηκε ο θηματικός ή αποστολή — δεν έγινε με αεροπλάνο. Το ίδιο σκάφος, με το οποίο ταξίδεψαν και την πρώτη φορά, ξαναπήκε πάλι στη δύση τους. Έπρεπε να αποβείσταν τώρα στο κέντρο σχεδόν της Κρήτης, σε μία έρημη τοποθεσία, την Άλικη. Το ταξίδι τους πραγματοποιήθηκε χωρίς κανένα επεισόδιο. Έφτασαν στον προορισμό τους εγκαίρως και είδαν πάλι το συνθηματικό φως.

Δυσκολεύτηκαν ωστόσο πολύ να πλεύρουν το σκάφος. Η νύχτα ήταν κατασκοπευτική και δεν μπορούσαν να διακρίνουν, παρά μονάχα τις σιλουέτες των πλησιέστερων βράχων. Όταν επί τέλους κατάφεραν να πηδήσουν στη στεριά, άκουσαν και πάλι ανάμεσα στις ελληνικές φωνές τη φωνή ενός Άγγλου. Ήταν ο Πάντι Λι Φέρμορ, ο τολμηρός έκκετος Βρετανός που άφηγαγε λίγαν καιρό αργότερα τον φόν Κράυπερ. Και τώρα όμως είχε μαζί του ένα ξένο στρατηγό: Τον Ιταλό στρατηγό Κάρτα, διοικητή της μεραρχίας «Σιένα», που έδρευε στην Κρήτη. Ο Φέρμορ, είχε καταρρώσει να τον πείσει — αμέσως μετά την κατάρρευσή της πατρίδας του — να παραδοθή.

Ο Κάρτα δέχτηκε την πρότασή, με τη διαφορά ότι ζήτησε να αποσταλή στην Αίγυπτο μαζί με όλο το υπόλοιπο, που ήταν πρόθυμο να παραδοθή κι αυτό. Έτσι μόλις πραγματοποιήθηκε η παράδοσι, ο Λι Φέρμορ είδοποίησε με τον ασύρματο του το στρατηγείο της Μ. Ανατολής, να του στείλουν ένα σκάφος για να τους μεταφέρει εκεί. Στο μεταξύ άφισε στην Άλικη το σκάφος του Ρέντελ κι ο Φέρμορ πήρε το στρατηγείο και το επίτελειό του για να τους επιδείξει σ' αυτό.

Ο Μπόμπ Γιάγκ, δεν είχε καμία αντίρρηση. Άλλα στην ακτή περίμεναν κι ένα σωρό άλλα παλληκάρια, που ήθελαν να φύγουν κι αυτά για την Αίγυπτο. Έπειτα λοιπόν δεν υπήρχε χώρος για όλους, δημιουργήθηκε κάποια δικαιολογημένη παρεξήγησι.

— Προτιμάτε τους Ιταλούς από μας, έλεαν στους Βρετανούς. Αυτό όμως μέχρι χτες μάς πολέμουσαν και μάς έσφαζαν.

— Άλλα δεν περάει... Γεια σας, λοιπόν και καλή τύχη!

Τού κάκου ο Λι Φέρμορ προσπάθησε να τους εξηγήσει ότι δεν προτιμούσε τους Ιταλούς απ' αυτούς, αλλά ότι ήταν απόλυτη ανάγκη να γίνη το ταχύτερο η μεταφορά του Κάρτα στην Αίγυπτο. Ο καπετάν Μπαντουάδες και οι άντρες του — γιατί περί αυτών έπρεπε να θυμωμένοι, μά και υπερήφανοι, πήραν το δρόμο της επιστροφής στα βουνά. Ο Ρέντελ, λοιπόν, που έβλεπε δυσχερατισμένους τους καινούργιους του φίλους, έπεισε τους δικαιολογώντας απόλυτα σχεδόν. Οι περισσότεροι απ' αυτούς ήταν κινήσιμοι κι έπρεπε να εγκαταλείψουν άποιας τη μεγαλύτερη. Κάθε στιγμή που περνούσε, ο κίνδυνος διπλασιαζόταν. Γι' αυτό κι ο Ρέντελ αναγκάστηκε να τους υποσχεθή, πως μόλις επικοινωνούσαν με το στρατηγείο του Καρού, θα ζητούσε να του στείλουν άμεσα ένα δεύτερο σκάφος για να τους παραλάβει. Μετά απ' αυτή την υπόσχεσι οι Κρητικοί συνέχισαν το δρόμο τους προς τα βουνά. Λίγο πριν φωτίση έφτασαν στο καταφύγιό τους. Την ίδια εκείνη νύχτα, μόλις έτοιμαζον ν' απομαυτούν λίγο, ήρθε ένας σύνδεσμος και ανήγγειλε ότι κάπου εκεί κοντά, άκου-

στηκε θόρυβος πολλών μαζί γερμανικών αυτοκινήτων. Ο Ρέντελ δεν έχασε καιρό. Πήρε την ομάδα του και με καταληκτική σχεδόν ταχύτητα όπισθε σε μίαν απόστασι 500 περίπου μέτρων ένα μικρό αμάξι που ήταν συνδεδεμένο με ώριμα σημαία με ειδικές νάρκες. Τα αυτοκίνητα που πλησιάζαν ήταν έντεκα. Καθώς έφτασαν, το ένα πίσω από τ' άλλο, ο Ρέντελ έδωσε το σύνθημα. Τρία κομμάτια πατήθηκαν συγχρόνως. Και τότε το έδαφος συνταράχθηκε απ' τα βεμέλια του. Ένας κατάμαυρος καπνός, ανακατεμένος με φλόγες και κέρηβες, ύψώθηκε παντού. Από τα έντεκα όχημα, μονάχα το ένα κατόρθωσε να ξεφύγει για λίγο. Κι αυτό όμως, τασισημένο, έπεσε σ' ένα βαθύ βράσσο. Αυτή ήταν η πρώτη νίκη του λοχαγού Α. Μ. Ρέντελ και της ομάδας του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο θάρλεϋ Γκρέιντζερ, η Τζέιν Πάουελ και ο Μπόμπυ Βάν σε μία σκηνή της ταινίας «Η επαρχιωτοπούλα».

ΜΠΟΜΠΥ ΒΑΝ

Ένας νέος στάρ μ' εκπληκτικό ταλέντο στο χορό, το τραγουδί και την τρομπέτα

ΚΑΘΩΣ με τον πρόθυμο ξεναγό μας τριγυρίζουμε μέσα στην άπείρανη έκταση ενός από τα μεγαλύτερα στούντιο του Χόλλυγουντ, παρουσιάζουμε ένα «πλάτω» και βλέπουμε πάνω σ' ένα μεγάλο τεταμένο σκηνικό ένα νεαρό να κάνει διάφορες χορευτικές επιδείξεις.

Είναι ο Μπόμπυ Βάν, μας λέγει ο συνοδός μας, ένας μάλλον καινούργιος Αμερικανός καλλιτέχνης, χορευτής, τραγουδιστής, τρομπέτιστας, μίμος και κωμικός. Ένας δεύτερος Ντόναλντ Ο' Κόννορ. Πρόκειται για ένα εκπληκτικό πολυσύνθετο ταλέντο, που αξίζει να το προσέξετε. Ας προχωρήσουμε, όμως, να δήτε τίποτα άλλο ενδιαφέρον και αν θέλετε ξεναγυριζόμαστε εδώ...

Πράγματι, ύστερα από ένα μεγάλο γύρο στα διάφορα αξιολογούμενα στούντιο, ξεναγυρισμένοι στο «πλάτω» που είχαμε αφήσει τον Μπόμπυ, γιατί ο νεαρός αυτός μας είχε κινήσει το ενδιαφέρον. Αυτή τη φορά τον βρίσκουμε κάτω στο έδαφος να εκτελεί άλλα πρωτότυπα χορευτικά νούμερα.

Πριν τον καλέσω κοντά μας, λέει ο συνοδός, πρέπει να σας πω μερικά πράγματα γι' αυτόν ώστε να μην έχετε πολλά να τον ρωτήσετε. Ο Βάν έχει πάρει μέρος στις ταινίες «Μπέλλα Γρανάδα», με τον Μάριο Λάντσα, «Τρία κορίτσια θέλουν θάλασσα», με την Έστερ Ουίλιαμς, «Η επαρχιωτοπούλα», με την Τζέιν Πάουελ και σε δυο άλλες. Και στα πρώτα τρία φιλμ η χορευτική του τέχνη ήταν τέτοια, ώστε δεν άργησε να του εξασφαλίσει ένα άδικο συμβόλαιο, κοντά στα άλλα τρία που έχει μ' ένα άδικο στούντιο, μ' ένα νυχτερινό κέντρο και μ' ένα εταίριο έκδοσης τηλεόρασης. Είναι μόλις 23 ετών κι' ωστόσο χάρis στο πολυσύνθετο ταλέντο του κερδίζει περισσότερα από 2000 δολάρια την εβδομάδα! 'Αλλά νομίζω πως είναι καιρός να τον γνωρίσετε και από κοντά.

Λίγο αργότερα, ύστερα από τις τυπικές συστάσεις, καθόμαστε σ' ένα από τα μπάρ στο στούντιο και μιλούσαμε φιλικά:

—Από ποιά ηλικία άρχισατε να χορεύετε; ρωτήσαμε το Βάν.

—Μά, απ' τη στιγμή που γεννήθηκα, απαντάει αυτός γελώντας. Ο πατέρας μου Χάρρυ Στάιν, γνωστότερος ως Χάρρυ Κίνγκ, ήταν χορευτής-χορογράφος στο Μπροντγουάι και η μητέρα μου Μίνα, πρώτη χορεύτρια κλασικού μπαλέτου. Καταλαβαίνετε τώρα γιατί χορεύω απ' τη στιγμή που είδα το φως της ημέρας στις 6 Δεκεμβρίου του 1930. Όπως μου λένε, όταν ήμουν μικρός, έκλαιγα πολύ και για να με καθησυχάσουν, με έπαιρναν στα χέρια και με χόρευαν! Όταν έγινα 7 χρόνων, άρχισα να παίρνω μαθήματα χορού από τον πατέρα μου και αργότερα φοίτησα σε μιά-δυο γνωστές σχολές χορού, ενώ παράλληλα έπαιρνα και μαθήματα τραγουδιού και μουσικών οργάνων.

—Πότε εμφανισθήκατε για πρώτη φορά ως επαγγελματίας καλλιτέχνης;

—Το 1948 ως μέλος του ανδρικού μπαλέτου σ' ένα μουσικό θέατρο του Μπροντγουάι. Από τότε πήρα μέρος σε αρκετά μουσικά έργα, αλλά η μεγάλη επιτυχία, ήρθε με την επιθεώρηση «Κόκκινο, άσπρο και γαλάζιο» που με έφερε το 1951 στο Χόλλυγουντ. Τώρα μοιράζω τον καιρό μου μεταξύ του κινηματογράφου, της τηλεόρασης και των νυχτερινών κέντρων. Συνολικά με πιστά και ενθουσιασμένους φανς που διάλεξε. Άγαστά το τραγουδί και λατρεύω την τρομπέτα ως μουσικό όργανο. Πού ξέρετε κανείς, ίσως μιά μέρα αδειάσει η... θέαση του Χάρρυ Τζάιμς!

—Είστε παντρεμένος;

—Ευτυχώς δεν έχω ακόμη τέτοια βάρη παρ' όλο που μου φέρει η συντροφιά των κοριτσιών. Ανάμεσα στις θαυμαστές που έχω τώρα δεν βρήκα ακόμη την ιδανική. 'Αλλωστε, για να είμαι ειλικρινής, δεν βιάζομαι να αποκτήσω σύντροφο του βίου και τόν... κερδίζω μου γιατί, αν άρχισα από τώρα, μέχρι να φθάσω στα 50 χρόνια μου θα πρέπει να κάνω τουλάχιστον... 3-4 γάμους κι' αυτό, φυσικά, δεν θα

μου άρεσε. Δεν θέλω να μιμηθώ τον Μίκυ Ρούνι και τόσους άλλους που παντρεύονται και χωρίζουν όπως αλλάζουν κοστούμια.

—Μπόμπυ Βάν είναι το πραγματικό σας όνομα; Σε ποιές νεώτερες ταινίες έχετε πάρει μέρος;

—Στη καθημερινή ζωή είμαι ο Ρόμπερτ Στάιν και στη καλλιτεχνική ο Μπόμπυ Βάν. Όσο για τις νεώτερες ταινίες μου, ύστερα από την «Η επαρχιωτοπούλα» πήρα μέρος στην αισθηματική μουσική κωμωδία «Οι αισθηματικές υποθέσεις της Τζέιν» με την Ντέμπι Ρέινολτς, και έπειτα στο μουσικό «Η Σειρήνα της Φλόριντα», με την Έστερ Ουίλιαμς και τον Βάν Τζόνσον. Τώρα, εκεί που είδατε να χορεύω πάνω στο τεταμένο σκηνικό, γυρίζω σκηνές από το φιλμ «Έλα Παλιότα», μιά μουσικοδραματική κωμωδία με τον κωμικό Ρέντ Σκλόντ.

—'Αλλά ξαφνικά διακόπτεται την ενδιαφέρουσα συνομιλία μας μαζί του, γιατί ένα κόκκινο φως, που ανάβει και σβύνει πολλές φορές ρυθμικά κι' ένα παρατεταμένο κουδούνισμα τον καλούνταν πάλι στο «πλάτω».

—Αν θέλετε, μάς λέει ο οδηγός, θα μπορούσα να σας συμπληρώσω όσα δεν πρόλαβε να σας πη ο ίδιος. Νά ένα ανέκδοτό του: Όταν το 1951 ήρθε για πρώτη φορά στο στούντιο για ένα μικρό ρόλο στο μουσικό φιλμ «Μπέλλα Γρανάδα», ο πρωταγωνιστής της ταινίας εκείνης Μάριο Λάντσα, γνωστότατος για τη φωνή του, αλλά και τον απότομο χαρακτήρα του, όχι μόνο δεν του έδωσε καμιά σημασία, αλλά και τόν... έδιωξε από το «πλάτω» λέγοντάς του απότομα:

—'Εσύ, μικρέ, να βγής έξω άμέσως, δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ!

«Χωρίς να πη τίποτα ο Βάν βγήκε έξω. 'Αλλά δεν περιορίστηκε σ' αυτό. Θέλοντας να εκδικηθώ τον διάσημο τεινόρο για την κακή συμπεριφορά του, σε δυο μέρες πήγε στο κωμάρνι του και μ' ένα έξυπνο κόλπο έδιωξε για λίγο τον υπηρέτη του Μάριο. Όταν έμεινε μόνος, πήρε το «βαποράκι» που χρησιμοποιούσε ο τεινόρος για να δροσίσει τον λαιμό του, το άδειασε από το περιεχόμενό του και άμέσως μετά το ξαναγέμισε με... καθαρό νεράκι, που είχε σ' ένα μπουκάλι στη τσέπη του. Μπορείτε να φαντασθήτε, τώρα, τι έγινε λίγο αργότερα, όταν ο Μάριο πήρε το «βαποράκι» για να δροσίσει τον λαιμό του... 'Επί μιά ολόκληρη ώρα το στούντιο αντήχουσε απ' τις φωνές του! Ο δράστης δεν άνεκαλύφθη ποτέ για τον Μάριο. Όχι, όμως, και για τον σκηνοθέτη που ύστερα από μερικών ημερών ανακρίσεις, τον βρήκε στο πρόσωπο του Μπόμπυ. Κι' ένα σουχτερό πρόστιμο τον έκαμε να κάθεται φρόνιμος.

«Ο Μπόμπυ, συνεχίζει ο οδηγός, γεννήθηκε στη συνοικία Μπρόνξ της Νέας Υόρκης και όπως είδατε είναι έξυπνος και συμπαθής νέος. Έχει σγουρά ξανθά μαλλιά, γαλανά μάτια και το ύψος του φθάνει το 1.80. Έχει πολλές φιλοδοξίες, αλλά θα προτιμούσε να γίνει κάποτε διευθυντής ορχήστρας και να κάνει τον γύρο του κόσμου. Παιζει γκολφ και είναι κολυμβητής άψογος. Όπως έλοι οι στάρ του Χόλλυγουντ, έχει κι' αυτός το «εχάμπυ» του, τη μανία της συλλογής διαφόρων ειδών.

P. ΜΠΟΥΒΙΕ

Ο Μπόμπυ σ' ένα πρωτότυπο χορευτικό σόλο του.

Η Άννα-Μαρία Φερέρο

Τα νεώτερα τών άστέρων

Σύντομες ειδησεούλες

* Στο Χόλλυγουντ, όπου ξεναγύρισε προ ημερών, η Όλβια ντε Χάιλλαντ, βρίσκουν πως η γοητευτική στάρ άργει πολύ να παντρευτεί τον Πιέρ Καλάντ. Τις φήμες δε ότι ο γάμος αυτός δεν θα γίνει ποτέ ενισχύει το γεγονός ότι η Όλβια βρίσκεται εξαιρετικά ευχάριστη τη συντροφιά του παραγωγού Σάου Μπάρτλεϊ.

* Η Άννα-Μπέλλα, που επισκέπτεται τακτικά το Χόλλυγουντ για να διατηρήσει την αμερικανική της ιδιγένεια, εθεάθη κατ' επανάληψη με τον Ισπανό ταχυπόλο Λούις Ντομίνγκι, που ήταν προ όλιγου τρελάς ερωτευμένος με την Άσα Γκάρντνερ.

* Ο Γάλλος ηθοποιός Ζάκ Σερνάν, που έγινε άστερ πρώτου μεγέθους παίζοντας σε ιταλικά φιλμ, έκανε τόσο εξαιρετική εντύπωση στο ρόλο του Πάρι στην «Ελένη της Τροίας», ώστε η Γουάινερ τον κάλεσε στο Χόλλυγουντ και του ανέθεσε τον πρώτο ρόλο του φιλμ «Πήδημα στην κόλαση», που θα ξαναζωντανεύει την τραγωδία του Ντίεν-Μπιέν-Φού.

* Σαν βόμβα έσκασε παντού η είδηση του διαζυγίου της Μαίριλυν Μονρόε. Είχε γίνει τόσο θόρυβος γύρω από το γάμο αυτό και οι δυο σύζυγοι φαίνονταν τόσο ερωτευμένοι, ώστε η είδηση φάνηκε στην αρχή άπιστευτη.

Την ώρα του γάμου της Μαίριλυν είχε δηλώσει μυστικά σ' όλους στον Τζό ντι Μάτζιο: «Όσο ζω θα είμαι δική σου και μόνο δική σου». Ο όρκος αυτός όμως κράτησε μόνο 9 μήνες. Οι δυο σύζυγοι χωρίζουν, όπως ισχυρίστηκαν, έπειδή δεν μπόρεσαν να συμβιβαστούν τα επαγγελματικά τους. Η Μαίριλυν δεν πρόκειται να ζητήσει καμιά διατροφή από τον Τζό, που ως διαζυγιστής των μισών του μπεϊζ-μπάλ στο ραδιόφωνο και στην τηλεόραση κερδίζει αρκετά εκατομμύρια το χρόνο.

* Το φιλμ «Όσοι» που γυρίζει τώρα στο Μάρκο ο Υβ Άλλεγκρέ θα είναι το πρώτο γαλλικό φιλμ με σύστημα Σινεμασκόπ. Πρωταγωνιστάι του έργου θα είναι η Μισέλ Μοργκάν και ο Πιέρ Μπρασσέρ.

* Αφού διάβασε προσεκτικά το σενάριο του νέου του φιλμ «Οι γυναίκες κυβερνούν τον κόσμο» ο Κλάρκ Γουέμπ είπε στην Λωρην Μπακάλ: «Σ' όλο το έργο δεν υπάρχει ούτε ίχνος έρωτα. Όλα τα πρόσωπα είναι παντρεμένα!»

* Ο Ντόναλντ Ο' Κόννορ είναι παρτενιέρ της Μαίριλυν Μονρόε στο νέο φιλμ «Φαντασμαγορία στο Μπρόντγουάι», που γυρίζεται με το σύστημα Σινεμασκόπ.

* Ο ραδιοφωνικός σταθμός της Πράγας άγγειλε ότι άρχισε το γύρισμα ενός φιλμ που θα έχει για

θέμα την ζωή του Αιμίλιου Ζάτοπεκ.

* Ο Πρίμο Καρνέρα έφτασε στο Λονδίνο προκειμένου να υποδυθώ τον ρόλο ενός παλαιού σ' ένα νέο αγγλικό φιλμ, στο οποίο θα έχει για παρτενιέρ τη νέα ηθοποιός Ντίαν Ντόρς. Ο Πρίμο Καρνέρα παίζει ένα μικρό ρόλο και στο φιλμ «Εννιάος πρίγκιψ».

* Η Έλεονώρα Ρόσσι και η Σοφία Λόρεν έκληθησαν στο Χόλλυγουντ για να πρωταγωνιστήσουν μαζί με την Τζέιν Ράσσελ σ' ένα νέο μουσικοχορευτικό φιλμ με φαντασμαγορικό θέμα.

* Η άγαπη, που συνδέει τον Βιττόριο Γκασμάν και την Άννα-Μαρία Φερέρο δίνει τον τελευταίο καιρό μεγάλη... έσπερα!

* Τα εσωτερικά του φιλμ «Ελένη της Τροίας» θα γυριστούν στα στούντιο του Χόλλυγουντ. Πολύλοι Ιταλοί ηθοποιοί θα κάνουν με την ευκαιρία αυτή ένα ευχάριστο ταξίδι στη Μέκκα του κινηματογράφου.

* Στην ηθοποιό Νάντια Γκρέϋ που βρίσκεται από μινών στη Ρώμη, οι Ιταλοί δημοσιογράφοι έδωσαν τον τίτλο «Η πιο άσχημη ηθοποιός της χρονιάς».

* Ένώ ο Πέντρο Αρμεντάριθ θα πρωταγωνιστήσει στο Ιταλικό φιλμ «Τάμ-Τάμ Μαγισσό», που θα γυριστεί στην Αφρική, ο Ράφ Βαλλόνε ετοιμάζεται να φύγει για την Αμερική προκειμένου να πρωταγωνιστήσει σ' ένα μελίκανικο φιλμ που θα γυριστεί στη Γη του Πυρός.

* Η Άντονέλλα Λουάβνι θα υποδυθώ την Πομπαντούρ σ' ένα νέο ιστορικό φιλμ γαλλο-ιταλικής παραγωγής.

* Η Μαίριλυν Μονρόε υποσχέθηκε να πληρώσει ένα μεγάλο πρόστιμο, έπειδή ανέπτυξε με το αυτοκίνητό της αvarία ταχύτητας 150 χιλιομέτρων! Η γόσσα, αφού πλήρωσε συνεχάρη τον αστυφύλακα της τροχαίας, γιατί όπως δήλωσε, πίστευε ότι οποιοσδήποτε άλλος στη θέση του, μπροστά στη γοητεία της, θα της χάριζε το πρόστιμο!...

* Ο Μπίνγκ Κρόσμπυ έχει μεγάλη αδυναμία για τις Γαλλίδες. Προκειμένου να διαλέξει την παρτενιέρ του, την αναζητεί πάντα μεταξύ των Γαλλίδων της κινηματογραφουπόλεως και μόνο αν δεν βρή καμιά διαθεσίμη, καταφεύγει σ' Αμερικανίδα. Για το νέο του φιλμ «Όλα πάνε καλά» διάλεξε τη Γαλλίδα χορεύτρια Ζιζί Ζανμπίρ.

* Η μοναδική στον κόσμο συλλογή από κούκλες της Σίρλεϋ Τέμπλ, που υπερβαίνει τις 1500, εκτίθεται από ημερών σε μιά μεγάλη αίθουσα του Λος Άντζελες. Η έκθεση που σημειώνει καταπληκτική επιτυχία γίνεται για φιλανθρωπικό σκοπό, τα έσοδα από θα συγκεντρωθούν υπολογίζεται ότι θα είναι μεγάλα.

* Το άχώριστο ζευγάρι Λάνα Τάρνερ-Λέξ Μπάρερ χώρισε για μερικές εβδομάδες. Τον χωρισμό αυτό τον επέβαλλε το νέο φιλμ της Λάνα Τάρνερ, που η γόσσα θα γυρίσει μαζί με τον Τζών Γουάιτν στη Χαβάη.

* Ο Λουίς Μαρσάλ έλαβε προτάσεις από μιά γερμανική κινηματογραφική εταιρεία για να γυρίσει στο Βερολίνο ένα φιλμ με θέμα την γνωστή όπερά του Λέχαρ «Ο κόμης του Λούζεμβουργου».

* Ο Τσάρλς Τσάπλιν δέχτηκε για μιά μονάχα βραδιά να ξεναγήσει ο παλιός Σαρλώ. Το νούμερό του θα είναι το βασικό μιάς φιλανθρωπικής γιορτής, της οποίας τις εισπράξεις θα διαδοθούν σ' ίδιος σε διάφορα ιδρύματα.

* Ο Ζάν Μαρσάλ θεωρεί τον εαυτό του πολύ άτυχο, έπειδή δεν μπόρεσε ακόμα να δη κανέναν κάτοικο του Άρεως. Κι' όμως, λέει ο διάσημος ηθοποιός, περνά όλες μου τις ελεύθερες ώρες στο πεδίο του... Άρεως, κυττάζοντας τον ουρανό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Σαν τα χελιδόνια...

(Σε κάποιον άκτή της Αττικής, ένα μικρό σπιτάκι — παρωδία σπιτιού — στεγάζει 'Εκείνον κι' Εκείνην. Η μέρα ξημερώνει δροσερή, ο ήλιος βγαίνει άπρόθυμος. Όλη νύχτα φύσαγε, σά ναθελε να ξεριζώσει το σπιτάκι και να διασκορπίση τους ενοίκους του... 'Εκείνος κι' Εκείνη, πρώι-πρωί, όπως κάθε μέρα, βγαίνουν στη βεράντα τους, που καλημερίζει τη θάλασσα).

ΕΚΕΙΝΗ: Βρρρ!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, τί εννοείς;...

ΕΚΕΙΝΗ: Χτυπάνε τα δόντια μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Από το κρύο;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι! από τη ζέστη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ωστε, κρυώνεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Λες ναχω άδικο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Απολύτως. Είσαι ήττοπαθής. Τα βάζεις κάτω άμέσως με το πρώτο ρίγος...

ΕΚΕΙΝΗ: Τό όμολογώ...

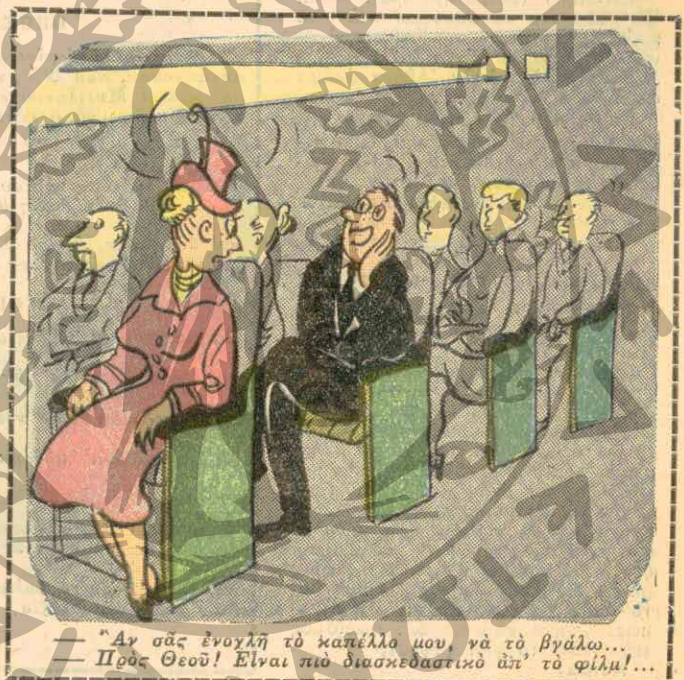
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί είσαι επιδερμικά πολύ ευαίσθητη...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν κρύνει μόνο η επιδερμίδα μου. Κρύνω όλη, ως μέσα στην ψυχή μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και όμως, δεν είναι παρά μόλις Οκτώβριος...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό έλεπε, να-να και Δεκέμβριος! Εγώ λέω πως είναι πιά καιρός να τα μαζέψουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Από τώρα;...

—'Αν σάς ενοχλή το καπέλλο μου, να το βγάλω... Προς Θεού! Είναι πιο διασκεδαστικό απ' το φιλμ!...

υπόλοιπο σώμα μας δε φτάνει, κι' ας είναι καλά η θάλασσα!... Μπορούμε να φωτίσουμε μελαγχολικά το βραδυνο μας ούζακι με μία «λάμπα θυέλλης» του πετρελαίου και να μεταχειριστούμε για το πρώινο μας ντους τη σκάφη, σαν ναμύστε ασπρόρουχα!... "Ολ' αυτά όμως τα απολύτως διασκεδαστικά και ωραία, δικαιολογούνται όταν είναι καλοκαίρι και μπορεί κανείς να πάρει μια κουδέρτα, να τη στρώσει κάτω από ένα πεύκο, και ν' απολαύσει το βραδυνο φεγγάρι ή το μεσημεριανό μελτέμι... Όταν όμως άρχισι ο χειμώνας να δείχνι τα δόντια του, τότε αρχίζει το μαρτύριο των παραθεριστών: Πώς να ζεσταθί κανείς με ένα σεντόνι, όταν θέλη τρείς κουδέρες;... Πώς να πλυθί μεσ' στη σκάφη με κρύο νερό, όταν στην 'Αθήνα τον περιμένει το χλιαρό του μπάνιο;... Πώς να υποφέρη τη «λάμπα θυέλλης» που του τη σβύνει η πιό αδύνατη πνοή ανέμου, όταν συλλογιέται νοσταλγικά το ωραίο του ηλεκτρικό μεσ' στο ζεστό του αθηναϊκό δωμάτιο;... "Υστερα, και η θάλασσα πιά είναι κρύα... Μπάνιο πιά δεν κάνουνε παρά οι μαριδες και ηλιοθεραπεία τὰ βότσαλα... "Εμείς όμως, ούτε μαριδες είμαστε, ούτε βότσαλα! "Εμπρός, λοιπόν, να του δίνουμε για τὸν πολιτισμένο κόσμο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ ὀρθά και λογικά ὅσα εἶπες... Πότε όμως ἡ λογική συμβάδι με τὴν ποιησι;... Καί είναι πραγματικό ποίημα ἡ παρὰ με τὸ πρώτο ρίγος, "Ανατρίχιασε ὅλη ἡ φύσις, κι' ἡ ἀνατρίχια μεταδόθηκε ἀπὸ τὸν "Υμηττό, ὡς τὸ Σαρωνικό... "Ανατρίχιασανε τὰ πεύκα, κι' ἡ θάλασσα πῆρε ἕνα χρώμα βαθυγάλαζο... Τὸ προμήνιο τῆς χειμωνιάτικης ὀργῆς δὲν εἶχε ποτὲ χρώμα γαλάζιο ἀνοιχτό, ὅπως αὐτὸ πού συνήθισαμε νὰ καμαρώνουμε, ἀκούμαντο καὶ γαλήνιο, ὀλόκληρο τὸ καλοκαίρι... Καὶ ζυγώνει χειμώνας... "Αρκετὸ τὸ καλοκαίρι με τὶς ἡμέρες ὁμορφίες του, καιρὸς εἶναι καὶ γιὰ λίγη θύελλα... Τὰ τρυγόνια πέσανε στὴ ρίζα τοῦ "Υμηττοῦ, κι' ἀκούστηκαν ὡς πρῶτες ντουφεκιές πού θὰ ἐξασφαλίσουν, με τρόπο βέβαια κάπως βάρβαρο, ἀλλὰ ἀπολύτως ἀσφαλῆ, τὸν πιὸ καλὸ μεζὲ γιὰ τὸ καινούργιο κρασί πού θὰ ἀνοιχτή... Καὶ λές νὰ τ' ἀπαρηθούμε ὅλ' αὐτὰ μιὰ ὥρα ἀρχήτης;...

ΕΚΕΙΝΗ (ἐπίμονη): Ναί, λέω... Εἰν' ἀδύνατο νὰ υποφέρω πιά, τὸ κρύο!... Ὅα πάω στὴν "Αθήνα ν' ἀνάψω σόμπα...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Στὴν "Αθήνα ἀκόμα σκάει ὁ τζιτζικας!...
ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, ἕνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ γυρέψουμε ζεστότερο κλίμα σὲ χελιδόνια... (Τὸν πείθει, τὰ μαζεύνουν καὶ φεύγουν).
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Πῆρε τὸ φίδι στὸ κρεβάτι της
Ὅα παίρνασε ποτὲ ἕνα φίδι στὸ κρεβάτι σας, γιὰ νὰ τοῦ σώσετε τὴ ζωὴ; "Ασφαλὼς ὄχι. Κι' ὅμως, ἡ γυναίκα ἐνὸς Βρετανικοῦ ζωολόγου ἐφτάσε σ' αὐτὸ τὸ ἀπίστευτο σημεῖο ζωοφιλίας... Τὸ φίδι ἦταν ἀκίνδυνο, ὡς 1 μέτρο μακρὺ, καὶ τὸ ἀνθρώπινο τὸ διατηροῦσε σαν οἰκιακὸ ζῶο. Μία μέρα, λοιπόν, τὸ δάγκασε ἀσχημα ἐν' ἄλλο φίδι, δηλητηριώδες. Ὁ ζωολόγος τὸ περιποίηθηκε ἀμέσως ὅπως ἔπρεπε, κι' ἡ γυναίκα του τὸ πῆρε στὸ κρεβάτι της, γιὰ τὴν χρειαζότανη ζέστη. "Εμμενε δὲ ἐπὶ ἀόκετες ὥρες με τὸ φίδι στὸ ἕνα τῆς πλευρὰ καὶ τὸ μωρὸ τῆς στὸ ἄλλο! Τελικὰ ὁμως, πῆγε χαμένος ὁ... ἡρωϊσμός της, γιὰ τὸ φίδι φόβησε.
Κρίμα!

Επίκαιροι βίχλοι

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, γιὰ καλὰ πὼς χειμωνιάζει καὶ τὸ κρῦο, κάθε βράδυ, ὅσο πᾶει καὶ περνοῖται... Κατὰ μέρος πᾶνε, πλέον, παγωτὰ καὶ λεμονάδες καὶ κατέλασαν, αἰσιῶς, τὶς γωνιές οἱ καστανάδες!

Τὰ ζεστὰ τὰ κάστανα τοὺς ἀραδιάζουν στὶς φου- (φουδες) καὶ ἐννοοῦνε νὰ πουλᾶνε στὸ χιλιάρικο τρεῖς... φλου- (δες!) 'Ακριὰ πανάθεμά τα καὶ πανάκριδα τὰ ἔχουν κι' οἱ φτωχότεροι πολῖτες οὔτε τὰ πολυπροσεχόν, ἀλλὰ ρίχνουν μόνο μία φευγαλέα τους ματιά καὶ τὰ κάστανα κανέναν δὲν τὰ βγάζει ἀπ' τῆ... (φωτιά!)

ΕΡΩΣ... ΠΥΡΙΦΛΕΓΗΣ

'Απὸ μίνος κατελήφθη ὁ πατήρ ὁ Σιδεράς, ἐργαζόμενος Βολιώτης κι' ἀνθρωπάκι τῆς σειρᾶς, ἐπειδὴ τὸ Μαρινάκι, τὸ θυγάτριόν του ἦτοι, ἠκολούθησε τὸν Σόμπα κι' ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι... Καὶ ὁ... Σιδεράς ὁ γέρον κι' ἀκαμύτατος στὴν (κράσι, ἀπειλεῖ «διά... σιδήρου» τὸ ζευγάρι νὰ περάσει!

Μὰ τὸ μένος του καθόλου τὴν Μαρίκα δὲν τὴν νοιά- (ζει, γιὰτὶ σκέπτεται, στὸ βάθος, ὅτι βαρυχειμωνιάζει καὶ καθ' ἡν στιγμήν ὁ κόσμος κάνει κρὰ γιὰ σα- (λαμάντρα, εὐτυχὴς θὰ ζῇ ἐκεῖνη, μιὰ καί... Σόμπα θάχῃ ἄν- (τρα!)

ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΑΛΟΣ

Μὲ τὴν γόσσα Μονρόε πᾶει ὁ Ντιὸρ νὰ συμπλακῇ καὶ με τὴ διένει τίς καὶ με τὴν πολεμική, ὁ πλανήτης κινδυνεύει δυὸ στρατόπεδα νὰ γίνῃ κι' ἀπειλεῖται, λόγω μῦδας, ἡ παγκόσμιος...εἰρήνη!

'Ο δικτάτωρ ἐπιμένει νὰ λανσάρη μοντελάκια, πού νὰ νοιάζον οἱ γυναῖκες με τὰ φρέσκα...φασο- (λάκια κι' ἡ Μονρόε, ἀντιθέτως, ἐννοεῖ θυσιὰ πάση, τίς γραμμὲς τοῦ σώματός της πιὸ πολὺ νὰ...ξέσκει- (πάση!)

Διχασμένες εἶναι κι' ὅλες οἱ γυναῖκες ἐπομένως κι' ἴσως, σὺντομα, ξεσπάσῃ τὸ μεγάλο τους τὸ μένος κι' ἴσως χάριν στῆς Μονρόε τίς... γραμμὲς καὶ τὸ (κορμί, νὰ βρεθοῦμε καὶ στὴν πρώτη τοῦ πολέμου τῆ... (γραμμῇ!)

ΟΠΩΣ ΠΑΜΕ...

Τ' ἀντικείμενα ἐκεῖνα πού πετᾶνε στὸν ἀέρα, ἀπεφάσαν, πού λέτε, νὰ μᾶς ἔρθουν κι' ἐδῶ πέρα καὶ πολλοὶ Μυτιληνιοὶτες εἶδαν, ἦδη, με πρεμούρα, κατὶ δάκρυα νὰ πετᾶνε καί, κατ' ἄλλους, κατὶ... (ποῦρα!)

Φυσικά, κατόπιν τούτου, ὑποθέτω καὶ δὲν σφαλῶ, πὼς... αὐτὰ κι' ἐμεῖς θὰ δοῦμε, σὰν τὸν φούναρη (τὸν Γάλλο, καὶ θὰ ποῦμε, δίχως ἄλλο, πὼς ἐπῆγαν μάνι-μάνι, γιὰ νὰ γίνουν ὁμελέτες εἰς τῆς Σάμου τό...Τηγάρι!

ΛΟΓΟΙ... ΤΙΜΗΣ

Τὰ καινούργια κέρματά μας μπῆκαν στὴν κυκλο- (φορία καί, παρ' ὅλο πὺν μᾶς δέρνει τοὺς πολλοὺς...ἀδε- (καρία τὴν ἐμφάνισιν τῶν νέων πενταδράχμων καὶ δρα- (χμῶν, θὰ γιορτάσουμ' αὐθορμήτως, μετ' ἐπαίνων καί... (τιμῶν!)

'Εμφανίζοντ' ἐπὶ τέλους τὰ μετὰλλια φιλά, γιὰ νὰ δείξουμε στοὺς ξένους πὼς στεκόμαστε... (ψηλά καὶ νὰ λείψουν τὰ παλὰ μας τὰ κατακουρελιασμένα καί, στὴν κυριολεξία, τὰ...κατακερματισμένα!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

110 ἄτομα πεθαίνουν τὴν ἡμέρα

Σύμφωνα με τὰ πορίσματα μιᾶς ἐρευνῆς πού διεξήχθη ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Παγκόσμιας Ὄργανωσης "Υγείας (τῆμα τοῦ Ο.Η.Ε.), τὰ δηλητηριώδη φίδια προκαλοῦν πολὺ περισσότερα θύματα παρ' ὅτι τὰ θηρία τῶν δασῶν καὶ τῆς ζούγκλας.

Υπολογίζεται ὅτι ὑπάρχουν σήμερα στὸν κόσμο περὶ τὰ 2.500 εἴδη φιδιών. "Απ' αὐτὰ μόνον τὰ 200 εἶναι δηλητηριώδη.

Τὰ φίδια δημιουργοῦν θύματα σ' ὅλες τὶς ἡπείρους. Ἀλλὰ τὸ ρεκόρ τὸ κατέχει ἡ "Ασία. Κατὰ τὸ 1953 πέθαναν ἀπὸ δηλητὰ φιδιών στὶς χώρες τῆς "Ασίας 25.000-35.000 ἄτομα.

Μεταξὺ τῶν ἀσιατικῶν χωρῶν ἐξ ὧν, τὸ ρεκόρ τὸ κατέχουν οἱ "Ινδίες. "Υπολογίζεται ὅτι κάθε χρόνο πεθαίνουν ἐκεῖ ἀπὸ δηλητὰ φιδιών ἄνω τῶν 15.000 ἀτόμων. Ἀκολουθεῖ κατόπιν ἡ Βιρμανία, ὅπου πεθαίνουν κάθε χρόνο ἀπὸ τὴν ἴδια αἰτία 37 ἄτομα ἐπὶ 100.000 κατοίκων.

"Υπολογίστηκε, ἐξ ἄλλου, ὅτι σ' ὅλο τὸν κόσμο πεθαίνουν κάθε χρόνο ἀπὸ δηλητὰ φιδιών 40.000 ἄτομα, δηλαδή 110 περίπου τὴν ἡμέρα!

Δὲν εἶναι λίγα τὰ θύματα πού θρίσκουν τὸ θάνατο κατὰ τὴν διάρκειά θρησκευτικῶν τελετῶν, μέσα σὲ πυκνὰ δάση. Παρόμοιες τελετές γίνονται καὶ σὲ ὠρισμένες περιοχὲς τῶν "Ηνωμένων Πολιτειῶν, καθὼς καὶ στὶς χώρες τῆς λατινικῆς Ἀμερικής, ὅπου ὁ χριστιανισμός ἔχει ἀναμιχθῇ με διάφορες ἐθνο-λογιστικὲς παραδόσεις τῶν Ἰθαγενῶν.

Στὴ γηραιά μας ἡπείρου, τὴν Εὐρώπῃ, τὰ θύματα τῶν φιδιών εἶναι σχετικῶς ἐλάχιστα.

Στὶς μεσογειακὲς χώρες, τὸ μοναδικὸ σκεδὸν δηλητηριώδες φίδι εἶναι ἡ ἐχίδνα (ὀχιά).

Τὰ δηλητήρια τῶν φιδιών δὲν εἶναι τὰ ἴδια. Κάθε εἶδος ἔχει τὸ δικὸ του δηλητήριο. Καὶ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δηλητήρια ἐπιδρά με ἰδιαίτερο τρόπο στὸν ὄργανισμό τοῦ θύματος. Τὸ δηλητήριο τῆς ἐχίδνας π. χ. προσβάλλει τὸ αἷμα καὶ τὰ κύτταρα τῶν ἀπορροφῶν ἀγγείων, ἐνῶ τῆς κόμπρας προσβάλλει τὸ νευρικό σύστημα καὶ προκαλεῖ ἐναν φθορὸ θάνατο. Ὁ ἄνθρωπος πού τὸν ἐδόξαρε μιὰ κόμπρα διατηρεῖ ὅλη τὴν διαύγεια τοῦ μυαλοῦ του καὶ παρακολουθεῖ ἀνίσχυρος τὴν βαθμιαία παρὰλυσιν τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος. Ὁ θάνατος ἐπέρχεται, στὸ τέλος, ἀπὸ ἀσφυξία.

Παρατηρήθηκε, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὸ σώμα ὠρισμένων φιδιών παρουσιάζει ἀνοσία ἀπέναντι πού δηλητηριώδη με τὸ ὁποῖον εἶναι ἐρωδιωμένα. Αὐτὸ συμβαίνει π. χ. με τὴν ἐχίδνα. Ὁ ὄρρος τοῦ αἵματος τῆς περιεῖ ἀντισώματα πού ἐξουδετερώνουν τὸ δηλητήριο τῆς. "Αν εἰσαγάγουμε ταυτόχρονα μέσα στὸ σώμα ἑνὸς ζῶου δηλητήριο ἐχίδνης καὶ ὄρρο ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς, τὸ ζῶο αὐτὸ δὲν θὰ παθῇ τίποτε. Γιατὶ ὁ ὄρρος τοῦ αἵματος θὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ δηλητήριο. Ἀλλὰ δύο δηλητηριώδη φίδια μποροῦν νὰ ἀλληλοεξοντωθοῦν με τὸ δηλητήριό τους. Μία ἐχίδνα π. χ. μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ μιὰ κόμπρα καὶ ἀντίθετα νὰ βρῇ τὸ θάνατο ἀπὸ τὸ δηλητήριο αὐτοῦ τοῦ φιδιοῦ.

Τὸ ἀποτελεσματικώτερο ὅπλο πού διαθέτει σήμερα ἡ ἐπιστὴμη γιὰ τὰ θη-γύματα τῶν φιδιών εἶναι ἡ ὁρροθεραπεία. Ἀλλὰ μόνον ὅταν ἐφαρμοσθῇ με κεραυνόβολο ταχύτητα μπορεῖ ν' ἀποδόσῃ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Γιατὶ τὰ δηλητήρια ὧν τὸν δηλητηριώδων φιδιών διασκορπίζονται ἀμέσως με-σα στὸ σώμα τοῦ θύματος καὶ παρα-λύουν σὲ διάστημα ἐλαχίστων λεπτῶν τὴν ἀντίδρασιν τοῦ ὄργανισμοῦ του.

"Η παρασκευὴ τῶν ὁρρῶν ἐναντίον τῶν δηλητηρίων τῶν φιδιών ἀπαιτεῖ μιὰ πολὺπλοκὴ καὶ ἐξαιρετικὰ δαπανηρὴ διαδικασία. Γιὰ νὰ παρασκευασθῇ ἔτσι τέτοιος ὄρρος, πρέπει οἱ τοξικὲς οὐσί-ες πού περιέχονται μέσα στὸ δηλητήριο τοῦ φιδιοῦ νὰ ὑποβληθοῦν σὲ ὠρι-μένη ἐπεξεργασία καὶ κατόπιν νὰ μετα-φερθοῦν διαδοχικὰ σὲ εἰκοσι καὶ πλέον ἀλλογα. σὲ τρόπον ὥστε νὰ καταστοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τελείως ἀβλαβὲς καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ παραγάγουν ἀντισώματα πού τίς ἐξουδε-τερώνουν μέσα στὸ σώμα τοῦ ζῶου. Ὁ ὄρρος τοῦ αἵματος τοῦ τελευταίου ἀπὸ τὰ ζῶα προσφέρεται κατόπιν ὡς ἐμβό-λιο ἐναντίον τῶν δηλητηρίων τῶν φιδιών.

Τὰ φίλμ πού θὰ δοῦμε τὸν χειμῶνα

ΤΙΤΛΟΙ ΚΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

ΔΕΝ ἦταν βέβαια δυνατόν νὰ χωρέσουν σὲ μιὰ συνέχεια ἑστὰ καὶ οἱ τίτλοι τῶν ὑπερδιακοσίων φίλμ τὸν κατα-λόγου τῆς ἐταιρείας «Δαμσκηλὸς-Μιχαηλίδης». Ἀπὸ τὰ 24 φίλμ τῆς «Οὐνιέροας» ξεχωρίζουν τὸ ἐγχρωμο δράμα «Τὸ ὑπέροχο μου-σικὸ» με τὴν Τζέην Γουάιμαν, καὶ τὸν Ρόκ Χάντσον, καὶ δυὸ ἐγχρωμα μουσικοχορευτικὰ, «Τὸ ἀτέλειωτο ρομάντσο» με τὸν Τζέιμς Στίουαρτ καὶ τὴν Τζιόν "Αλλυσον καὶ «Αὐτὸ εἶναι τὸ Παρίσι» με τὸν Τόνυ Κούρτις καὶ τὴν Γκλόρια ντέ Χιῦδεν.

Τὰ ὑπόλοιπα φίλμ, ἐγχρωμα ὅλα, εἶναι θε-αματικὲς περιπέτειες: «Ταγκανίκα» με τὸν Βᾶν Χέφλιν τὴν Ρούθ Ρόμαν καὶ τὸν Χό-ουαρντ Ντάφ. «Ἐπέλασις "Ινδῶν» με τὸν "Αλλαν Λάντ καὶ τὸν Σέλλεϋ Γουίντερς. «Ἡ σκλάβὰ τοῦ πασᾶ» με τὸν Τζέφ Τσάντλερ, τὴν Ρόντα Φλέμινγκ καὶ τὴν σῶσια τῆς Μον-ρού, Μάρι Βᾶν Ντόρεν. Ὁ Φράνσις, τὸ σο-φὸ μουλάρη πρωταγωνιστὴ ἐφέτος στὴν κω-μωδία «Ὁ Φράνσις στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπί-δων» με τὸν τακτικὸ τοῦ παρτεναίρ Ντό-ναλντ Ο'Κόννορ καὶ τὴν Λάρυ Νέλσον. "Υ-πάρχουν ἀκόμα μιὰ κωμωδία με τοὺς "Αμπ-τ καὶ Κουτέλλο καὶ δυὸ ἐγχρωμες περιπέτειες με πρωταγωνίστρια τὴν Πάιπερ Λάρυ.

Ἀπὸ τὰ στούντιο τῆς «Ρεπάρμπλικ» προέρ-χονται τὰ φίλμ «Τζόννυ Γκίτσο», μιὰ ἐγχρω-μὴ δραματικὴ περιπέτεια με τὴν Τζέαν Κρά-ουφορντ καὶ τὸν Στέρλινγκ Χιῦντεν. «Τὰ γέλια τῆς κολασμένης» ἕνα ἐγχρωμο κοινω-νικὸ δράμα με τὴν Μάργκαρετ Λόκγουορντ καὶ τὸν Γουέντλ Κόρρεϋ. Ἡ Ρούθ Ρόμαν καὶ ὁ "Εντμοντ Ο'Μπράιαν πρωταγωνιστοῦν στὴν δραματικὴ περιπέτεια «Ἐνα δράμα στὴ Σαγκάη». Στὸ φίλμ «Ἄς βασιστοῦμε στὴ ζῶη πρωταγωνιστοῦν ἡ Ντόροθυ Μακ Γου-αίρ, ὁ Στέφεν Μακ Νάλλυ καὶ ἡ Μαίη Μούρραϊν.

«Ἀμεντέο Νατοσάρι πρωταγωνιστεῖ σὲ δυὸ νέα ἰταλικά δραματικὰ φίλμ. Στὸ «Πάν-τα σὲ εἶχα ἀγάπησει» ἔχει γιὰ παρτεναίρ τὴν Μύριαμ Μπέρυ, τὸν Ζάκ Σερνάς καὶ τὴν Τα-μάρα Λύς, καὶ στὸ «Ποιὸς ὁ ἀναμάρτητος» τὴν "Υδὸν Σανσὸν καὶ τὴν Φρανσουά Ρο-ζαί. Ἡ "Υδὸν Σανσὸν πρωταγωνιστεῖ μαζί με τὸν Στὴ Μπάρκλεϋ καὶ σ' ἕνα ἄλλο δράμα: «Ἐμεῖς οἱ ἀμαρτωλοί».

Ἐκτός ἀπὸ τὴν «Καθολικὴ Ρουσσικάν-να», πού ἀναφέραμε τὰς τριδιάσταντα φίλμ, ἡ ἰταλικὴ παραγωγὴ συμπεριλαμβάνει καὶ τὰ ἀκόλουθα μουσικὰ ἔργα: «Ἄιντα», ἐν-χρωμὴ ὅπερα με τὴν Σοφία Λάρεν καὶ τὴν "Αλμα "Αρνοῖα. «Βέρντι» με τὸν Πιέρ Κρεσσού, τὴν Ἄννα-Μαρία Φερρο καὶ τὸν Τίνο Γκόμπι. «Ναπολιτάνικη» σερενάδα, ἐγχρωμὴ με τὴν Σοφία Λάρεν, τὸν Φόλκο Λουλλί, τὴν Νάντια Γκρέϋ καὶ τὴν Μαρία Φιόρε. «Ἀθανάτες μελωδίες» με τὴν Κάρλα ντέλ Πότζιο καὶ τὸν Πιέρ Κρεσσού, καὶ τέλος «Τὸ ρο-μάντσο τῆς ζωῆς μου» με τὸν Λουσιάνο Ταγιόλι καὶ τὴν "Αντολέλλ Λουάττι.

Ἡ συμπρωταγωνιστὴ μας "Αντολέλλα Λου-άττι, πού ἔχει ἐξελιχθῇ σὲ ἀστερὶ πρώτου μεγέθους πρωταγωνιστεῖ καὶ σὲ δυὸ ἄλλα δράματα: «Τρικυμία σὲ καρδιά μητέρας» με τὸν Ράφ Βαλλόνε καὶ «Ἡ τυφλὴ τὸ Σο-ρέντο» με τὸν Πάουλ Μύλλερ καὶ τὴν Βέρα Κάρμι.

Τὸ φίλμ «Ὀδύσσεια» γυρίστηκε ἐν-χρωμο με πρωταγωνιστὲς τὴν Σουλᾶνα Μάνγκανο, τὸν Κίρκ Ντάγκλας, τὴν Ροσάνα Ποντεσά καὶ τὸν "Αντονι Κουήν. Δεύτερο φίλμ με ἑλληνικὸ θέ-μα εἶναι «Ἡ Θεοδώρα, αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου» με τὴν Τζιάννα Μαρία Κανάλε, τὸν Τζωρτζ Μάρσαλ καὶ τὴν Εἰρήνη Παπά. Ἡ δὲ Βιργίνια Πετιμεζά-κη πού κατάρθωσε κι' αὐτὴ νὰ καταλά-βῃ σημαντικὴ θέσι στὸ ἰταλικὸ κινηματο-γραφικὸ στερῆμα πρωταγωνιστεῖ στὸ φίλμ «Τζοκόντα».

Ἡ κινηματογραφικὴ ἀτομοδόμδα, Τζιάννα Λοουμπριγκίτα πρωταγωνιστεῖ σὲ δυὸ νέα ἰταλικά φίλμ: «Αὐτὴ πού με κατέστρεψε» με τὸν Γκαμπριέλε Φερτσέ-τι.

Ἡ Ροσάνα Ποντεσά, ὡς Ναυαϊκὰ καὶ ὁ Κίρκ Ντάγ-κλας ὡς Ὀδυσσεὺς σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Ὀδύσσεια».

Οἱ δύο πρωταγωνιστὰ τοῦ φίλμ «Μαγικὴ πόλις» Γιώργος Φούντας καὶ Μαργαρίτα Παπαγεωργίου.

γο «Ὁ μικρὸς "Ιάκωβος» ὁ Ζάν Πιέρ Κεριέν.

Ἀπὸ τὰ γερμανικά φίλμ ξεχωρίζουν τὸ «Ὀνειροπόλημα» με θέμα τὴ ζωὴ τοῦ Σόμπα καὶ με πρωταγωνιστὴ τὴν Χίλντε Κράλ καὶ τὸν Μα-τίας Βήμαν, «Ὁ μεγάλος χορὸς» με τὴν Μαρίκα Ρέκ καὶ τὴν Ζάρα Λε-αντερ, καθὼς καὶ τέσσερα φίλμ με τὴν Χίλντεγκαρνε Νέφ: «Στὰ σύ-νορα τοῦ ἔρωτα», «Προδομένη ἀγάπη», «Μιὰ τοῦ δρόμου» καὶ «Ὁ Μανδραγόρας».

Καιρὸς εἶναι τώρα ν' ἀσχοληθοῦμε καὶ με τὴν «ἑα-ἐλληνικὴ παραγωγὴ. Ξεχωριστὴ θέσι κατα-λαμβάνει ἡ «Μαγικὴ πόλις», τὴν ὁποία τόσο ἐ-παινέσε ὁ ἐνὸς τύπος. Τὸ φίλμ αὐτὸ πού ἔφα-σε κάπως ἀργά στὸ τελευταῖο Φεστιβάλ τῆς Βε-νέτίας καὶ δὲν προεβλήθη ἐπίσημα, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἰταλικὸς ὑπὸτίτλους ἔκανε ἀρι-στην ἐντύπωσιν σὲ ὅσους τὸ εἶδαν. Ὁ Γά-λλος σκηνοθέτης Μαρσέλ Κανέ εἶπε ἀφοῦ παρακολούθησε τὸ ἔργο με μεγάλο ἐνδια-φέρον: «Μπράβο στοὺς "Ελληνες! "Εβαλαν τὰ γυαλιὰ σὲ πολλοὺς». Ὁ δὲ καθηγητὴς Μανφὲλ τῆς Βρετανικῆς Κινηματογραφικῆς "Ακαδημίας ἐδήλωσε: «Ἡταν γιὰ μένα μιὰ ἐκπληξίς. Δὲν ἤξερα ὅτι ὑπάρχει ἑλληνικὸς κινηματογράφος». Τὸ φίλμ ἔχει ἀγορασθῇ μέχρι σήμερα ἀπὸ 15 χώρες, οἱ περισσότε-ρες ἀπὸ τὰς ὁποῖες ἀγοράσθησαν γιὰ πρώτη φορὰ ἑλληνικὰ ταινία. Στὴ «Μαγικὴ πόλις», πού εἶναι τὸ πρῶτο φίλμ πού σκηνοθετεῖ ὁ Νίκος Κούνδουρος, πρωταγωνιστοῦν ὁ Γιώργος Φούντας, ἡ Μαργαρίτα Παπαγεωργίου, ὁ Στέφανος Σπρι-τηγός, ὁ Μιχὴς Φατούρος καὶ ὁ Μάνος Κατράκης. Ἡ μουσικὴ τοῦ ἔργου, ἐξαιρετικὴ κι' αὐτὴ, φελλε-ται στὸν Μάιο Χατζιδάκι.

Πολλὰ ἔχουν γραφῇ γιὰ τὸ φίλμ τοῦ Γιωργίου Οἰκονομίδη «Χαρούμε-νο ἐκκίνημα», τὸ σενάριο τοῦ ὁποῖου ἔγραψε ὁ τίσις μαζί με τὸν "Αση-μάκη Γιαλαμά καὶ τὸν Πρετεντέρη καὶ πού τὸ σκηνοθέτησε ὁ Ντίνος Δη-μόπουλος. Πρόκειται γιὰ μιὰ μουσι-κὴ κωμωδία, πού ἐκτυλίσσεται στὰ ραδιοφωνικὰ παρὰσκήνια καὶ πού ἔ-χει γιὰ πρωταγωνιστὲς, ἐκτός ἀπὸ τὸν Οἰκονομίδη, τὸν Ντίνιο "Ηλιό-πουλο, τὴν Μαργαρίτα Παπαγεωργί-ου, τὴν Γεωργία Βασιλειάδου, τὸν Βασίλη Αὐλωνίτη, τὸν Νίκο Ρίζο, τὴν Κάτια Λίττα καὶ τὴν Ρένα Στρατηγού.

Α, ΔΕΠΟΛΑ Σ

Η ΜΑΥΡΗ ΑΜΑΖΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η βασιλομήτωρ Αικατερίνη των Μεδίκων δέχεται τον Έρικο της Γκιζης και τον πείθει να μην επιχειρήσει τίποτε εναντίον του βασιλιά, αλλά να περιμένει το θάνατό του, που, σύμφωνα με τα λόγια της, θα είναι πολύ σύντομο. Του υπόσχεται γι' αυτό πολλά, ότι ο Έρικός ζει θα τον υποδείξω ως διάδοχό του. Ο Παρνταγιάν, έπειτα από πολλές έρευνες, ξαναβρίσκει τη Σαϊζούμα στο Ίψανδοχείο της ελπίδας. Η δυστυχισμένη λέει στους πελάτες του πανδοχείου τη μοίρα τους.

10^{ον} Η Σαϊζούμα, που είχε πάντα την κόκκινη μάσκα της στο πρόσωπο, μπήκε άργα μέσα στην αίθουσα. Βλέποντάς την, θα νόμιζες πως έρχόταν από κάποιον άλλο κόσμο.

— Έμπρός, μάγισσα, της φώναξε ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου, προσπαθώντας να χαμογελάσει. Αφηγήσου μας την ιστορία σου.

Η Σαϊζούμα φάνηκε πως δίσταζε. — Έπειτα άρχισε να λέει με φωνή ήρεμη και μονότονη:

— Άρχοντες και αρχόντισσες, όλοι εσείς που βρίσκαστε μέσα σ' αυτή την εκκλησία, γιατί με κυττάτε έτσι;... Σας είπα την αλήθεια. Το ψέμμα κι' η απάτη βρίσκονται στα χείλη του επικούπου κι' όχι στα δικά μου... Δυστυχισμένη που είμαι! Γιατί, λοιπόν, να τον αγαπήσω;... Ακούστε, αφού θέλετε να μάθετε την ιστορία του πόνο και της δυστυχίας...

— Έσκυψε λίγο και συνέχισε άργα:

— Ήταν ένα ήρεμο βράδυ... Καθισμένη πλάι στον άνθρωπο που έλατρευε, η νέα ρουφούσε τα λόγια του... Πόσο ήταν ευτυχισμένη! Ούτε αυτή, ούτε ο αγαπημένος της συλλογίζονταν τον τυφλό πατέρα...

Γιατί ο πατέρας της νέας ήταν τυφλός. Κι' η νέα νόμιζε πως κοιμόταν... Γι' αυτό είχε δεχτεί τον αγαπημένο της μέσα στο δωμάτιό της... Άλλα, ξαφνικά, ακούστηκαν βήματα... Ήταν ο τυφλός πατέρας που έρχόταν... Τον είδαν έπειτα από μια στιγμή μπροστά τους... Προχωρούσε μ' άπλωμένα τα χέρια... «Κόρη μου, ρώτησε, με πονάνε τα χέρια;»... «Με κανένα, πατέρα», του απάντησε. Ο αγαπημένος της είχε αποτραβηχτεί στο βάθος του δωματίου. Στεκόταν εκεί ακίνητος σαν αγαλμα. Λες κι' είχε απολιθωθεί... Ο πατέρας της πήγε κοντά της και της έπιασε τα χέρια...

«Κόρη μου, γιατί τα χέρια σου είναι παγωμένα;» τη ρώτησε. «Κάνει κρύο απόψε, πατέρα, του απάντησε. Τη νύχτα κάνει πάντα κρύο...» Η δυστυχισμένη δεν ήξερε τί να του πη... Τα μάτια του τυφλού έψαχναν μέσα στο δωμάτιο, σαν να μπορούσαν να ιδούν! «Κόρη μου, ξαναρώτησε, είσαι βέβαιη πως δεν βρίσκεται κανείς εδώ;» «Είμαι βέβαιη, πατέρα, του απάντησε. Γιατί δεν θα ήμουν βέβαιη;» «Ορκίσου μου, κόρη μου, ξέρω πως έχεις ευγενική ψυχή και είμαι βέβαιος πως δεν θα όρκιστής ψέμματα». Νά όρκιστή... Άλλα πως ήταν δυνατόν;... «Οχι, δεν θα μπορούσε ποτέ να το κάμω... Άλλα τα μάτια του αγαπημένου της της έλεγαν επίτακτικά: «Ορκίσου, λοιπόν! Τι περιμένεις;» Και τότε η νέα όρκισθηκε. «Πατέρα μου, είπα, όρκίζομαι στα λευκά σας μαλλιά και στην ιερή Βίβλο ότι κανείς άλλος εκτός από εμάς τους δυο δεν βρίσκεται εδώ». Ο δυστυχισμένος πατέρας χαμογέλασε τότε από τη χαρά του και ζήτησε από την κόρη του να τον συγχωρήσει, γιατί κάποια υποψία είχε περάσει από το μυαλό του. Ζήτησε συγγνώμη από την έπισκοπη. Κι' αυτή κατάλαβε τότε πως ο Θεός θα την τιμωρούσε για το ψέμμα της.

Η Σαϊζούμα σταμάτησε. Ένω πριν έκανε άοριστα λόγια για κάποια νέα, μίλησε, ξαφνικά, στο πρώτο πρόσωπο. Τό ύφος της άλλαξε τότε. Κι' η φωνή της πήρε κά-

τι το θεατρικό και το ψεύτικο.

— Με το να ψάχνω όλοένα μέσα μου, στο βάθος του κελλιού όπου έζησα, έμαθα σιγά-σιγά να διαβάζω και μέσα στην ψυχή των άλλων, είπα. Άρχοντες κι' αρχόντισσες, η γυναίκα που βρίσκεται μπροστά σας, τα ξέρετε όλα. Το μέλλον δεν έχει γι' αυτήν μυστικά. Ποιος θέλει να μάθει τη μοίρα του;

— Έγώ, έγω, φώναξε μια γυναίκα που έπινε μαζί με μια συντροφιά.

— Η Σαϊζούμα κύτταξε το χέρι της.

— Θα ζήσης πολλά χρόνια, της είπε, άλλ' ούτε πλούσια θα γίνεις, ούτε ευτυχισμένη.

— Άς είσαι καταραμένη! της φώναξε η γυναίκα που είχε μάθει τη μοίρα της.

Η Λουίζον είχε πλησιάσει τώρα τη μά-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΙΣΤΑΡΑΤΑ

Σινεμά

Νέες και νέοι και παιδιά, μα και πολλοί ξεπερασμένοι, στο σινεμά, κάθε βράδυ, τρέχουν σαν ξετρελλαμένοι... Κι' ώρες ολόκληρες περνούν στις θεοσκοτεινές τις σάλλες και άκ! και άκ! αναφωνούν, για κάτι «ντίτσε» ξαναθυμάλλες!

Αστρά του Χόλλυγουντ κυττούν στην τελευταία τους την κόπια κι' όλοι τη σκούφια τους πετούν γι' αστέρες και «σινεμασκόπια»! Δεν κάνουν άλλη τους δουλειά, παρά να χάνουνε τις ώρες με της Μαγκνό το μαλλιά και της Μονρόε τις οπώρες!

«Ηγουν μεθ'ά με σινεμά ή κοινωνία ή μοντέρνα και ή χαζή δεν προτιμά την ανοικτόκαρδη ταβέρνα, όπου το ρίχνουνε στο πιτσι, με μεζεδάκι ή ξεροψούρι, κι' όπου, κατά τον «πέφτουνε τ' αστρά (σ'ό ποτήρι)»

Τέλος, χωρίς πολ- (λά λιμά, είναι, θαρρώ, κορο- (τιλίκι, το να κλεισθείς στο (σινεμά για να χαρής γοη- (τιλίκι, «Όταν ή κάβα ή θα- (θειά την ρετινούλα σου (προβάλλει και τέτοια γόρσο (ξανθεία μέσα στη γη δεν (βρίσκει άλλη!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

γίσα και της έδειχνε το χέρι της.

— Φυλάξου από τον άνθρωπο που αγαπάς, της είπε η Σαϊζούμα. Θα σου κάμη μεγάλο κακό.

Ο Ρουζώ που άκουσε αυτή την απάντησι, κατασφύρισε.

— Σίγουρα είναι τρελλή! μουρμούρισε. Πήγαινε και σύ να σου πη τη μοίρα σου! τον παρακίνησαν οι συντροφοί του.

Ο Ρουζώ το αποφάσισε στο τέλος.

Η Σαϊζούμα κύτταξε την παλάμη του και του είπε:

— Φυλάξου! Το αίμα σου θα τρέξη...

Ο Ρουζώ έχασε το χρώμα του. Άλλ' άμέσως έπειτα, έγινε κατακόκκινος και μια βλοστήνια βγήκε από τα χείλη του.

— Όμολογήσε πως είπες ψέμματα! της φώναξε, τραντάζοντάς την από τους ώμους.

Η Σαϊζούμα δεν έδειξε καμιά ταραχή.

— Είπα ό,τι είχα να πω, απάντησε με τη μονότονη φωνή της.

Ο Ρουζώ σήκωσε το χέρι του. Άλλα τη στιγμή που η γροθιά του ήταν έτοιμη να πέση πάνω στη Σαϊζούμα, κάποιος τον τράβηξε με όρμη από τον ώμο.

Κλονίστηκε τότε και, γυρίζοντας το κεφάλι του, είδε τον Παρνταγιάν, που στεκόταν πίσω του.

Ο ιππότης, χωρίς να του δώσει προσοχή, πήρε τη Σαϊζούμα από το χέρι και την πήγε στο τραπέζι του.

Ο Ρουζώ είχε μείνει ακίνητος στην ίδια θέση. Αυτό που είχε γίνει, του φαινόταν ακατανόητο. Ήταν ως τότε ο άδιαφιλονείκτος βασιλιάς αυτού του άντρου, που λεγόταν «Πανδοχείο της Ελπίδας». Κανείς δεν είχε σκεφθεί ποτέ ν' άμφισβητήσει την εξουσία του. Όταν έλεγε κάτι, οι άλλοι πελάτες έσκυβαν το κεφάλι τους.

Και τώρα όλοι αυτοί οι άνθρωποι που βρίσκονταν στο πανδοχείο, περίμεναν με ολοφάνερη ανυπόμονησι να ιδούν τι θα γινόταν. Ήταν βέβαιοι, άλλωστε, ότι ο Ρουζώ δεν θ' άφηνε αναπάντητη την προσβολή.

Μερικοί απ' αυτούς κύτταξαν κιόλας με συμπάθεια τον Παρνταγιάν. Κι' αβρυστιόνταν αν θαβγαίνε ζωντανός από τα χέρια του Ρουζώ.

Στο μεταξύ, ο ιππότης είχε καθήσει πλάι στη Σαϊζούμα.

— Κυρία, της είπε, θα είχατε την καλωσύνη να πητε και σε μένα τη μοίρα μου;

— Κυρία! μουρμούρισε με ύπκωψη φωνή η Σαϊζούμα. Κάποτε μ' έλεγαν έτσι... Άλλα πάει πολύς καιρός από τότε...

Ο Ρουζώ έκαμε ένα βήμα προς το μέρος τους.

— Εμένα, όμως, δεν μου άρέσει να σου πη ή μάγισσα την τύχη σου, μουγκρίσε.

Ο Παρνταγιάν γύρισε προς το μέρος του και τον κύτταξε από το κεφάλι ως τα πόδια.

— Θέλετε μια καλή συμβουλή, φίλε; του είπε.

— Δεν θέλω καμιά συμβουλή από σενα, φώναξε ο Ρουζώ. Τό μόνο που θέλω είναι να μου πης τι γυρεύεις εδώ... Δεν ξέρεις, ότι κανείς ευπατρίδης δεν μπορεί να μπη σ' αυτό το πανδοχείο χωρίς την άδεια μου;... Φύγε, λοιπόν, άμέσως...

Ο Παρνταγιάν δεν κινήθηκε από τη θέση του.

— Κι' αν δεν φύγω, ρώτησε.

— Τότε θα σε πετάξω έγω έξω.

Είχε σηκώσει κιόλας τις γροθιές του.

Άλλα τη στιγμή εκείνη έγινε κάτι που έκαμε όλους τους θαμώνες του κέντρου να τ'άχσουν. Ο Παρνταγιάν τινάχτηκε άμέσως όρθιος κι' οι δυο γροθιές του έπεσαν σαν καταπέλτες πάνω στο στήθος του Ρουζώ.

Αυτό το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, που ο Ρουζώ σωριάστηκε κάτω, συμπαρασύροντας κι' ένα τραπέζι που βρισκόταν πίσω του.

Σηκώθηκε, όμως, άμέσως και ούρλιαξε: — Έμπρός, συντροφοί! Ο άνθρωπος αυτός δεν πρέπει να βγή ζωντανός από εδώ!

Υπάρχει πάντοτε μια περίεργη αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων του υποκόσμου. Έπειτα από μια στιγμή, τα έγχειριδια έλαμψαν στα χέρια εκείνων που βρίσκονταν μέσα στο πανδοχείο, ενώ οι γυναίκες έτρεχαν κοντά στον πάγκο για να προφυλαχτούν.

— Έμπρός, ξεφώνησε και πάλι ο Ρουζώ.

Άλλ' ο Παρνταγιάν, με μια γρήγορη κίνησι, τον άρπαξε από το λαιμό, τον ξάπλωσε πάνω σ' ένα τραπέζι και στήριξε την αγκυλή του έγχειριδιού του πάνω στο στήθος του αντιπάλου του.

— Αν κάμετε κι' ένα μόνον βήμα, ο άνθρωπος αυτός είναι νεκρός! φώναξε.

Ο Ρουζώ του κάκου προσπαθούσε να ξεφύγει από το σιδερένιο χέρι του Παρνταγιάν. Δεν λιποψύχησε ωστόσο.

— Έμπρός! φώναξε.

Ο Παρνταγιάν πίεσε το έγχειριδί του. Το αίμα αναπήδησε με όρμη.

— Τό είχα προβλέψει! φιδύρισε η Σαϊζούμα.

Οι σύντροφοι του Ρουζώ σταμάτησαν. Αυτός έκαμε τότε μια καινούργια προσπάθεια για να ξεφύγει και, τρελλός από όργη, φώναξε:

— Έμπρός!... Πεθαίνω!... Έμπρός! Τέσσερις, πέντε από τους συντροφους του έκαμαν μερικά βήματα προς τα εμπρός. Φωνές και βλαστήμιες ακούστηκαν από την αίθουσα.

— Πρέπει να βάλουμε σ' ενέργεια τα μεγάλα μέσα! φιδύρισε ο Παρνταγιάν.

Έπιασε άμέσως τον Ρουζώ και τον σηκωσε ψηλά. Έπειτα, καθώς οι συντροφοί του ώρμουσαν πάνω του, τον πέταξε, όπως ένα σακκούλι με πατάτες, προς το μέρος τους.

Η έπίθεσι σταμάτησε άμέσως. Ο Ρουζώ είχε σωριασθή τώρα άναίσθητος στο πάτωμα.

Κατόρες και βρισιές ακούστηκαν μέσα στην αίθουσα.

Ο Παρνταγιάν, άταραχος, ξαναγύρισε κοντά στη Σαϊζούμα.

— Κυρία, της είπε ευγενικά, μπορώ να κάμω κάτι για σάς;

— Ναί, απάντησε η μάγισσα. Να με βοηθήσετε να βγω από δω.

Ο Παρνταγιάν σηκώθηκε, άναζήτησε με το βλέμμα του τον ιδιοκτήτη του πανδοχείου και του είπε επίτακτικά:

— Άνοίξε την πόρτα!...

Ο ταβερνιάρης έτρεξε να συμμορφωθή με την έπιθυμία του.

Ο ιππότης πήρε τότε τη Σαϊζούμα από το χέρι και προχώρησε μαζί προς την πόρτα.

Εκείνοι που βρίσκονταν μέσα στο πανδοχείο παραμέρισαν μπροστά τους.

Ο Παρνταγιάν, καθώς περνούσαν πλάι στον Ρουζώ, που δεν είχε συνέλθει ακόμη, έσκυψε πάνω του κι' εξέτασε με προσοχή τα τραύματά του. Η Λουίζον, με δάκρυα στα μάτια, έβαζε κομπρέσσες με κρύο νερό πάνω στο πρόσωπο του φίλου της.

— Μην ανησυχήτε, παιδί μου, της είπε ο ιππότης, που άνασκόωθηκε έπειτα από μερικές στιγμές. Δεν είναι τίποτε το σοβαρό... Θα συνέλθει γρήγορα... Είσαστε θυμωμένη μαζί μου;

Η νέα σήκωσε προς το μέρος του τα δακρυσιμένα μάτια της.

— Όχι, απάντησε, δεν είμαι θυμωμένη...

Ο ιππότης της έβαλε στο χέρι ένα χρυσό σκούδο. Έπειτα συνέχισε το δρόμο του ως την πόρτα, όπου τον περίμενε η Σαϊζούμα.

Όταν έφτασε στο κατώφλι, έβαλε το χέρι του στη ζώνη του, έβγαλε μια φουχτα άσημένια και χάλκινα νομίσματα και τα πέταξε μέσα στην αίθουσα. Οι άνθρωποι που βρίσκονταν εκεί ρίχτηκαν πάνω σ' αυτά, προσπαθώντας να εξασφαλίσουν ό καθένας το μερίδιό του.

Στη μενή των Βενεδικτινών

Έξω το σκοτάδι ήταν πυκνό. Ο Παρνταγιάν κι' η Σαϊζούμα έφτασαν λίγο στην όδο της Μονμάρτης.

— Κυρία, είπε τότε ο ιππότης, γλυτώσατε τώρα απ' αυτούς τους ανθρώπους... Άλλα που θα πάτε;... Αν θέλατε...

— Εκείνο που θέλω είναι να φύγω απ' αυτή την πόλη, απάντησε η Σαϊζούμα. Νοιώθω πως πνίγομαι εδώ... Γιατί ήρθα στο Παρίσι;...

— Δεν είναι δύσκολο να βγίτε, είπε ο Παρνταγιάν. Άλλα που θα πάτε κατόπιν;

— Ακούστε με, ξέρω ότι μακριά από ένα πανδοχείο, ένα καλό πανδοχείο, που ή ιδιοκτήτηριά του είναι φίλη μου και θα σας δεχτή με προθυμία... Θέλετε να σας οδηγώ εκεί;

— Όχι, απάντησε η Σαϊζούμα με πείσμα. Θέλω να φύγω μόνο απ' αυτή την πόλη, όπου υπέφερα και υποφέρω ακόμη... Όποιος κι' αν είσαστε, λυπηθήτε με!

— Καλά, είπε ο Παρνταγιάν που είχε συγκινηθή από τα λόγια της. Θα γίνω όπως έπιθυμείτε.

Άρχισαν να προχωρούν προς την πύλη της Μονμάρτης.

Στο δρόμο, ο ιππότης ρώτησε:

— Ζήσατε πολύ καιρό με το Μπελγκοντέρε;

— Με το Μπελγκοντέρε; είπε η Σαϊζούμα. Ναί... είναι ένας άνθρωπος σκληρός και κακός... Άλλ' η κακία του κι' η μοχθήρια του δεν είναι τίποτα μπροστά στη μαυρή ψυχή του επικούπου.

— Κι' η Βιολέττα; ξαναρώτησε ο Παρνταγιάν.

— Όχι, απάντησε η Σαϊζούμα. Δεν την ξέρω... Δεν θέλω να την ξέρω...

— Άλλα γιατί; ρώτησε ο ιππότης, που αυτή η απάντησι τον είχε φέρει σε άμχη.

Μισήτε, λοιπόν, αυτή τη δυστυχισμένη μικρούλα;

— Όχι, απάντησε η Σαϊζούμα. Δεν την μισώ... Κι' ούτε την αγαπάω... Δεν θέλω να την ξέρω... Δεν μπορώ να την δω...

Σταμάτησε ξαφνικά κι' έπιασε τον ιππότη από το χέρι.

— Έχει ένα πρόσωπο που μου θυμίζει πολλά πράγματα, του είπε. Που μου μάταινε την καρδιά όταν τ'ό βλέπω... Όχι, όχι, μην μου μιλάτε γι' αυτήν... Δεν θέλω να μού ξαναμιλήσετε γι' αυτήν! Ποτέ!

Έφτασαν, τέλος, πάνω στο λόφο, που βρισκόταν άλλοτε σ' αυτό το μέρος.

Μπροστά τους ύψωνταν το μοναστήρι των Βενεδικτινών.

Ο Παρνταγιάν δεν ήθελε ν' απομακρυνθ' από το Παρίσι. Κι' από τ' άλλο μέρος, σκεφτόταν πως δεν έπρεπε ν' αφήσει μόνη της αυτή τη δυστυχισμένη. Αν τουλάχισ-

στον κατάφερε να την πείση να ζητήσει φιλοξενία στο μοναστήρι...

— Κυρία, είπε, βγήκαμε από το Παρίσι. Ναί, απάντησε η Σαϊζούμα. Έδώ άναπνέω καλύτερα... Οι θλιβερές σκέψεις μου δεν με πολιορκούν πιά όπως μέσα σ' αυτή την καταραμένη πόλη... Θέλετε να σας πω την τύχη σας;

Είχαν σταματήσει κάτω από ένα φανάρι κι' ο Παρνταγιάν της έδωσε το χέρι του.

Η Σαϊζούμα εξέτασε την παλάμη του κάμπορες στιγμές. Έπειτα είπε:

— Αν αγαπούσα έναν άνθρωπο, έγω που δεν αγαπώ κανένα και που ούτε αγαπήσα, ούτε θ' αγαπήσω ποτέ, αν, λοιπόν, αγαπούσα έναν άνθρωπο, θα ήθελα να είχε ένα χέρι σαν το δικό σας. Είσαστε φτωχός και άσημος κι' όμως ούτε βασιλιάς δεν έχει τα δικά σας πλούτη και τη δική σας δύναμη.

Κλείνετε μέσα στην ψυχή σας τη δυστυχία, αλλά γύρω σας σκορπίζετε την ευτυχία...

— Μά τον Πιλάτο! σκέφτηκε ο Παρνταγιάν. Φέρνω μέσα μου τη δυστυχία;...

Αυτό θα το δούμε... Ακούστε με, πρόσθεσε δυνατά. Έδώ βρίσκεται ένα σπίτι, που οι πόρτες του είναι πάντα ανοικτές στους φτωχούς και τους δυστυχισμένους... Θέλετε να ξεκουρασθήτε μερικές ημέρες κάτω από τη φιλόξενη στέγη του;... Θάρρώ να σας πάρω κατόπι...

— Ναί, απάντησε η Σαϊζούμα.

Ο ιππότης, που φοβόταν μήπως η μάγισσα αλλάξει γνώμη, έτρεξε στην πόρτα του μοναστηριού κι' άρχισε να χτυπάει τη βαρεία καμπάνα που βρισκόταν εκεί.

Μια γυναίκα, που δεν φορούσε ράσα μοναχής, εμφανίστηκε σε λίγο. Βλέποντας τον ιππότη, άνοιξε άμέσως την πόρτα και τον προσκάλεσε μ' ένα χαμόγελο να περάσει.

Αυτό το χαμόγελο φάνηκε πολύ παράξενο στον Παρνταγιάν.

— Με συγχωρείτε, είπε, εδώ είναι το γυναικείο μοναστήρι των Βενεδικτινών της Μονμάρτης ή μήπως κάνω λάθος;

— Δεν κάνετε λάθος, απάντησε η γυναίκα που του είχε άνοιξει την πόρτα.

— Δεν ζητάω τη φιλοξενία σας για τον έαυτό μου, αλλά για τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα, είπε ο ιππότης.

Η συνομιλήριά του εξέτασε με μια γρήγορη ματιά τη Σαϊζούμα. Έπειτα είπε:

— Η σεβασμιωτάτη ηγουμένη μας Κλωντίν ντε Μπαβιλίε μας έχει διατάξει να δεχώμαστε τους αίρετικούς μόνον σ' ένα άρισμένο μέρος του μοναστηριού, όπου δεν μας επιτρέπεται να μπουύμε. Έκεί θα οδηγώ αυτή τη γυναίκα.

— Θάρρώ να την πάρω έπειτα από μερικές ημέρες.

— Έλατε όποτε θελήσετε, ευπατρίδα μου.

Η Σαϊζούμα μπήκε μέσα.

Η γυναίκα που στεκόταν στην είσοδο

— "Αν αγαπούσα έναν άνθρωπο, είπε η Σαϊζούμα, θα ήθελα να είχε ένα χέρι σαν το δικό σας."

χαμογέλασε και πάλι στον ίπποτή με τον ίδιο παράξενο τρόπο όπως και πριν κι' έπειτα έκλεισε την πόρτα.

Σχέδια

Η πλοκή της αφήγησης μας μας αναγκάζει να ξαναγυρίσουμε στο μέγαρο της Φαύστας.

Η πριγκίπισσα βρισκόταν και πάλι στην αίθουσα όπου είχε δεχτεί τον Παριζιάνο και μιλούσε τώρα με μια γυναίκα.

Αυτή η γυναίκα, που την είδαμε στην όργιαστική σκηνή που ξετυλίχτηκε στο «σιδερένιο πατινέρι», δεν ήταν άλλη από την Κλωντίν ντε Μπωβιλίε, την ηγουμένη της γυναικείας μονής των Βενεδικτίνων της Μονμάρτης.

Η συνομιλία τους φαίνεται πως βρισκόταν στο τέρας της, γιατί η Κλωντίν ήταν όρθια κι' έτοιμαζόταν να φύγει.

— Λοιπόν, είπε η Φαύστα, μπορώ να είμαι ήσυχη για τη μικρή τραγουδίστρια;

— Ναι, βρίσκεται ανάμεσα στις νέες της μονής μου. Ο Μπελγκοντέρ, άλλωστε, δεν την αφήνει από τα μάτια του... 'Αλλά θα ήθελα να ξέρω τι θα την κάμω... Νομίζω...

— Μιλήστε ελεύθερα, είπε η Φαύστα.

— Νομίζω πως έχετε καταδικάσει αυτή τη Βιολέττα σε θάνατο.

— Ναι. Η έκτελεσή της ανέβληθη...

— Μπορώ να μάθω το λόγο; ρώτησε η Κλωντίν ντε Μπωβιλίε.

— Η έκτελεσή της ανέβληθη, γιατί προτού πεθάνει σωματικά θέλω να πεθάνει ψυχικά, απάντησε η Φαύστα. Σ' αυτή την άνασθη νομίζω πως είδατε μια άδυναμία...

— Κι' όμως πρόκειται για ανάγκη...

— Η νέα αυτή πρέπει πρώτα να κυλιστεί στο βούρκο...

Η ηγουμένη έκαμε μια κίνηση με το κεφάλι της για να δείξει πως είχε καταλάβει.

— Όταν γίνω αυτό θα με ειδοποιήσετε, συνέχισε η Φαύστα.

Η Κλωντίν ντε Μπωβιλίε έκαμε μια βαθεία υπόκλιση κι' έπειτα βγήκε.

Έπειτα από μερικές στιγμές, μια νεαρή γυναίκα, πολύ όμορφη και πολύ κομψή, μπήκε στην αίθουσα. Είχε στην εμφάνισή της κάτι το αϊθέριο και περπατούσε τόσο ανάλαφρα που έπρεπε να προσέξουν κανείς δυο φορές για να καταλάβει πως κούτσαινε λίγο. Κι' άλλωστε, αυτή η μικρή αναπηρία της έδινε πιά πολύ χάρη.

Η γυναίκα αυτή ήταν η Μαρία της Λωρραίνης, δούκισσα του Μονπανσιέ, αδελφή του δούκα της Γκιζής.

— Τι νέα έχετε; τή ρώτησε η Φαύστα μ' ένα φιλικό σχεδόν χαμόγελο.

— Καλά και άσχημα...

— 'Ας δούμε πρώτα τ' άσχημα...

— Πρώτα - πρώτα, ο αδελφός μου...

— 'Α, τ' άσχημα νέα άφορουν τον δούκα της Γκιζής; είπε η Φαύστα.

— Ναι, πριγκίπισσα. Είναι ξετρελλαμένος με τη μικρή τραγουδίστρια, ιδίως από τη στιγμή που εξαφανίστηκε...

— Συνεχίστε, είπε η Φαύστα προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της.

— Θα ξέρετε ίσως ότι ο αδελφός μου είχε μια συνομιλία με την βασίλισσα. Φαίνεται, λοιπόν, ότι η Αικατερίνη των Μεδίκων υποτάχθηκε.

— Αυτό σημαίνει ότι το σοβαρότερο εμπόδιο που έκανε τον δούκα να διατάξει παραμερίσθηκε, είπε η Φαύστα. Ο δρόμος προς το θρόνο είναι, συνεπώς, ελεύθερος.

— Όλα αυτά δείχνουν. Ο αδελφός μου, λοιπόν, θέλει να πάρει το συντομότερο στην εξουσία του τον βασιλιά. Ο 'Ερρίκος μου είπε ποιά είναι το σχέδιο του και όμοιολογώ πως το βρήκα εξαιρετικό. Θα υποκριθώ προς το παρόν υποταγή και θα πάω να βρω τον Βαλουά, με το πρόσχημα ότι θα συνηνοποιηθώ μαζί του για τη συγκλησι γενικής συνελεύσεως των αντιπροσώπων των τριών Τάξεων. Θα συνοδεύεται, άλλωστε, από ισχυρότατες δυνάμεις και μου υποσχέθηκε ότι θα με πάρει μαζί του. Θα αιχμαλωτίσω, λοιπόν, τον Βαλουά και θα τον κλείσω σε κάποιο καλό μοναστήρι.

— Το σχέδιο αυτό είναι πραγματικά υπέροχο, είπε με σοβαρότητα η Φαύστα.

— Θα παίξω μια όμορφη κωμωδία, πρόσθεσε γελώντας η νεαρή δούκισσα. Ξέρετε ποιος θα κουρεύει τον Βαλουά;... 'Εγώ, κυρία. 'Εχω προμηθευτή κι' όλες το απαραίτητο φαλλίδι.

— Έδωλε από τη ζώνη της ένα χρυσό φαλλίδι και το έδειξε στη Φαύστα.

— Μισείς, λοιπόν, τόσο πολύ το βασιλιά; ρώτησε η πριγκίπισσα.

— Ναι, τον μισώ, απάντησε η δούκισσα. Σκεφθήτε ότι είχε την αναιδεια να με συμβουλευθεί μπροστά σ' όλη την αλήθεια και να φτιάξει το ένα γοβάκι μου πιο ψηλό από το άλλο!... Σαν να ήμουν κουστή!...

— 'Αλλά, πείτε μου την αλήθεια, κουτσάινω; Σηκώθηκε ταυτόχρονα από τη θέση της κι' έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο.

— 'Οχι, απάντησε η Φαύστα, δεν κουτσάινετε. Πρέπει να έχετε κανείς πολύ κακή ψυχή για να πη τέτοιο πράγμα. Σεις, λοιπόν, θα κουρεύετε τον βασιλιά 'Ερρίκο;

— Ναι.

— Αυτό είναι το καλό νέο που μου φέρετε;

— Δεν είναι μόνον αυτό. 'Εχω και κάτι άλλο που δεν είναι λιγώτερο σημαντικό. Μάθετε, λοιπόν, πως η μητέρα μου, η δούκισσα του Νεμούρ, βρίσκεται στο Παρίσι. Και την έφερα στο στρατόπεδό σας...

— Η μητέρα μου έρχεται από τη Ρώμη, όπου είδε τον Σίξτο Κουίντο πριν από δυο μήνες. Συζητήσε πολλή ώρα με τον άνθρωπο που μερικοί ανήθικοι καρδινάλιοι, ευτυχώς πολύ λίγοι, εξακολουθούν ν' αποκαλούν Πάπα. Από αυτή τη συζήτηση η μητέρα μου έβγαλε το συμπέρασμα ότι ο Σίξτος είναι ένας επικίνδυνος υποκριτής που ενδιαφέρεται μόνον για τον εαυτό του. 'Επωφεληθήκα από την ευκαιρία και της μίλησα

γι' αυτό το κονκλάβιο, όπου οι πιο θαρραλέοι από τους καρδινάλιους εξέλεξαν έναν καινούργιο Πάπα. Η μητέρα μου δέχτηκε μ' ενθουσιασμό αυτή την ιδέα, από τη στιγμή που την έβεβαιωσε ότι ο νέος Πάπας θα υποστηρίξει με ζήλο τα συμφέροντα της οικογενείας μας.

— Αυτό είναι πραγματικά ένα ευχάριστο νέο, είπε η Φαύστα. 'Αν η δούκισσα του Νεμούρ έρθει με το μέρος μας, νομίζω ότι μπορούμε να είμαστε βέβαιοι για την επιτυχία του σχεδίου μας.

— Μόνο ότι η μητέρα μου, προτού προσχωρήσει στο στρατόπεδό μας, θέλει να γνωρίσει τον καινούργιο Πάπα.

— Θα τον γνωρίσει, απάντησε η Φαύστα. Τι άλλο έχετε να μου ανακοινώσετε;

— Ο αδελφός μου, έπειτα από τη συνομιλία του με την βασίλισσα, ξαναγύρισε στο μέγαρό του. Μου μίλησε μόνος του για την προχθεσινή σκηνή και το έκαμε χωρίς θυμό. 'Από τη στιγμή που σκότωσε τον αντίπαλό του, ήρμησε τελείως.

— Δεν ήξερα ότι ο δούκας ήταν τόσο μεγαλόψυχος, παρατήρησε η Φαύστα.

— Η γυναίκα του όμως το ξέρει πολύ καλά, απάντησε η δούκισσα. Καθώς, λοιπόν, συζητούσε με τον αδελφό μου, είδα κατάπληκτη την Αικατερίνη της Κλέβης να μπαίνει μέσα στο γραφείο του...

— Ο 'Ερρίκος έφερε άμέσως το χέρι του στο έγχειρίδιό του... 'Αλλ' η γυναίκα του, χωρίς να ταραχτεί, γονάτισε μπροστά του και του είπε:

— 'Ο Λουί ντε Μπεναν. Μαζί του πέθανε κι' η τρέλλα μου.

— 'Ο αδελφός μου άφησε άμέσως το έγχειρίδιό του. Βγήκε τότε από το δωμάτιο... 'Επειτα από δυο ώρες, ο 'Ερρίκος μου έκαμε γνωστό ότι εξώριζε τη γυναίκα του στη Λωρραίνη. Αυτό ήταν όλο.

— Αυτή η πράξη είναι ένα ωραίο παράδειγμα μεγαλοψυχίας, είπε η Φαύστα.

— Έμεινε κάμποσα λεπτά συλλογισμένη. Καί, ξαφνικά, ρώτησε:

— Είσατε βέβαιη, λοιπόν, ότι κρατάτε στα χέρια σας τον 'Ερρίκο 3ο;

— Ναι, κυρία.

— Και πιστεύετε ότι ο αδελφός σας πηγαίνει για να αιχμαλωτίσει το βασιλιά;

— Καί βέβαια. 'Αρχισε κι' όλες τις απαραίτητες προετοιμασίες.

— Παιδί! είπε η Φαύστα. Ξέρω όσα είπαν ο δούκας της Γκιζής κι' η Αικατερίνη των Μεδίκων, σαν να βρισκόμουν μπροστά στη συζήτησή τους... Μάθετε, λοιπόν, ότι η πονηρή Φλωρεντινή τύλιξε στα δίχτυα της τον αδελφό σας...

— Μάθετε ακόμη πως ο δούκας υποσχέθηκε ότι θα περιμένει υπομονητικά το θάνατο του βασιλιά.

— 'Ω, κυρία! Αυτό θα ήταν μια τρομερή προδοσία του αδελφού μου εις βάρος της 'Ιερής Συμμαχίας και της οικογενείας του.

— Δεν είναι προδοσία, αλλ' απλώς ένας ήλιθιος ελιγμός, με τραγικές συνέπειες. Το πρόσωπο της νεαρής δούκισσας έγινε καταπόρφυρο.

— Πάει, λοιπόν; ή εκδίκησή μου! είπε.

— 'Οχι, απάντησε η Φαύστα. 'Αν θελήσετε να μ' ακούσετε και να έχετε απεριόριστη εμπιστοσύνη σε μένα, όλα θα γίνουν σύμφωνα με τις επιθυμίες σας.

— Ξέρετε πως η εμπιστοσύνη μου σε σας δεν έχει όρια, είπε η δούκισσα. Μιλήστε, λοιπόν. Είμαι αποφασισμένη να χτυπήσω τον 'Ερρίκο 3ο.

— Η Φαύστα φάνηκε πως βυθίστηκε σε σκέψεις. Έπειτα είπε, προσπαθώντας να δώσει στη φωνή της έναν τρυφερό τόνο:

— Μαρία, είσατε το δυνατό μυαλό της οικογενείας σας. Το ότι η δυναστεία των Βαλουά θα εξαφανιστεί και οι Γκιζαί θ' ανέβουν στο θρόνο θα είναι έργο δικό σας. 'Από τους τρεις αδελφούς σας, ο ένας, ο δούκας της Μαύνης, είναι τόσο παχύς, που δεν μπορεί νάχη μυαλό. Ο 'Αλλος, ο καρδινάλιος, είναι βίαιος και φανατικός. Ο τρίτος, ο δούκας, αφιερώνει περισσότερο καιρό στον έρωτα παρά στις υποθέσεις. Σεις, μόνον, παιδί μου, μπορείτε να καταλάβετε τα πάντα. Πρέπει, λοιπόν, να ξέρετε πως η κατάσταση είναι πολύ επικίνδυνη... 'Οέλετε μ' ένα μόνον χτύπημα να σώσετε όλους τους δικούς σας;

— Είμαι έτοιμη, κυρία, απάντησε η δούκισσα. Τί πρέπει να κάμω;... Διατάξτε!

— 'Πρέπει ο 'Ερρίκος 3ος να πεθάνει, είπε η Φαύστα. Είναι ώρα να νά θέλετε να τον κουρεύετε με το χρυσό φαλλίδι σας.

— 'Αλλ' αν ο 'Ερρίκος 3ος δεν πεθάνει, η παμπόνη Αικατερίνη θα μας οδηγήσει όλους στην καταστροφή.

— Και ποιος θα εκτελέσει την καταδικαστική απόφαση; ρώτησε η δούκισσα.

— Σεις!

— Η δούκισσα του Μονπανσιέ χλώμισε.

— Πρέπει να μάθετε όλη την αλήθεια, συνέχισε η Φαύστα. Ο 'Ερρίκος της Γκιζής ώρκισθηκε στην Αικατερίνη ότι θα περιμένει υπομονητικά το θάνατο του βασιλιά. Η βασίλισσα του υποσχέθηκε ότι ο 'Ερρίκος 3ος, προτού πεθάνει, θα τον υποδείξει για διάδοχο του.

— Ο 'Ερρίκος 3ος, όμως, παρά τις προβλέψεις των γιατρών του, μπορεί να ζήσει δέκα και είκοσι χρόνια. 'Αλλά και μερικούς μήνες μόνον αν ζήσει, θα είναι και πάλι για σας η καταστροφή. Η Αικατερίνη, στο διάστημα αυτό, θα εξολοθρεύσει την οικογένειά σας, όπως εξολοθρεύσε και τους Σατιγιόν. Διαλέξτε λοιπόν: ή θα τον σκοτώσετε ή θα σάς σκοτώσει... Πρέπει να κινηθείτε άμεσα. 'Αν υποχωρήσετε τώρα, έπειτα από λίγο θα είναι αργά.

— Να τον σκοτώσω! ψιθύρισε η δούκισσα. Να τον σκοτώσω με τα χέρια μου! Δεν θα έχω ποτέ αυτό το θάρρος!

— Ο 'Ερρίκος ο 3ος, όμως, δεν θα διαστάσει καθόλου για να κάμη το όμορφο κεφάλι σας να κυλιέται στο χώμα κάτω από το τεκούρι του δημίου. Είσατε μια οικογένεια τυφλών, που δεν θέλετε να ιδείτε που βρίσκεται το συμφέρον σας!... Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι έχει αρχίσει μια θανάσιμη μονομαχία ανάμεσα σε σας και τον 'Ερρίκο 3ο; 'Αν η Αικατερίνη των Μεδίκων και ο 'Ερρίκος 3ος δεν πεθάνουν, όλη η οικογένειά σας θα εξολοθρευθεί.

— Έκαμε μια περιφρονητική κίνηση με το χέρι της.

— Δεν έχω με τίποτε άλλο να πούμε, πρόσθεσε. Χαίρετε, κυρία!

— 'Αλλ' η δούκισσα δεν κινήθηκε από τη θέση της.

— Κυρία, πείτε μου μια μόνον λέξη, φώναξε. Είμαι έτοιμη να κάμω τα πάντα.

— Θαυμάσια! είπε η Φαύστα. 'Ετσι σάς είχα φαντασθεί. Βρισκόσαστε τώρα στην κατάλληλη ψυχολογική κατάσταση για να φέρετε σε αίσιο πέρας το μεγάλο μας έργο...

— Το μόνο που θα χρειαστεί να κάμω, είναι να εμπνεύσετε σε κάποιον το μίσος που σας έμψυχνε!

— Σέ κάποιον! ψιθύρισε η δούκισσα ανατριχιάζοντας. Και πού θα βρω τον άνθρωπο στον οποίο να έχω τόσο εμπιστοσύνη, ώστε να του φανερώσω ό,τι δεν τολμάω να πω ούτε στον ίδιο τον εαυτό μου;

— 'Ας υποθέσουμε, ότι υπήρχε ένας άνθρωπος που σας αγαπούσε παράφορα, είπε με προσποιητή αδιαφορία η Φαύστα. 'Ενας άνθρωπος που θα έκανε τα πάντα για σας...

— Η δούκισσα την κύτταξε σαν υπνωτισμένη.

— 'Αλλ' αυτό δεν είναι μια απλή υπόθεση, συνέχισε η Φαύστα. Γιατί αυτός ο άνθρωπος, υπάρχει!

Αυτή τη φορά, η Μαρία ντε Μονπανσιέ έγινε κατάλευκη σαν όλο της το αίμα να είχε φύγει από πάνω της.

— Ο Ζάκ! ψιθύρισε.

— 'Ακριβώς, είπε η Φαύστα. Ο μοναχός Ζάκ Κλεμάν, που σας αγαπάει σαν τρελλός.

— Δυστυχισμένο φίλε! ψιθύρισε η δούκισσα.

— Θέλετε να πεθάνει ο άνθρωπος που σας προσβάλε; εξακολούθησε η Φαύστα με φωνή βαθεία και υποβλητική.

— Ναι, το θέλω, απάντησε η δούκισσα. Θέλετε να γίνω βασίλισσα ο αδελφός σας;... Θέλετε να είσατε η πρώτη κυρία στην αλή της Γαλλίας και να ταπεινώσετε εκείνους κι' εκείνες που σας καταφρόνησαν;

— Ναι, το θέλω, απάντησε και πάλι η δούκισσα.

— Να είσατε τότε πιστή και υπάκοη, είπε η Φαύστα που σηκώθηκε από το κάθισμά της. Πηγαίνετε τώρα, κόρη μου...

— 'Αλλά ποιά είσατε σείς που μιλάτε σαν να κρατάτε στα χέρια σας την απόλυτη εξουσία; ρώτησε η νεαρή δούκισσα.

μεσυσμένη από τα λόγια της συνομιλητριάς της.

Το ύφος της Φαύστας έγινε πιο μεγαλόπρεπο κι' επιβλητικό από πριν.

— Είμαι, απάντησε, η έκλεκτή του μυστικού κονκλάβιου. Είμαι εκείνη στην οποία οι καρδινάλιοι εμπιστεύθηκαν τη φροντίδα να προστατεύσει τα συμφέροντα της εκκλησίας. Είμαι η αντίπαλος του Σίξτου Κουίντου, του Πάπα, που επρόβλεψε την 'Αγία 'Εδρα και τη χριστιανωσύνη. Είμαι η...

— ... Πάπισσα, συμπλήρωσε η δούκισσα, που με μια αυθόρμητη κίνηση γονάτισε και προσκύνησε την αινιγματική γυναίκα που στεκόταν μπροστά της.

— Η Φαύστα πήγε τότε κοντά της, την έπιασε από τους ώμους και τη σήκωσε.

— Πηγαίνετε, της είπε. Θέ είσατε ένας από τους άγγέλους μου...

Η ελόελευνη όπτασία

Η μονή των 'Ιακωβίνων βρισκόταν στην όδον 'Αγίου 'Ιακώβου. 'Ενας στενός δρόμος, που έμοιαζε περισσότερο με χαντάκι, περνούσε μπροστά της. Αυτός ο δρόμος ήταν γνωστός ως τάφος του 'Αγίου Μιχαήλ.

Ηγουμένης της μονής ήταν τότε ο αδελφός του Ζάκ Κλεμάν. 'Αθλητικός το παράστημα, με πρόσφορο ροδοκόκκινο και προσχόρο, ανακατευτόταν περισσότερο με την πολιτική παρά με τα ζητήματα της θρησκείας.

Ο αδελφός Μπουργκουάν ήταν φανατικός όπαδος του Γκιζή και της 'Ιερής Συμμαχίας. Για το λόγο αυτό, μισούσε θανάσιμα τον βασιλιά 'Ερρίκο τον 3ο.

Το βράδυ που μπαίνουν στο μοναστήρι των 'Ιακωβίνων, ο ηγούμενος, ζαπλωμένος αναπαυτικά στην πολυθρόνα του, άκουγε με προσοχή ένα νεαρό μοναχό που φαινόταν σαν ή ζωντανή αντίθεσή του. Αυτός ο μοναχός είχε ένα πρόσωπο άσκητικό, που φωτιζόταν από δύο μεγάλα μάτια. Τα χείλη του ήταν σφιγμένα και μάντευε κανείς από το ύφος του τον άνθρωπο που ζούσε μια έντονη εσωτερική ζωή.

Τη στιγμή αυτή, ο μοναχός είχε τελειώσει την εξομολόγησι κάποιου σοβαρού παραπτώματος κι' είχε κατεβάσει το κεφάλι του, ενώ ο ηγούμενος χαμογελούσε.

— Χμ! έκαμε ο τελευταίος, ήταν λάθος σας, βέβαια, να μπήτε σ' αυτή την ταβέρνα, όπου κινδυνεύατε να συναντήσετε το Σατανά. Και έπιατε, αδελφέ μου, ότι αυτές οι γυναίκες γδυθηκαν σχεδόν μπροστά σας;

— 'Αλλοίμονο, σεβασμιώτατε, έτσι έγινε δυστυχώς, απάντησε ο μοναχός, με περίλυπο ύφος.

— Αντισταθήκατε, τουλάχιστον, αδελφέ Κλεμάν;

— Ναι, σεβασμιώτατε.

— Μ' άλλα λόγια, βγήκατε νικητής από αυτή τη δοκιμασία... Αυτό είναι πολύ ω-

ραίο, αδελφέ Κλεμάν... 'Επί τέσσερες ή-μέρες, δεν θα βάλετε τίποτε άλλο στο στόμα σας, εκτός από λίγο ψωμί και νερό και θα διαβάζετε τρεις φορές κάθε νύχτα τον ψαλμό της μετανοίας. 'Υπαγε εν ειρήν, τέκνον μου...

Ο μοναχός έκαμε μια βαθεία υπόκλιση και βγήκε με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και την κουκουλά κατεβασμένη στα μάτια του.

Ο ηγούμενος σηκώθηκε τότε και πήγε ν' ανοίξει μια πόρτα, που βρισκόταν στο βάθος του δωματίου. Μια γυναίκα, που ήταν ολότελα τυλιγμένη μ' ένα μαύρο μανδύα, μπήκε απ' αυτή την πόρτα.

Η γυναίκα αυτή ήταν η δούκισσα του Μονπανσιέ, αδελφή του δούκα της Γκιζής.

— 'Ακούσατε; τή ρώτησε ο Μπουργκουάν.

— Ναι, απάντησε η δούκισσα. Αυτός ο νεαρός μοναχός φοβάται πολύ την αμαρτία. Κι' ωστόσο, η αμαρτία δεν παρουσιάζεται στα μάτια του με μορφή που θα μπορούσε να τον τρομάξει.

Ο Ζάκ Κλεμάν, στο μεταξύ, είχε φτάσει στο κελλί του. 'Εκει, γονάτισε άμέσως πάνω στις ψυχρές πλάκες και σήκωσε τα μάτια του προς τον 'Εσταυρωμένο, που κρεμόταν σ' έναν από τους τοίχους.

— 'Η αμαρτία βρίσκεται μέσα μου! ψιθύρισε. 'Αντί να βλέπω το πρόσωπο του Θεανθρώπου μπροστά μου, αντικρύζω τη δική της μορφή... Θεέ μου, Θεέ μου, λυπήσου τον άναξιο υπηρέτη σου!

Ο μοναχός έμεινε γονατιστός στην ίδια θέση, ως τη στιγμή που χτύπησε η καμπάνα για τη νυχτερινή λειτουργία. Σηκώθηκε τότε και κατέβηκε στην εκκλησία.

Κι' άλλοι μοναχοί κατέβαιναν από τα κελλιά τους.

Η εκκλησία γέμισε σε λίγο. Καθένας πήγαινε στην όριστη θέση του, σύμφωνα με το βαθμό του στην ιεραρχία του μοναστηριού.

— 'Αδελφοί μου, είπε ο ηγούμενος, άς προσευχηθούμε για την επιτυχία του σχεδίου μιας ισχυρής πριγκιπίσσης, που έχει ενστερνισθή τα συμφέροντα της εκκλησίας μας.

Οι μοναχοί κατέβασαν τα κεφάλια τους και μουρμούριζαν μια σύντομη προσευχή.

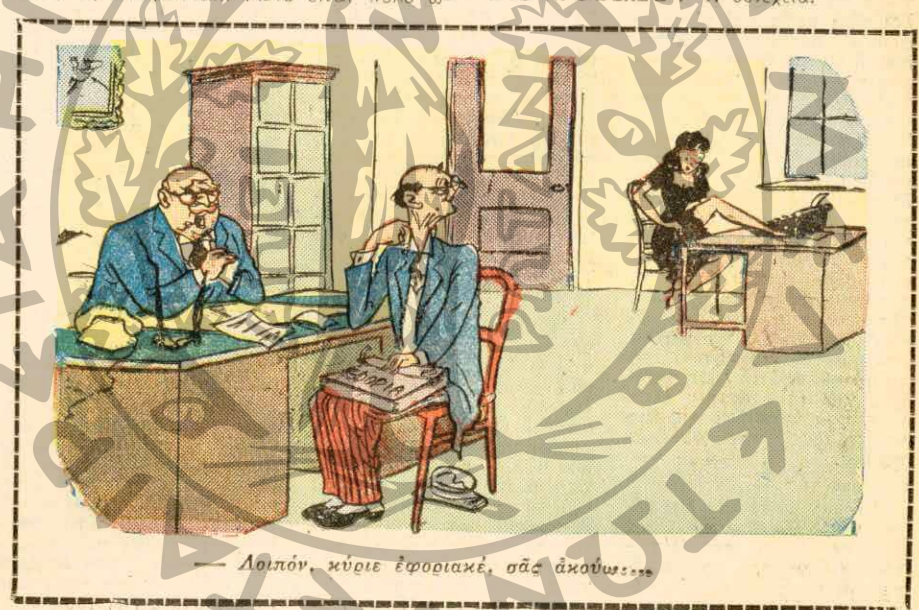
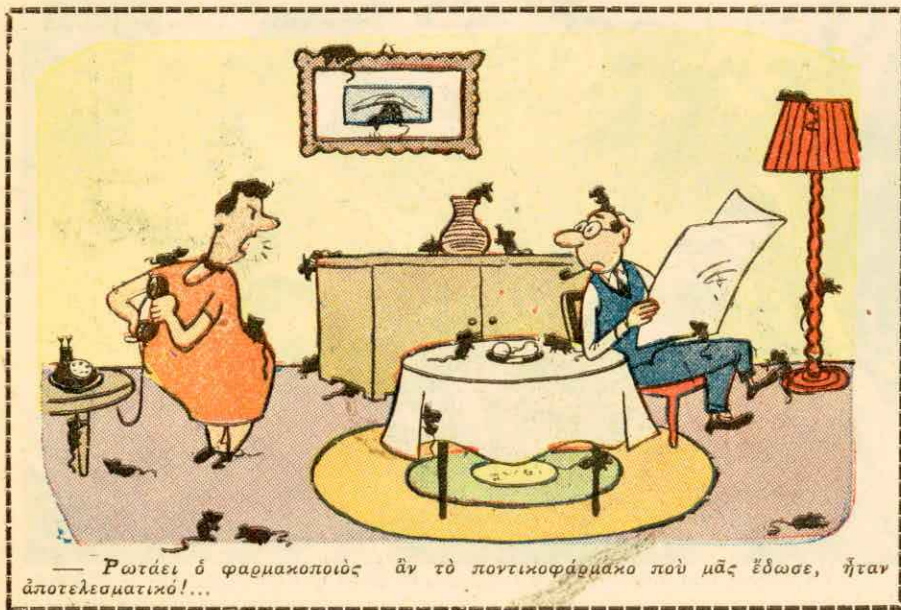
— 'Αδελφοί μου, ξαναείπε ο ηγούμενος, άς προσευχηθούμε για τη σωτηρία της ψυχής ενός από τους αδελφούς μας, που αντιμετώπισε μια σκληρή επίθεσι του Πονηρού και πού θα εξομολογήθη το αμάρτημά του μπροστά σας.

Ο Ζάκ Κλεμάν έφυγε τότε από το στασίδι του, πήγε μπροστά στον άμβωνα, γονάτισε και είπε:

— 'Αδελφοί μου, εξομολογούμαι, ότι μπήκα σ' έναν τόπο διαθοράς, όπου τα μάτια μου χόρτασαν βλέποντας άκάθαρτα πράγματα.

— 'Ακούστηκαν στην αρχή μερικοί ψίθυροι κι' έπειτα μια μεγάλη σιωπή άπλώθηκε μέσα στην εκκλησία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

«Έπιανε το γαμπρό από τη μύτη και του έκανε τρεις γύρους στη γειτονιά...»

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Μερικά έθιμα, που τα διατηρούν ακόμη σ' ώριμα χωριά, έχουν την αφοσίωσή τους. Πολλά άλλα όμως δείχνουν τη βαρβαρότητα που επικρατούσε άλλοτε, κυρίως στα ζητήματα του γάμου. Π.χ. στην παλιά Αθήνα, όταν ένας άντρας ήθελε να ζητήσει να παντρευτεί μια γυναίκα, έστελνε πρώτα στα «πεθερικά» του και στα κοινά της οικογένειάς του διάφορα δώρα: Μεταξωτές ή φλοκατές κουβέρες, ασημένια κουταλοπήρουνα, ναργιλέδες με χρυσά επιστάμια και πολλά άλλα. «Αν τα «πεθερικά» κρατούσαν τα δώρα αυτά, σήμαινε πως ήταν σύμφωνοι και τον ήθελαν για γαμπρό. «Αν όμως συνέβαινε το αντίθετο, τότε ο υποψήφιος γαμπρός — αν ήταν βέβαια παλληκαράς — πήγαινε έξω από το σπίτι τους, τραβούσε την κουμπούρα του κι άρχισε να την αδειάζει στα παράθυρα και στις πόρτες των «πεθερικών» του. Τό άποτέλεσμα όλων αυτών ήταν: «Η νύφη να βγάλει κι' άλλο παρόμοιο...» βόλιζουμε. «Αλλάστε Βλάχοι ήταν οι Ιωνάνης Κωλέττης, ο Σουρναράς, ο Αδερωφ, ο Τσιτσίκας και πολλοί άλλοι δωριτάς κι' ευεργέτες της Ελλάδας. «Απ' τους Τσιτσίκους άκου, που ήταν μεγάλη, πλούσια και άρχοντική οικογένεια, έμεινε ως τα χρόνια μας η παροιμία που τη λένε οι Θεσσαλιώτες με περιφάνεια: «Βλάχος είμαι για Βλαχίτσα, συγγενεύω με Τσιτσίκας».

Κρουμβάχερ υποστηρίζει ότι οι Βλάχοι αυτοί —που από πολλά χρόνια πιά έχουν αποκτήσει τέλεια ελληνική συνείδηση— είναι μετανάστες από τον Ιστρο, που εγκατέλειψαν την πατρίδα τους από τ' αρχαία χρόνια γι' άγνωστους λόγους και εγκαταστάθηκαν στη δική μας. «Άλλοι ιστορικοί πάλι υποστηρίζουν ότι οι Βλάχοι είναι απόγονοι των στρατιωτών εκείνων της 5ης Ρωμαϊκής Λεγεώνας, που είχε κατακτήσει την Ελλάδα. Τό τελευταίο αυτό μπορεί να είναι σωστό, γιατί στις περιφέρειες που προαναφέραμε, υπάρχουν πολλές τοποθεσίες με ρωμαϊκά ονόματα, αν και αυτό δεν αποδεικνύει πάντοτε την αλήθεια. Ωστόσο το όνομα Βλάχοι, δόθηκε από τους γείτονούς τους Σλάβους της Μακεδονίας κι' είναι παραφθορά του «Βολόκ» που στην αρχαία σλαβική σημαίνει βοσκός. «Επομένως, όταν αποκαλούμε κάποιον «Βλάχο», κάθε άλλο παρά τον... βοίζουμε. «Άλλωστε Βλάχοι ήταν οι Ιωνάνης Κωλέττης, ο Σουρναράς, ο Αδερωφ, ο Τσιτσίκας και πολλοί άλλοι δωριτάς κι' ευεργέτες της Ελλάδας. «Απ' τους Τσιτσίκους άκου, που ήταν μεγάλη, πλούσια και άρχοντική οικογένεια, έμεινε ως τα χρόνια μας η παροιμία που τη λένε οι Θεσσαλιώτες με περιφάνεια: «Βλάχος είμαι για Βλαχίτσα, συγγενεύω με Τσιτσίκας».

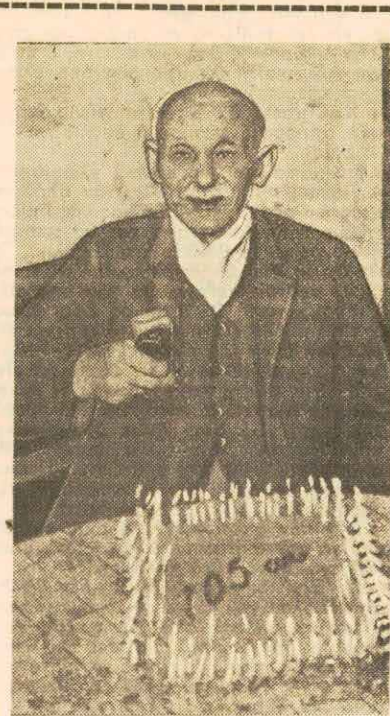
«Όταν ανεκαλύφθη η Αμερική, οι πρώτοι άποικοι που ξεκίνησαν για να πάνε να εγκατασταθούν εκεί, ήταν εκατόν τριάντα πέντε Ισπανοί. Οι Ινδιάνοι των περιοχών που κατέλαβαν, έτρεφαν μάλλον φιλικά αισθήματα για τους ανθρώπους που ήθελαν να κατακτήσουν τον τόπο τους. Φυσικά οι Ισπανοί, το πρώτο πράγμα που ζήτησαν να μάθουν απ' αυτούς ήταν, αν υπήρχε εκεί τριγύρω χρυσός. Ένας Κα-

σίκος τότε —άρχηγος Ινδιάνων— είπε στους Εύρωπαίους ότι τέτοιο «λαμπερό μέταλλο» υπήρχε άφθονο σε μια άλλη περιοχή, αρκετά μακριά όμως από εκεί. Οι Ισπανοί, διψασμένοι καθώς ήταν για «κόπολο πλουτισμό», ξεκίνησαν άμέσως, έκαναν μερικές έρευνες στο υπέδαφος και βρήκαν πράγματι άφθονο χρυσάφι. Συγχρόνως όμως παρατήρησαν ότι πολλοί Ινδιάνοι —άντρες, γυναίκες, παιδιά— είχαν τοποθετημένα κάτι καλάμια στο στόμα τους, που στην άκρη τους είχαν αναμμένα μερικά κιτρινωπόχρωμα φύλλα και ρουφούσαν με πάθος τον καπνό τους. Αυτό βέβαια τους έκανε καταπληκτική έντύπωση, δοκίμασαν κι' αυτοί να δουν περί τίνος έπρόκειτο κι' από τη στιγμή εκείνη ανακάλυψαν την καπνουργία ήδονη: Τό κάπνισμα. Τα φύλλα αυτά οι Ινδιάνοι τα νόμισαν «Τόμπак», γι' αυτό και σήμερα ο καπνός λέγεται ακόμη «Ταμπάκος». Ωστόσο ο καπνός εισήχθη επίσημως στην Ευρώπη από την Πορτογαλία στα 1560. Τον έφερε δε ο καπνός διπλωμάτης Ζαν Νικότ, απ' όπου και πήρε τ' όνομά της η νικotine.

Οι νησιομυτιές δεν είναι έφευρες της εποχής μας. Από αρχαιότατα χρόνια, όταν οι έμποροι ήθελαν να πάνε από τό ένα μέρος στο άλλο, έπειδη φοβόντουσαν μην τους έπιτεθούν στο δρόμο ληστές, νοίκιαζαν άρισμένους έθελοντές, οι οποίοι τους προφύλαγαν από κάθε επίθεση. Αυτοί οι άνθρωποι λοιπόν, υπήρχαν οι πρόδρομοι των σημερινών νησιομυτιών —στην Ήρα και στη θάλασσα— που έχουν σκοπό να προφυλάγουν από έχθρικές επιθέσεις ώρισμένα καράβια που φέρουν ειδικό φορτίο. Στα βυζαντινά πάλι χρόνια, αλλά και ύστερα από την άλωση, έπειδη οι μεγάλοι δρόμοι που ένωσαν τη μία πόλη με την άλλη ήταν επικίνδυνοι από τους κακοποιούς που παραφύλαγαν εκεί, οι έμποροι ταξίδευαν με καραβάνια. Όπως ήταν έπομένο, τα ταξίδια αυτά κρατούσαν μέρες ολόκληρες, βδομάδες και μήνες καμιά φορά. Έκείνοι λοιπόν που ήταν με το καραβάνι, διηγόντουσαν διάφορα πράγματα, που φυσικό ήταν να μην έχουν μεγάλη σημασία. Απ' το τό περιστατικό αυτό γήκε η φράση «λόγια της καραβάνας», που την αναφέρομε συνήθως όταν κάποιος μάς λέει διάφορες κουβέντες δίχως σπουδαιότητα.

Ξύρισμα στο βολάν

Τελευταίως, στο Κονέκτικατ (Ηνωμ. Πολιτείες), κάποιος αυτοκινητιστής καταδικάστηκε σε 15 δολάρια πρόστιμο, γιατί, ενώ σφαίριζε με 80 χιλιόμετρα την ώρα, ευριστόταν συγχρόνως με μια ηλεκτρική ευριστική μηχανή! Στο ρεύμα της μπαταρίας! Στην απολογία του είπε πως βιαζότανε να πάει στη δουλειά του και πως δεν πρόφτασε να ευριστή σπίτι του.

ΤΟΥΡΤΑ ΜΕ 105 ΚΕΡΙΑ

«Ο Σερφέν Προυό, κάτοικος της Αμερικής της Γαλλίας, γιορτάσε πρό ήμερών την 105η επέτειο των γενεθλίων του. Ο υπέργηρος αυτός εξακολουθεί να βλέπει και να ακούει θαυμασία, και δεν χρησιμοποίησε μέχρι σήμερα μπιστοτού για να περπατήσει, γιατί τα πόδια του εξακολουθούν ακόμα να τον κρατάνε μια χαρά. Όπως πιστεύει δε ο ίδιος θα ζήσει ακόμη μερικές... δεκαετηρίδες, γιατί αισθάνεται πολύ καλά στην ύλη του!... Χαρά στο κουράγιο του!...

ΕΝΑΣ ΑΠΛΟΣ ΦΑΚΙΡΗΣ

«Ο Λονδρέζος Τζών Γιάγκ, ηλικίας σήμερα 36 χρόνων, άσχολεται από παιδάκι με τη διδασκαλία των Γιόγκυ. Σήμερα δε, χωρίς να έχει πάει ποτέ στις Ινδίες, θεωρείται στο Λονδίνο, όπου εμφανίζεται σε μεγάλα βαριέτα, ως ένας εξαιρετικός φακίρης. Μεταξύ των άλλων «άτραξιόν» που εκτελεί ο Γιάγκ είναι και η άγχιση. Κρεμιέται δηλαδή με μια θηλεία στο λαιμό από ένα δοκάρι ή ένα δένδρο, χωρίς να παθαίνει τίποτα!... Η θηλεία όμως που χρησιμοποιεί δεν έχει κόμπο.

Ημεροβουλευτική

Η Βουλή διαλύεται με τις Ξιφολόγχες...

Δέν ήταν μόνον η νεολαία και ο στρατός που δημιουργούσαν ζητήματα και ανταρσίες στις αυλικές Κυβερνήσεις που σχημάτιζε ο Όθων τα τελευταία χρόνια της πρώτης δυναστείας. Άρχισε και η Βουλή του 1860 να παρουσιάζει αντίδροσι και ανεξαρτησία γνώμης. Σ' αυτό συνετέλεσε η παρουσία στη Βουλή κερικών νέων πολιτευομένων και ιδίως του Έπαμειν. Δεληγεώργη, που με την καταπληκτική ρητορική του δύναμι, συνάρπαζε όχι μόνο τα πλήθη, αλλά πολλές φορές και τους Πατέρες του Έθνους. Όταν ήρθε στη Βουλή εκείνη το νομοσχέδιο, που κανόνιζε τα παλιά δάνεια, που είχε κάνει η Έλλάς στο διάστημα της Έπανάστασης, ο Δεληγεώργης, που ήταν από τους εισηγητές του νομοσχεδίου, ζήτησε να του δώσουν όλα τα στοιχεία. Ο ύπουργός των Οικονομικών όμως άρνήθηκε, λέγοντας πως δεν έπρεπε να βγούν στη δημοσιότητα, αφού διαρκούσαν ακόμα οι διαπραγματεύσεις με τους ξένους όμολογιούχους. Άλλα η Βουλή έπέμεινε και τα στοιχεία δόθηκαν. Έτσι καθιερώθηκε από τότε η υποχρέωσις των κρατικών υπηρεσιών και των κυβερνήσεων, να δίνουν στη Βουλή τα στοιχεία που θα ζητούσε.

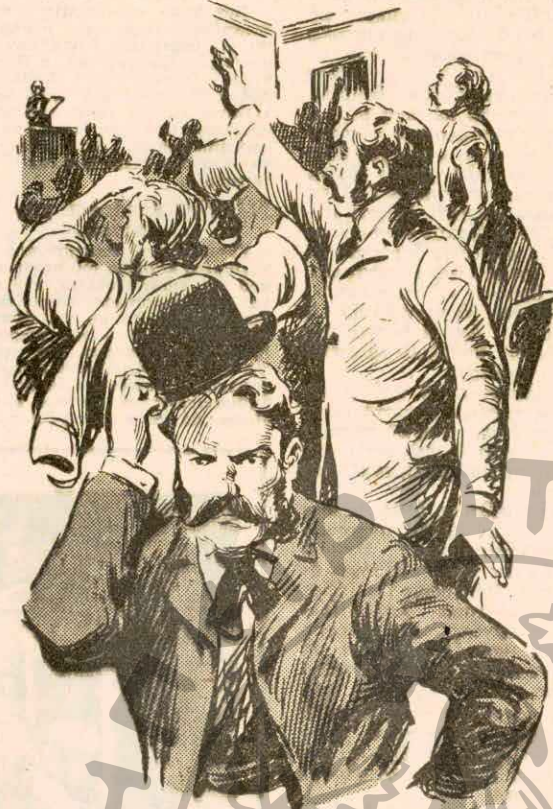
Επίσης καθιερώθηκε από την εποχή εκείνη και μία άλλη κοινοβουλευτική άρχη. Όταν παραιτούνται οι ύπουργοι, να εκθέτουν στη Βουλή τους λόγους της παραίτησής τους. Αυτό έγινε με τον ύπουργό της Παιδείας Θρ. Ζαΐμη, που παραιτήθηκε (1860) έπάνω στα νομοσχέδια για τό Πανεπιστήμιο, στα όποια αντίδρουσε η Αύλη. Ο Ζαΐμης ύποχρώθηκε από τη Βουλή να εκθέσει τους λόγους της παραίτησής του. Λιγόλογος, όμως, καθώς ήταν, περιώριστηκε να ειπή, άποσιωπώντας την πραγματική αίτια, ότι «άλληλαυχία γεγονότων έπεισαν αυτόν, ότι εν τώ ύπουργείω δεν υπήρχεν ένότης φρονημάτων και πολιτικών άρχων».

Η ανεξαρτησία που παρουσίαζε η Βουλή το 1860, άρχισε ν' άνησυχή το Παλάτι, που ήταν συνηθισμένο να έχη τους Βουλευτές τω χεριού του, αφού με τις αυλικές έπεμβάσεις βγαίνουν οι περισσότεροι. Ένας από τους άπειθαρχους Βουλευτές, ήταν και ο Βουδουρής, για τον όποιο γράφει ο Δεληγεώργης στα άπομνημονέματά του, ότι: «παρουσιασθείς εις τόν Βασιλέα, δεινώς έπεπλήχθη, διότι, όπως γίνη Βουλευτής, είχαν ύποσχεθή εις τόν κ. Βεντλαγτ (γρμματέα του Όθωνος), ότι τίποτε δεν θέλει πράττει άνευ της συγκατάθεσής του Παλατίου, και τήν ύπόσχεσίν του ταύτην ήθέτησεν, ενώ χάριν αυτής έγένετο έπέμβασις και ές αυτής προήλθε Βουλευτής». Παρ' όλες όμως τις πιέσεις και τις μανουβρές του Παλατίου και της Κυβερνήσεως — που θα ήταν τόσες ώστε ο Δεληγεώργης να λή: ότι «καρώνις της άναίδειας είναι η πολιτική άναίδεια» — η αντιπολίτευσις γίνεταν όλο και πιο δυνατή στη Βουλή. Και άποφασίζει στην έκλογη του Προέδρου της Βουλής, να δώση την πολιτική μάχη με τό αυλικό ύπουργείο του Άθαν. Μιαούλη.

Η έκλογη του Προέδρου της Βουλής (11 Νοεμβρίου 1860) έγινε με πρωτοφανές πείσμα. Όχι μόνο η Κυβέρνησις, αλλά και ο Βασιληάς, είχαν κατεβή στην έκλογική στίβο και ψηφοθηρούσαν. Ο Όθων καλούσε στο Παλάτι τους Βουλευτές και τους ζήτησε να ψηφίσουν για πρόεδρο τόν ύποψήφιο της Κυβερνήσεως. Σε πολλούς μάλιστα τους έλεγε, ότι: «τούτο τό άπαιτεί ως χάριν προσωπικήν».

«Η ήμερα της έκλογής υπήρξεν εκ των μάλλον άξιομνημονεύτων, γράφει σύγχρονος πολιτικός άρχηγός. Τό Βουλευτήριον ύπερεπληρώθη υπό τού λαού. Τα παρόντα κατελήφθησαν υπό της νεολαίας, ήτις έπληγεράφει εις τό έξω του Βουλευτηρίου πλήθος την πρόδον της ψηφοφορίας. Οι παλμοί της καρδιάς του πλήθους έμετρούντο εκ της σιωπής και άνησυχίας, αίτινες παρηκολούθουν τών ψηφολεκτών την φωνήν».

Τό άποτέλεσμα της ψηφοφορίας ήταν ύπέρ της αντιπολιτεύσεως. Η Βουλή διαλύεται με τις Ξιφολόγχες...

«Οι βουλευτές έγεράβντες έφώνησαν: «Ζήτω τό Σύνταγμα!» και απέχωρησαν έν οίγη...»

«Ο ύποψήφιος της, Θρ. Ζαΐμης, πήρε 62 ψήφους έναντι των 50 που έλαβε ο κυβερνητικός Δ. Καλλιφρονάς. Τα θεωρείται και ο μαζεμένος έξω από τη Βουλή λαός, ύποβέχτηκαν με «μανιώδη χειροκροτήματα» και με ζητωκραυγές τη νίκη της αντιπολιτεύσεως, «Ζήτω τό Σύνταγμα!», φώναζαν μέσα κι' έξω από τη Βουλή.

Η χαρά όμως της αντιπολιτεύσεως δεν κράτησε για πολύ. Μετά πέντε ήμέρες, ο πρωτόυργός ζήτησε από τό νέο Πρόεδρο της Βουλής να τη συγκαλέση, γιατί θα γίνονταν μια σοβαρή βασιλική ανακίνωσις. «Τά ληφθέντα έκτακτα στρατιωτικά μέτρα και η παράδοσις συγκέντρωσις δυνάμεων στρατιωτικών περί τό Βουλευτήριον, γράφει μία έφημερίδα της εποχής, προεμήνουν τό άναγγελλόμενον. Έμπροσθεν της Βουλής παρετάχθη εις λόχος, εις τα δύο άκρα αυτού, ένθεν και ένθεν, πεντήκοντα ήπεις, εκατέρωθεν δε έπίπρος χωροφυλακή και παρά την θύραν του Βουλευτηρίου δύο ένωμοτάκι χωροφυλάκων». Αφού η Βουλή περικυκλώθηκε από τις Ξιφολόγχες, ανέθηκε στο βήμα ο ύπουργός των Έσωτερικών Κ. Κρεστενίτης και διάβασε τό Βασιλικό Διάταγμα της διαλύσεως της Βουλής και την προκήρυξι νέων εκλογών έντός δύο μηνών. «Οι Βουλευτάι, έγεράβντες τότε, έφώνησαν: Ζήτω τό Σύνταγμα! και απέχωρησαν άμέσως έν πληρεστάτη σιγή».

Όταν έφυγαν οι Βουλευτές, ώρμησαν στην αίθουσα 30 χωροφυλάκες με έναν ύπομοίραρχο, για να πάρουν τά... άρχεία της Βουλής. Ο Έφορος όμως των άρχείων και Βουλευτής Τριπόλεως Ι. Ταμπακόπουλος, άρνήθηκε να τά δώση, σύμφωνα με τό συνταγματικό έθιμα, λέγοντας πως μόνο στη βία θα ύποκύψη. Και, για ν' άποφευχθή η μάχη μεταξύ του Πατέρα του Έθνους και των χωροφυλάκων, άναγκαστήκαν να έπέμβουν ο νομάρχης Αντανιάδης και ο ύπουργός των Έσωτερικών και συμφωνήθηκε να φύγουν από τη Βουλή ο Ταμπακόπουλος και οι χωροφυλάκες και τά άρχεία να μείνουν στη θέση τους «έπαφισμένα εις τόν πατριωτισμόν των...κλητήρων της Βουλής». Έτσι, καταλαδάνει κανείς γιατί από τις συζητήσεις της Βουλής των όθωνικών χρόνων, έλάχιστα πράγματα έχουν σωθή. Άφού μάλιστα δεν τηρούσαν και άκριδή πρακτικά την εποχή εκείνη.

Η Βουλή του 1860 ήταν η τελευταία, που διαλύθηκε στις ήμέρες του Όθωνα. Την καινούργια Βουλή, που βγήκε με τις πιο σκανδαλώδεις έπεμβάσεις της Αύλης και της Κυβερνήσεως, τη διαλύσε η επανάστασις του 1862, που έστειλε στην έξορία τους πρώτους Βασιλείς της Ελλάδας.

Την ίδια τύχη είχε και η Γερουσία, που καταλύθηκε και αυτή με την άνατροπή της πρώτης δυναστείας. Τό Φεβρουάριο του 1861, ο Όθων διώρισε τους τελευταίους 17 γεροντοασίτες. Όπως γινόταν πάντα, διάλεξε και τότε έναν από κάθε κλάδο. Φρόντισε όμως να μπουν μόνο οι «άφωσιωμένοι». Γιατί την εποχή εκείνη οι Έλληνες είχαν διαίρεθι σε δύο κατηγορίες, στους «άφωσιωμένους» και στους «μη άφωσιωμένους». Με άλλα λόγια στους άθονικούς και τους αντιόθωνικούς.

Και στους άλλους κλάδους εύκολα βρήκαν Κυβερνήσι και Βασιληάς, άφωσιωμένους, για να τους διορίσουν γεροντοασίτες.

Προκειμένου όμως για τη Δικαιοσύνη, τά προσόντα τά είχε ο Γ. Ράλλης, πρώην ύπουργός και έξοχος νομικός. Άλλά ο Ράλλης είχε πέσει στην αυλική δυσμένεια, γιατί τό 1860 ήταν ένας από τους 62 Βουλευτές, που καταψηφίσαν τον κυβερνητικό ύποψήφιο Πρόεδρο της Βουλής.

Ο ύπουργός της Δικαιοσύνης Πατλης, πρότεινε τότε τόν Πολυζωΐδη, τόν περίφημο πρόεδρο του δικαστηρίου, που δίκασε τον Κολοκαρτώνη και αντίταχθηκε στην καταδική του, μαζί με τόν Τερταήτη, παρά την πίεσι της Άυθωσισίας.

Τά δικαιώματα διά την τάξιν του γεροντοασίτου έχουν πολλοί δικαστικοί. Μεγαλειότητα, αλλά μόνος ο Πολυζωΐδης, άρχηγος άγωνιστής και πρόεδρος επί πολλά έτη του Άρείου Πάγου, είναι άνεκτός έχων και ήλικίαν πολύ προχωρημένην.

Ναι, απαντάει ο Όθων, αλλά έχει στρεβλό μυαλό...

Είχε! Λέει ο Πατλης.

Και τόσα διασώθηκε: ρατίει ο Όθων.

Όχι, αλλά λόγω ήλικίας, δεν έχει διοίκει...

Ο Όθων γέλασε και έδωσε την έγκρισίν του για τό διορισμό του Πολυζωΐδη. Τούλαχιστον, αν δεν ήταν από τους «άφωσιωμένους», όμως δεν ήταν και επίκρινος...

ΕΠΛΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΣ

Το σάλιο δείχνει το φύλον του εμβρύου

Η ανακάλυψις ενός Γάλλου επιστήμονος

«Από καταβολής κόσμου, όλες οι γυναίκες που βρίσκονται σε ενδιαφέρουσα κατάσταση ρωτάνε με αγωνία: «Θα είναι αγόρι ή κορίτσι?»

Στην ερώτησή αυτή οι επιστήμονες προσπάθησαν ανέκαθεν να δώσουν μια ικανοποιητική απάντησι.

Ένας αιγυπτιακός πάπυρος, που έχει ηλικία άνω των 3000 ετών, υποδεικνύει μια μέθοδο που μπορεί να φανή κομική, αλλά που στηρίζεται, ωστόσο, πάνω σε μια σύστηρη επιστημονική βάση, όπως απέδειξαν οι νεώτερες έρευνες, σχετικά με την επίδραση ωρισμένων ορμονών στη βλάστηση των φυτών. Βάζουμε σε διαφορετικά δοχεία σπειρία σιταριού, από εκείνα που χρησιμοποιούνται για σπορά και σπειρία κριθαριού. Πάνω σ' αυτά ρίχνουμε κάθε μέρα νωπό ούρος της εγκύου. «Αν βλαστήσουν πρώτα τα σπειρία του κριθαριού, ή το παιδί που θα γεννηθεί θα είναι αγόρι. «Αν τουναντίον βλαστήσουν πρώτα τα σπειρία του σιταριού, θα είναι κορίτσι. «Αν δεν βλαστήσουν ούτε τα σπειρία του κριθαριού, ούτε εκείνα του σιταριού, αυτό σημαίνει, ότι η γυναίκα έκαμε λάθος, ότι, δηλαδή, δεν είναι έγκυος.

Κατά τον Μεσαίωνα, είχε διαδοθεί πολύ μια άλλη μέθοδος, που δεν είχε, όμως, τίποτε το επιστημονικό. «Η μέθοδος αυτή συνίστατο στο εξής:

«Έπρεπε, πρώτα - πρώτα, να προσδιορισθεί ο μήνας της συλληψης και να υπολογισθούν κατόπιν τα «ρ» που περιείχοντο στους μήνες μέχρι του τοκετού. Στον αριθμό αυτόν των «ρ» προσετίθεντο ύστερα τα «ρ» που περιείχοντο τυχόν στα όνόματα των δύο συζύγων. «Αν το άθροισμα των «ρ», που περιείχοντο στους μήνες και στα όνόματα των συζύγων ήταν άρτιος, το παιδί που θα γεννιόταν θα ήταν αγόρι. «Αν ήταν περιττός άρτιος, θα γεννιόταν κορίτσι.

Νά ένα παράδειγμα: Ονόματα συζύγων: Γεώργιος - Μαρία.

Μήν συλληψης: Φεβρουάριος.

Μήν τοκετού: Οκτώβριος.

Στους μήνες από του Φεβρουαρίου μέχρι του Οκτωβρίου περιέχονται 6 «ρ». Σ' αυτά θα προσθέσουμε και τα δύο «ρ» που περιέχονται στα όνόματα των δύο συζύγων. «Αθροισμα 8. «Αρα το παιδί που θα γεννηθεί θα είναι αγόρι.

Όπως καταλαβαίνετε, αυτή η μέθοδος ήταν αυθαίρετη και δεν στηριζόταν σε καμιά επιστημονική βάση.

«Εκτοτε, οι μέθοδοι για την πρόγνωση του φύλου του παιδιού πολλαπλασιάστηκαν και έγιναν πιο επιστημονικές. Οι κυριώτερες απ' αυτές είναι η ραδιογραφία του εμβρύου, ή εξέταση των ματιών, των δακτύλων και του αίματος της μητέ-

ρας, το σχήμα της κοιλιάς της εγκύου, ή μορφή των υγρών που περιβάλλουν το έμβρυο, ή αντίδραση ωρισμένων εκκρίσεων της μελλούσας μητέρας πάνω σε ζώα κλπ.

Αλλά καμιά από αυτές τις μεθόδους δεν αποδίδει απολύτως ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Σ' αυτές προσετέθη τελευταία άλλη μία, που οφείλεται στον Γάλλο γυναικολόγο-τόκτορα Ζαν Ρέισμαν. Νά σε τι συνίσταται αυτή η μέθοδος.

Ο δόκτωρ Ρέισμαν αποθετεί πάνω στη γλώσσα της εγκύου έναν δίσκο από λεπτό χαρτόνι, που είναι ποτισμένος με μια χημική διάλυσι (το μυστικό της δεν το φανέρωσε) και τον αφήνει εκεί επί 15 δευτερόλεπτα, όσο χρειάζεται, δηλαδή, για να ποτισθεί με λίγο σάλιο. Ο δίσκος μεταφέρεται κατόπιν στο εργαστήριο, όπου τον βρέχουν με μια άλλη χημική ουσία, που τη σύνθεσι της ο Γάλλος επιστήμονας κρατάει επίσης μυστική. «Αν ο δίσκος γίνει κόκκινος, αυτό σημαίνει ότι στο σάλιο της εγκύου περιέχονται αρσενικές ορμόνες κι' ότι συνεπώς το παιδί που θα γεννηθεί θα είναι αγόρι. «Αν ο δίσκος δεν χρωματισθεί καθόλου, το παιδί θα είναι κορίτσι.

«Η εξέτασι αυτή πρέπει να γίνει τον τρίτο ή τέταρτο μήνα της κυοφορίας, το πρώτο, προτού η έγκυος φάει ή πιει έστω και νερό και προτού βάλει ρούζ στα χείλη της.

«Η νέα μέθοδος εφαρμόσθηκε στη Γαλλία σε 30.000 περιπτώσεις και αποδείχθηκε αληθινή στις 98% απ' αυτές. Εισήχθη επίσης στις «Ηνωμένες Πολιτείες από τον δόκτορα Σαρλ Βελμπέρο, συνεργάτη του δόκτορος Ρέισμαν και εφαρμόσθηκε με επιτυχία σε 500 περίπου περιπτώσεις.

Και τώρα να ποιά είναι η αντίδρασις των εγκύων όταν μαθαίνουν ποιο θα είναι το φύλο του παιδιού που θα φέρουν στον κόσμο:

Οι περισσότερες απ' αυτές κάνουν σαν τελέως από τη χαρά τους, όταν μαθαίνουν ότι θα είναι αγόρι. Δεν δείχνουν, αντίθετα, κανένα ένθουςιασμο όταν ο χαρτοτένιος δίσκος δεν χρωματίζεται, πράγμα που σημαίνει ότι θα γεννηθούν κορίτσι. «Όλες, εξ' άλλου, όταν ακούνε την απάντησι του γιατρού, αναφωνούν «τό ήξερα!», είτε για αγόρι πρόκειται, είτε για κορίτσι...

Ο ηλεκτρισμός ως... έντομο-μικτόν

«Επινοήθηκε στην Αμερική μια καινούργια «ηλεκτρική καρτέλα» για τις μύγες. «Η συσκευή αυτή συνδέεται με το ηλεκτρικό ρεύμα του σπιτιού, που περνάει όμως προηγούμενος από ένα μετασχηματιστή για να γίνει ακίνδυνο για τα παιδιά. Οι μύγες προσελκύ-

ονται από μια χημική μυρωδιά που σκορπίζει αυτή η παγίδα, κάθονται πάνω και παθαίνουν ηλεκτροπληξία. Σε κάθε μύγα που σκοτώνεται έτσι, τρεμοδύνει ένα λαμπάκι της συσκευής.

Συσκευή που καθαρίζει τον αέρα

Είναι γνωστό ότι η σκόνη του αέρος προκαλεί αλλεργία σε πολλά ευαίσθητα άτομα, με τη γύρη των λουλουδιών κι' άλλα μικρά σωματίδια που περιέχει. Τώρα λοιπόν κατασκευάσθηκε από δυο Αμερικανούς του Νητρούιτ μια ελαφριά, μικρή και φορητή συσκευή καθαρισμού του αέρος με στατικό ηλεκτρισμό. Μ' αυτήν καθαρίζονται τελείως περί τα 65 κυβικά μέτρα αέρος εξή φορές την ώρα.

Η διόγκωσις του στήθους

«Η δύσπνοια διόγκωσις του γυναικείου στήθους μετά τον τοκετό ανακουφίζεται με μια γεννητική ορμόνη νέου τύπου, που ονομάσθηκε TACE. Το καινούργιο αυτό συνθετικό φάρμακο χορηγήθηκε δοκιμαστικά σε μια ομάδα γυναικών, στο Ουάσι. Τα 93% λοιπόν απ' αυτές απέφυγαν την δύσπνοια διόγκωσις των μαστών.

Νέα πενικιλίνη για τους ρευματισμούς

Μια νέα πενικιλίνη παρατεταμένης ενέργειας προλαμβάνει τις υποτροπές των οξέων ρευματισμών. Πραγματικά, ο Νεοδρκεζος δόκτωρ Τζεν Στόλερμαν βρήκε ότι αρκεί μια ένεσι διπενικιλίνης G κάθε μήνα, για την αποτελεσματική προστασία από τους στρεπτοκόκκους, που θεωρούνται το νοσηρόν αίτιο των οξέων ρευματισμών.

Με την άφαιρσις της υποφύσεως

Γυναίκες που έπασχαν από προχωρημένο καρκίνιο του στήθους και που δεν είδαν ωφέλεια από κανένα είδος θεραπείας, ανακουφίσθηκαν σημαντικά με την άφαιρσις της υποφύσεως - ενός μικρού αδένος που βρίσκεται στο κεφάλι. Τα 40% των αρρώστων αυτών σημείωσαν καλύτερη, ενώ ήταν κατάδικασμένες σε σύντομο θάνατο. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι τους εί-

χαν άφαιρση προηγουμένως οι ωοθήκες και τα επινεφρίδια, δίχως όμως αποτέλεσμα.

Μετά την άφαιρσις της υποφύσεως, η ορμονική ισορροπία του οργανισμού διατηρείται με τη χορήγησι κορτιζόνης, μιας ορμόνης του θυροειδούς και «πιτρεΐνης» (ορμόνης της υποφύσεως).

Ένα φάρμακο για τους πένους

«Ένα νέο φάρμακο, αποτελεσματικό κατευναστικό για τους ψυχασθενείς, αποδείχθηκε τώρα ότι ανακουφίζει τον πόνο. Ονομάζεται «χλωροπρομαζίνη», έχει δε την ικανότητα να παταίνει και να νίσιχη την ενέργεια των ναρκατικών. Αυτό επέτρεψε μάλιστα τη χρησιμοποίησι ναρκατικών σε άτομα που δεν έπρεζανταν προηγουμένως απ' αυτά.

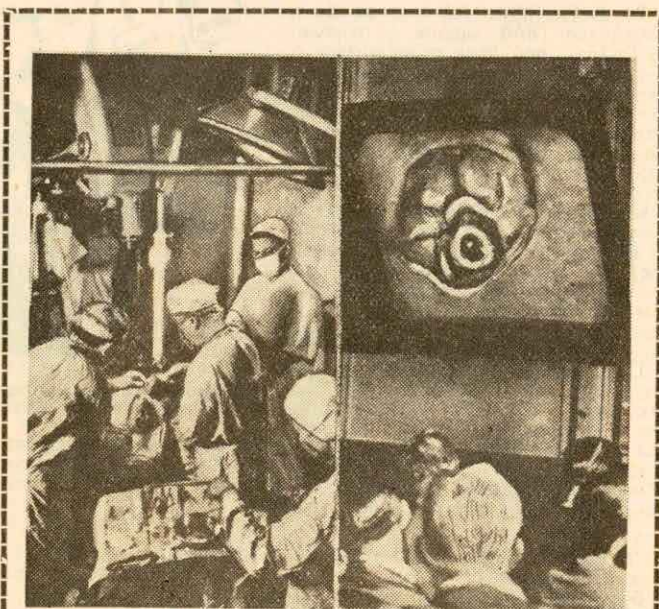
Ο Αμερικανός δόκτωρ Μαξ Σάντοβ αναφέρει ότι, από 18 καρκινοπαθείς, που είχαν δυνατός πόνους, οι 14 ανακουφίσθηκαν σημαντικά με τη χλωροπρομαζίνη. Επίσης, το φάρμακο αυτό σταματάει τη ναυτία και τους έμετους, που παρατηρούνται συχνά σε περιπτώσεις προχωρημένου καρκίνου. Τέλος, χρησιμοποιήθηκε μ' επιτυχία κατά των εμετών των εγκύων.

Μικρές ειδήσεις

Τρεις γιατροί του Νητρούιτ ανακάλυψαν επίσημως ότι επέτυχαν 55 θεραπείες κακοήθους αναιμίας με εφαρμογές βιταμίνης B12 στη μύτη. Με τη μέθοδο αυτή, εκλείπει η ανάγκη των ένεσεων της βιταμίνης, και συνεπώς η θεραπεία γίνεται φτηνότερη και πιο εύκολη.

Γιατροί και ιστορικοί παραδέχονται πάντα ότι η νόσος της ωχράς σπειροκαΐτης μεταφέρθηκε στην Αμερική από τον Κολόμβο και τους ναύτες του. Ένας γιατρός όμως του Κληθέαντ συμπέρανε τώρα, από την εξέτασι 57 σκελετών της προκολομβιανής εποχής, ότι υπήρχε και προηγουμένως αυτή η ασθένεια στην Αμερική.

Μια άτομική βόμβα μπορεί να προκαλέσει βλάβες στα μάτια, ακόμη και σ' απόστασι 55 χιλιομέτρων απ' το σημείο της έκρηξής της.

ΝΕΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

«Η έγχρωμη τηλεόρασις έγινε ο σημαντικότερος βοηθός της επιστημονικής διδασκαλίας. «Η Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου του Σικάγου την χρησιμοποιεί ελατώς εύρυτα για την παρακολούθησι εκ μέρους των σπουδαστών διαφόρων δύσκολων εγχειρήσεων, τις οποίες διαφορετικά δεν θα μπορούσαν να παρακολουθήσουν. Σητή φωτογραφία μας (αριστερά) ο καθηγητής της οφθαλμολογίας κάνει μια δύσκολη εγχείρησι στο μάτι ενός ασθενούς, την οποίαν παρακολουθούν (δεξιά) οι φοιτητάι του, πάνω σ' ένα δέκτη έγχρωμου τηλεοράσεως.

ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΦΡΟΥΤΑ

προκαλούν φαλάκρα;

Οι «αρσενικές» και οι «θηλυκές» τροφές

Θέλετε να διατηρήσετε τα μαλλιά σας; Θέλετε να προλάβετε το πρόωγο άσπρισμά σας; Νά τι συμβουλεύει ο διάσημος Ιάπων καθηγητής Όζάβα:

«Η παρατήρησι δείχνει, γράφει ο Ιάπων επιστήμων, ότι ο φαλακρός είναι ελίκρινης και έντιμος. «Η έντιμότης του φτάνει κάποτε μέχρι κυνισμού. Αυτή η παρατήρησι ισχύει κυρίως για κείνους που άρχισαν να χάνουν τα μαλλιά τους μετά τα πενήντα. Οι άνθρωποι αυτοί δεν εξαπατούν συνήθως τον πληθύν. Λίγα μαλλιά, αλλά μεγάλη έντιμότης. Οι νέοι, όμως, που αρχίζουν να χάνουν πρόωρα τα μαλλιά τους, είναι συνήθως διστακτικοί και δυσκολεύονται πολύ για να πάρουν μίαν απόφασι.

«Οι παλαιοί Γιαπωνέζοι, συνεχίζει ο καθηγητής Όζάβα, γίνονταν πολύ σπάνια φαλακροί, γιατί ήξεραν να ρυθμίζουν την τροφή τους με τέτοιο τρόπο, ώστε να διατηρούν τα μαλλιά τους.

«Αλλά ποιά ήταν το μυστικό τους;

«Η παλαιά Ιαπωνική σοφία έδιδασκε ότι η αρμονία της ζωής συνίσταται στην ισορροπία μεταξύ των δύο στοιχείων, του «γίναν» (αρσενικού) και του «γύν» (θηλυκού).

«Η ίδια ισορροπία απαιτείται και στα ζητήματα της διατροφής.

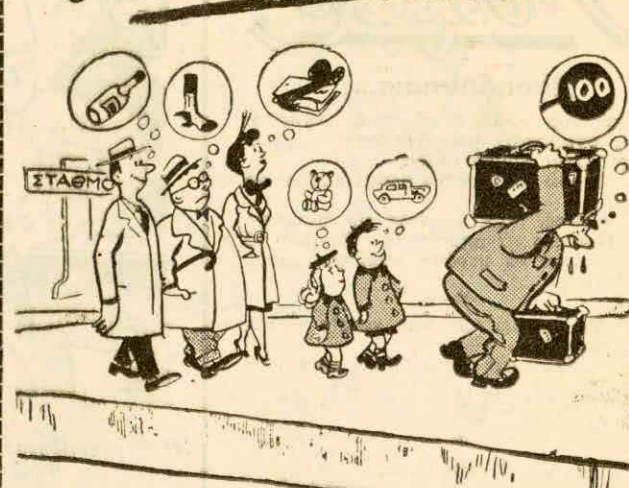
«Ο άνθρωπος που κυριαρχεί στη διατροφή του το στοιχείο «γίναν» — πρωτεϊνικές ουσίες που βρίσκονται κυρίως στις ζωικές τροφές — θα έχη μαλλιά με ανάπτυξη ανώμαλη. Σε άλλα μέρη θα είναι σκληρά και πυκνά, ενώ σε άλλα θα είναι αδύνατα και άραϊα.

«Ο καθηγητής Όζάβα συνιστά στους ανθρώπους που τα μαλλιά τους παρουσιάζουν αυτή την ανωμαλία, να περιορίσουν το κρέας (ιδίως τα παχειά κρέατα), τα αυγά, το βούτυρο και τα ψάρια.

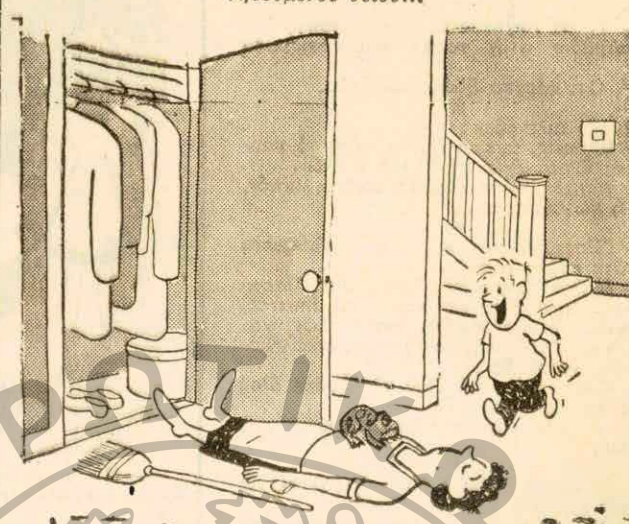
«Αν, αντίθετα, το στοιχείο «γύν» κυριαρχεί στη διατροφή, το δέρμα του κρανίου διαστέλλεται και μαλακώνει, «σαν δέρμα παπουτσιού που μουσκεύθηκε από τη βροχή», κατά την έκφρασι του καθηγητού Όζάβα. Οι τρίχες ξεκολλούν τότε από τη ρίζα τους και πέφτουν.

«Όσοι χάνουν περισσότερες από πενήντα τρίχες την ημέρα, γράφει ο καθηγητής Όζάβα, πρέπει να προσέξουν. «Η διατροφή τους δεν είναι εκείνη που πρέπει και δεν κινδυνεύουν μόνο να χάσουν τα μαλλιά τους. Απειλούνται επίσης και από άλλες σοβαρές διαταραχές: αναιμία, ρευματισμούς, παράλυσι, πέσιμο των δοντιών, εξασθένησι της όρασεως κλπ. Πρέπει, συνεπώς, να περιορίσουν τις «θηλυκές» τροφές, δηλαδή τα φρούτα, τη ζάχαρι, το μέλι, τη σοκολάτα, τα ζαχαρωτά, τις κρέμες, τα παγωτά, τις πατάτες και τις τομάτες. Μπορούν επίσης να τις αντισταθμίσουν με «αρσενικές» τροφές, δηλαδή κρέατα, ψάρια, αυγά, κλπ.»

Γελυτοθεραπεία

Οι ενδόμυχες σκέψεις της οικογένειας με την άφιξι του ξεγευμένου θείου...

Τον βοηθές, επί τέλους, μαμά, το βάσταχό μου!...

«Α! Όλα κι' όλα! Κάνει πάντα σίγουρο λογαριασμό!

Χαίμωρ

Παρεξήγησις...

— Ένας κύριος, με διαστάσεις... ίπποποτάμου, σταματάει μπροστά στην κυγκελ-λόπορτα ενός εργοστασίου.

— Μπορώ να περάσω μέσα; ρωτάει το θυρωρό.

Κι' εκείνος, παρεξηγώντας την ερώτησι:
— Πιστεύω να μπορέσετε. Σήμερα το πρωί, χώρεσε να περάσει ολόκληρο καρπό με σανό!...

— Δεν μπορεί να κάμη κανείς τίποτε δίχως χρήματα...

— Α, δεν έχεις δίκη; Κάτι μπορεί να κάμη...

— Τί δηλαδή;

— Χρέη!

— Η σύζυγος του καθηγητού:

— Ξέρεις πώς έχεις μία βδομάδα να με φιλήσεις;

Κι' ο καθηγητής, πάντα άφηρημένος:

— Ω, διάβωλε! Μά ποιά φιλούσα, λοιπόν, δηλ. τη βδομάδα;...

— Τί θα σκεπτόσουν, αν εύρισκες ένα εκατομμύριο στην τσέπη του σακκακιού σου;

— Ότι φόρεσα ξένο σακκάκι!...

Μεταξύ φιλενάδων:

— Βλέπεις, αγαπητή μου, αυτό το πορτραίτο; Είμαι εγώ, σε ηλικία 6 ετών.

— Μπα! Όποτε είχε έφευρεθ, λοιπόν, τότε η φωτογραφία;...

— Οστε, λοιπόν, κυρία μου, πρόκειται να πάτε στο γιατρό;

— Μάλιστα, για τον άντρα μου. Παραπονείται πώς έχει κωλικούς του ήπατος, δυσπεψία, ρευματισμούς, εντερίτιδα, γαστραλγία, καρδιακή ανεπάρκεια, σκληροειδίτιδα, νεφρίτιδα...

— Κύριε έλεησον! Πού τις βρήκε όλες αυτές τις αρρώστιες;

— Σ' ένα ιατρικό λεξικό που τυχε να διαβάση!

— Άκουσα πώς η Κική ασφάλισε τις γάμπες της για 200 εκατομμύρια.

— Μά αυτή έχει κάτι γάμπες σαν σπύρα!

— Ίσως να τις ασφάλισε... έναντιον της φωτιάς!

— Ο ζωγράφος στο φύζυγο:

— Το πορτραίτο της κυρίας σας είν' έτοιμο. Βλέπετε πόσο της μοιάζει; Δεν του λείπει παρά η δουλιά.

Κι' ο σύζυγος, έντρομος:

— Προς Θεού! Καλό είν' έτσι!...

Στο τσίρκα:

— Κύριε διευθυντά, ο έγαστρίμυθος δεν έννοει να παρουσιάσθ για το νούμερο του. Λέει πώς δεν μπορεί να μιλήσ...

— Τί έχει; Πονόλαιμο;

— Όχι. Κοιλόπονο!

— Ο μικρός όρμαίει μέσ' στην τραπεζαρία, όπου ο πατέρας του διαβάει την έφημερίδα του.

— Μπαμπά! φωνάζει. Είναι μία μαύρη γάτα στην κουζίνα!

— Ωραία! Οί μαύρες γάτες φέρουν γούρι.

— Γούρι;... Μά αυτή κρατάει στο στόμα της, το κρέας που φώνισες για αύριο!

— Η μητέρα: Ο γυιός μας μάς στέλνει σήμερα ένα γράμμα από οχτώ σελίδες.

— Ο πατέρας: Για κύτταξε στο τέλος της ογδόης, πόσα λεφτά ζητάει να του στείλουμε!...

— Η εύσυνεδητος δακτυλογράφος!...

— Τί σου λέγα; Είδες πώς βγάζεις εύκολα την κορώνα;...

— Παίρνω τη γραμματέα μου στο σπίτι, γιατί έχω να της υπαγορεύω μερικές επιστολές!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τα φρύδια έχουν μεγάλη σημασία στην έκφραση του προσώπου. Δεν πρέπει να είναι τελείως μαθημένα, μά ούτε κι' απεριποίητα. Πριν αλλάξετε το σχήμα και το πάχος τους, μελετήστε καλά το σχηματισμό του προσώπου και των ματιών σας.

Μην ξυρίζετε ποτέ τις περιττές τρίχες τους, αλλά μαδάτε τις με το τσιμπιδάκι. Θα πονέσετε λίγο, στην αρχή. Ύστερα όμως το μέρος εκείνο αναισθητεί σιγά-σιγά.

Κάθε πρωί, ξερρίζωντε τις καινούργιες τρίχες, που φύτρωσαν έξω απ' την καινική γραμμή, πριν ακόμα μεγαλώσουν πολύ.

Η μόδα επιβάλλει τώρα ν' αφήνεται τα φρύδια σας κάπως παχειά, συμπληρώνοντας αν χρειάζεται το τοξοειδές σχήμα τους με το κραγιόνι.

Αν έχετε πολύ μεγάλο μέτωπο, μαδάτε τα φρύδια σας από κάτω μονάχα και τα μαυρίζετε από πάνω με το κραγιόνι, ώστε να γίνουν σαν γαλλική περισπωμένη.

Για να φαίνονται στρογγυλότερα τα μάγουλά σας, πρέπει να είναι τα φρύδια σας ελαφρά τοξοειδή, πολύ παχύτερα στη μέση και λεπτά στις άκρες. Αντίθετα, το τόξο τους πρέπει να τονίζεται πολύ, όταν θέλετε να φαίνεται μακρύτερο το πρόσωπό σας.

Προτιμάτε ένα τύπο σοβαρό, δίχως έκκεντρικότητα; Τα φρύδια σας ν' ακολουθούν ακριβώς τη γραμμή της κόγχης του ματιού, να έχουν παντού το ίδιο πάχος, απ' την αρχή ως το τέλος τους, ν' απέχουν πολύ μεταξύ τους πάνω απ' τη μύτη και να επεκτείνονται στα μελίσγισα.

Όταν κάνετε έντονότερο το χρώμα τους με το κραγιόνι, διαλέγετε το σέ απόχρωσι ανάλογη προς τη φυσική τους και προς το χρώμα των μαλλιών. Μία γυναίκα ξανθή με πολύ μαύρα φρύδια αποτελεί θέαμα άφυσικό κι' αντιαισθητικό.

Τα φρύδια πρέπει ν' απέχουν μεταξύ τους, στην αρχή της μύτης, όχι όμως υπερβολικά, για να μη φαράσιν πολύ το πρόσωπο. Μακρύνετε τα με κραγιόνι, αν χρειάζεται, αλλά όχι πολύ περισσότερο απ' το μήκος των ματιών, γιατί αλλιώς τα μάτια φαίνονται μικρά και στρογγυλά.

Όταν έχετε φρύδια άγρια κι' ανυπότακτα, τα περνάτε τακτικά με λίγο λάδι, μ' ένα βουρτσάκι.

Για να μεγαλώση και ν' αναδειχθ περισσότερο το μάτι, ανυψώνετε το τόξο των φρυδιών, αλλά δίχως να το κάνετε τέλειο μικύκλιο, που δίνει στο μάτι μία έκφρασι ανόητης εκπλήξεως.

Πώς φρεσκάρενται οι παλές γκραβούρες

Για να φρεσκάρετε τις παλές γκραβούρες, τις βουτάτε επί 5-10 λεπτά της ώρας σε μία λεκάνη νερό, στο οποίο έχετε προσθέσει ύδωρ Ζαθέλ (3 κουταλιές στην όκα). Ύστερα τις ξεπλένετε με καθαρό νερό, τις αφήνετε να στεγνώσουν, απλωμένες πάνω σ' ένα τραπέζι, και τις σιδερώνετε από την ανάποδη μ' ένα σίδερο όχι πολύ ζεστό.

Το νερό από τις πατάτες

Αφού βγάλετε τις πατάτες απ' το νερό όπου βράσανε, αδειάζετε το νερό αυτό, ζεστό ακόμη, μέσα σ' ένα οποιοδήποτε δοχείο. Και βάζετε να μουσκεύουν σ' αυτό επί 10 λεπτά της ώρας τα διάφορα μαυρισμένα ασημικά σας, τα κουτάλια που έχουν σημάδια από αούγα κλπ. Ύστερα τα βγάτε και τα σκουπίζετε καλά μ' ένα πανί. Θάναί ολόκαθαρα και γυαλιστερά, σαν καινούργια.

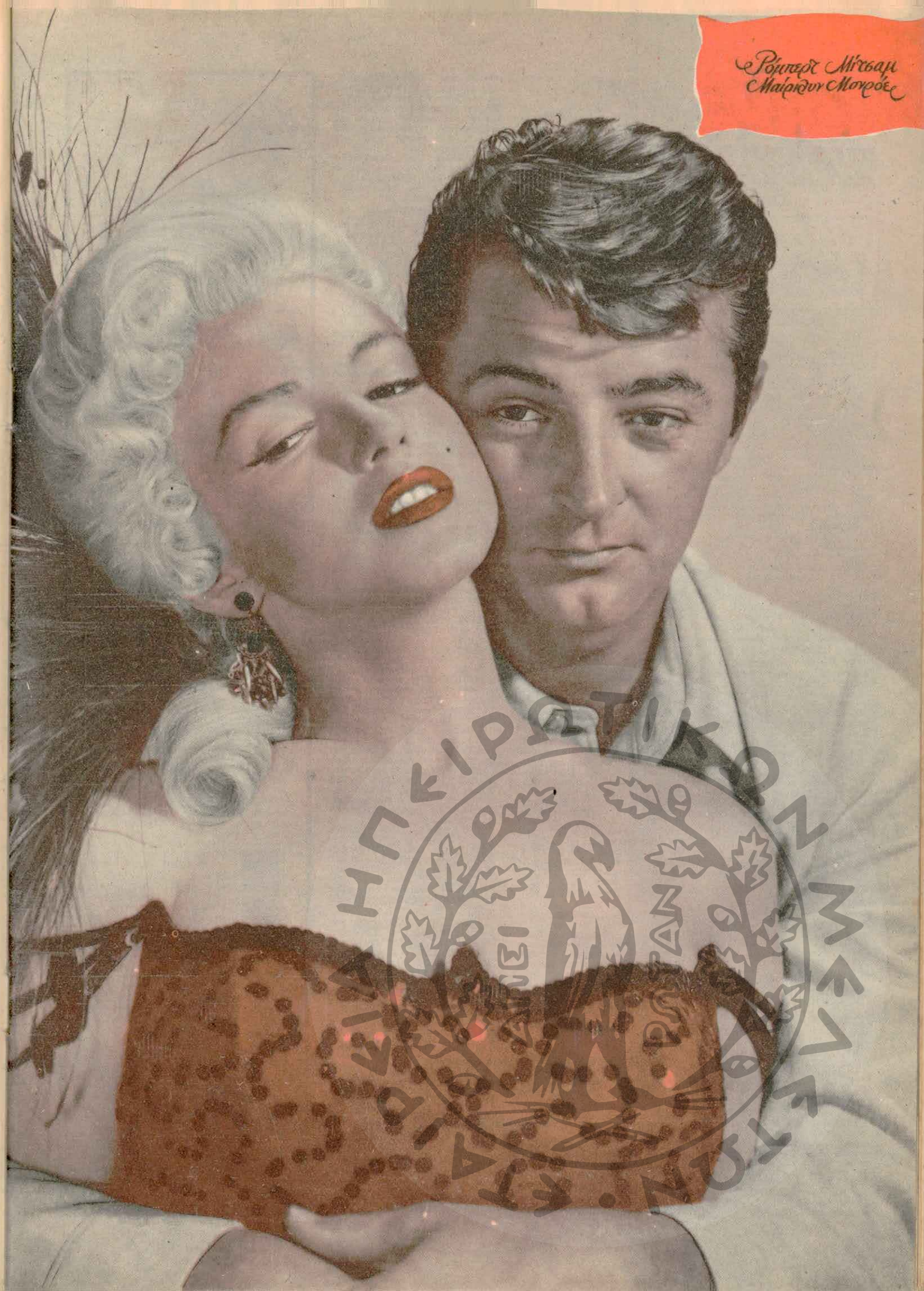
Λεχισαμένα έπιπλα

Ξύλινα έπιπλα ή άλλα αντικείμενα, λερωμένα από λάδι ή λίπος, καθαρίζονται μ' ένα πανί τυλιγμένο πολλές φορές και μουσκεμένο με καθαρή βενζίνη. Θα τα χτυπήστε μ' αυτό το πανί, χωρίς να τα τρίψετε. Μπορείτε επίσης να μεταχειρισθίτε μίγμα από ένα μέρος οινόπνευματος πυκνού και δύο μέρη καθαής βενζίνης.

Λαχανικά στη σαλαμούρα

Για να βγάλετε διάφορα τρόφιμα από τη σαλαμούρα όπου τα διατηρείτε, μεταχειρισθίτε ένα μεγάλο σιδερένιο πηρούνι. Αφού όμως το κάψετε πρώτα στη φωτιά. Τα λαχανικά που έχετε βάλει στη σαλαμούρα, πρέπει να φυλαγώνται σε υπόγειο σκοτεινό και πολύ δροσερό. Τα σκεπάζετε μ' ένα πολύ άραίο ύφασμα (γάβα ή τουλπάνι), για να κυκλοφορή ελεύθερα ο αέρας.

Ρόμπιερ Μίτσαμ
Μαρίον Μονρόε

Ο γέρο Γαρουφαλής ήθελε να δώσει τη Χρυσανθή γυναικά στο γιού του, μα ο Γιωργής αρνιόταν.

— Πάρτηνε, γιέ μου, όρφανούλα είναι, νοικοκυροκόριτο και τ' όνομά της ποτέ δεν ακούστηκε σ' έρωτοδουλειές... το έλεγε.

— Δεν την θέλω, πατέρα, και μη με βιάζεις... το άπαντούσε εκείνος.

— Δεν την θέλεις, είν' ένας λόγος. Μά πρέπει να παντρευτείς κι' εσύ... Προκίσαμε και παντρώσαμε τις πέντε αδερφές σου. Τώρα δεν έχεις κανένα εμπόδιο. Κι' όλα τα χτήματα δικά σου έμειναν.

— Δεν είναι καιρός ακόμη, πατέρα...
— Τα χρόνια σου δεν τα λογάριζες; Είσαι σαράντα χρονών άνδρας! Πότε θα κάνης κληρονόμους; Όταν θα γεράσεις;
— Ο Γιωργής δεν άπάντησε, πλησίασε, όμως, κοντά στο παράθυρο κι' έριξε μια ματιά στο άντικρυνό βουκό, που το είχε σπλοισει το ήλιοσασίλεμα με τα μαδιά του χρώματά. Εκεί πάνω βρισκόταν ένα χωριουδάκι...

Ήταν το ψηλότερο σπίτι το δικό τους και το πιο άρχοντικό στο χωριό. Πενήντα χρόνια δουλειε ο γέρο Γαρουφαλής στα χτήματα που του άφησε ο πατέρας του και παρ' όλα τα γερατιά του, αυτός έκανε κουμάντο, αυτός είχε τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο. Ο θάνατος της γυναίκας του στα πενήντα της χρόνια τον πίκρανε πολύ, μα δεν τον γοήτισε... Πρώτος έμπνυσε για να σηκώσει όλα του τα παιδιά να πάνε στις δουλειές τους. Έτσι δεκαπλασίασε την περιουσία που τ' άφησε ο πατέρας του και καλοπάντρεψε τα κορίτσια του. Τα έστειλε όλα στην Αθήνα.

Μόνος με τη συντροφιά του σαραντάρη γιού του, έδλεπε τώρα πως τούλειπε από το σπίτι η νοικοκυρά!

Σκέφτηκε πολύ και διάλεξε. Διάλεξε τη Χρυσανθή, μια γειτονοπούλα του, όρφανή, που έμεινε με μια θειά της. Ήταν πρόθυμη, εργατικό κορίτσι, όχι πολύ όμορφο, μα με έξυπνα και ζωηρά μάτια.

Πλούσια δεν ήταν. Μά τι τη θέλωνε την προίκα, αφού αυτοί είχαν μια τόσο μεγάλη περιουσία; Την ήξερε καλά ο γέρο Γαρουφαλής τη Χρυσανθή. Είχε δουλέψει πολλές φορές στα χτήματά του.

Την ήξερε κι' ο Γιωργής και την έκτιμούσε, μα δεν της είχε πη πατέ του μια γλυκειά κουβέντα.

Σαραντάρης αυτός κι' εκείνη καμιά είκοσιπενταριά, μικροκοιμημένη, θα ταίριαζαν. Και θα ευχαριστηούσε το γέρο του ο Γιωργής. Έλα, όμως, που δεν την ήθελε για γυναίκα του!

Τον καύμο του τον ήξερε ο γέρο Γαρουφαλής, και θάδινε τη μισή του περιουσία για να ευχαριστήσει το γιού του. Μά δεν γινόταν τέτοιο πράγμα.

— Και τί θα φάμε άποψε, γιέ μου; άλλαξε την κουβέντα ο γέρος.

— Πήρα λίγο ψητό... Θα περάσουμε άποψε...

— Και πώς θα περάσουμε αύριο και μεθαύριο γιέ μου; Τσιγγάνικο κατάντησε το σπίτι μας.

Και κουνώντας τα χέρια του με θυμό, πρόσθεσε:

— Κάνε δ,τι θέλεις... Πόσα χρόνια μου μένουνε να ζήσω;... Ο Σαράντος όμως είναι τριάντα χρόνια μικρότερος από μένα...

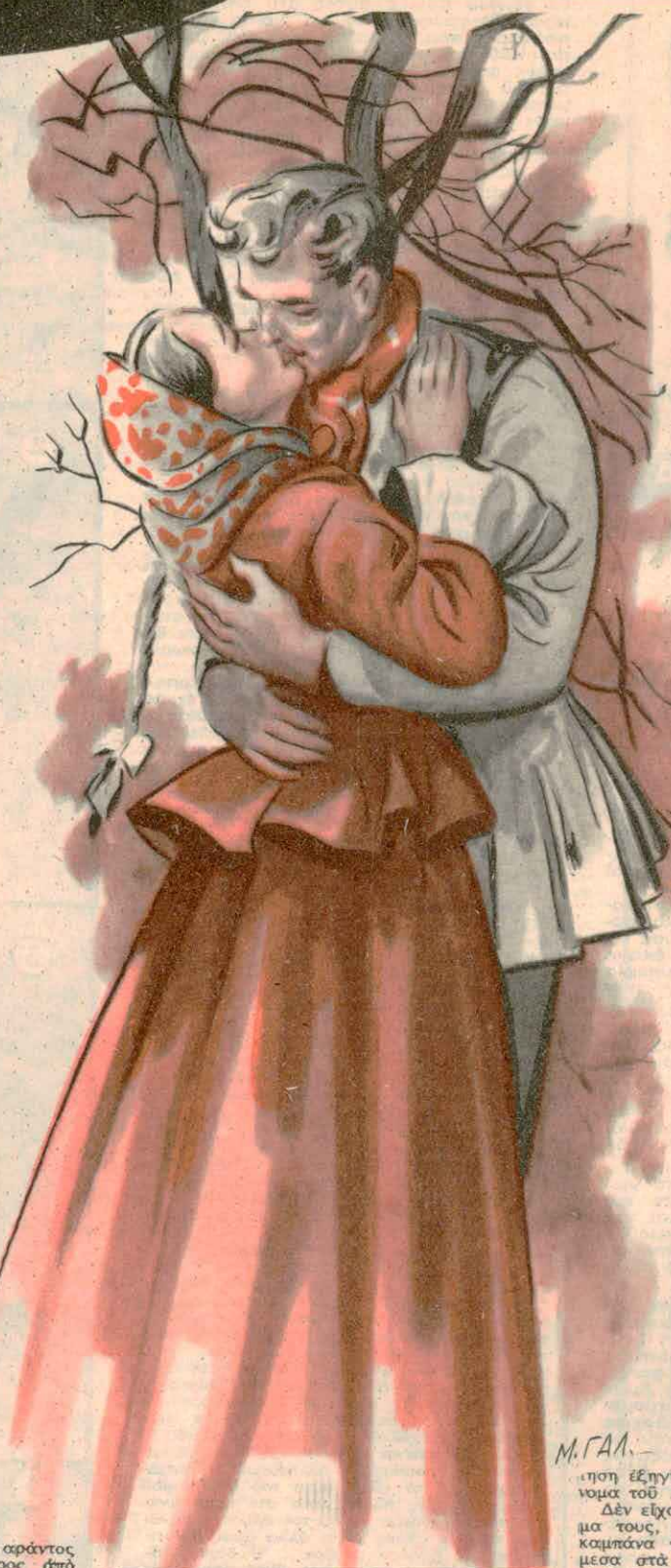
— Τι είπες, πατέρα; Τι σχέσι έχει ο Σαράντος με μέ;...

Ο γέρος δεν του άπάντησε. Κατέθηκε τα σκαλοπάτια, βγήκε στην αυλή και τράβηξε για το σταύλο να πάρη τα ζώα, να τα πάη στη βρύση.

Μόνος πάνω στο χαγιάτι ο Γιωργής, έχει σκάψει το κεφάλι και μέσα από τα χείλη του, αθέλα του, ξεφυύουν τα λόγια του:

— Ο Σαράντος! Γιατί δεν τον σκότωνα τότε; Γιατί να μη στη ζωή μου αυτός ο άνθρωπος; Γιατί να μη την κλέψω τη Βασιλική; Πώς φάνηκα τόσο αδύνατος τότε;

Είκοσι χρόνια ιστορία βράνιζε τα στηθή του Γιωργή. Κι' εκείνο το θρόδυ σαν άστροπελέκι χτύπησε το νού του η λέξι που του

Ο Γιωργής αγκάλιασε και φίλησε τη γυναίκα του Σαράντου...

είπε ο πατέρας του: «Ο Σαράντος!»

— Όποτε την ήξερε την ιστορία του ο πατέρας του; Και την έκρυβε! Ίσως να φανταζόταν πως με τα χρόνια θα του περνούσε και θα ησυχάζε η ψυχή του.

Πόσο γελοίο! Το καταλάβαινε κι' ο ένας κι' ο άλλος έτοιμη τη βραδυά πόσο μεγάλος ήταν ο καύμος, και πόσο την ψυχή του Γιωργή είχε αλκακώσει ο πόνος!

Ναι, δεν είχε πάει ακόμη στρατιώτης δ-ταν αγάπησε τη Βασιλική, μια πλούσια κι' αυτή άρχοντοπούλα σ' άντικρυνό χωριό. Νέοι ήταν κι' έκαναν όνειρα, μα δεν βλέπανε,

ούτε κι' είχαν συλλογιστή το Γαρουφαλή με τις πέντε κόρες του.

Μόνον όταν ήταν να πάη στρατιώτης, ένα βράδυ, κάτω από μιό μεγάλη λεύκα, κουβέντισαν για τη αγάπη τους. Και είδαν πως δεν μπορούσαν να παντρευτούν, πριν τελειώσει το στρατιωτικό του και πριν παντρεύη ο πατέρας του τις πέντε κόρες του.

Χωριστήκαν το βράδυ εκείνο με δάκρυα.

Την άλλη μέρα έφυγε ο Γιωργής και πάνω στο χρόνο ο Σαράντος παντρεύτηκε τη Βασιλική.

Γύρισε κατόπιν ο Γιωργής στο χωριό και μιό ιδέα του κόλλησε στο μυαλό: Να πάρη τη Βασιλική άνωσδήποτε, έστω και χήρα. Τρεις φορές τσακώθηκε σε πανηγύρια με το Σαράντο. Τα μαχαίρι του όμως δεν πρόφτασε να τον άγγιξη, γιατί έμπαιναν στη μέση οι φίλοι τους.

Γιατί τον παντρεύτηκες, Βασιλική; τη ρώτησε μιό μέρα, που τη συνάντησε, γυρίζοντας απ' τα χωράφια.

— Ήταν θέλημα του πατέρα μου! του είπε χαμηλώνοντας τα μάτια της.

— Εγώ όμως θα σε περιμένω, Βασιλική, γιατί δεν έσθυσε η αγάπη μου!...

— Ότε η δική μου! άπάντησε άστόχαστα εκείνη.

Κι' ο Γιωργής μέσα στο σούρουπο άγκάλιασε και φίλησε τη γυναίκα του Σαράντου.

Από τότε δεν την ξαναείδε.

Απόφευγε να πάη σ' άντικρυνό χωριό. Δεν ήθελε να τη ντροπιάση μ' ένα έρωτα ένοχο, γιατί συλλογίζονταν το σκάνδαλο, που μπορούσε να ξεσπάσει; κι' είχε πέντε αδελφές άνύπαντες!

Έτσι, περίμενε το θάνατο του Σαράντου...

Τα χρόνια περνούσαν κι' η μιό μετά την άλλη έφευγαν καλοπαντρεμένες οι αδελφές του από το σπίτι. Έφυγε κι' η τελευταία, μα ο Σαράντος δεν είχε πεθάνει, η Βασιλική δεν είχε μείνει χήρα...

Ήταν τόσο έρωτευμένος μαζί της ο Γιωργής, που στη φαντασία του δεν έδλεπε παρά μονάχα την κοπέλλα των δεκαοχτώ χρόνων.

Μα, δεν έδλεπε ούτε το χαντρό κορμί της, ούτε τα έξη παιδιά που είχε με το Σαράντο. Κι' ούτε της έλειψαν οι άρρώστειες, που παραμόρφωσαν το λυγρό κορμί της και το όρσορό πρόσωπό της.

Είχε δεκαπέντε χρόνια να τη δει ο Γιωργής, κι' άς ζούσαν τόσο κοντά. Απόφευγε τη συνάντησή της, κρύβοντας μέσα του ένα πόθο, ένα καύμο: Να την κάνει γυναίκα του, έστω και χήρα!

★

Ο γέρο Γαρουφαλής πήγε κι' έπηρε ένα κομμάτι ψητό από το μαγαζί του Άποστόλη κι' ο Γιωργής έφερε ένα καρβέλι ψωμί από τη θειά της Χρυσανθής. Τόχε ζυμάσει με το δικό τους σιτάρι που της είχε δώσει ο γέρος το πρωί.

Αμίλητοι τράγανε, μα ο νους τους γύριζε στα λόγια πουχανε πη εκείνο το δειλινό.

Ήταν, έτοιμος ο Γιωργής να ζητηση εξηγήσεις από τον πατέρα του, για τ' όνομα του Σαράντου. Γιατί του πόπε; Τι ήξερε;

Δεν είχαν όμως βάλει δυό μπουκιές στο στόμα τους, όταν άκουσαν ξαφνικά να χτυπά η καμπάνα της εκκλησιάς που βρισκόταν ανάμεσα στα δυό χωριά. Σαυροκοπήθηκαν κι' οι δυό, κι' ο γέρος μουρμούρισε:

— Κάποιος πέθανε!

Κουβέντες άκούστηκαν στο δρόμο και πεπατησιές στη σκάλα τους. Η Χρυσανθή τους έφερε και μιό ταξι σπανακόπιττα για να πάρουν την άλλη μέρα μαζί τους στη δουλειά.

— Ποιος πέθανε, Χρυσανθή; είπε ο γέρος.

— Η Βασιλική του Σαράντου.

Τό τηρούνι έπεσε από τα χέρια του Γιωργή. Έπειτα πρόσφερε σαν χαμένος:

— Ψέματα... Δεν μπορεί...

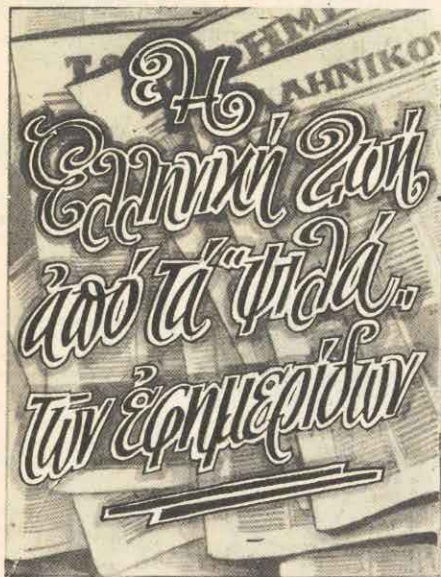
— Να, Γιωργή, είπε η νέα... Είχε σπείσει όλόκληρη!...

Είκοσι χρόνων όνειρα είχαν σβύσει σε μιό νύχτα. Κι' ο καύμος, ο φλογερός έρωτας Γιωργή έσθυνε μπρος στο άρρωστο κορμί μιός γυναίκας, που τη φανταζόταν πάντα όρσορη και όμορφη σαν νεράδα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Μου είνε αδιάφορο, κυρία Άφρεδίτη, ποιά απ' τις τρεις κόρες σου θα μου δώσης για γυναίκα. Έκείνο που μ' ενδιαφέρει είνε να σε κάνω πεθερά!

«ΗΜΙΟΝΟΙ ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ...»

Γνωρίζουμε ότι πολλά και διάφορα είναι τα καθήκοντα ενός προσέγγισης και μάλιστα Μεγάλης Δυνάμεως. Για πρώτη φορά όμως πληροφορούμεθα, ότι περιλαμβάνονται σ' αυτά και τα αναφερόμενα στην κατωτέρω αγγελία, την οποία δημοσιεύει σε περίοπτη θέση η «Εφημερίς» της 14ης Σεπτεμβρίου 1882:

«Ημίονοι παλούνται άμέσως υπό του προσέγγισης της Αγγλίας εν Βόλω, 300 καλοί προς χρήση στρατού ημίονοι, έξετασθέντες πάντες υπό κτηνιάτρου και εύρεθέντες σώοι και υγιείς».

Ανεξιχνίαστον είναι το πώς ο κ. Πρόξενος συνεδύσε τα υψηλά διπλωματικά του καθήκοντα με το μούλαρεμπόριο... Άλλά συμβαίνουν και αυτά κάποτε.

Ός γνωστόν, κάθε άλλο παρά ικανοποιητική ήταν η δημοσία ασφάλεια στις έπαρχίες εκείνη την εποχή. Άλλά μήπως ήταν καλύτερα στην Άθηναι; Γράφει ο «Νέος Αίών»:

«Πρό τιων ημερών, συνέβη το εξής παράδοξον, καθ' ο διηγήθησαν ήμιν και έφ' ου έπιστάμεν την αυστηράν της άστυνομίας προσοχήν. Νέος τις φοιτητής της Νομικής, επιστρέφων εις την οικίαν του κατά την συνοικίαν Κολωνακίου εν ώρα βαθείας νυκτός και εν μέσω βαθυτάτου σκότους, χάρις εις τον πλημμελέστατον της πόλεως φωτισμόν, ησθάνθη αιφνίδια έαυτον συλλαμβανόμενον ισχυρώς εκ του αύχενος υπό τινος ένεδρεμένου και έξέσπισεν έπιτεθέντος κατ' αυτού αιφνιδίως, διέκρινε δέ εις την χείρα του και μεγάλην μαχαίραν, έτοιμην να έμψηχθί εις τον λαιμόν του. Ό ταλαίπωρος νέος είδε, ότι δεν του άπέμενεν άλλο ή να συστήση την ψυχήν του εις τόν Θεόν, όποτε και έτερος άγνωστος, μαυρισμένον έχων το πρόσωπον, έπλησισσε και άφου εξήτασεν εκ του συνεγγυς καλώς την μορφήν του, έκαμε νεύμα εις τόν σύντροφόν του ν' άπολύση το θύμα, λέγων αυτού ταυτοχρόνως: «Αίντε, φθνή τη γλύτωσε». Τίνα σκοπόν είχεν ή νυκτερινή αυτή έπίθεσις και κατά τίνας ήτο προσχεδιασμένη, δεν έγνώσθη, διότι ή άστυνομία πρόσ ήν καταγγέλλη ή πράξις, ουδέν κατάρθωσε να εξιχνιάση. Πιστεύομεν, ότι ή είδησις αυτή θα προεβίηση οδυνηράν έντύπωσιν εις την πόλιν, ήτις θ' άπαιτήση μιάν φωνήν παρά της Κυβερνήσεως, να ληφθώσι δραστήριότατα μέτρα, όπως εξασφαλίσθη ή ζωή των πολιτών από τας μαχαίρας τών δολοφόνων».

Νά πώς έτιμωρούντο εκείνη την εποχή τα παρεκτρεπόμενα όργανα της τάξεως:

«Χθές, περί ώραν 8 π. μ., εν τη πλατεία Κολωνακίου, έγένετο ή καθαίρεσις τριών χωροφυλάκων, κατηγορουμένων επί λιποταξία εις το έξωτερικόν, καταδικασθέντων δέ υπό του πρώτου διαρκούς στρατοδικείου εις τριών έτών δημόσια έργα. Πληθος πολύ παρηκολούθησε την καθαίρεσιν.

Τήν ποιήν των οι τιμωρηθέντες θέλουσιν εκτίσει εις τας φυλακάς Παλαμηδίου».

Μικρές αγγελίες του 1882, που δεν θα τις συναντήση ο αναγνώστης στις στήλες των σημερινών εφημερίδων:

«Ζητείται καλός εργάτης έφιππίων, με μισθόν ανάλογον της ικανότητός του. Πληροφορία εις τα γραφεία μας».

«Ζητείται υπηρέτρια, όμιλούσα άπταισώς την γαλλικήν. Πληροφορία εις τα γραφεία μας».

Φυσικά, σήμερα, μία, γνωρίζουσα άπταισώς την γαλλικήν, δεν έχει κανένα λόγο να γίνη υπηρέτρια. Θα καταφύγη στο γραφείο συνοικεσίων και θα γίνη...κυρία.

Τα πεζοδρομία τών δρόμων της πρωτεύουσής, κάθε άλλο παρά σε ικανοποιητική κατάσταση είναι σήμερα. Φαντασθήτε σε ποιά χάλα ήσαν τότε:

«Απαντα σχεδόν τα πεζοδρόμια της πόλεως — γράφει ο «Νέος Αίών» — έχουσι παχύ στρώμα σκόνης και ή έπ' αυτών άκαθαρσία παροργίζει τους διαβάτας, οτινες, όσω καλοί και άν υποθεθώσιν, έκρήγνυνται εις βλασφημίας κατά της άρμοδίας αρχής. Αί ημέραι είναι πονηραί και αί βλασφημιαί βαρύνουσι, καλώς δέ θα πράξωσιν οι άρμοδίοι να έπιληφθώσι ταχέως του καθαρισμού τών πεζοδρομίων, χωρίς ν' αναμένουν σωτηρίαν εκ της πρώτης βροχής και τούτο ίνα ελαφρώσωσι την ψυχήν αυτών εκ τών άρών αιτίνας άνα πάσαν στιγμήν σωρεύονται έπ' αυτής».

Υποθέτομεν, ότι οι άρμοδίοι έσπευσαν να συμμορφωθόν πώς τις υποδείξεις της εφημερίδος, πράγμα που θα τους επέτρεψε να ελαφρώσωσι την ψυχήν αυτών εκ τών δεινών άρών...

Οί διευθυνταί της άστυνομίας άς προσέχουν τη βασκανεία. Νά τί έπαθε ένας παλαιός συνάδελφός τους, όπως το άφηγείται ή «Εφημερίς» στο φύλλο της 18 Σεπτεμβρίου 1882:

«Τόν έβάσκακαν τόν αγαππτόν διευθυντήν της άστυνομίας με τόν ίππον του! Προχθές την έσπεραν, ενώ διήρχετο άντικρυ τών στυλών του Όλυμπίου Διός, άφηνίσεν ο ίππος και ώλισθήσεν επί τών σιδηρών ράβδων του ίπποσιδηροδρόμου, ο δέ κ. Κοσσονάκος, άπολέσας την ίσορροπίαν του, κατέπεσεν, έκτύπησεν κατά την κεφαλήν και έμωλωπίσθη. Καί το μέν τραύμα είναι, εύτυχώς, ελαφρόν, διότι σήμερον ο κ. διευθυντής εξέρχεται και θα φανή πάλιν άναδότης έπ' αυτού του ίδιου άντιποτάκτου ίππου του, όστις δεν θα διαφύγη, πιστεύομεν, τόν κυφωτισμόν του άστυνομικού δελτίου διά την άταξίαν του. Άλλ' ο οίονός δεν είναι ευχάριστος. Έπρεπε πρό καιρού ο γραμματέυς της άστυνομίας, από της ίπποσιδηροδρομικής άμάξης, Πίπτει νύν από του ίππου ο διευθυντής. Μη πρόκειται να πέση από του θριαμβευτικού άρματός της έξουσίας και ο άνώτατος προϊστάμενος;».

Παρά τις δυσοίανες προβλέψεις της εφημερίδος, το κακό δεν έτρίτωσε. Καί ο άνώτατος προϊστάμενος — ο Χαρίλαος Τρικούπης — έμεινε στερεός και άκλόνητος στο άρμα του.

Στήν Τεργέστη έγιναν την 19 Σεπτεμβρίου 1882 τή έγκαινία της μεγάλης διανοούς εκθέσεως, την οποία έτίμησε με την παρουσία του και ο Αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Ιωσήφ, ή Αυτοκράτειρα, ο διάδοχος Ροδόλφος — ο ήρωας του δράματος του Μαίγερλιγκ — και άλλοι έπίσημοι. Στήν εκθεσι αυτή έλαβον μέρος και πολλοί Έλληνες, τών όποιων τα εκθέματα έκαναν ζωηρή έντύπωσι. Από μιάν έκτενή περιγραφή τών έγκαινίων, που τη δημοσιεύουν οι άθηναϊκές εφημερίδες, παραλαμβάνουμε τα εξής:

«Εν τώ τμήματι της Τεργεσταίας Έκθέσεως τών άνθέων και καρπών, ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Ιωσήφ, μετά της συνοδείας του, έθαύμασεν τας σπανίας κατά το μέγεθος και την γευσίν όπώρας της μεγαλοπρεπούς έπαύλεως του όμογενούς κ. Σκαρσαγκά. Έν δέ τή μεγάλη αίθούση, ή αυτοκρατορική οικογένεια διέκρινε και έπήνεσε τα εκθέματα του Έλληνος ύποδηματοποιού κ. Σταυροπούλου. Ουτός προσήνεγκε τή μέν αυτοκρατείρα ζεύγος εύναιων ύποδημάτων, τώ δέ μεγάλω δουκι Ροδόλφω ζεύγος πεδίων, έξ εκείνων άτινα φέρουσιν οι Έλληνες ελζών...».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ό έρως είναι «παιχνίδι θανάτου»

Ο Γκυ ντε Μωπασάν περιέγραψε σ' ένα από τα καλύτερα και πιο άληθινά διηγήματά του την άγαπή ενός νεαρού Γάλλου για μιάν Άγγλιδα. Έκείνο που δεν ύποπτευόταν ήταν ότι ή ξενική προφορά και τα λάθη της άγαπημένης του της έδιναν στα μάτια του ένα θέλητρο κάπως έξωτικό, που την έκανε πιο γοητευτική στα μάτια του. Γιατί, άν το έμάντευε, δεν θακανε τη βλακεία, μετά το γάμο τους, να προσπαθήση να την μάθη τελείως τη γαλλική σύνταξη και προφορά. Έπί ένα χρόνο ή δυό, περνούσαν τα βράδια τους κάνοντας μάθημα. Κι' ή νεαρή Άγγλιδα δέχτηκε τόσο καλή μαθήτρια, που, στο τέλος, δεν την ξεχώριζε από μιάν γνήσια Γαλλίδα. Έκείνος τότε έπαψε, έαφνικά, να την αγαπάει. 'Η γοητεία της είχε χαθή πιά. Κι' ή γοητεία της αυτή δεν ήταν τίποτ' άλλο από την ξενική της προφορά και τα λάθη που έκανε.

Συμπέρασμα: Μην προσπαθήτε να γίνετε τέλειαι. Είναι πιθανόν ότι κάποια από τις άτέλειες ή τα έλαττώματά σας σας κάνει περισσότερο γοητευτική από όλα τα χαρίσματα και τα προτερήματά σας.

Ένας άλλος Γάλλος συγγραφέας, ο Ζαν Ζιραντόν, παρουσιάζει σ' ένα μυθιστόρημά του έναν ίππότη, που ζητούσε να βρη στόν κόσμο μιάν νέα, που να μην άνήκη στόν κοινό, στόν συνηθισμένο τύπο. Έπειτα από πολλές προσπάθειες την βρήκε, τέλος, κοντά στις όχθες μιιάς λίμνης. Λεγόταν... Νεράιδα.

Αυτή ή Νεράιδα, λοιπόν, έκανε τα τσίγκινα πιάτα χρυσά. Έβγαλε στή μπόρα, χωρίς να βρέχει. Ήταν πρόθυμη να κάμη τα πάντα γι' αυτόν: να πηδήση μέσα στις φλόγες, να ριχτή σέ βάραθρο, να πετάξη. Δεν θα δίσταζε άκόμη και να πεθάνη για το χατήρι του. Τόσο μεγάλη ήταν ή άφοσίωσις της. Κι' ωστόσο, ο ίππότης την άφησε έπειτα από λίγο καιρό κι' έκαμε γυναίκα του μιάν νέα που ήταν σάν όλες τις άλλες, γυναίκα με τα προτερήματά της και τις ατέλειές της.

Συμπέρασμα: Μην προσπαθήτε να φαίνεστε σάν ξεχωριστός τύπος. Οι άνδρες θα φύγουν τρομαγμένοι από κοντά σας. Το έξαιρετικό και το σπάνιο τους συγκινεί. Άλλά δεν τους αήμαλωτίζει. Γιατί τους προκαλεί ή δυσπιστία και το φόβο.

Νά άκόμη ένα παράδειγμα, που θα σας καθοδηγήση στο μεγάλο παιχνίδι του έρωτα.

Όταν παίζετε χαρτιά, είναι άδύνατο να έχετε όλα τα άτου στο παιχνίδι σας, εκτός άν πάρτε προκαταβολικά την τράπουλα και διαλέξετε τα χαρτιά που θα σας εξασφαλίσουν τη νίκη, πράγμα που είναι άδύνατον να γίνη.

Άλλά δεν είναι άπαράιτητο να έχετε τα άτου στα χέρια σας για να κερδίσετε το παιχνίδι. Έκείνο που χρειάζεται είναι να χρησιμοποιήσετε με τόν καλύτερο τρόπο τα άτου που σας έτυχαν. 'Η έπιτυχία σας δεν εξαρτάται, λοιπόν, από

τόν αριθμό και την ποιότητα τών άτου που κατέχετε, άλλ' από τόν τρόπο που θα τα χρησιμοποιήσετε. Άν είσατε καλή παίκτρια, θα γοητεύσετε τους άνδρες και θα τους κατακτήσετε. Διαφορετικά, θα κατακτηθήτε από αυτούς και θα ύποδουλωθήτε.

Δεν πρέπει άκόμη να ξεχνάτε ότι οι άνδρες δεν αγαπών έναν ώρισμένο τύπο γυναικας, άλλ' αναρίθμητους τύπους. Ένας απ' αυτούς τους τύπους μπορεί να είσατε και σεις. Καί ίσως είσατε χωρίς να το ξέρετε. Αυτό σημαίνει πως δεν πρέπει ν' άπογοητευώσατε ποτέ κι' άκόμη, ότι δεν είναι σωστό να προσπαθήτε να μιμηθήτε τόν τύπο μιιάς άλλης. Όλη σας ή προσπάθεια πρέπει τούναντίον να τείνη στο να ένισχύσετε τόν δικό σας τύπο και να τόν παρουσιάσετε κάτω από το καλύτερο φώς. Έτσι δά πετύχετε, ό,τι θέλετε.

Σε μιάν νέα δεν πρέπει να ύπάρχη βέσις μέσα στήν ψυχή της για την άποβαρύνση. Είναι άλήθεια πως τα βιβλία και κυρίως τα μυθιστορήματα, έχουν κάμει ένα μεγάλο κακό στο γυναικείο φύλο. Γιατί παρουσιάζουν γυναίκες που είναι άψογες σ' όλα, άληθινά πρότυπα έμορφιάς και γοητείας. Άλλά τέτοιες γυναίκες δεν ύπάρχουν ποθενά. Κι' ούτε και σεις είσατε ή μπορείτε να γίνετε αυτό το ίδανικό πρότυπο.

Στ' άλήθεια, δεν μπορείτε ποτέ να είσατε όμορφη από το κεφάλι ως τα πόδια. Ούτε υπέραιση όμορφη που να μην έχη κάποιο ψεγάδι. Άλλ' αυτό δεν είναι λόγος για να διστάζετε να κατεβήτε στόν έρωτικό στίβο. Οι άνδρες δεν σας θέλουν σάν μιάν αϊθέρια κι' άπιστη έπαστρία. Σας βλέπουν, τούναντίον, τάν ένα υλικό όν κι' είναι πρόθυμοι να παραβλέψουν τις άτέλειές σας — κι' όταν άκόμη είναι σημαντικές — άρκει να διακρίνουν σέ σας κάτι, που τους θέλγει και τους ευχαριστεί.

Ο μεγαλύτερος έχθρος κάθε γυναικας είναι ή άμφιβολία για τόν ίδιο τόν έαυτό της. Κι' αντίθετα, το καλύτερο κι' άσφαλτερο όπλο της είναι ή πίστι στον έαυτό της, ή συναίσθησις της αξίας της κι' ή άπόφασίς της ν' άγωνισθή και να νικήση. Θα κατακτήσετε τους άνδρες, άν έχετε τη θέλησι και την άποφασί να μη γίνετε ένα παιχνιδάκι στα χέρια τους. Δώστε τους το καλύτερο από τόν έαυτό σας και μην άμφιβάλετε, ότι θα έκτιμήσουν την προσφορά σας και θα φιλοτιμηθούν να σας δώσουν κι' αυτοί γι' άντάλλαγμα ό,τι καλύτερο, ώραιότερο και ευγενέστερο έχουν.

Η ζωή είναι ένας σκληρός άγώνας κι' ο έρως ένα «παιχνίδι θανάτου». Στο παιχνίδι αυτό δεν ύπάρχει μέση λύσις: ή θα βγίητε νικήτρια, ή θα σπάσετε τα πτερά σας, άν δεν πάθετε κάτι χειρότερο.

Άλλά, προσέξτε! Δεν πρέπει να φτάσετε στην άντίθετη άκρη. Πολλές γυναίκες από τη νηπία που έχου να κατακτήσουν τους άνδρες, δεν καταφέρνουν τίποτ' άλλο από το να τους διώχνουν από κοντά τους. Μην άκολουθήτε το παρόδειγμα τους. Ό μέσος δρόμος είναι ο καλύτερος. Καί ο λιγώτερο έπικίνδυνος.

ΤΙΣ πιο περίεργες δουλειές, που μπορούν να κάνουν άνθρωπινα χέρια, τις σοφίζουν οι Άμερικανοί σπουδαστές κατά τις θερινές διακοπές τών μαθημάτων. Με τα χρήματα δέ που κερδίζουν έξασφαλίζουν τα δίδακτρα της φοιτήσεώς τους τόν επόμενο χρόνο.

Οί δουλειές αυτές ποικίλλουν μεταξύ της κοινής δουλειάς του γκαρσονιού και μιιάς πρωτότυπης, όπως είναι ή συντήρησις... φιδιών!

Ό κυριώτερος λόγος για τόν όποιον οι σπουδαστές άναλαμβάνουν τις πιο ταπεινές, άλλά και τις πιο άλλόκοτες δουλειές, είναι έπειδή χρειάζονται χρήματα και έπειδή δεν έχουν καιρό να άπακτήσουν μιάν είδικότητα. Έπίσης έπειδή ζητούν έργασια μόνο μέχρις ότου άνοίξουν και πάλι τα καλλέργια τους το φθινόπωρο, είναι πρόθυμοι ν' αναλάβουν μιάν όποιαδήποτε έντιμη δουλειά, άκόμη κι' εκείνη που χρειάζεται να γέ: ά μπράτσα.

Οί άθλητές και οι νέοι εκείνοι, που τους άρέσει ή ύπαίθρια ζωή, γράφονται κάθε χρόνο από τα Χριστούγεννα στους καταλόγους εργασίας διαφόρων θερινών επιχειρήσεων, όπως είναι τα παραθαλάσσια κέντρα και οι «πισίνες» για κολύμπι.

Μερικοί άθλητές μάλιστα διαλέγουν σκάμια σκληρές εργασίες για να σκληραγωγηθούν και ν' άποδώσουν περισσότερο κατά την περίοδο του «ράγκμπυ», που αρχίζει το φθινόπωρο.

Ένας από τους μεγαλύτερους Άμερικανούς άθλητές του «ράγκμπυ» είναι ο Ρέντ Γκρόντνι, που πριν από λίγα χρόνια έπαιζε στο Πανεπιστήμιο του Ίλλινόις, γνωστός με το όνομα «ο παγοπόλης του Χούι-του». Ο Ρέντ για να σκληραγωγή το σώμα του το καλοκαίρι, συνήθιζε να κουβαλά πάγο από σπίτι σε σπίτι.

Άλλοι πάλι δουλεύουν σκάβοντας χαλύβια, ή σε έργοστάσια χάλυβος, ή και ως εργάτες οικοδομών.

Για το σπουδαστή, που θα προτιμούσε μιάν μάλλον καθιστική έργασια, ύπάρχουν πολλά είδη δουλειάς, όπως του δασκάλου για πολύ μικρά παιδιά, του «παιδιού του άσπασέρ» ή του βοηθού σε έργαστήρια και σε βιβλιοθήκες.

Έκείνοι που θέλουν λιγώτερη όκληρή δουλειά εργάζονται ως κηπουροί ή ως συνοδοί περιηγητών. Έπίσης εργάζονται σε ταξίτες σε ύπαίθρια θέατρα. Άκόμη δέ εργάζονται και ως «άκόλουθοι» σε παίκτες του γκόλφ.

Μά κι' οι μαθήτριες τών καλλεγίων, δεν ύστερούν σε ικανότητα να βρουν δουλειά κατά τους θερινούς μήνες. Ένα έξυπνο κορίτσι, που του άρεσε ν' ασχοληθή με το μογογιάτισμα, άγρόρας, ή έργαλεία του ύδροχρηματιστή και βγήκε στο δρόμο, άναζητώντας πελάτες, που θα ήθελαν ν' άσπρίσουν τα κοτέσια ή τους φράχτες τών σπιτιών τους.

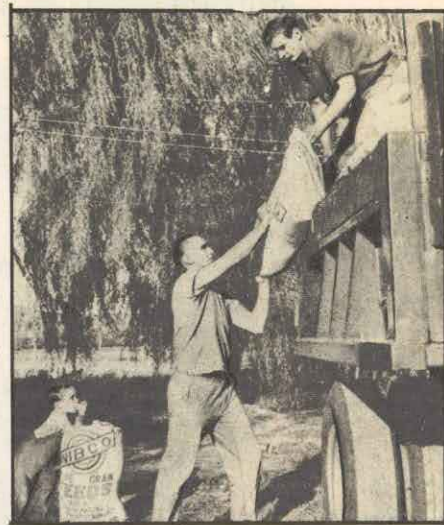
Μιάν ομάδα από φοιτήτριες, που μόλις είχαν έπιστρέψει στα σπίτια τους από ένα μεγάλο πανεπιστήμιο, ένωσαν τις προσπάθειές τους και παράλληλα με το χρηματικό κέρδος που είχον, έμνησέτησαν και την πατρίδα τους. Οργάνωσαν δηλαδή μιάν επιχείρησι «ανταπόδων για βρέφη», με κεντρικό γραφείο το σπίτι μιιάς απ' αυτές.

Κάθε Δευτέρα, οι φοιτήτριες δέληναν τις ήμέρες που ήθελαν να εργασθούν κι' αυτό σημειωνόταν προσεκτικά σ' ένα κάρνέ.

Οί ύπηρεσίες τους ήσαν περιήλιπτες, γιατί οι γονείς που τους έμπιστευότουσαν τα παιδιά τους, ήσαν βέβαιοι πως ένα κορίτσι τού καλλεγίου με καλή άνατροφή και κατανόησι, θα φροντίει για το παιδί τους, όταν αυτό θα άπουσάζαν, σάν πραγματική μητέρα.

Ύπάρχουν επίσης κι' άλλοι που, αρχίζοντας απ' το μηδέν, σιγά-σιγά δημιουργούν τεράστιες επιχειρήσεις, τις όποιες άφίνουν σε χέρια άλλων, όταν πρόκειται να πάνε πάλι στο καλλέργιο, για να τις συνεχίσουν το επόμενο καλοκαίρι.

Ός παράδειγμα αναφέρεται ο Ρότζερ Γιούστερ, ένας μαθητής 22 χρόνων από την πόλι Μπεθέσσα της πολιτείας Μαίριλαντ, που έχει δημιουργήσει ολοκληρή επιχείρησι.

Ο νεαρός αυτός Άμερικανός που είναι μέλος της ποδοσφαιρικής ομάδας του πανεπιστημίου του, σκληραγωγείται φορτώντας στα καμινία σάκους γεμάτους σάρι...

Πώς δουλεύουν το καλοκαίρι

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ

Για να εξεικονηθούν τα έξοδά τους του επόμενου χρόνου

σι. Το περασμένο καλοκαίρι κέρδισε αρκετές χιλιάδες δολάρια, πουλώντας φρούτα και λαχανικά στα περίχωρα της Ουάσιγκτων.

Ο Γιούστερ σιγά-σιγά συστηματοποίησε τη δουλειά αυτή, την έπεξετεινε και τώρα άσχολούνται μαζί του δεκάδες σπουδαστές...

Άλλοι πάλι παίρνουν ένα φορτηγό αυτοκίνητο και, άφου διανύσουν τεράστιες άποστάσεις, φάνουν σε διάφορα άγροκτήματα, απ' όπου αγοράζουν προϊόντα, τα όποια μεταπωλούν κατόπιν. Με την έργασια τους αυτή πραγματοποιούν μεγάλα κέρδη.

Ένας άλλος φοιτητής, ο είκοσαετής Ντένιν, που πηγαίνει στη Σχολή Πλάιμουθ της Νιού Χάμπαϊρ για να σπουδάσει κοινωνικές έπιστήμες, τις ώρες που δεν άσχολείται με τα μαθήματά του, γίνεται ένας «παρατόλμος σούφρ». Κερδίζει δηλαδή περί τά 1100 δολάρια, κάθε καλοκαίρι ως μέλος μιιάς ομάδας παρατόλμων αυτοκινητιστών, που ρίχνουν τ' αυτοκίνητά τους πάνω σε τοίχους, τα αναποδογυρίζουν έπίτηδες, και, με την έπικίνδυνη αυτή δουλειά, παίρνουν διαρκώς ένα τρομερό παιχνίδι με το θάνατο.

Πέρυσι αναποδογύρισε σκάκιμα 45 παλαιά αυτοκίνητα σ' ένα θέατρο τολμηρών έπιδείξεων, που προσέλκυει χιλιάδες θεατών.

Μολονότι οδηγεί από 14 χρόνων αυτοκίνητα με τόν έπικίνδυνο τρόπο, ο Ντένιν ισχυρίζεται ότι δεν τραυματίστηκε ποτέ, γιατί οι θεαματικές «τουμπες» του είναι σχεδιασμένες με μεγάλη προσοχή.

Ο Καζιμίρ Τζόνς, του πανεπιστημίου του Τέξας, έξ άλλου, βοηθάει στη συντήρησι ενός λακού κροταλιών, που τους ανατρέφουν για έμπορικούς σκοπούς.

Τέλος, ο Φλό Ουίλλιαμ του πανεπιστημίου του Άρκάνας, καθάρισε το ύπόγειο του σπιτιού του και το έκαμε αθήουσα χοροδίδαλκαίου!...

Μ' αυτούς και μ' άλλους περίεργους τρόπους οι Άμερικανοί φοιτηταί προσπαθούν να εξοικονομήσουν τα έξοδα τών σπουδών τους, γιατί στη μεγάλη αυτή χώρα θεωρείται τιμητικό το να μπορεί ένας νέος ή μιάν νέα να σπουδάξη χωρίς να έπιβαρύνη το σπίτι του.

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΔΕΝ μπορεί να εξακολουθήσει αυτή η κατάσταση! Είμαι παντρεμένη από δυο χρόνια, μ' έναν άντρα δέκα χρόνια μεγαλύτερό μου. Έπειτα από μια σύντομη περίοδο ευτυχίας, τα πράγματα άλλαξαν.

Ο Ζάν, ο άντρας μου, με παραμελεί, είν' αδιάφορος, αψηχμένος, κουρασμένος. Τον απασχολούν διαρκώς οι δουλειές του.

Το πρωί, όταν ξυπνάω, αυτός έχει φύγει κι' όλος. Τό μεσημέρι, σχεδόν πάντα, μου τηλεφωνεί πως δεν θα μπορέσει να φθάσει σπίτι. Όταν γυρίζει, το βράδυ, μου ψιθυρίζει βιαστικά λίγα λόγια ασήμαντα, ξαπλώνεται ύστερα στην πολυθρόνα του, παίρνει την εφημερίδα του και σιγά-σιγά αποκοιμείται.

Μά εγώ είμαι νέα, όμορφη, καλοφτιαγμένη! Έχω το δικαίωμα να ζητώ διαφορικά.

Είμαι πειραγμένη απ' τη στάση του Ζάν. Νοιώθω πως δεν τον αγαπώ πιά σαν τις πρώτες μέρες. Θάθελα να φύγω, μακριά απ' αυτή την ατμόσφαιρα που με πνίγει...

Αύριο, θα ξαναρχίσω ή συνηθισμένη, ανυπόφορη ζωή. Και μεθαύριο το ίδιο...

Είμαι μόνη στο σπίτι, το βροχερό αυτό απόγευμα του φθινοπώρου. Νοιώθω μίαν άκαθάρστη μελαγχολία. Άνοιγω το ραδιόφωνο για ν' ακούσω κάτι ευθυμίο. Μά έχει μόνο διαλέξεις και πληκτική μουσική δωματίου.

Βγάζω μηχανικά απ' τη ντουλάπα μου ένα φόρεμα που μου πηγαίνει ωραία. Το φοράω. Μακιγιάζομαι λίγο, μπροστά στον καρέφτη, και βγαίνω ύστερα απ' το σπίτι.

Προχωρώ στην τύχη, δίχως ώριμο σκοπό... Πάνω από μια μεγάλη πόρτα διαβάζω τ' όνομα ενός ντάνσινγκ. Μιά άχτιδα χαράς φωτίζει την ψυχή μου: Εκεί μέσα μπορεί να βρω λίγη μουσική, ένα σύντομο μεθύσι, μερικές διειρημένες στιγμές στην αγκαλιά ενός άγνωστου καβαλιέρου...

Μπαίνω και κάθομαι σ' ένα τραπέζι. Η μουσική παίζει ένα νοσταλγικό ταγκό. Η σάλα είναι βουτηγμένη σ' ένα κοκκινωπό ημίφως.

Ένας νέος με πλησιάζει, υποκλίνεται ευγενικά και μου ζητάει να χορεύω.

Ενώ ακολουθώ τα βήματά του, με το ρυθμό της μουσικής, τον κυττάζω συγχρόνως. Είναι ψηλός, συμπαθητικός, κομψοτυμένος. Μου χαμογελάει δείχνοντας τ' άσπρα και κανονικά δόντια του.

Στο τέλος του χορού μου συνοιστάται: Λέγεται Ροζέ Μαρσάν. Μου ζητάει ύστερα την άδεια να καθήσει στο τραπέζι μου.

Είν' ενδιαφέρον. Μιλάει ωραία, μου λέει πως είμαι γοητευτική...

Κι' ο άντρας μου; Η ανάμνησή του μου είναι ενοχλητική, αυτή τη στιγμή. Πρέπει άσπαστο να φύγω, γιατί σε λίγο θα γυρίσει στο σπίτι, πάντα κουρασμένος και λιγομίλητος.

Πρέπει να πηγαίνω... Λέω στο Ροζέ.

Με κυττάζει λίγο θλιμμένα. Μου προτείνει να με συνοδέψει, αλλά δεν δέχομαι. Του υπόσχομαι άσπαστο να ξαναρθώ στο ντάνσινγκ, μεθαύριο, την ίδια ώρα.

Στο δρόμο, νοιώθω τον έαυτό μου πιο ελεύθερο, πιο χαρούμενο...

Ετοιμάζομαι τώρα να ξεκινήσω για το συνηθισμένο ραντεβού με τον Ροζέ. Καταλαβαίνω πως η σχέση αυτή αρχίζει να γίνεται επικίνδυνη. Ο Ροζέ μου ζητάει με διακριτική επιμονή κάτι περισσότερο απ' την απλή φιλία μας.

Εγώ αμύνομαι. Μά νοιώθω μία συμπάθεια γι' αυτόν. Δεν αντέχω να τον στερηθώ, να ξαναγυρίσω στην άρρωστη και με-

λαγχολική ζωή μου... Ός τότε άραγε θα μπορώ να συγκρατηθώ σ' αυτό τον επικίνδυνο και γλυκό κατήφορο;...

Χτυπάει ξαφνικά το κουδούνι της εξώπορτας. Η καμαριέρα πηγαίνει ν' ανοίξει. Κι' ακούω τη φωνή του Ζάν ήσυχη όπως πάντα:

— Είν' εδώ η κυρία;

Πώς ήθε, τέτοια ώρα;... Μπαίνει στην κάμαρά μου, με κυττάζει στα μάτια και μου λέει:

— Ετοιμαζόσουν να βγής αγαπητή μου;

— Ναι, του άπαντώ άτάραχα με προσκάλεσε η φίλη μου, η Κλάρα...

— Πρέπει ν' αναβάλεις αυτή την επίσκεψη. Θαρρή εδω σε λίγο κάποιος που σ' ενδιαφέρει πολύ.

Με κυττάζει μ' ένα χαμόγελο λίγο πικρό. Μου φαίνεται σαν νάχη σήμερα περισσότερες άσπρες τρίχες στα μαλλιά του... Με πιάνει ύστερα απ' το μπράτσο, με σπρώχνει μαλακά μέσα στο διπλανό σαλόνι και μισοκλείνει την πόρτα. Ένα δυσάρεστο προσίσθημα μου σφίγγει την καρδιά...

Το κουδούνι ξαναχτυπάει. Κι' ακούω το Ζάν να λέει:

— Περάστε, μέσα, παρακαλώ, κύριε Μαρσάν.

Ο Ροζέ!... Μου φαίνεται πως όλα γύρω μου στριφογυρίζουν τρελλά...

— Έχετε σχέσεις με τη γυναίκα μου... αρχίζει ο άντρας μου, στο διπλανό δωμάτιο, με ξερή φωνή. Δεν θέλω δράματα, ούτε σκάνδαλα εις βάρος του άνματός μου. Καταλαβαίνω έξ άλλου πως δεν μπορώ να συγκριθώ μαζί σας. Έσείς είσατε νέος, κομψός, έχετε να μιλάτε και να χορεύετε ωραία. Έγώ έχω σχεδόν τα διπλά χρόνια από σας κι' είμαι συνεχώς σκαλός της δουλειάς μου. Συμπέρασμα: Σας θεωρώ επικίνδυνο αντίπαλο. Καί, σαν πρακτικός άνθρωπος, σας προτείνω μία συμφωνία, για να σας απομακρύνω δριστητικά απ' τη γυναίκα μου.

»Είμαθα πως είσατε άνεργος, μάλλον από τεμπελιά. Σας προσφέρω λοιπόν μία καλή θέση στο Κάιρο, όπου θα δουλεύετε ελάχιστα και θα παίρνετε 100 αγγυλιακές λίρες το μήνα. Θα σας μετρήσω τα έξοδα του ταξιδιού σας και μία προκαταβολή από 200 λίρες, έξοφλητες, σε δυο χρόνια. Συμφωνείτε; Ορίστε το συμβόλαιο. Υπογράψτε, και θα φύγετε άπ' όψε κι' όλας.

Ο Ροζέ διστάζει. Σίγουρα, γίνεται άγώνας μέσα του. Μά δεν θα δεχτή! Άν μ' αγαπάει, δεν πρέπει να δεχτή...

Κυττάζει το χαρτί που του παρουσιάζει ο άντρας μου. Επίτελος, απαντάει με φωνή λίγο βραχνή:

— Δέχομαι. Δώστε μου να υπογράψω...

Ο άντρας μου άνοίγει τότε την πόρτα του σαλονιού και μου φωνάζει:

— Έλα μέσα, Ίρέν.

Βρίσκομαι τώρα ανάμεσα στους δυό. Θαυμάζω την ήρεμία του Ζάν.

— Έλπίζω να καταλάβετε, λέει εκείνος ήσυχά στο Ροζέ. Δεν υπάρχει καμιά θέση στο Κάιρο. Θέλησα, με το τέχνασμα αυτό, ν' αποδείξω στη γυναίκα μου πόσο εύκολα θα θυσιάζατε τα εφλογερά και ελκικρινή αισθήματά σας για λίγη καλοπέραση... Μπορείτε τώρα να πηγαίνετε. Έλπίζω να μη μου δοθή άκαιρία να σας ξαναδώ...

Είμαστε μόνοι τώρα, εγώ κι' ο Ζάν. Έχει πιά σουρουπώσει. Ο άντρας μου κάθεται και παίρνει την εφημερίδα του. Ένας κόμπος μου σφίγγει το λαιμό.

Κάθομαι στα γόνατά του, άκουμπάω το κεφάλι μου στον ώμο του και τον φιλάω στα μάγουλα, στα μάτια, στο μέτωπο. Τον σφίγγω στο στήθος μου, δλότελα δική του και πάλι...

ΠΙΕΡ ΑΡΜΑΝ

Ο Ροζέ μου ζητάει κάτι περισσότερο από τη φιλία μας.

Ἄνθρωποι

ΠΟΥ ΘΑΦΤΗΚΑΝ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Ἡ τυμβωρύχος τῆς Ζακύνθου

ΗΤΑΝ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς Βενετσιάνικης κυριαρχίας στὰ νησιά τοῦ Ἰονίου. Σὲ κάποιο χωριουδάκι τῆς Ζακύνθου, ἡ Ἑλένη Ματαράγκα, μιά πεντάμορφη χωριατοπούλα, εἶχε ἐρωτευθῆ ἕνα παλληκάρι, τὸ συγχωριανό τῆς Ἀναστάση Βανδώρο. Ἀλλ' οἱ δικοί τῆς, ἄνθρωποι πρακτικοί, προτίμησαν νὰ τὴν παντρεύουν μ' ἕνα ἡλικιωμένο χτηματιά ἀπὸ τὴν ἴδια περιοχή. Ἡ Ἑλένη ἔκλαψε καὶ χτυπήθηκε. Στὸ τέλος ὁμως ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψει στὴ θέλησι τῶν γονέων τῆς καὶ νὰ ξεχώσῃ τοὺς ὄρκους ποὺ ἔδινε στὸν ἀγαπημένο τῆς.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Βανδῶρος κατάρθηκε νὰ μὴ κρυφά στὸ σπίτι τῆς καὶ νὰ κρυφτῇ στὸ δωμάτιό τῆς. Ὁ ἄντρας τῆς ἔλεγε κι' αὐτὸ τὸ ἤξερε ὁ Ἀναστάσης. Ἡ Ἑλένη, ὅταν παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά τῆς, τράμαξε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ καλέσῃ βοήθεια. Ὁ Βανδῶρος ὁμως ἔπεσε στὰ πόδια τῆς.

— Ἑλένη, τῆς εἶπε μὲ λυπημένη φωνή, δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σοὺ κάνω κακό. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω μακριὰ σου καὶ ἦρθα νὰ σὲ δῶ γιὰ τελευταία φορά. Αἰσθάνομαι πὼς θὰ πεθάνω. Κάθε στιγμή πού περνᾷ, νομίζω ὅτι φτάνω πιὸ κοντὰ στὸ θάνατο...

Ἡ νέα προσπάθησε τότε νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ φύγῃ προτοῦ γίνεῃ ἀντιληπτός ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ. Μιά βδομάδα ἀργότερα, τ' ὥραῖο παλληκάρι πέθανε μὲ τ' ὄνομά τῆς στὰ χεῖλιά του. Ὁ Ἰταλὸς περιηγητὴς Σκροφάν, ποὺ ἀφηγεῖται τὸ παράξενο αὐτὸ περιστατικὸ δὲν μᾶς λέει ἂν ἡ χωριατοπούλα, ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του, ἔκλαψε. Τὴν ἴδια ὁμως νύχτα τῆς κηδείας του, ἡ Ἑλένη Ματαράγκα εἶδε στὸν ὕπνο τῆς τὸ φάντασμα τοῦ πεθαμένου νὰ στέκεται ὀρθὸ μπροστά τῆς καὶ νὰ τῆς λέῃ μὲ βαθεῖα, ὑπόκοψη φωνή:

— Μ' ἔβαλαν ζωντανό, Ἑλένη! Ἔλα νὰ μὲ δῇς...

Ἐκείνη ἐμπήνε τρομαγμένη, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς καὶ ξανακοιμήθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν ἐπομένη πάλι, τὸ φάντασμα ξαναγύρισε. Τὴν κῦταξε πολλὴ ὥρα σιωπῆ, μ' ἕνα βλέμμα ποὺ ἔδειχνε εὐγλωττία τὸ παράπονό του. Ὑστερα τῆς ἐπανελάβε πάλι τὰ ἴδια λόγια ποὺ τῆς εἶχε πῆ τὴν πρώτη φορά: "Ὅτι τὸν ἔβαλαν δηλαδὴ ζωντανό. Καὶ τὸ μαρτύριο αὐτὸ κράτησε πολλὲς νύχτες, ὥσπου ἡ Ἑλένη ἄρχισε νὰ λυγίῃ ἀπὸ τὸν καῖμὸ τῆς καὶ νὰ χλωμιάζῃ. Ὁ ἄντρας τῆς τὴν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ πῇ τί ἔχει, μὰ ἐκείνη δὲν ἤθελε οὔτε τολμοῦσε νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀ-

Ἡ Ἑλένη Ματαράγκα ἔβγαλε μιά πνιγμένη κραυγὴ καὶ τινάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸν τάφο...

λήθεια. Προτίμησε νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸ τραγικὸ τῆς μυστικὸ σὲ κάποια μάγισσα τοῦ χωριοῦ.

— Ὁ Ἀναστάσης καὶ πεθαμένος σ' ἀγαπάει! τῆς εἶπε τότε ἐκείνη. Ἀλλὰ κι' ἐσύ τὸν ἀγαπάς, γι' αὐτὸ νομίζεις ὅτι σοὺ λέει πὼς τὸν ἔβαλαν ζωντανό! Ὡστόσο γιὰ νὰ γλυτώσῃς ἀπ' τὸ κινδυνὸ τοῦ, πῆγαινε στὴν ἐκκλησίαν νὰ κάνῃς δύο λειτουργίες γιὰ τὴν ψυχὴ του...

Ἡ Ἑλένη τὴν ἄκουσε. Καὶ τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ πῆγε στὸ μοναστήρι τῆς Σκοπιώτισσας κι' ἔκανε ὅπως τῆς εἶπε ἡ μάγισσα. Τίποτα ὁμως. Τὸ φάντασμα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ταράξῃ κάθε βράδυ στὸν ὕπνο τῆς. Ἡ Ἑλένη κατάντησε ἀγνώστη. Γιατί μαζὶ μὲ τὸν τρόμο ποὺ αἰσθάνονταν, τὴν κατέτρωγαν πιθανώτατα καὶ οἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως.

Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν τόλμησε νὰ πῇ σὲ κανένα τὸ μυστικὸ τῆς. Ἡ μόνη τῆς παρηγοριά ἦταν οἱ προσευχὲς καὶ οἱ ἐλεημοσύνης ποὺ ἔκανε στοὺς φτωχοῦς.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὁμως τὸ κακὸ χειροτέρευε. Οἱ συγχωριανοὶ τῆς ἄρχισαν νὰ πιστεύουν πὼς τρελλάθηκε. Τότε ἡ Ἑλένη Ματαράγκα, ξαναπῆγε στὴ μάγισσα καὶ τῆς διηγήθηκε ὅτι τὰ βάσανά τῆς ἐξακολουθοῦσαν, παρ' ὅλο ποὺ ἔκανε ὅσα τῆς παρήγγειλε.

Ἡ γρῆλ ἐκείνη, ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὴ. Πῆρε κατόπιν τὴ «Σολωμονική» τῆς κι' ἄρχισε νὰ τὴ συμβουλεύεται. Στὸ τέλος κούνησε ἱσχυρά τὸ κεφάλι τῆς κι' ἔβγαλε ἕνα σατανικὸ γέλιο ποὺ τὰ-

ραζε τὴν βαρεῖα καὶ ἀγρία σιωπὴ τῆς τρώγλης τῆς.

— Πρέπει νὰ πᾶς νὰ τοῦ καρφώσῃς τὴν καρδιά! τῆς εἶπε μὲ τὴ βραχνὴ φωνή τῆς. Μονάχα ἐστὶ θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ ἡσυχᾷς. Ἄν δὲν πᾶς, σὲ τρεῖς μέρες, θὰ πεθάνῃς καὶ σύ, κι' ἡ ψυχὴ σου δὲν θὰ βρῇ ἀνάπασι στὸν τάφο, ὅπως δὲν βρῆκε καὶ τοῦ Ἀναστάσης...

Ἡ Ἑλένη ἔφυγε πανικόβλητη ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μάγισσας. Πὼς μποροῦσε νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο πράγμα; Νὰ καρφώσῃ τὴν καρδιά τοῦ νεκροῦ. Κι' ὁμως ἔβλεπε πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνῃ. Δὲν μποροῦσε πιά οὔτε νὰ περπατήσῃ, οὔτε νὰ μιλήσῃ σχεδόν. Ἐλυωνε στὰ πόδια τῆς κι' ἦταν βέβαιη πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ πέθαινε. Μὰ ἡ Ἑλένη ἤθελε νὰ ζήσῃ! Ἐπρεπε νὰ ζήσῃ, γιατί αἰσθάνονταν στὰ σπλάχνα τῆς μιά καινούργια ζωή.

Ἦταν τριῶν μηνῶν μῆτέρα. Δὲν εἶχε λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί, ποὺ θὰ ἔφερνε στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ θ' ἀκολουθοῦσε τὴ συμβουλὴ τῆς μάγισσας κι' ἄς γινόταν ὅ,τι ἤθελε.

Μιά νύχτα ποὺ ἔλειπε ὁ ἄντρας τῆς σὲ ἄλλο χωριὸ γιὰ δουλειές, ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα σκώθηκε κρυφά, πήρε ἕνα σφυρί, δύο μεγάλα καρφιά καὶ μιά ἀξίνα καὶ ἀπαρτήρητῃ τράβηξε τρέχοντας γιὰ τὸ νεκροταφεῖο.

Πῆδησε τὸν χαμηλὸ τοῖχο του, ἔφτασε στὸ μνημεῖο τοῦ ἀγαπημένου τῆς κι' ἄρχισε νὰ σκάβῃ γρήγορα-γρήγορα μὲ τὴν ἀξίνα.

Ἡ νύχτα ἦταν ἀγρία καὶ σκοτεινὴ. Ὁ ἥρας δυνάμωνε ἀπὸ τὴ μεριά τῆς θάλασσας. Ἀλλ' ἡ Ἑλένη, σὰν ὑπνωτισμένη, ἐξακολουθοῦσε νὰ σκάβῃ ὅλο καὶ πιὸ βαθεῖα, ὥσπου ἡ ἀξίνα τῆς χτύπησε ὑπὸ κάτω στὸ φτωχὸ φέρετρό τοῦ Ἀναστάσης.

Τώρα πιά δὲν ἔμεινε παρὰ νὰ τραβήξῃ τὴ σανίδα ποὺ τὸν σκέπαζε καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ἀνιερὸ σκοπὸ τῆς. Μὲ χεῖρα ποὺ ἔτρεμαν, ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς. Ὑστερα γονάτισε καὶ ἀπότομα ἀναστήκωσεν τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου. Τὴ στιγμή ἐκείνη, τὸ φεγγάρι ξεπερῶσε πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Καὶ τότε ἡ Ἑλένη Ματαράγκα ἔβγαλε μιά πνιγμένη κραυγὴ καὶ τινάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸν τάφο: Τὸ κορμὶ τοῦ Ἀναστάση Βανδώρου βρισκόταν μπρούμυτα μέσα στὴν κάσση του!

Ἡ τραγικὴ νέα ἔμεινε ἀφωνὴ γιὰ μερικὰ λεπτά. Ὡστε ὁ ἀγαπημένος τῆς εἶχε θαφτῇ πραγματικὰ ζωντανός; Εἶχε πάθει νεκροφάνεια καὶ τὸν πέρασαν γιὰ πεθαμένο; Γιατί, πὼς ἄλλοιως μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ ἡ παράξενη ἐκείνη θέσι ποὺ βρισκόταν τὸ πτώμα τοῦ;

Φαίνεται πὼς ὁ δύστυχος θὰ συνῆλε κάποιον στιγμή καὶ θὰ προσπάθησε νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ φοβερὸ θάνατο τῆς ἀσφυξίας, στριφογυρίζοντας καὶ καλῶντας βοήθεια. Μὰ κανεὶς δὲν τὸν ἄκουσε...

Παρ' ὅλη τὴ δυσωδία, ἡ Ἑλένη ἔβγαλε τὸ νεκρὸ ἀπὸ τὸ φέρετρό καί, κλαίοντας σπαρτακτικά, τὸν ἐσφίγγε παράφορα στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ ὁὖς ἄρχισαν νὰ πέφτουν κομμάτια... Ἐκείνη ὥστόσο, σὰν νὰ τὸν εἶχε ὀλοζώντανε στὰ χεῖριά τῆς, τὸν φιλοῦσε.

— Ἀγαπημένε μου, τοῦ ἔλεγε σὰν τρελλή, ἀγαπημένε μου! Τώρα μονάχα καταλαβαίνω γιατί ἐρχόσουν στὸν ὕπνο μου. Ἦθελες νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς, ὅτι σ' ἔβαλαν ζωντανό. Μὰ ἐγὼ ἡ ἀμαρῶν, δὲν εἶμι πείστενα. Συγχώρεσέ με γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα, ἀγαπημένε μου!...

Κατὰ τὰ χαράματα, ἡ Ἑλένη Ματαράγκα ἀποφάσισε ἐπιτέλους νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι τῆς.

Πέταξε μακριὰ τὸ σφυρί καὶ τὰ καρφιά, φίλησε ἀλλή μιά φορά τὸν Ἀναστάση κι' ἀφ' οὗ τὸν ξανάβαλε στὴ θέσι του καὶ τὸν σκέπασε ὅπως ἦταν πρὶν, ἔφυγε τρέχοντας ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ νύχτα, δὲν πῆγε πιά νὰ

τὴν ἐνοχλήσῃ ὁ Ἀναστάσης. Κανεὶς βεβαίως δὲν τὴν εἶδε ὅταν ἔκανε τὴν τυμβωρύχια. Ἀλλὰ προδόθηκε μόνη τῆς. Δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ θανάσιμο μυστικὸ τῆς καὶ τὸ διηγήθηκε σὲ μιά φίλη τῆς. Ἐκείνη ἀπὸ συμπνοία — ὄχι τόσο γιὰ τὴν Ἑλένη, ὅσο γιὰ τὸν Ἀναστάση, ποὺ θάφτηκε ζωντανός — ἀποκάλυψε τὸ δραματικὸ περιστατικὸ στὴν οἰκονομεία τοῦ.

Ἐξαλλοὶ τότε οἱ γονεῖς τοῦ δυστυχισμένου νεοῦ, πῆγαν στὸν τάφο του καὶ τὸν ἔθαψαν γιὰ δεύτερη φορά, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἀλήθεια. Κι' ἐπειδὴ δὲν τὸ κατάρθωσαν, κατήγγειλαν τὴν Ἑλένη Ματαράγκα, ὅτι ἐπεχείρησε νὰ κάνῃ «ἐγκληματικὴ» πράξι κατὰ τοῦ νεκροῦ, ἀφ' οὗ πῆγε νὰ τοῦ καρφώσῃ τὴν καρδιά τοῦ.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπῆρχε ἕνας νόμος τῆς Βενετίας, κατὰ τὸν ὁποῖον ὅποιος ἔκανε τυμβωρύχια, ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατο. Ὁ Προδλεπτής ὁμως τῆς Ζακύνθου Μπέμπο, ἄνθρωπος ἐξυπνος καὶ πολιτισμένος, ὅταν ἔμαθε τὸ περιστατικὸ, ἀποφάσισε νὰ πάρῃ τὸ μέρος τῆς τραγικῆς γυναίκας.

— Πιστεύω, εἶπε στὸ δικαστήριο, ὅτι πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ βλέπουν τὰ μάτια μας, κρύβεται πάντα κάτι ἄλλο. Ἡ ζωὴ δὲν τελειώνει μὲ τὸ θάνατο. Ὁ Ἀναστάσης Βανδῶρος θάφτηκε ζωντανός. Ἀλλ' ἐνῶ εἶχε πιά πεθάνει, ἡ ψυχὴ τοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπισκέπτεται τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε ἀληθινά. Ἄν τώρα αὐτὴ θέλῃς νὰ τοῦ καρφώσῃ τὴν καρδιά, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ θυμὸ τῶν προλήψεων καὶ τῆς ἀμαθείας.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Μπέμπο ἔπεισαν τὸ δικαστήριο, ποὺ ἀνέλαβε μὲ τὴ σειρά τοῦ νὰ ἐξηγήσῃ στοὺς γονεῖς τοῦ νεκροῦ πὼς ἔπρεπε νὰ μὴν ἐπιμεινουν στὴν καταγγελία τους.

Ἔτσι ἡ Ἑλένη Ματαράγκα, ἡ τυμβωρύχος, σώθηκε ἀπὸ βεβαία θανατικὴ ποινή.

Λίγες μέρες ὁμως ἀργότερα, μὴ μπορώντας πιά νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἀδάσταχο ἐρωτικὸ τῆς πόνο, αὐτοκτόνησε, παίρνοντας δηλητήριο. Κι' ὁ θάνατός τῆς ἐπισφράγισε τὴ φοβερὴ ἐκείνη τραγωδία ποὺ σιελκλόνισε τὴ Ζακύνθο τοῦ 1794...

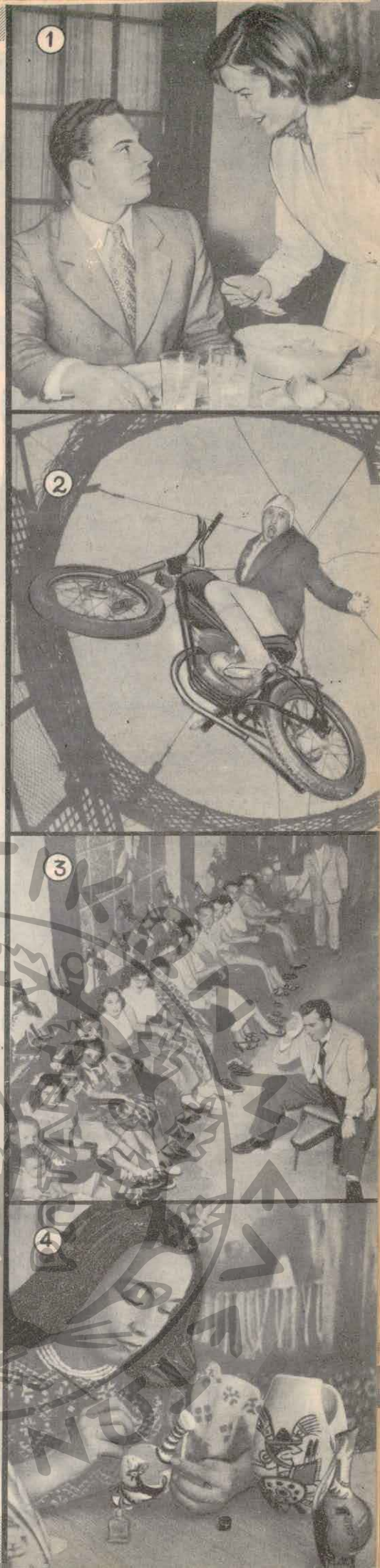
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

1 Στὸ Σάν Πάολο τῆς Βραζιλίας, ἡ στὰρ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου Λία Ἀμάντα πρόκειται σὲ λίγο νὰ παντρευθῇ τὸν πολυκετανομω-ριόχο ἰταλο-βραζιλιανὸ Ἀρνάλντο Κοράδο. Οἱ δύο νέοι γνωρίστηκαν κατὰ τὸ πρόσφατο Διεθνὲς Κινηματογραφικὸ Φεστιβάλ τοῦ Σάν Πάολο καὶ ἡ Λία ἔμεινε ἀπὸ τότε στὴν πόλιν αὐτή. Ὁ Ἀρνάλντο, ποὺ εἶναι 24 χρονῶν, εἶναι γυνὴς ἰταλὸς μετανάστου ποὺ κατάρθηκε νὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους παραγωγούς καφέ. Σκοτώθηκε ὁμως πρὸ μηνῶν σὲ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα καὶ τώρα ὁ γυιὸς τοῦ βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῇ τῆς τεραστίας ἐπιχειρήσεως.

2 Ὁ Γερμανὸς μοτοσυκλετιστὴς καὶ ἀνοσο-βάτης Ρίτσαρντ Μόλλα, ἐπιδεικνύει κάθε βράδυ σ' ἕνα τοῖσκο τοῦ Μονάχου ἕντ πηδῆμα ποὺ τσακίζει καὶ τὰ πιὸ χαλῶδινά νεύρα. Ὁ Μόλλα κάνει μὲ τὴ μοτοσυκλέτα του καὶ μὲ μεγάλη ταχύτητα, κύκλους μέσα σ' ἕνα ἀτσάλινο δικτυωτὸ «κλουβί» ποὺ βραχύνεται σὲ ὅσο 25 μέτρων πάνω ἀπ' τὴν πίστα. Σὲ μιά στιγμή ἡ βῆσις τοῦ «κλουβίου» ἀνοίγει καὶ ὁ μοτοσυκλετιστὴς πέφτει στὸ κενό. Κραυγὲς φρίκης γεμίζουν τότε τὸ ταϊρκό, ὅλοι ὁμως ἡσυχάζουν σὲ λίγο, γιατί ὁ Μόλλα πέφτει μέσα σ' ἕνα δίχτυ ποὺ ἀνοίγει αὐτομάτως τὴν τελευταία στιγμή καὶ τὸν σώζει.

3 Στὸ Λος Ἀντζελες τῆς Ἀμερικής, τὸ σω-ματεῖο ὑποδηματοποιῶν τῆς πόλεως ἀποφάσισε νὰ χαρίσῃ ἀπὸ ἕνα ζευγάρι ὑποδημάτων σὲ κάθε μέλος τῆς πολυμελεστερᾶς οἰκονομείας τῆς πόλεως. Ὁ κληρὸς ἔπεσε στὸν ὑποδηματοποιὸ Τζῶρτζ Κήτινγκ, ποὺ ὑποχρεώθηκε νὰ παπουτσώσῃ καὶ τὰ 19 μέλη τῆς οἰκονομείας Λουὶ Μπρέω. Τὸ ζεῖγος αὐτὸ παντρεύτηκε πρὶν ἀπὸ 25 χρόνια καὶ ἀπέκτησε στὸ διάστημα αὐτὸ 17 παιδιά. Τὸ ἐνὰ δὲν βρισκόταν στὴν πόλιν τὴν ἡμέρα τῆς διανομῆς τῶν ὑποδημάτων, ἔλασε ὁμως τὸ ζευγάρι τοῦ τὴν ἄλλη μέρα ταχυδρομικῶς.

4 Ἡ Νάν Κοὺς εἶναι κόρη ἑνὸς Γερμανοῦ μετανάστου καὶ μίας ὠραίας Ἰθαγενεῖς τῆς Γουατεμάλας. Ἀπὸ τὴ μητέρα τῆς ἔμαθε τὴν τέχνη τῆς ζωγραφικῆς τῶν Μάγια καὶ τώρα ποὺ βρίσκεται στὸ Ἀμβούργο, ἐργάζεται σ' ἕνα ἐργασταεῖο εἰδῶν πορσελάνης καὶ ἀκριβοπληρώνεται. Ζωγραφίζει ἐπ' αὐτὰ βάζα τὰ ἴδια χαρούμενα μοτίβα, ποὺ ζωγράφιζαν ἄλλοτε κι' οἱ πρόγονοί τῆς.

Η Κάρμεν ήταν το πιο όμορφο κορίτσι στο Σάγκρες, που είναι πέρα από το ακρωτήριο του Βενάντο. Μά κι' ο Χουανίτο ήταν άρσενό παλληκάρι. Η Κάρμεν κι' ο Χουανίτο αγαπιόντουσαν και τίποτα δεν τους εμπόδιζε να παντρευτούν. Οι μέρες λοιπόν πληθύναν για το γάμο τους. Μια μέρα ο Χουανίτο είπε στην άρρα-βωναστική του:

— Αγαπημένη μου, θα κάνω ένα ταξίδι ακόμη με τη «Σάντα Μπαρμπάρα». Δεν μου χρειάζονται παρά ογδόντα πιάστρα για να συμπληρώσω τα τριακόσια, που θέλουμε για τους γάμους μας.

Η Κάρμεν δεν του απάντησε. 'Ακούμπησε το κεφάλι της στο στήθος του και δάκρυα χαράς έλαμψαν από μαύρα μάτια της.

Η ευκαιρία για το ταξίδι αυτό δεν άργησε να φανεί.

Μια 'Αμερικανίδα με το φίλο της, που παρακολούθησαν τις κοκορομαχίες στο στάδιο του Σάγκρες, θέλησε να φύγει αμέσως. 'Ετσι πλησιάζοντας το Χουανίτο στο λιμάνι ο ξένος τον ρώτησε:

— Πόσα θέλεις να μάς πας με το «Σάντα Μπαρμπάρα» στο Κροσές;

— Έκατο πιάστρα, σενιόρ μιο, αποκρίθηκε εκείνος. Είναι δυο μέρες ταξίδι...

Η συμφωνία έκλεισε στα όγδοντα.

Μά η Κάρμεν είχε δη την παραμονή την 'Αμερικανίδα και λίγο πριν φύγει ο Χουανίτο ήθελε να του πη: «Μείνε αγαπημένη μου... Μην κάνεις το ταξίδι μ' αυτήν την ξένη...»

Μά δεν είπε τίποτα και γύρισε σπίτι της δακρυομένη.

Η 'Αμερικανίδα βιαζόταν. Ο Χουανίτο, έτρεξε και φώναξε τους ναύτες του, τον Πέδρο και τον Κάρλο και ξεκίνησαν...

Πέντε μέρες πέρασαν χωρίς να φανεί το «Σάντα Μπαρμπάρα». Η Κάρμεν απ' το πρωί ως το βράδυ στεκόταν σ' ένα βήμα, έχοντας κορφομένια τα μάτια της πέρα στη θάλασσα. Τέλος την έχτι μέρα διέκρινε το καράβι! Το γνώρισε αμέσως κι' έτρεξε στην ακατολήκη. Είσε πάνω στο καράβι δυο άνδρες μόνο, τον Πέδρο και τον Κάρλο. Ο Χουανίτο έλειπε!

Οι δυο ναύτες τότε της είπαν κάτι, που την αναστάτωσε: Ο Χουανίτο είχε φύγει για το Σάν Φραν-ίσκο, ακολουθώντας την 'Αμερικανίδα!... Της είπαν ακόμα ότι το «Σάντα Μπαρμπάρα» το είχε πουλήσει στον Κάρλο...

Η δύστυχη Κάρμεν ακούγοντας αλ' αυτά θα έπεφτε καταγής, αν δεν την συγκρατούσε ο Πέδρο. Μά υπερήφανη όπως ήταν, βρήκε το θάρρος να υποφέρει το τρομερό αυτό χτύπημα...

Ο Χουανίτο είναι προδοτής! μουρμούρισε. 'Αν είχα πατέρα ή αδερφό, θα πλήθωνε αυτό που έκανα με το αίμα του. Μάρτυρας μου ο Θεός πόσο τον αγαπούσα!

— Σενιόριτα, είπε τότε ο Πέδρο, είμαι εχθροσφιγμένος που κατάλαβες, εστω κι' άργα, ποιός ήταν ο Χουανίτο. Μά μην ξεχνάς ότι υπάρχει κάποιος άλλος, που θα λογάριζε τον εαυτό του εχθροσφιγμένο, αν θα δεχόσουν να τον παντρευτεί!

Η Κάρμεν δεν μίλησε. Την απάντησή της την έδωσε την άλλη μέρα, έπειτα από μια νύχτα γεμάτη αγωνία και σπαραγμό.

— Πείτε στον Πέδρο, είπε στις φίλες της, πως είμαι έτοιμη να γίνω γυναίκα του!

Ο Πέδρο γιόρτασε μεγαλόπρεπα τους γάμους του με την Κάρμεν. Στο Σάγκρες απόρριξαν πέντε ένας φωτός βαρκάρας είχε βρή ξαφνικά τόσα λεφτά. 'Αυτό-σο δλοι έτρεξαν να πιούν στην υγεία των νεονύμφων. 'Όταν όμως τελείωσαν οι γιορτές, η Κάρμεν κλείστηκε σπίτι της κι' έχυσε πικρά δάκρυα.

Το βράδυ της τρίτης ημέρας η όμορφη γυναίκα κατέβηκε στην ακρωγιαλιά να κάνει έναν περίπατο. 'Από το πρωί είχε να δη τον Πέδρο. Περνώντας λοιπόν από ένα στενό δρόμο του λιμανιού, άκουσε ξαφνικά κάτι, σαν κραυγή, σαν παρόνομο. 'Ετρεξε προς τα εκεί και τότε είδε κατά γής έναν άνδρα έτοιμοθάνατο, με μια πληγή στην καρδιά.

'Ακούμπησε το κεφάλι της στο στήθος του και δάκρυα χαράς έλαμψαν από μάτια της...

— Ο Κάρλο! φώναξε με φρίκη. 'Ηταν πραγματικά ο σύντροφός του Πέδρο. 'Εσκυψε από πάνω του κι' εκείνος τότε άνοιξε μια στιγμή τα μάτια του και τη γνώρισε.

— Ντόνα Κάρμεν... ψιθύρισε. 'Εγώ πιά πιά... Ο Πέδρο με ξεπαστρεψε... 'Ακουσε... 'Ελα κοντά μου...

Η Κάρμεν έσκυψε περισσότερο κι' ο έτοιμοθάνατος της είπε κάτι σ' αυτή. 'Επειτα συνέχισε:

— Ντόνα Κάρμεν, σου είπα δη την αλήθεια. Και τώρα που τα έμαθες όλα τρέχα να φωνάξεις τον παπα... Θέλω να εξομολογηθώ πριν πεθάνω...

Την άλλη μέρα μια βάρκα τράβηξε για το Βενάντο. Είχε μέσα το δικαστή του Σάγκρες, τρεις άνδρες, τον Πέδρο δεμένο και την Κάρμεν.

Εκεί οι τρεις άνδρες έσκαψαν κάτω από ένα μικρό βήμα. Μια βαρεία μυρωδιά άπλώθηκε τότε κι' έπειτα τρία πτώματα προέβηκαν. Τα δυο ήταν της 'Αμερικανίδας και του φίλου της. Το τρίτο ήταν του Χουανίτο...

— Τ' αναγνωρίζεις; ρώτησε ο δικαστής τον Πέδρο.

— Ναί, σενιόρ, αποκρίθηκε εκείνος, χωρίς δισταγμό.

— Πέδρο Παλμάνο, κατηγορείσαι ακόμη ότι σκότωσες και το συνένοχό σου τον Κάρλο Μπαρμπάρα; είπε ο δικαστής.

— Πούδς το είπε αυτό; φώναξε εκείνος.

— Εγώ το είπα! απάντησε η Κάρμεν με θάρρος.

Ο Πέδρο δεν το περίμενε αυτό. 'Εσκυψε το κεφάλι κι' ακολούθησε το δικαστή στη βάρκα.

Σε λίγες μέρες καταδικάστηκε σε θάνατο.

Η Κάρμεν την τελευταία μέρα του πήγε στη φυλακή.

— Ξέρω ότι θα με κρεμάσουν, της είπε ο Πέδρο. Μά αυτό δεν θα σου φέρη πίσω το Χουανίτο σου!

— Θα είμαι όμως χήρα, είπε η Κάρμεν και θα μπορώ να παντρευτώ έναν άλλον...

Και πετώντας το σάβι της, κάθισε δίπλα του σ' ένα σκαμνί. Με την κίνησή όμως αυτή ξέφυγε απ' τη μέση της μια ναβάνια που έπεσε μπροστά στον Πέδρο, χωρίς η Κάρμεν να φανεί ότι το πρόσεξε. Ο φυλακισμένος άρπαξε το μαχαίρι και το έκρυψε πίσω στη πλάτη του.

Ποτέ άλλοτε η Κάρμεν δεν ήταν τόσο όμορφη, όσο εκείνη την ημέρα.

— Καράμπι! μουρμούρισε ο Πέδρο. Τι όμορφη που είσαι!

Η Κάρμεν έκανε δ.τι μπορούσε, κουδεντιάζοντας μαζί του, για να φέρη ως τα τελευταία του δρια τον έρωτά και τη ζήλεια του. 'Εκείνος προσπάθησε να ξεκολλήσει το βλέμμα του από τη Κάρμεν. 'Η γοητεία της όμως τον τραβούσε.

Η Κάρμεν συνέχισε τη συζήτηση μαζί του. Τοίλεγε για το γάμο που θα έκανε, όταν εκείνος θα βρισκόταν πια στην κρή μάλα.

— Σ' όποι φώναξε αυτήν μια στιγμή. Σ' όποι, μη βάζεις το Διάβολο σε πειρασμό!

Η Κάρμεν όμως εξακολουθούσε:

— 'Α! έχω διαλέξει κιόλας τον άνθρωπο! Είναι τόσο όμορφος, όσο ήταν κι' ο Χουανίτο. Και μ' αγαπάει.

Μά θέλεις να σε σκοτώσω λοιπόν; μουρμούρισε ο φυλακισμένος.

— Αν ο Χουανίτο ήταν στη θέσι σου; είπε η Κάρμεν, θα προτιμούσε να με σκοτώσει, παρά να με αφήσει σε άλλον. 'Ηταν ανδρικός με καρδιά εκείνος. 'Ενδ' εσύ... Γι' αυτό κι' εγώ δεν μπόρεσα να σ' αγαπήσω ποτέ...

Ο Πέδρο δεν την άφησε να συνεχίσει. Τρελλός από ζήλεια, άρπαξε τη ναβάνια κι' άρριψε απάνω της. Μια, δυο, τρεις μαχαίριές... 'Η όμορφη Κάρμεν σωριασμένη κάτω, χωρίς να βγάλει φωνή.

Εκείνος στεκόταν τώρα από πάνω της και την κοτταζε άφηρημένα. 'Η Κάρμεν άνοιξε σε λίγο τα μάτια.

— Ο Θεός είναι καλός! είπε. Θα πάω ν' ανταμώσω το Χουανίτο μου. 'Αν αυτοκτονούσα, θα έχανα την ψυχή μου. Τώρα ο Θεός θα με δεχτεί κοντά του. Πειθαίνο από το χέρι σου, που με χτύπησε με την ίδια ναβάνια, που σκότωσε και το Χουανίτο μου! Τη γνωρίζεις; Είναι η ίδια!...

Την άλλη μέρα κρέμασαν τον Πέδρο. Στο Σάγκρες, κοντά στο ακρωτήριο του Βενάντο και σήμερα ακόμη όσοι περάσουν από εκεί, θ' ακούσουν από τους ντόπιους την τραγική ιστορία της άρρας Κάρμεν και του καταραμένου της «Σάντα Μπαρμπάρα» του όμορφου Χουανίτο...

Α. ΓΚΟΝΖΑΛΕΣ

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ ΤΟΝ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟ

Με το τέντωμα της σπονδυλικής στήλης

Ο άρρωστος εκείνος διηγήθηκε στο γιατρό ότι βασανιζόταν από ισχυρούς πονοκεφάλους, που διαρκούσαν επί ημέρες και του είχαν τσακίσει τα νεύρα. 'Η ζωή του είχε καταντήσει πια άφορητη. Είχε δοκιμάσει του κάκου κάθε είδους φάρμακα. Είχε εξετασθεί από οφθαλμιάτρους, ωτορινολαρυγγολόγους κι' άλλους ειδικούς, κανείς τους όμως δεν είχε μπόρεσει ν' ανακαλύψει την αιτία του κακού. Είχε φτάσει πια στο σημείο να σκέπτεται την αυτοκτονία, σαν μοναδική λύτρωση.

Ο γιατρός — ο δόκτωρ Μούρραη Μπράαφ, ορθοπεδικός χειρουργός του «Νοσοκομείου Λίβανος» της Ν. 'Υόρκης — 'ην άκουσε με συμπάθεια και κατανόηση. 'Επειτα του έδωσε μια ακτινογραφία του τραχήλου. 'Ηταν αυτό που είχε μαντέψει ες άρχης: 'Ενας από τους δίσκους χόνδρου, που βρίσκονται ανάμεσα στους σπονδύλους, παρουσίαζε μια ελαφρά μετατόπιση, αποτέλεσμα παλαιού τραυματισμού του. Πέζε λοιπόν συνεχώς τα διπλάνα νεύρα, και το συνίστημα του πόνου άνατανάκλουσε στο κεφάλι.

Για να θεραπευθεί ο άρρωστος, έπρεπε πρώτα να τεντωθεί καταλλήλως ο λαιμός του, για να λιγοστήσει η πίεση και να μπόρεση ο μετατοπισμένος δίσκος να ξαναγυρίσει στη θέσι του. 'Υστερα θ' ακολουθούσε μια συστηματική τόνωση των μυϊκών συνδέσμων, που έπρεπε να τον συγκρατούν στη θέσι αυτή. Τέλος, για την καταπαύση του έρεθισμού των νευρών, ο άρρωστος θαπαιρνε χλωριούχον θειαιμίνη (βιταμίνη Β1).

Ο δόκτωρ Μπράαφ άρχισε αμέσως αυτή τη θεραπεία. Ξάπλωσε τον άρρωστο σ' ένα κρεβάτι και του πέρασε ένα λουρί γύρω απ' το κεφάλι του και κάτω απ' το σαγόνι του. 'Ενα σύστημα σχοινιών και τροχαλίων συνέδεσε το λουρί αυτό με δυο βάρη, 8 κιλών ένα δλω. Με τον τρόπο αυτόν, τεντώθηκε ο λαιμός του άρρωστου. Ο γιατρός τον άφησε σ' αυτή τη θέσι επί 20 λεπτά. 'Όταν κατόπιν του έδωσε το λουρί, ο άρρωστος νόμισε πως έδλεπε όνειρο! Το μαρτύριο του πονοκεφάλου του είχε λείψει τελείως, για πρώτη φορά έπειτα από ένα δώδεκωρο χρόνο!

'Οστόσο, η θεραπεία του συνεχίστηκε επί αρκετούς μήνες και συμπληρώθηκε με καθημερινές γυμναστικές ασκήσεις του λαιμού. 'Από τότε λοιπόν, ο πονοκέφαλος δεν τον ξαναεπλήρησε ποτέ, ούτε μία φορά.

Αυτή είναι η καινούργια μέθοδος, που έχουν εφαρμόσει ήδη ο δόκτωρ Μπράαφ κι' ο συνεργάτης του δόκτωρ Σάμουελ Ρόσνερ σε 500, πάσχοντες. Τελευταίως, ανακοίνωσαν τα αποτελέσματα, σε μια πραγματεία τους που δημοσιεύθηκε στην 'Εφημερίδα της 'Ιατρικής της Ν. 'Υόρκης: Τά 90% των ασθενών αυτών είχαν παλαιές βλάβες του τραχήλου, πολλές φορές δίχως να το ξέρουν καθόλου. Τά 60% λοιπόν απ' αυτούς λυτρώθηκαν τελείως από τους πονοκεφάλους, άλλα 30% είδαν ούσιωδη βελτίωση, και μόνο σ' ένα ποσοστό 10% δεν ώφέλησε η θεραπεία. Πρέπει δέ να σημειωθεί ότι όλοι αυτοί υπέφεραν από πονοκεφάλους επί 15 χρόνια κατά μέσον όρον!

'Αν λοιπόν έχη κάποιος χρόνιους πονοκεφάλους — λέει ο δόκτωρ Μπράαφ — και η γενική ιατρική εξέτασή του δεν παρέχει ικανοποιητική εξήγηση, πρέπει να εξετάζεται ειδικά ο τραχήλος του, με τις άκτίνες

Χ. Είναι πιθανότατο ότι βρίσκεται κρυμμένη εκεί η αιτία του κακού, κι' ότι μπορεί να τη θεραπεύσει η μέθοδος Μπράαφ — ή, σε περίπτωση άποτυχίας της, μια χειρουργική επέμβαση.

Ο δόκτωρ Μπράαφ άρχισε τις έρευνές του προς αυτή την κατεύθυνση από την έποχή του πολέμου. Χρησιμοποιούσε στην άρχή τη μέθοδο του τεντώματος της σπονδυλικής στήλης, για να θεραπεύσει ισχυαλγίες, πόνους των ώμων, των χεριών, της πλάτης, κλπ., που ώφειλόντο σε μετατοπίσεις των δίσκων ανάμεσα στους σπονδύλους. Παρατήρησε λοιπόν τυχαίως ότι περνούσαν συγχρόνως και οι επίμονοι πονοκέφαλοι που βασάνιζαν ώρισμένους από τους άρρώστους του.

Στην άρχή, το απέδωσε σε σύμπτωση. 'Υστερα όμως, μια χαρακτηριστική περίπτωση τον έκανε ν' αλλάξει γνώμη και να έπιδοθή στο έξης στη θεραπεία των πονοκεφάλων.

Τό 1947, τον επισκέφθηκε μια νέα 18 ετών, που είχε καθημερινούς και δυνατούς πονοκεφάλους από 3 μήνες. 'Η κατάστασή της αυτή είχε άρχισει από την ημέρα που έπεσε σ' ένα πεζοδρόμιο και χτύπησε χάμω δυνατά το κεφάλι της. Κανείς γιατρός δεν είχε μπόρεσει να βρη την αιτία του πονοκεφάλου της.

Ο δόκτωρ Μπράαφ τον απέδωσε στην άρχή σε ψυχικούς παράγοντες κι' ήταν έτοιμος να της συστήση ν' άποταθή σ' ένα ψυχίατρο, όταν πρόσεξε πως, καθώς του μιλούσε η νέα, είχε το κεφάλι της λίγο γυρτό προς το ένα μέρος. Τη ρώτησε κι' έμαθε πως την ένοχλούσε λίγο ο σέρκος της.

Την εξέτασε στο μέρος εκείνο, της έδωσε ακτινογραφία και την υπέβαλε ύστερα στη θεραπεία του τεντώματος της σπονδυλικής στήλης, που έφήρμοσε στους άλλους άρρώστους του. Με μια μόνο εφαρμογή, έλειψαν όριστικά οι πονοκέφαλοι της νέας. Τό άπρασδόητο αυτό αποτέλεσμα έκα-

με το δόκτωρ Μπράαφ να σκεφθή πως δεν ήταν ίσως άπλή σύμπτωση ή ευεργετική έπίδρασι της μεόδου του στις περιπτώσεις χρόνιου πονοκεφάλου. 'Αποφάσισε λοιπόν να δοκιμάση αυτή τη θεωρία στον εαυτό του.

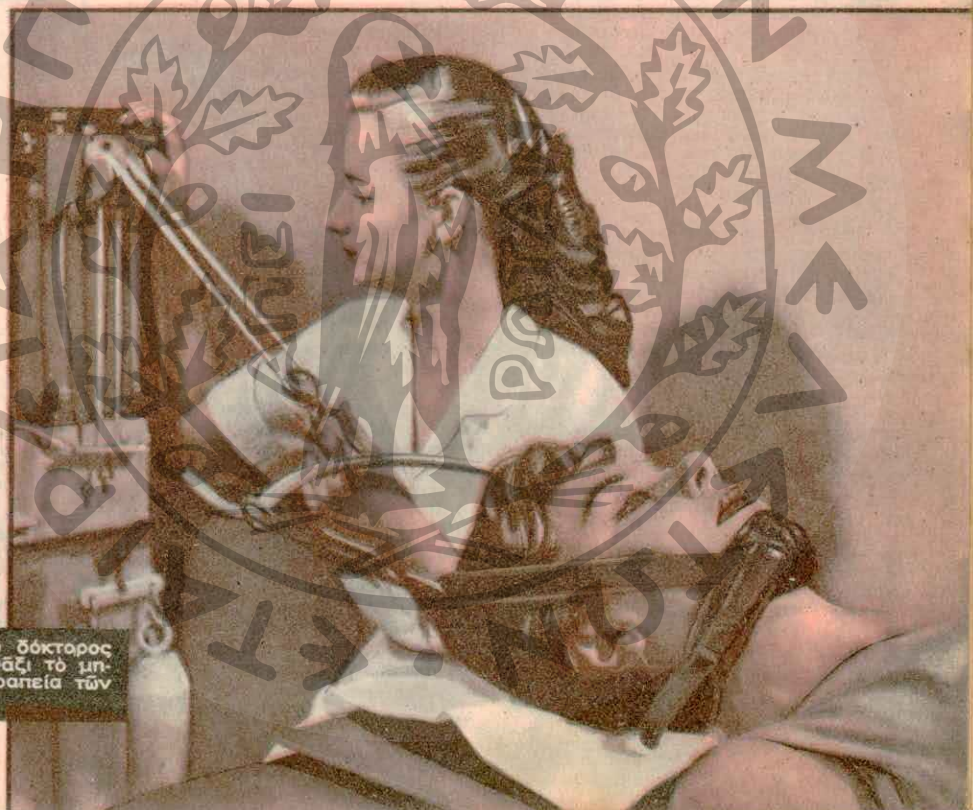
Πραγματικά, από πολύ νέος, υπέφερε από περιοδικούς πονοκεφάλους, ποτέ όμως από πόνους στον τραχήλο. 'Εξετάζοντας ώστόσο τώρα τον τραχήλό του, βρήκε ότι πονούσε σ' ένα σημείο με την πίεση των δακτύλων. Μία ακτινογραφία απέδειξε πως ένας δίσκος είχε ξεφύγει απ' τη θέσι του κι' έρέθιζε τα νεύρα.

Ο δόκτωρ Μπράαφ έπιστράτευσε τις άναμνήσεις του και θυμήθηκε διάφορα παλαιά μικροατυχήματα, που μπορούσε να είχαν προκαλέσει αυτή τη μετατόπιση του δίσκου.

'Εφήρμοσε ύστερα στον εαυτό του επί 4 μήνες τη μέθοδο του τεντώματος του τραχήλου, κι' από τότε δεν ξαναπάθε πια πονοκεφάλους. Κατόπιν δοκίμασε τη θεωρία του σ' άλλους πάσχοντες, που του τούς έστέλναν οι συνάδελφοί του, και τά άποτελέσματα ήταν λαμπρά, όπως αναφέραμε και πιο πάνω.

Η νέα αυτή θεραπεία είναι άπλή και άνώδυνη. 'Αποβλέπει κυρίως στην τόνωση των μυϊκών συνδέσμων της σπονδυλικής στήλης, ώστε να συγκρατούνται οι δίσκοι στην κανονική τους θέσι και να μην έρεθίζουν πια τα νεύρα. 'Αναλόγως της περιπτώσεως, χρησιμοποιούνται στη συσκευή βάρη από 2 μέχρι 15 κιλών. 'Η θεραπεία διαρκεί 3 μήνες κατά μέσον όρον. Συγχρόνως, χορηγείται δυο ή τρεις φορές τη βδομάδα βιταμίνη Β1.

Όσο για τις αιτίες που προκαλούν τις μετατοπίσεις των δίσκων, ο δόκτωρ Μπράαφ τις άποδίδει ως επί το πλείστον σε μικροατυχήματα της παιδικής ηλικίας (π. χ. ένα πείσιμο από την κούνια ή από το ποδήλατο) που έχουν ξεχασθεί γιατί συνέβησαν πολύ πριν άρχίσουν οι πονοκέφαλοι.

Μια ειδικευμένη βοηθός του εργαστηρίου του δόκτωρ Μπράαφ, στη Νέα 'Υόρκη, επιδεικνύει στην πράξη το μηχανήμα που τεντώνει τον τραχήλο για τη θεραπεία των χρόνιων πονοκεφάλων.

Η σύζυγος βρέθηκε σκοτωμένη στο πάτωμα της κρεβατοκάμαρας...

Οι «οικογενειακοί» φόννοι

ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Μία εκπληκτική στατιστική φρίκης

ΜΙΑ μητέρα δηλητηριάζει την κόρη της, γιατί είναι έγκυος και περιμένει εξώγαμο παιδί. Ένας νεαρός δεκαπέντε χρόνων πυροβολεί και σκοτώνει τη μητέρα του, γιατί του κάνει παρατηρήσεις για τον κακό δρόμο, που πήρε. Ένας μικρούπάλυλλος σφάζει τη γυναίκα του, γιατί δεν του άρεσε το φαγητό.

Από τέτοιες τρομερές ειδήσεις είναι γεμάτος καθημερινώς ο παγκόσμιος τύπος, οι δε στατιστικές της εγκληματολογίας αποδεικνύουν πως οι περισσότεροι φόννοι γίνονται μέσα στους κόλπους της οικογένειας.

Περισσότερο όμως από κάθε άλλη χώρα οι παρατηρήσεις αυτές ισχύουν για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο αριθμός των φόννων που γίνονται εκεί, κάθε χρόνο, υπερβαίνει τους 12.000 και απ' αυτούς οι περισσότεροι γίνονται μέσα σε οικογένειες. Ο αριθμός αυτός είναι τριπλάσιος απ' τον αριθμό των φόννων που γίνονται κάθε χρόνο στην Ιταλία, που είναι η χώρα της Ευρώπης, που μεταπολεμικά έχει το μεγαλύτερο ποσοστό φόννων.

Η ευτυχέστερη ευρωπαϊκή χώρα από της απόψεως αυτής είναι η Ολλανδία, όπου σ' ένα εκατομμύριο Ολλανδούς μόνο τρεις σκοτώνονται κάθε χρόνο.

Στη στατιστική αυτή της φρίκης ακολουθούν κατά σειρά, μετά την Ιταλία ή Ισπανία, η Γαλλία και έπειτα η Αγγλία. Για όλες όμως τις χώρες ισχύει εξ ίσου ο κανόνας, ότι το έγκλημα ένεδρεύει μέσα στους τέσσαρις τοίχους της οικογενειακής εστίας.

Οι φόννοι αυτοί είναι κάθε χρόνο τριπλάσιοι από τους φόννους που γίνονται για ληστεία ή για άλλους εγκληματικούς σκοπούς και έχουν ως άφορη ως επί το πλείστον τη ζήλεια ή τη συνζυγική απιστία.

Γίνονται ως επί το πλείστον σε κατάσταση εβρασμού ψυχικής ορμής και απρομελέτητα, υπάρχουν όμως και μερικές γνωστές περιπτώσεις, που ο φίλος ή ο σύζυγος έσκότωσε, αφού προετοίμασε από καιρό το έγκλημά του.

Πρό ημερών ο γαλλικός τύπος ανέφερε την ιστορία ενός έμπόρου, που η σύζυγός του βρέθηκε σκοτωμένη στο πάτωμα της κρεβατοκάμαρας. Πλάι της βρισκόταν ένα πιστόλι, που είχε στη λαβή του τα δακτυλικά της αποτυπώματα. Απ' το πιστόλι έλειπαν μόνο δύο σφαίρες. Απάνω στην τουκαλέτα της βρισκόταν ένα γραμμάτι, που μ' αυτό η σύ-

ζυγος ανάγγελλε στο σύζυγό της την απόφασή της να τερματίσει τη ζωή της.

Η αστυνομία στην αρχή δεν υποπτεύθηκε τίποτα και θεωρήσε αυτή την περίπτωση σαν μία τυπική περίπτωση αυτοκτονίας. Την επομένη όμως η μητέρα της σκοτωμένης, με την κατάθεσή της, έριξε νέο φως στην υπόθεση.

Η μητέρα της, η οποία έζουσε σ' ένα προαστείο του Παρισιού, κατέθεσε πως η κόρη της την είχε επισκεφθεί πρό δυο ημερών, απελπισμένη, έπειτα από ένα καυγά, που είχε με τον άνδρα της, επειδή εκείνος την άπατούσε. Της είπε λοιπόν πως για το λόγο αυτό είχε αποφασίσει να τερματίσει τη ζωή της. Είχε αφήσει ένα σχετικό γραμμάτι στον άνδρα της. Η μητέρα της όμως έπειτα από πολλά κατάφερε να την αποτρέψει και να την πείσει να ξαναγυρίσει στο σπίτι της.

Τώρα όμως ήταν απόλυτα βέβαιη πως ο γαμπρός της είχε σκοτώσει την κόρη της, με τα ίδια του τα χέρια και πως το γραμμάτι που του είχε γράψει η κόρη της πρό τριημέρου, το άφισε εκείνος επίτηδες στην τουκαλέτα, για να εξαπατήσει την αστυνομία.

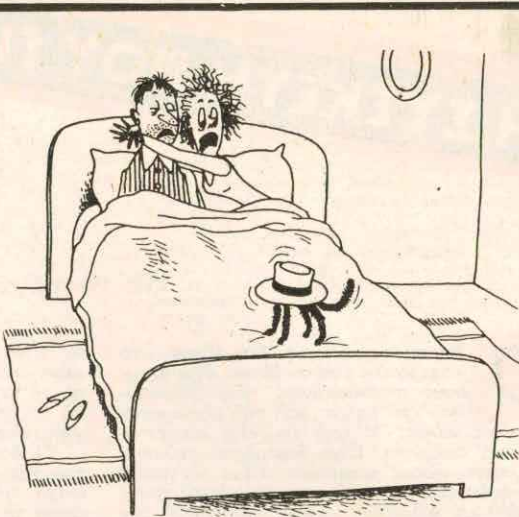
Ύστερ' από την καταγγελία αυτή η αστυνομία άρχισε αμέσως τις έρευνες της, τίποτα όμως δεν προέκυπτε απ' αυτές εις βάρος του συζύγου, μέχρις ότου εξετάφη το πτώμα της «αυτοκτονούς» και ο ιατροδικαστής, που έκαμε τη νεκροψία παρατήρησε ότι η μία από τις δυο σφαίρες, που είχε μπη κάτω από το στήθος στο στομάχι, είχε προκαλέσει ισχυρό αιμάτωμα στο σημείο της εισόδου της, ενώ η άλλη, που είχε σφηκωθή στην καρδιά δεν άφησε ούτε το παραμικρό ίχνος αιμορραγίας. Δεν υπήκοε λοιπόν αμφιβολία πως η δεύτερη σφαίρα τρύπησε την καρδιά της άτυχους γυναίκας, όταν αυτή ήτο πια νεκρή. Η μητέρα της είχε δίκιο. Η κόρη της είχε δολοφονηθεί!

Από τις αμερικανικές στατιστικές έξ άλλου προκύπτει ότι δρόστες των περισσότερων οικογενειακών φόννων είναι οι άνδρες και σπάνια οι γυναίκες. Οι πρώτοι σκοτώνουν συνήθως μεταξύ ηλικίας 25 - 34 χρόνων και οι δεύτερες μεταξύ 20 - 24. Τα δύο τρίτα των φόννων, που διαπράττονται στην Αμερική, γίνονται με πυροβόλα όπλα, 17% με δηλητήρια και 15% με τσεκούρια και μαχαίρια. Στις άγροτικές περιοχές, το πιστόλι, είναι το κατά προτίμηση όπλο για την εκτέλεση ενός φόννου.

Οι αμερικανικές στατιστικές όμως δεν περιορίζονται ως εδώ. Καθώρισαν και τα γεωγραφικά όρια των περιοχών όπου συμβαίνουν οι περισσότεροι φόννοι.

Οι νότιες πολιτείες και «Ύστερα το Τέξας έπονται πρώτο απ' της απόψεως αυτής. Κατόπιν ακολουθεί η Γεωργία και το Νέο Μεξικό κι' ύστερα οι άλλες Πολιτείες. Γιατί όμως οι τρεις πολιτείες που αναφέραμε προηγούνται στους φόννους; Νά, κάτι που ελάχιστοι Ευρωπαίοι το ξέρουν. Οι πολιτείες αυτές δίνουν το δικαίωμα στον άνδρα να σκοτώνει τη γυναίκα του ή τον φίλο της, όταν τους πιάσει επ' αυτών... Στις περιπτώσεις αυτές τα δικαστήρια αθωώνουν κατά κανόνα το σύζυγο, δεν αναγνωρίζουν όμως το ίδιο δικαίωμα και στη σύζυγο που θα σκοτώσει τον άπιστο άνδρα της.

Στις νότιες πολιτείες της Αμερικής γίνονται πολύ περισσότεροι φόννοι από τις βόρειες και για ένα άλλο ακόμη λόγο: Την τρομερή ζήλτη που επικρατεί σ' αυτές. Τον Ιούλιο και τον Αύγουστο οι «οικογενειακοί» φόννοι αυξάνονται καταληκτικά, και μάλιστα όμως του Ιουλίου ή του Αύγουστου δεν υπερβαίνει σε αριθμό τους φόννους που γίνονται την ημέρα των Χριστουγέννων!

— Μή φοβάσαι!... Ίσως νάβαλα το καπέλο μου πάνω στο γατάκι χθές βράδυ!...

— Με τον 'Αχμέτ δὲν ξαναπετάω πιά. Το μαγικό χαλί του έχει ψύλλους!...

— Λίγο ψηλά τα στηρίγματα, αλλά τραβούν τους πελάτες!...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΘΕΡΙΖΕΙ ΤΗ ΣΑΛΑ

Ένα κύμα μυστηριωδών εγκλημάτων στη Σουηδία

ΠΑΝΩ από 5 χρόνια κράτησε το πρωτοφανές εκείνο κύμα από κλοπές, δολοφονίες κι' άλλα εγκλήματα, που είχε αναταράξει τη μικρή σουηδική κοινόπολι Σάλα, κοντά στη Στοκχόλμη.

Άρχισε με την εξαφάνιση κάποιου Σβέν Έρικσον, στις 14 Νοεμβρίου 1930. Σε δυο μέρες, βρήκαν το πτώμα του να πλέει σε μία γειτονική λίμνη. Τον είχαν χτυπήσει στο στήθος με μια σφαίρα από πιστόλι σουηδικής μάρκας κι' ύστερα τον είχαν πετάξει στη λίμνη για να πνιγεί. Η γυναίκα του δεν μπόρεσε να δώσει καμιά χρήσιμη πληροφορία. Είπε μόνον ότι ο άντρας της ήταν νευροπαθής, ότι είχε συμβουλευθεί ένα νευρολόγο της Στοκχόλμης κι' ότι τον τελευταίο καιρό φαινόταν πιο ταραγμένος, σαν φοβισμένος.

Το έγκλημα έμεινε σκοτεινό και μυστηριώδες. Στους επόμενους μήνες, έγιναν στη Σάλα άλλα έξι έγκλημα, κλοπές αυτοκινήτων, κλπ., σε σημείο πρωτοφανές για τη φιλόσοχη αυτή κοινόπολι.

Ύστερα, το πρωί της 15ης Σεπτεμβρίου 1933, έπιασε φωτιά το σπίτι του γέρου Άζελ Κιέλμπεργκ, ενός πλούσιου ιδιοκτήτη μεταλλείων, και μέσα σ' αυτό κάπναι ο Κιέλμπεργκ κι' η υπηρέτριά του. Οι ανακριείς απέδειξαν ότι, το προηγούμενο απόγευμα, το θύμα είχε πάρει απ' την Τράπεζα 18.500 κορώνες, για να πληρώσει την άλλη μέρα τους εργάτες του. Διάφορα στοιχεία λοιπόν έδειχναν πως είχαν μπη κάποιον στο σπίτι του, τον είχαν αναγκάσει ν' ανοίξει την κάρσα του, όπου φύλαγε προσωρινώς αυτά τα χρήματα, ύστερα είχαν σκοτώσει τον ίδιο και τον υπηρέτη του, είχαν σκορπίσει παντού πετράλια κι' είχαν βάλει φωτιά.

Κι' αυτό επίσης το φρικτό έγκλημα έμεινε ανεξιχνίαστο, παρ' όλες τις προσπάθειες των καλύτερων αστυνομικών της Σουηδίας. Οι κάτοικοι της Σάλα έχασαν πια την εμπιστοσύνη τους στην αστυνομία κι' αποφάσισαν να οργανωθούν οι ίδιοι και να φυλάνε τις νύχτες με βάρδιες, για την ασφάλειά τους.

Ώστόσο, οι προφυλάξεις αυτές δεν εμπόδιζαν τη δολοφονία της χήρας Τίλντα Μπλόμκβιστ και το κάψιμο του σπιτιού της, τα ξημερώματα της 12ης Οκτωβρίου 1934. Ο σωφέρ κι' η καμαριέρα της, που κοιμόταν στο δεύτερο πάτωμα, πρόλαβαν να πιάσουν από το παράθυρο και να γλυτώσουν. Η ίδια όμως, περιέργως, δεν ζύγνησε...

Σε δυο ημέρες βρήκαν το πτώμα του να πλέει σε μία γειτονική λίμνη...

Ίσως νάχε πάθει άσφυξία από τους καπνούς, ή να την είχαν ποτίσει με αναίσθητικό, ή να την είχαν χτυπήσει στο κεφάλι οι κάκοποι που είχαν βάλει φωτιά στο σπίτι της. Γιατί πρόκειται, δίχως άλλο, για έγκλημα, εφόσον είχε θρεθεί οπασμένη κι' άδεια ή κασετίνα όπου η χήρα φύλαγε τα σπάνια κι' ακριβά κοσμήματά της. Οι δρόστες όμως έμειναν και πάλι άγνωστοι κι' άσυλλητοι.

Πέρασε άλλος ένάμιους χρόνος. Ύστερα έγινε ένα καινούριο έγκλημα, που παρουσίαζε όμως μία βασική διαφορά απ' τα προηγούμενα: ένα σοβαρό δηλαδή λάθος στην εκτέλεσή του. Κάποιος Έλντο Πέτερσον, ένας τώσιος κι' εργατικός νέος, μετέφερε μία μέρα ένα ποσό 20.500 κορώνων, που προοριζόταν για τα ημερομίσθια των εργατών ενός λατομείου, έξω απ' τη Σάλα. Καθώς λοιπόν περνούσε με το ποδήλατό του από ένα δασώδες μέρος, έπεσαν ξαφνικά δυο πιστολιές.

Ένας περαστικός τις άκουσε, έτρεξε πρός τα εκεί και πρόλαβε να δει από μακριά δυο άγνωστους, που πετούσαν σ' ένα καντάκι τον άναίσθητο Πέτερ και το ποδήλατό του κι' έφευγαν ύστερα μ' ένα μαύρο αυτοκίνητο. Όπως βεβαίως ο μάρτυς αυτός την αστυνομία, τ' αυτοκίνητο ήταν μάρκας Σεβρόλετ κι' είχε τον αριθμό W-1504.

Ο Πέτερσον δεν μπόρεσε να δώσει καμιά συμπληρωματική πληροφορία, γιατί είχε πληγνυθεί από μία σφαίρα στην καρδιά και πέθανε έπειτ' από λίγες ώρες.

Αυτή τη φορά ωστόσο, η αστυνομία κρατούσε κάποιο στοιχείο. Τις πρώτες έλπίδες όμως διαδέχθηκε απογοήτευση, όταν

εξακριβώθηκε ότι ο αριθμός W-1504 ανήκε σ' ένα αυτοκίνητο σουηδικής μάρκας (όχι Σεβρόλετ), που δεν είχε βγεί καθόλου απ' το γκαράζ από ένα μήνα, γιατί ήταν χαλασμένο.

Ο ντετεκτίβ Κάριλ Βέιμαρ, που είχε αναλάβει την υπόθεση, σκέφθηκε τότε ότι οι δυο κάκοποι, θα είχαν αλλοιώσει τον αριθμό του αυτοκινήτου τους. Κι' η υπόνοιά του αυτή αποδείχθηκε αληθινή: Την άλλη μέρα, βρέθηκε μία μαύρη Σεβρόλετ εγκαταλελειμμένη σ' απόσταση μερικών χιλιομέτρων απ' το μέρος του εγκλήματος. Ο αληθινός αριθμός κυκλοφορίας της ήταν E-4504, αλλά τον είχαν μετατρέψει επίδεξιο σε W-1504.

Η αστυνομία άρχισε τότε ν' αναζητά τον τεχνίτη που είχε κάμει αυτή τη μετατροπή. Έπειτα από μία βδομάδα, ανακάλυψε επιτέλους σε μία γειτονική πόλη ένα μηχανικό αυτοκινήτων, ονόματι Γιόργκενσον, που κατέθεσε ότι είχε δουλέψει για λίγο διάστημα στο γκαράζ κάποιου Έρικ Χέντ-στρουμ, στη Σάλα, κι' ότι είχε αλλάξει ένα αριθμό αυτοκινήτου από E-4504 σε W-1504.

Οι αστυνομικοί έκαμαν τότε μία «φιλική» έ-πίσκεψη στο Χέντστρουμ και του ζήτησαν εξηγήσεις γι' αυτή την αλλαγή του αριθμού. Μά-ε-κείνος αρνήθηκε πως συνέβη ποτέ τέτοιο πράγμα και πρόσθεσε πως ο Γιόργκενσον προσπα-θούσε σίγουρα να καλύψει κάποιον άλλον - τον πραγματικό ένοχο. Άλλ' η ασ-τυνομία είχε λάβει την πρόνοια να παρακολουθή το πλέωμά του, κι' έτσι εξακριβώσε ότι, μόλις οι ντετεκτίβ έφυγαν απ' το γκα-ράζ του, ο Χέντστρουμ τηλεφώνη-σε σ' ένα διακεκριμένο ψυχιά-τρο της Στοκχόλμης, το δόκτο-ρα Σάγκχαρντ Τούρνερμαν. Δεν μπόρεσαν να μάθουν οι αστυνο-μικοί τί είχαν οι δυο τους. Μία έρευνα όμως των αρχείων του γιατρού αποκάλυψε πως είχε άλ-λοτε πελάτες του τόσο τη Σβέν Έρικσον, όσο και τη Μπλόμκ-βιστ.

Η αποκάλυψη αυτή αποτελού-σε ένα νέο στοιχείο επιβαρυν-τικό και για τον Τούρνερμαν. Βρέθηκε εξ άλλου κρυμμένο στο γκαράζ του Χέντστρουμ ένα πιστόλι, που είχε πάνω του ένα υατωμένο δακτυλικό αποτύπωμα του ίδιου. Όπως εξακριβώσαν δε οι ειδικοί, μ' αυτό το όπλο εί-χαν ριχτεί οι σφαίρες που σκό-τωσαν τον Έρικσον, τον Κιέλ-μπεργκ, την υπηρέτριά του και τον Πέτερσον.

Τρομοκρατημένος απ' αυτή τη συντριπτική αποκάλυψη, ο Χέντ-στρουμ τα ψωλόγησε όλα: Άνθ-κε σε μία σύμψη της... ο δό-κτωρ Τούρνερμαν, έ-τσι για να περνά η ώρα του! Αυτή είχε κάμει όλα τα έ-γκληματα στη Σάλα, αρκίζοντας με τη δολοφονία του Έρικσον, που ανήκε κι' αυτός στη συμμορία, άλλ' εί-χε εκτελεσθή από τους συντρόφους του, γιατί είχε παρακούσει τις διαταγές του άρ-χηνού.

Για να δολοφονή-σουν τη χήρα Μπλόμκ-βιστ, οι κάκοιοι εί-χαν ανοίξει μία τρύ-πα στον τοίχο της κρε-βατοκάμαρας της κι' είχαν διαχετεύσει από-κει τα δηλητηριώδη ά-ερία της εξατμίσεως ενός αυτοκινήτου!

Ύστερα από τις ά-ποκαλύψεις του Χέντ-στρουμ, ο δόκτωρ Τούρ-νερμαν και τα τρία άλ-λα μέλη της συμμορί-ας ψωλόγησαν επίσης την ένοχή τους. Και καταδικάσθηκαν όλοι σε ισόβια δεσμά.

Τα «έκρηκτικά μολύβια»

Οι λεπτομέρειες της κατασκευής ενός από τα «μυστικά ό-πλα» των Βρετανών στον τελευταίο πόλεμο έγιναν γνωστές τώρα τελευταία, με την εύκαιρία της άπονομής ενός χρημα-τικού βραβείου στον Καναδό εφευρέτη του. Πρόκειται για τα «έκρηκτικά μολύβια», που χρησιμοποιήθηκαν τόσο πολύ από τους συμμοτέρες στην κατοχημένη Ευρώπη.

Είχαν σχήμα ενός συνθιόμενου μολυβιού και μήκος 13-14 πόντους. Περιείχαν δε ένα ελατήριο, που το συγκρατούσε τεμπάκινο ένα λεπτό σύρμα. Το σύρμα αυτό περνούσε από ένα κύριο με λεπτά τοιχώματα, όπου υπήκοε κι' ένα φιαλίδιο με διάλυμα χλωριούχου χαλκού. Με μία δυνατή πιασί-με τα δακτύλα στο κατάλληλο σημείο, υποχωρούσαν λίγο τα λεπτά τοιχώματα κι' έσπαζε το φιαλίδιο. Η διάλυση κυνόταν τότε έξω κι' έτρωγε σιγά-σιγά το σύρμα, ελευθερώνοντας επιτέλους το ελατήριο, που προκαλούσε τότε την έκρηξη.

— Σ' αυτό, λοιπόν, το μέρος θα κρυφτεί.

— Μά υπάρχει ένα φυλάκιο της φρουράς εκεί από πάνω!

— Και τί μ' αυτό; Δεν μπορεί να σάς δούνε... ούτε και θα σκεφθή κανείς ποτέ πως κρυφτήκατε τόσο κοντά στο φυλάκιο.

— Το σχέδιό σας είναι τολμηρό, αλλά μ' αρέσει!

— Ξέρετε να κολυμπάτε, μου είπατε;

— Σάν ψάρι.

— Θα πάσετε στη θάλασσα, αθόρυβα, μένοντας όσο το δυνατόν κάτω απ' τα βράχια. Θα τραβήξετε προς τις ξέρες των κοραλιών. Εκεί, θα σάς περιμένει μία βάρκα. Κι' αν δεν σάς έχουν δει οι φρουροί, σ' ένα ώρα, θα βρίσκεστε στο γιγώ, που θα περιμένει, έτοιμο να ξεκινήσει.

— Πώς σάς φαίνεται το σχέδιο αυτό; "Εχετε να κάνετε καμμία παρατήρηση;"

— "Όσο για παρατηρήσεις, ναι, έχω, και σοβαρές μάλιστα.

— Λυπούμαι, γιατί ό κ. ντέ Μπωπρεώλ έχει φύγει. Δεν μπορώ πιά να έπικοινωνήσω μαζί του. "Αν αρνηθήτε, θα χαλάσουν όλα. "Αν δεχθήτε, μπορώ να πετύχω.

— Με λίγα λόγια, μου βάχετε το μαχαίρι στο λαιμό... Μά ακούστε τις παρατηρήσεις μου: Δεν μπορεί ένας κολυμβητής, όσο γρήγορ κι' αν είναι, να φτάσει στις ξέρες, αν δεν βρη κάποια βοήθεια στη διαδρομή.

— "Η βάρκα μας θάρρη να σάς πάρη, αν χρειαστή, απ' τα μισά του δρομίου.

— Ναι, μά υπάρχουν κι' οι καρχαρίες! "Εδώ γύρω, τα νερά είναι γεμάτα απ' αυτούς! "Εχω έννενηντα έννενα πιθανότητες στις εκατό να καταλήξω μέσ' στη κοιλιά τους!

— Γι' αυτό δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε. Νομίζω, άλλωστε, πως υπερβάλλετε τα πράγματα. Δεν είναι τόσο επικίνδυνοι οι καρχαρίες, δεν νομίζετε. Μπορείτε να όπλισήτε, για ν' άμυνήτε έναντιόν τους.

— Και κάτι άλλο ακόμη: Σχεδόν κάθε νύχτα, αυτή την εποχή, η θάλασσα φωσφορίζει. "Ενας κολυμβητής θα φαινότανε καθαρά, όπως στο φώς της ημέρας, ακόμα κι' αν έκανε με μακροβούτια τη μισή διαδρομή.

— "Αν, λοιπόν, ξεφύγω απ' τους καρχαρίες, αν δεν πιγνώ από την έξαντλησι, υπάρχει κάθε πιθανότης να φάω μερικές σφαίρες στην πλάτη απ' τους φύλακες.

— Παραδέχομαι πως θα κινδυνεύετε. Μά δεν γίνεται αλλιώς.

— Εύκολα το λέτε σείς που είσαστε έξω απ' το χορό!...

— Τη νύχτα, δεν μπορεί κανείς να σημάδευη καλά. "Υστερα, κι' ό φωσφορισμός ξεγελάει το μάτι. "Αν σάς δούνε, λοιπόν,

και σάς ρίξουνε, δεν θα σάς πετύχουνε.

— "Ας το ελπίσουμε... ψιθύρισε ό "Ντεκέρ.

Κι' αφού σκέφθηκε μία στιγμή, πρόσθεσε:

— Δεν έχω πιά άλλη παρατήρησι να κάνω. Βέβαια, θα προτιμούσα κάθε άλλο σχέδιο παρά αυτό... Γιατί, για να σάς μιλήσω ειλικρινώς, βρίσκω πως δεν θα μπορούσε κανείς να σκεφθή καλύτερο τρόπο, αν ήθελε να με ξεκάνη!

— "Όστόσο, αφού φαίνεται σ' εσάς το καλύτερο απ' όλα, ας μη μιλούμε πιά. Συμφωνώ λοιπόν! Αύριο, τα μεσάνυχτα, θα βρίσκομαι κάτω απ' την Κόκκινη "Ακρη. Εκεί, θα πέρω στη θάλασσα και θα κολυμπήσω κατ' ευθείαν προς τις ξέρες των κοραλιών. "Εσείς θα προσπαθήσετε να με πάρετε στη βάρκα σας απ' τα μισά του δρομίου. "Ετσι;

— Ναι, έτσι. Νάχετε έμπιστοσύνη, και θα πετύχετε. Αύριο λοιπόν!...

— Αύριο!

Οι δύο άντρες δώσανε τα χέρια και χωρίστηκαν.

Ο "Ντεκέρ δεν μπόρεσε να κλείση μάτι, τη νύχτα εκείνη. Τον κρατούσε άγρυπνο ή αγωνία για το μεγάλο γεγονός που πλησίαζε.

Είπαμε κι' άλλοτε πως δεν ήξερε τί θα πη φόβος. Δεν τον κόνανε, λοιπόν, νευρικό οι κίνδυνοι που θα διέτρεχε, αλλά μία σκέψι, που δεν είχε διατάσει να τη διατυπώσθαι και στον Κολλιδέ: Το σχέδιο που του επέβαλλαν ν' ακολουθήσει, ήταν το τελευταίο που θα σκεπτότανε ποτέ, ένα σχέδιο άτελεισμένο, που έπαιζε όλα για όλα... Κάποιο ένστικτο, στο βάθος της καρδιάς του, τούλεγε:

«Μήπως αυτοί οι άνθρωποι έχουν συμφέρον ν' απαλλάγουν από σένα».

Μά ανασήκωσε τους φαρδείς ώμους του κι' απάντησε στον εαυτό του: «Αφού δυσπιστώ, θα φυλαχτώ!».

Αποκοιμήθηκε μονάχα τα δημερώματα.

Όταν έγινε, κόνεψε μεσημέρι.

«Δεν έχω διάθεσι για δουλειά σήμερα», είπε με το νου του.

Και πέρασε την υπόλοιπη ημέρα, τριγυρίζοντας εδώ κι' εκεί, έπισημαίνοντας τα φυλάκια της φρουράς, προσπαθώντας ν' αποτυπώσθαι στη μνήμη του κάθε δέντρο ή θάμνο, για να μπορεί ευκολότερα να βρη το δρόμο του τη νύχτα.

Όταν γύρισε σπίτι του, είχε πιά σκοτεινιάσει.

Στους σχεδόν έρημους δρόμους του Μπουράιγ, τα μπάρα αναδαν τα φώτα τους και γεμίζαν πελατεία. Ο "Ντεκέρ δεν πατούσε ποτέ το πόδι του σ' αυτά. "Όστόσο, άποψε μπήκε σ' ένα απ' όλα.

Παραγγείλε ένα ελαφρό δείπνο κι' ένα

μπουκάκι κρασί. Είχε ανάγκη από δυνάμεις, για την κρίσιμη νύχτα που έφτανε.

Το τραπέζι του βρισκόταν κοντά στην άνοιχτη πόρτα. Ένώ έτρωγε, λοιπόν, κύταζε έξω.

Ο δρόμος ήταν σκοτεινός. "Όστόσο, ένα τμήμα του, αντίκρυ στο μπάρ, φωτιζόταν δυνατά απ' τα φώτα του εσωτερικού του καταστήματος. Κάθε φορά, λοιπόν, που περνούσε κάποιος διαβάτης απ' τη φωτεινή εκείνη ζώνη, ό "Ντεκέρ έδλεπε καθαρά το πρόσωπό του, σάν νάταν ημέρα.

Είχε τελειώσει πιά το φαγητό του και πλήρωνε το λογαριασμό, όταν είδε ξαφνικά να προβάλλουν μέσα στο φώς δυο άνθρωποι, που προχώρησαν άργα και χαθήκαν πάλι στο σκοτάδι.

Ο "Ντεκέρ τους είχε ιδη καλά κι' έκανε μία κίνησι εκπλήξεως. Του είχε φανή πως αναγνώρισε τον Κολλιδέ και το Ζακεμέν!

Ο Κολλιδέ κι' ό Ζακεμέν μαζί; Γιατί;... Γνωρίζονταν, λοιπόν; Πώς δεν τους δυο ή ο Κολλιδέ;... Και τί είχαν να πουν οι δυο τους; Μήπως μιλούσαν γι' αυτόν; Δεν είχε συμφέρον ν' ακούση;

Βγήκε βιαστικά απ' το μπάρ. Διέκρινε ακαθόριστα μέσ' στο σκοτάδι τους δυο άντρες, που δεν είχαν απομακρυνθή πολύ. Τους παρακολούθησε, σβύνοντας την πιάτα του, για να μη τον προδώσθαι ή φωτιά της.

Κάπου-κάπου, οι δυο άντρες σταματούσαν. Ο "Ντεκέρ έκανε το ίδιο. "Εσκούβε τότε, έπεφτε σχεδόν χάμω, για να μη τον δούνε, μά προσπαθούσε συγχρόνως να πλησιάσθαι όσο το δυνατόν γι' ν' ακούσθαι τί λέγανε.

«Είμαι σίγουρος πως θα μ' ενδιαφέρη αυτό!», έλεγε με το νου του.

Ξαφνικά, του φάνηκε πως γύριζαν προς τα πίσω. "Εσπευσε άμέσως να κρυφθί πίσω από ένα έρειπώμενο σπίτι.

Πραγματικά, οι δυο άντρες ξανακατέβαιναν προς το Μπουράιγ. Μά μιλούσανε τόσο σιγανά, ώστε ό "Ντεκέρ δεν μπόρούσε ν' ακούσθαι τίποτε.

Σταμάτησαν λίγο μπροστά στο έγκαταλελειμμένο σπίτι κι' έδωσαν τα χέρια.

— Άποψε τη νύχτα, λοιπόν;... ψιθύρισε ό Ζακεμέν — γιατί ήταν πραγματικά αυτός.

— Ναι, άποψε... απάντησε ό άλλος.

Και χωρίστηκαν.

Ο "Ντεκέρ ανατρίχισε. Κι' έμεινε για πολύ στην ίδια θέσι, προσπαθώντας να καταλάβη.

«Τί θα πη αυτό; αναρωτιότανε. Πρόκειται για ένεδρα που μοιχούνε στήσι ό Κολλιδέ κι' ό Μπωπρεώλ;... "Η μήπως δωροδοκώσανε το Ζακεμέν για να βοηθήσει κι' αυτός; Μά, αν συμβαίνει το τελευταίο, γιατί θέλει ό Ζακεμέν να τον θεωρώ έχθρό μου;».

Γύρισε σπίτι του, βυθισμένος σ' σκέψεις.

Τό ένστικτο του συνιστούσε ακόμα πιό έντονα να φυλαχθί. "Η δυσπιστία του μεγάλωνε.

Απ' το άλλο μέρος, όμως, φοβότανε μήπως χάσθαι την ευκαιρία που του παρουσιαζότανε, σ' περίπτωση που ήσαν άδύναμοι οι ύποψιες του. Αποφάσισε, λοιπόν, τελικά να κατεβή τα μεσάνυχτα στην ακροθαλασσιά, παίρνοντας όμως κάθε δυνατή προφύλαξι.

Δεν είχε να χάσθαι τίποτε. "Αν ό Ζακεμέν κι' ό Κολλιδέ δεν τον προδίδαν, θα μπορούσε να δραπετεύσθαι. Σ' περίπτωση προδοσίας τους πάλι, θ' αποκτούσε την πεποίθησι, ότι ό Ζερρό κι' ό Κολλιδέ είχαν συμφέρον να τον εξασφαλίσουν, κι' αυτό θα ήταν ένα τεράστιο βήμα του στο δρόμο της αλήθειας.

Αξιζε ν' αντιμετώπισθαι τον κίνδυνο, έστω και μόνο για ν' αποκτήσθαι αυτή τη βεβαιότητα!

Είχε πάρει πιά την απόφασί του. Θα στήριζε τις ελπίδες του στο Θεό...

"Η ώρα πλησίαζε. "Η νύχτα ήταν σκοτεινή. Φυσούσε δυνατός άνεμος, αλλά δίχως βροχή.

Κατά τις 9, ό "Ντεκέρ βγήκε απ' το σπίτι του και προχώρησε στην έρημια. Διευθύνθηκε πρώτα προς το κτήμα του. "Υστερα άλλαξε δρόμο, χάθηκε στο δάσος κι' απομακρύνθηκε δίχως να βιάζεται.

Τό ραντεβού στην Κόκκινη "Ακρη ήταν,

για τα μεσάνυχτα. Είχε αρκετό καιρό ως τότε.

Εκείνο που ήθελε, ήταν ν' αποφύγη τα παραλιακά φυλάκια που δέσποζαν πάνω στο δρόμο του Μπουράιγ. Πραγματικά, θα μπορούσε να τα προσπεράσθαι, κάνοντας ένα μεγάλο γύρο, κι' ύστερα να γυρίσθαι προς τα πίσω, κατά μήκος της ακτής, φροντίζοντας να κρύβεται στους βράχους και στις ανωμαλίες του εδάφους.

"Ηξερε και τις παραμικρότερες λεπτομέρειες της διαδρομής, που θ' ακολουθούσε. "Όπου χρειαζότανε, θάπεφτε στη θάλασσα και θα κολυμπούσε, μέσ' στη σκιά που έριχνε η ψηλή κι' απόκρημνη ακτή.

Μπόρεσε πραγματικά να φτάσθαι ως τη θάλασσα χωρίς τίποτε το απρόοπτο.

Ανοίξε τότε το τζάμι του ρολογιού του και ψηλάφησε ελαφρά τους δείκτες, για να καταλάβη την ώρα με την άψ. "Ηταν δεκάμισι.

Σ'ε μιάμιση ώρα, θάμα! έλεύθερος ή πεθαμένος! ψιθύρισε.

"Υπολόγισε πως δεν άπείχε πιά πολύ απ' την Κόκκινη "Ακρη.

Είχε ήδη κολυμπήσει δυο φορές. Είχε πάρει μαζί του ένα μικρό μαχαίρι, για ν' άμυνθαι αν τύχαινε να του έπιτεθθαι κανείς καρχαρία.

Τα νάνα πιό έλεύθερος στις κινήσεις του, φορούσε μονάχα το παντελόνι του κι, ένα μάλλινο πουκάμισο. "Ηταν ευπόλητος.

Συνέχισε το δρόμο του, ανάμεσα στους βράχους.

Αφ' ότου είχε φύγει απ' το σπίτι του, όλα του πηγαίνανε καλά. Μία φορά μόνον είχε συναντήσει κάποιο κίνδυνο: Καθώς διέσχισε το δρόμο του Μπουράιγ, για να κατεβή προς τη θάλασσα, είχε ακούσει να πλησιάζη μία περίπολος. Είχε χωθή τότε μέσα σ' ένα χωράφι με πυκνά και ψηλά καλαμπόκια, που τον κρύψανε τελείως.

Ο άνεμος εξακολουθούσε να φυσάη με όρμη. "Η περίπολος πέρασε από κοντά του, χωρίς να τον αντίληφθαι, κι' απομακρύνθηκε.

Όταν έπαψαν πιά ν' ακούγονται τα βήματά της, ό "Ντεκέρ βγήκε απ' την κρύπητη του και ξανακατέβη προς τη θάλασσα, που έδερνε τα βράχια.

Ο ούρανος ήταν ολοκάθαρος.

Όταν έφτασε κοντά στο φυλάκιο της Κόκκινης "Ακρης, ό "Ντεκέρ διπλάσιασε τις προφύλαξεις του. "Όστόσο, τον ένθάρρυνε ή σκέψι, ότι, αν ό Κολλιδέ του είχε στήσει παγίδα, δεν ύπρχε λόγος να τον άφισουν οι φύλακες να φτάσθαι ως την Κόκκινη "Ακρη, για να τον συλλάβουν ή για να του φυτέψουν μία σφαίρα στο κεφάλι!

Όταν σταμάτησε για ν' ανασάνη, κάτω απ' τους βράχους, θυμήθηκε, ότι, ένα μίλι περίπου μακριά απ' την ακτή, στη μέση της απόστασεως που τη χωρίζει απ' τις ξέρες των κοραλιών, ύπρχε ένα βραχώδες νησάκι.

«Μπορώ να φτάσω ως εκεί και να ξεκουραστώ — είπε με το νου του. Κι' αν τύχον μ' άπειλή κάποιος κίνδυνος εκ μέρους του Κολλιδέ, θα τον αποφύγω ίσως, ξεκινώντας μισή ώρα νωρίτερα... Αυτός μούδωσε ραντεβού τα μεσάνυχτα. Τώρα είναι έντεκάμισι... Μπορώ, λοιπόν, να ματαιώσω τους ύπολογισμούς του...».

"Η ιδέα του φάνηκε περίφημη.

Αν ό Ζακεμέν ήταν συννενοημένος με τον Κολλιδέ για να τον εξοντώσουν, δεν θα τον περίμενε εκεί πριν απ' τα μεσάνυχτα.

Βεβαιώθηκε πως το μαχαίρι του κρεμότανε στη ζώνη του. "Υστερα άρχισε να κολυμπάη, προσεκτικά, δίχως θόρυβο.

"Η θάλασσα έλαμπε, από μία εσωτερική φωτεινότητα. Κι' ό δυνατός άνεμος σήκωνε μεγάλα κύματα κι' έδινε σ' αυτό το διάχυτο φωσφορισμό κάτι παράξενες άνταντακλάσεις, σάν λάμψεις πυρκαγιάς.

«Όσο βρίσκομαι ακόμα στον ίσκιον των βράχων, όλα θα πάνε καλά — σκέφθηκε ό "Ντεκέρ. "Υστερα όμως θα με δούνε!...».

Όταν βγήκε αναγκαστικά απ' τη σκιά της απόκρημνης ακτής, έσφιξε στο χέρι του το μαχαίρι του, έκανε βουτιά κι' έμεινε κάτω απ' το νερό όσο περισσότερο μπόρεσε. Όταν ξαναβγήκε στην επιφάνεια, κύταζε πίσω του και, παρ' όλο το σκοτάδι, έκρινε πως ήταν πιά σ' ασφάλεια. "Η ακροθαλασσιά βρισκόταν μακριά.

Βέβαια, μπορούσε να τον χτυπήσουν ακόμη οι φύλακες με τα τουφέκια τους. Μά, από τόση απόστασι, θάταν άδύνατο να διακρίνουν το κεφάλι του, ανάμεσα στο φωσφορισμό των κυμάτων.

Διπλάσιασε τις προσπαθειές του. Πέρασαν έτσι μερικά λεπτά.

"Εδλεπε να πλησιάσθαι το απομονωμένο νησάκι, όπου σκόπευε να φτάσθαι για να περιμένη εκεί τη βάρκα.

Τέλος, πάτησε σ'ε στερεό έδαφος. "Ηταν καιρός, γιατί οι δυνάμεις του τον έγκατελειψαν! "Εκαμε μερικά βήματα, κι' ύστερα έπεσε άναίσθητος.

"Εμεινε για λίγη ώρα σ' αυτή την κατάσταση. "Υστερα τον έκαμε να συνέλθη ένα κύμα μεγαλύτερο από τ' άλλα, που τον σκέπασε σχεδόν ολοκληρω.

Σηκώθηκε τότε και σύρθηκε μακρύτερα. Ο βράχος ήταν έντελώς γυμνός, χωρίς την παραμικρή βλάστησι. Όλη ή μικρή έκλεινη έκτασι, αποτελείτο από λείες και γλυστερές πέτρες, που σχημάτιζαν ύψωματα, μικρές χαράδρες, σπηλιές, απότομες κορυφές...

Ο "Ντεκέρ διάλεξε μία θέσι, απ' όπου μπορούσε να διακρίνη τί γινόταν μπροστά του, άριστερά του και δεξιά του. "Εμεινε εκεί για πολλήν ώρα, άκίνητος, περιμένοντας τη βάρκα που του είχε πη ό Κολλιδέ πως θάρχονταν να τον πάρη.

Μήπως ήταν νωρίς ακόμη; "Η μήπως είχε άργήσει; Προσπάθησε να βεβαιωθί, αλλά δεν μπόρεσε, γιατί το ρολόι του έιχε σταματήσει. "Υπολόγισε ώστόσο πως έπρεπε νάταν μεσάνυχτα περίπου. Δεν μπόρούσε ν' άργησθαι λοιπόν ή βάρκα...

Τα λεπτά που κυλούσαν, του φαίνονταν άτελείωτα! Είχαν περάσει μονάχα πέντε ή έξι κι' όμως είχε την έντύπωσι πως περίμενε εκεί από ώρες...

Φοβήθηκε ύστερα μήπως περάσθαι ή βάρκα χωρίς να την δη. "Εκανε το γύρο του μικρού νησιού, αλλά δεν παρατήρησε τίποτε.

"Όστόσο, δεν φοβόταν ακόμη. Ξανακάθισε, με τα μάτια του καρφωμένα όσο μακρύτερα μπορούσε να διακρίνη.

Τη στιγμή εκείνη έπεσε ξαφνικά ό άνεμος, όπως συμβαίνει συχνά σ' αυτά τα μέρη. Κι' ή θάλασσα, περικλειμένη απ' τις ξέρες των κοραλιών, ξαναγίανε ήσυχη, σαν λίμνη. Τα ζωφια, τα σκορπισμένα στην επιφάνεια της, διπλάσιασαν το φωσφορισμό τους, σάν άμέτρητα διαμάντια.

Με τ' αυτή ένταμένο και τα μάτια όρθανοίχτα, ό "Ντεκέρ συγκέντρωνε όλη την προσοχή του...

Μέσ' στην απόλυτη σιωπή, του φάνηκε ξαφνικά πως άκούσε ένα θόρυβο κουπιών. "Ηταν άραγε ή βάρκα του Κολλιδέ, ή το μικρό σκάφος της περιπόλας; "Ηταν ένας καινούργιος κίνδυνος ή ή σωτηρία;

"Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Μή ξε-

ροντας ακόμη τί έπρόκειτο να συμβή, ξαπλώθηκε ανάμεσα στα βράχια, έτσι που να ξεπροβάλλη από πάνω το κεφάλι του μονάχα, για να βλέπθαι χωρίς να τον βλέπουνε.

Ξανάκουσε τον ήχο των κουπιών. "Ηταν πραγματικά μία βάρκα. Ο ίδιος θόρυβος άκούσθηκε και για τρίτη φορά, πιό κοντινός. Δεν ύπρχε πιά άμφιβολία...

"Όστόσο, ό "Ντεκέρ δεν παρουσιάστηκε. Δεν έδλεπε τίποτε ακόμη. Είχε όμως αντίληφθαι, ότι ό ήχος των κουπιών έρχόταν απ' το μέρος της ακτής, σάν νάχε ξεκινήσει από κεί ή βάρκα και να διευθυνόταν προς το μέρος του.

Μά εκείνη που περίμενε ό "Ντεκέρ, δεν θάρχονταν απ' την ακτή, άλλ' απ' το αντίθετο μέρος, έφ' όσον το γιγώ του Μπωπρεώλ έπρεπε νάταν άραγμένο κάπου έξω απ' αυτές.

Από κεί μονάχα μπορούσε νάρθθαι ή σωτηρία. "Αντίθετα, απ' το μέρος της ακτής, έπρεπε να φοβάται κάθε κίνδυνο.

— Θάνα ή βάρκα της περιπόλου! ψιθύρισε.

Μά δεν άργησε να βεβαιωθί πως δεν έπρόκειτο γι' αυτήν. "Ηταν μία μικρή βαρκούλα, με δυο άτομα μονάχα. Και προχωρούσε κατ' ευθείαν προς το νησάκι, όπου ήταν κρυμμένος ό "Ντεκέρ.

Μά βρισκόταν ακόμα πολύ μακριά για να μπόρεσθαι ο κατακόκος να διακρίνη καθαρά τους δυο επιβάτες της.

Σύρθηκε προς τα πίσω και κρύφθηκε πιό μέσα στο νησάκι, κάτω από ένα κοψίφο βράχο, όπου το σκοτάδι ήταν άπόλυτο. Θα μπορούσαν να περάσουν εκατό φορές από κοντά του, χωρίς να μαντέψουν καθόλου την παρουσία του...

"Ακούσε σ'ε λίγο τη βάρκα να πλευρίζη στο νησάκι. Οι δυο άντρες πήδησαν έξω και την έδεσαν σ' ένα βράχο, για να μη την πάρη ή θάλασσα.

— Τί ώρα είναι; είπε ό ένας απ' αυτούς.

Ο "Ντεκέρ άνασκήρτησε, γιατί είχε νομίσαι πως αναγνώρισε τη φωνή του Ζακεμέν.

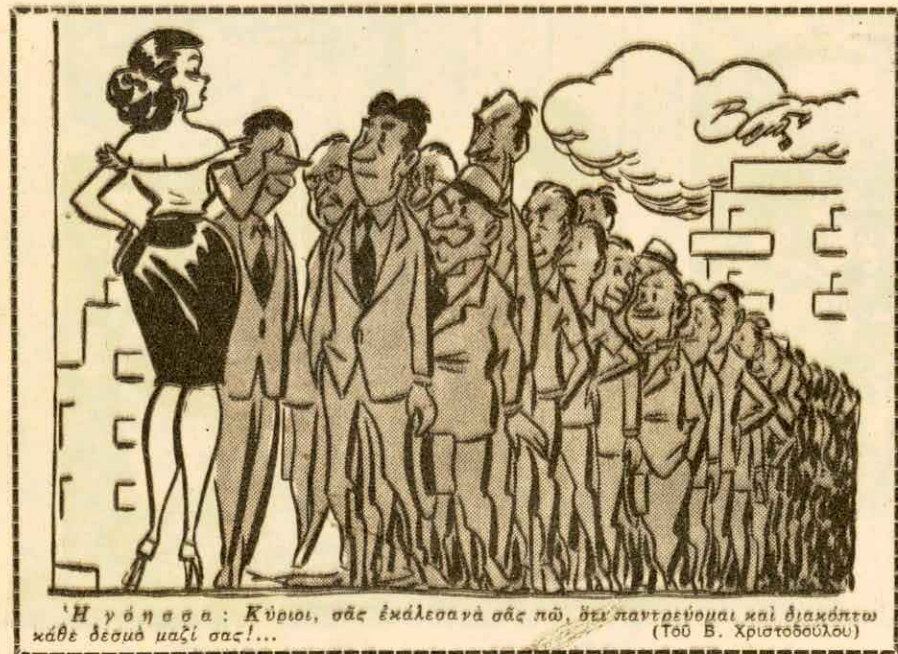
— Μεσάνυχτα! απάντησε μία άλλη φωνή. Δεν άργήσαμε. Τα μεσάνυχτα ακριβώς θα ξεκινήσθαι απ' την Κόκκινη "Ακρη. Τα μάτια μας τέσσερα τώρα!

Κι' ό "Ντεκέρ άνασκήρτησε και πάλι, γιατί είχε αναγνώρισε τη φωνή του Κολλιδέ.

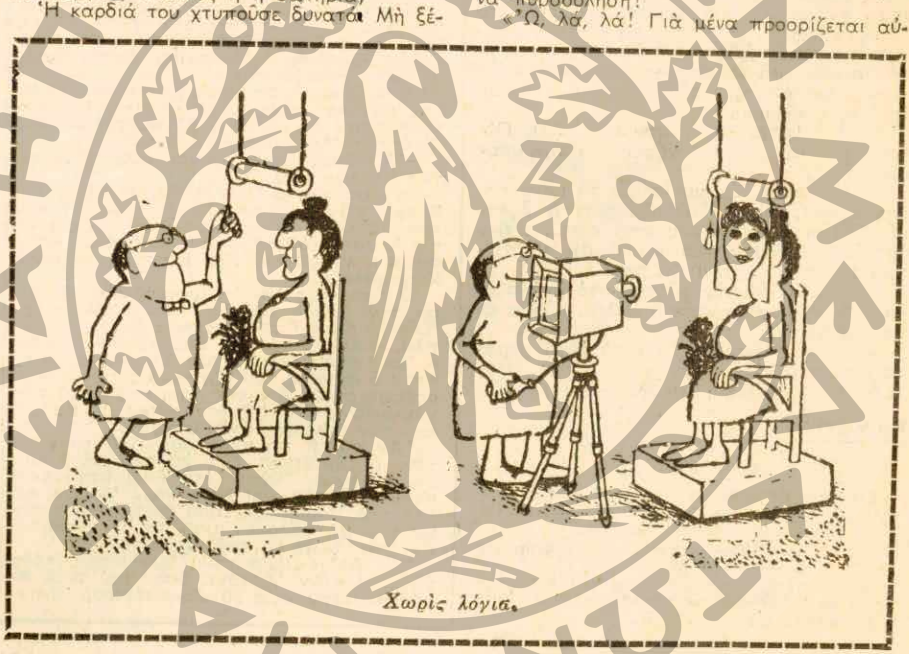
Είχαν έρθει εκεί κι' οι δυο τους για τη σωτηρία του ή για την καταστροφή του;...

"Ενας έλαφρός αλλά χαρακτηριστικός θόρυβος φάνηκε να δίνει την απάντησι στην άγωνιώδη εκείνη ερώτησι που έκανε ό "Ντεκέρ στον εαυτό του: Ο "Ενας απ' τους δυο άντρες είχε ετοιμάσει ένα τουφέκι, για να πυροβολήσθαι!

«Ό, λάρ, λάρ! Για μένα προορίζεται αύ-

Η γάση α : Κύριοι, σ'ε εκάλεσαν σ'ε πώ, δ'ε παντρεύονται και διακόπτω κάθε δεσμό μαζί σας!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Χωρίς λόγια.

σφαίρα», είπε με τὸ νοῦ του ὁ δρα-

γας.
«Υστερὰ ἀπλώθηκε ἡσυχία ἀπόλυτη. Οἱ

δύο ἄντρες περίμεναν, δίχως ἄλλο, μετὰ
μάτια κορφωμένα στὴ θάλασσα...
«Ὁ Ὀντεκερ βγήκε ἀπ' τὴν κρύπτη του,

σύρθηκε πάνω στὸν ὑγρὸ βράχο, ἔφτασε
πίσω ἀπὸ ἕνα μικρὸ ὕψωμα, ἀνασηκώθηκε
κι' ἐσκύψε τὸ κεφάλι του.

Δὲν ἀπέδιδε περισσότερο ἀπὸ δέκα μέτρα
ἀπ' τοὺς δύο νεοφερμένους. Διέκρινε καθα-

ρὰ τὶς σιλουέτες τους, ὄρθιες στὴν ἀκτὴ,
μπροστὰ στὸ φωτεινὸ φόντο τῆς θάλασσας.
Δὲν εἶχε γελαστῇ: «Ἦταν πραγματικά ὁ

Ζακεμὲν κι' ὁ Κολλιβέ.

Ὁ πρῶτος, μετὰ τὸ πλοῖο στὸ χέρι καὶ τὸ
δάχτυλο στὴ σκανδάλη, λίγο σκυφτὸς μπρο-

στὰ, ἔψαχνε μετὰ μάτια τὴ θάλασσα, ἀπ'
ὅπου ἄπρεπε νὰ φτάσῃ ὁ κατὰδίκος.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία γιὰ τὸ σκοπὸ
τους!

Δὲν ἦσαν σωτήρες, αὐτοὶ ποὺ βρίσκον-

ταν ἐκεῖ. «Ἦσαν δολοφόνοι!

«Ἄ, οἱ ἀθλιοί!», συλλογιόταν ὁ κατὰ-

δικός.
Κι' ἐσφίξε μετὰ μανία τὸ μαχαίρι του.

Δὲν τάξε μετὰ τὸ Ζακεμὲν. Αὐτὸς ἔκανε

τὴ δουλειά του, τὸ καθήκον του, ἔστω μόν-

νάχα πὶσὶ σκληρὰ ἀπ' ὅ,τι χρειαζόταν. Τὸν

συγχωροῦσε, αὐτόν. Μὰ ὁ ἄλλος... Δὲν τὸν

ἤξερε. Γιατί, λοιπόν, αὐτὸ τὸ μῖσος του,

ποὺ ἔφτανε ὡς τὸ ἐγκλημα;...

Γιὰ νὰ θέλουν νὰ τὸν σκοτώσουν, σήμαι-

νε πῶς τὸν φοβόντουσαν...

Ξαναγύρισε κάτω ἀπ' τὸν κούφιο βράχο

κι' ἔμεινε ἀκίνητος ἐκεῖ.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα. Κάπου-κάπου, ὁ

Κολλιβέ κι' ὁ Ζακεμὲν ἀλλάζαν μιά-δὺο λέ-

ξεις. Μιλοῦσαν δυνατὰ, πιστεύοντας πῶς

ἦσαν μόνοι τους πρὶν στὸ νησί.

Κι' ὁ Ὀντεκερ ἀκούγε ὅλα ὅσα λέγανε.

«Ἄν τοῦ εἶχαν μείνει μερικὲς ἀμφιβολίες

ἀκόμη, τώρα θὰ διαλύονταν κι' αὐτὲς γρή-

γορα.

Πραγματικά, ὁ Κολλιβέ τοῦ εἶχε στήσει

παγίδα!

Ὁ Ζακεμὲν ρώτησε ξαφνικά τὸ σύντρο-

φὸ του:

— Μισεῖτε, λοιπόν, πολὺ αὐτὸν τὸν ἄμ-

θροπο; Γιατί;

— Δὲν τὸν μισῶ.

— Ποῖο λόγο ἔχετε τότε νὰ τὸν κατα-

στρέψετε;

— Τί σὰς νοιάζει; Σὰς πλήρωσα γιὰ

νὰ με βοηθήσετε. Δεχθήκατε. Δὲν ἔχω καμ-

μιὰ ὑποχρέωση νὰ σὰς ἐξηγήσω τοὺς μυσ-

τηριώδεις λόγους ποὺ με κάνουν νὰ ἐνεργή-

σῶ ἔτσι.

Ποῦ σωστά, ἀπάντησε ὁ Ζακεμὲν.

Ὡστόσο, πρέπει νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἡ κατὰ-

στασι ἀπέναντί τοῦ Ὀντεκερ, δὲν εἶναι ἡ

ἴδια γιὰ τοὺς δύο μας... «Ἄν ἐγὼ τὸν σκο-

τώσω, ὅπως εἶναι πιθανόν, ὅταν τὸν δῶ σὲ

λίγο, κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ με κατηγο-

ρήσῃ γι' αὐτό. Ἀπεναντίας, μάλιστα, θὰ

με συγχωροῦν γιὰτὶ ἔκανα τὸ καθήκον μου.

Ἐσεῖς ὁμοῦ, κύριε Κολλιβέ, θάχετε στὴν

πλάτη σας μιὰ ὠραία-ὠραία δολοφονία.

— Μὴν ἐνδιαφέρεστε γι' αὐτό. Εἶναι

δουλειά δική μου.

Οἱ δύο ἄντρες σώπασαν καὶ πάλι. Πέ-

ρασε μιὰ ὥρα. Εἶχαν χάσει πιά τὴν ὑπο-

μονή τους.

— Φαίνεται πῶς μυρίστηκε τὴ μηχανο-

ραφία σας, κύριε Κολλιβέ, εἶπε ὁ Ζακε-

μὲν. Εἶναι πονηρότερος ἀπὸ σὰς... Δὲν

θάρρη... Στοιχηματίζω πῶς αὐτὴ τὴ στι-

γμὴ ροναλίζει στὸ σπίτι του...

— Ἐκτὸς ἂν τὸν φάγαμε στὸ δρόμο οἱ

καρχαρίες, συμπλήρωσε ὁ ἄλλος, μ' ἕνα ἀ-

παίσιο γέλιο.

— Πολὺ πιθανόν! Τὰ νερά εἶναι γεμά-

τα ἀπ' αὐτοὺς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικά

Ἀρραβῶνες

Εἰς τοὺς ἀνταλλάξαντας ἀρραβῶνας κ. Βα-

σίλειον Ἀλεξίου καὶ Θεοποινίδα Χριστίνα Γα-

βαλά, εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Οἰκογένεια: Ἰωάν. Π. Φρονιάτα

Ἄν καὶ ὁ γῆ κοκκίνιος ἀπὸ τὸ αἶμα

του, ὁ Ἀρτέμιος δὲν ἐθαλάσε οὐτε μιὰ

φωνὴ πόνου. Ὅλοι τότε ὅσοι ἦταν ἐκεῖ

θαύμασαν τὴν ὑπομονή του. Ἀκόμη κι'

αὐτὸς ὁ Ἰουλιανὸς, ποὺ διατάζε κατόπιν

νὰ τὸν μεταφέρουν μαζί μετὰ τὸν Μακάριο

καὶ τὸν Εὐγένειο στὴ φυλακή.

Τὴν ἄλλη μέρα τοὺς δύο ἱερεῖς τοὺς

εἰσέφερε στὴν Ἀραβία, ὅπου καὶ τοὺς ἀ-

ρεκεφαλίσαν στὶς 20 Δεκεμβρίου. Ὑστε-

Ὁ Ἀρτέμιος ἔγειρε τὸ κεφάλι του κι' ἀπο-

κεφαλίστηκε ἀπὸ τὸ δόρυ...

Ο ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΑΡΤΕΜΙΟΣ

Παλὲς χριστιανικὲς παραδόσεις

Ὅταν ἡ Ῥωμαϊκὴ Αυτοκρατορία ἐξουσί-

αζε τὴν Εὐρώπη κι' ἔνα μέρος τῆς Ἀσίας

καὶ Ἀφρικῆς, διωρίζε Γενικὸν Διοικητὴν

τῆς Αἰγύπτου ἕναν ἀντιβασιλέα μετὰ τὸν

τίτλο τοῦ Αὐγουστάλιου.

Αὐγουστάλιος λοιπὸν ἔκαμε ἐκεῖ ὁ Μέ-

γας Κωνσταντῖνος τὸν Μεγάλον Δούκα

Ἀρτέμιο ποὺ ὅλοι τὸν σεβόντουσαν γιὰ

τὴν πίστι κι' ἀφοσίωσίν του στὸ Χριστό,

τὴ φιλανθρωπία καὶ τὴν εὐσπλαχνία του.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος μάλιστα τοῦ

ἔδωσε καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρικίου. Σ'

αὐτὴ τὴ θέσιν τὸν βρῆκε καὶ τὸν κράτησε

κι' ὁ υἱοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ

Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

Ὅταν πέθανε ὁ Κωνσταντῖνος, ἔγινε

Βασιλεὺς αὐθαίρετα ὁ ἀνεψιὸς του Ἰου-

λιανός, ποὺ αὐτὸν ὁ Χριστιανὸς ποὺ ἦταν ἔ-

γινε εἰδωλολάτρης. Γι' αὐτὸ τὸν ὠνόμα-

σαν καὶ Ἰουλιανὸν Παραβάτην ἢ Ἀποστάτη.

Ὁ Ἰουλιανὸς λοιπὸν ἀρχισε νὰ κατα-

δικῇ τοὺς χριστιανούς. Μάλιστα ἔφτασε

στὴν Ἀντιόχεια, ἔπιασε δύο νεοεβραίους ἱ-

ερεῖς, τὸν Εὐγένειο καὶ τὸν Μακάριο καὶ

βαρβαρίζοντας τοὺς, τοὺς πιέζε ν' ἀπαρ-

νήθουν τὸν Χριστό.

Τότε ἀκριβῶς πῆγε στὴν Ἀντιόχεια κι'

ὁ Αὐγουστάλιος Ἀρτέμιος, ποὺ τὸν εἶχε

διατάξει ὁ Ἰουλιανὸς νὰ τὸν συναντήσῃ

ἐκεῖ. Ὁ Ἀρτέμιος μολὶς εἶδε τὸν βασι-

λεπτικὸν ποὺ ὑπέφεραν ὁ Εὐγένιος κι' ὁ

Μακάριος, δὲν μπόρεσε ν' ἀνῆλθῃ. Καὶ

χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν ταυτότητά του,

εἶπε στὸν Ἰουλιανό:

— Γιατί, βασιλεῦ, ἀναγκάζεις ἁγίους ἀν-

θρώπους ν' ἀρνήθουν τὴν πίστι τους;

Γιατί τοὺς βαρβαρίζεις; φαίνεται πῶς

ἔκαμε βασιλεὺς ὁ Σατανᾶς, ἀφοῦ ἀπαρ-

νήθηκες τὸν Χριστό.

Τότε πῶς ὁ ἀντικριστὸς Ἰουλιανὸς ἐ-

θαλάσε τὴν καταδικαστικὴ ἀποφασί του;

Διτάξε νὰ κόψουν μετὰ τῆς κεφαλῆ

του. Τὴν ἀποφασί αὐτὴ ὁ Ἀρτέμιος τὸν

ἔκουσε μετὰ χαρὰ. Κι' ὅταν ὁ δῆμιος τὸν

ἔσυρε στὸν ὠρισμένον τόπο τῆς ἐκτελέ-

σεως, ὁ Ἀρτέμιος τὸν παρακάλεσε νὰ

τὸν ἀφήσουν νὰ προσευχηθῇ. Κατόπιν ἐ-

γειρε τὸ κεφάλι του κι' ἀποκεφαλίστηκε

στὶς 20 Ὀκτωβρίου ἀπὸ τὸ δόρυ.

Τὸ λείψανό του πῆρε μιὰ διάκονος τῆς

ἐκκλησίας τῆς Ἀντιόχειας, ποὺ λεγόταν

Ἀριστὶ καὶ τὸ ἐτέλειε στὴν Παλί, ὅπου

τὸ ἐφύλαξαν στὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου

Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Ἐκεῖ κατόπιν

χτίστηκε τὸ περίφημο μοναστήρι τοῦ ἁ-

γίου Ἀρτεμίου.

Ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος ἐθεωρεῖτο ὡς για-

τρός, ποὺ θεράπευε τὴν κλῆν καὶ τὶς

οχετικές μετὰ τὴν ἀρρώστειες.

Λίγα πρὶν ἀπὸ τὰ 668 μ. Χ. ἐγράψαν

στὴν Κωνσταντινούπολιν τὰ θαύματά του.

Καὶ στὰ 1909 τὰ ἐξέδωσε τὸν Πέτρο-
πολιν ὁ Ἀθανάσιος Παπαδόπουλος ὁ Κε-
ραμεύς. Τὸ βίβλιν ἐγράψε τὸν ἐνάτο
αἰῶνα ὁ Ῥώδιος μοναχὸς Ἰωάννης.

Στὴν Ἀθήνα, στὴ συνοικία τῆς Γούδας,
χτίστηκε μιὰ ὠραία ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου
Ἀρτεμίου, ὅπου πολλοὶ ἀσθενεῖς πηγαί-
νουν καὶ προσεύχονται μετὰ πίστι γιὰ νὰ
βροῦν τὴν θεραπεία τους.

ρα ἐκάλεσε κοντὰ τοῦ τὸν Ἀρτέμιο καὶ

τοῦ εἶπε:

— Ἀναγκάστηκα νὰ σὲ τιμωρήσω, γιὰ-
τί ἐφάνηκες ἀθεῖος. Ἄν ὅμως δεχθῆς
νὰ γίνῃς εἰδωλόλατρες, θὰ σὲ ἀπαλλά-

ξω ἀπὸ τὴν εὐθύνη τοῦ θανάτου τοῦ ἀ-
δελφοῦ μου καὶ θὰ σὲ γεμίσω μετὰ τιμῆς.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἔκαμε πολὺ ἄσχημα ποὺ

ἐγίνε χριστιανός.

»Οἱ θεοὶ τὸν ἐμίσησαν ἐπειδὴ ἀκούσας

τοὺς ἀδελφούς του, τὴ γυναῖκα του Φαῦ-

στα καὶ τὸ υἱὸ τοῦ Κρίσπο, ἐνῶ ἦταν

ἀθῶοι.

Ὁ Ἀρτέμιος τότε τοῦ ἀπάντησε μετὰ

θάρρους:

— Γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχω

σκοπὸ ν' ἀπολογηθῶ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν

ἀδελφόν σου, ποὺ τὸν ἤξερα γιὰ εὐσεβεῖ

χριστιανόν, μάρτυς μοῦ ὁ Χριστὸς ὅτι δὲν

ἐπταίξε σὲ τίποτε, οὐτε εἶχα σκέψεις μ'

αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐσκότωσαν, γιὰτὶ ἐνῶ

ὡς τώρα ζοῦσα στὴν Αἴγυπτο. Ὅσο γιὰ

τὸν Κωνσταντῖνο δίκαια σκότωσε τὴ Φαῦ-

στα, ἐπειδὴ αὐτὴ συκοφαντοῦσε τὸν υἱόν

τοῦ Κρίσπο, ποὺ σκοτώθηκε ἀπὸ διατυ-

χημα μὲρα στὰ πλεῖα.

Ὁ Ἀρτέμιος ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ἀπολογία

τοῦ αὐτοῦ συμβούλεψε τὸν Ἰουλιανὸν νὰ

γίνῃ πάλιν χριστιανός.

Ὁ Παραβάτης ὅμως βλέποντας τὴν ἀ-

κλόνητὴν πίστι τοῦ Ἀρτεμίου, διατάξε νὰ

τὸν ξεγυμνώσουν καὶ νὰ τρυπήσουν τὰ

πλευρὰ του μετὰ πυρρῶν ἐσθλῶν.

Ἦρες πολλὰς βασανίζονταν οὕτως ὁ Ἀρ-

τέμιος χωρὶς κανὴν νὰ διαμαρτυρηθῇ. Τό-

τε ὁ Ἰουλιανός, ἔξω φρενὺν, πράτταξε

νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακή καὶ νὰ τὸν ἀ-

φήσουν νποτικό.

Ὁ Ἀρτέμιος προσευχόταν μέρα καὶ νύ-

χτα καὶ εὐχαριστοῦσε τὸ θεόν, ποὺ ἐνῶ

πέρασε δεκαπέντε μέρες στὴ φυλακή,

δὲν ἐπαθε τίποτε.

Στὸ μεταξὺ ὁ Παραβάτης πῆγε σ' ἕνα

προάστειο τῆς Ἀντιόχειας γιὰ νὰ θυσίη-

σῃ στὸ εἶδωλό του Ἀπόλλωνος καὶ νὰ

πᾶρῃ χρησμούς.

Ταῦτ' ἔκαμ' ὅμως κοπιᾶσε γιὰτὶ κἄν

ἐξαφνικὰ ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. Τότε ὁ

Ἰουλιανὸς ζήτησε νὰ φέρουν μπροστὰ

τοῦ τὸν Ἀρτέμιον, ποὺ τοῦ εἶπε:

— Ἐμμεθεὶς ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἐκῆσαν τὸν

ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος; Θὰ σὰς ἐκδικήσῃ

σκληρὰ γιὰ νὰ μὴν ἐναντιώνηστε στὴν

θέλησίν μου.

— Χαίρω πολὺ πῶς ἐξολοθρεύονται οἱ

θεοὶ σου καὶ γιὰ τὰ θαύματά ποὺ κάνει

ὁ θεός σου! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀρτέμιος.

Ὅσο γιὰ τὰ βασανιστήρια ποὺ ἐξακολου-

θεῖς νὰ με ὑποβάλλεις, δὲν φοβάμαι, γιὰ-

τί θὰ τὰ βρ

τίς τσέτες γεμάτες καινούργια πενήνταρικά. Έν τώ μεταξύ, ο Θανάσης είχε βρή το ψωρόλογο που θά μās έκανε πλούσιους. Ήταν άραπικό, τó λέγανε 'Αχμέτ και είχε τó πιο άνοστο κανελλί κρώμα που έχω δη στή ζωή μου.

Γιά νά μήν τά πολυλογώ, άγοράσαμε στό άμε - σβύσε τον 'Αχμέτ, τόν άπώσαμε στό σταύλο και τόν άρχισαμε στήν περιποίηση και στόν ύπερσιτισμό.

Κι' όταν έθρεψε κάπως ó φουκαράς, τόν βόλαμε νά τρέξη, άν και άπό τά μάτια φαίνότανε ότι δέν είχε καμμία όρεξη γιά πηλάες. Καί στίς τέσσερις ίπποδρομίες που έλαβε μέρος, όλα τ' άλλα άλογα τερματίσανε κι' ó τεμπέλης ό 'Αχμέτ δέν είχε καλά - καλά ξεκινήσει.

"Όσπου έφτασε ή στιγμή νά σκαρώσουμε τó «μεγάλο κόλπο». Με πολλά βάρσανα βοήκαμε ένα δυνατό διεγερτικό και με περισσότερες προφυλάξεις γó σεβρίσαμε στόν άνυπντο Αχμέτ.

Κι' άποτέλεσμα μηδέν! "Όσαμε νά σηκώση ό 'Αχμέτ τó ένα πόδι του, βρώμαγε νά άλλο. "Όσο γιά τά λεφτά που ποντάσαμε πάνω στή σκελετωμένη ράχι του, άν τά όητε, τούς λέτε θερμούς χαιρετισμούς.

Φαρμακωμένος ό Θανάσης μουμούρισε:

— Φαίνεται πώς ήτανε μικρή ή όόσις. Θά δοκιμάσουμε άργότερα με μεγαλύτερη.

'Αλλά στό μεταξύ τά έξοδα τρέχανε και φασμό δέν είχανε. Κι' έτσι άναγκάστηκα νά πουλήσω και δεύτερο κτήμα γιά νά τά βγάλω πέρα, μέχρι που νά «πιάσω τήν καλή».

'Αντί, όμως, γιά τήν καλή, έπιασα τήν κακή μου, τήν ψυχή μου και τήν άνάποδή μου. Γιατί ό τζαναμπέτης ό 'Αχμέτ δέν έννούσε νά κουνήση λιγάκι σβέλτα τά πόδια του. Λές και τó διεγερτικό που τόν δίναμε ήτανε ύπνωτικό.

Κι' όταν είδα κι' άποείδα και πείστηκα πώς δέν πρόκειται νά δώ χαίρι και προκοπή άπό τήν «έπιχειρήσις» που σκαρφίστηκε ό φίλος μου ό Θανάσης, σκέφτηκα πώς κάτι έπρεπε νά κάνω γιά νά βγάλω τήν τεράστια αϋτή ζημία.

Και κατέληξα στήν άπόφασι νά πάω στό χωριουδάκι μου και νά καλλιεργήσω τó κτηματάκι που μου άπόμεινε.

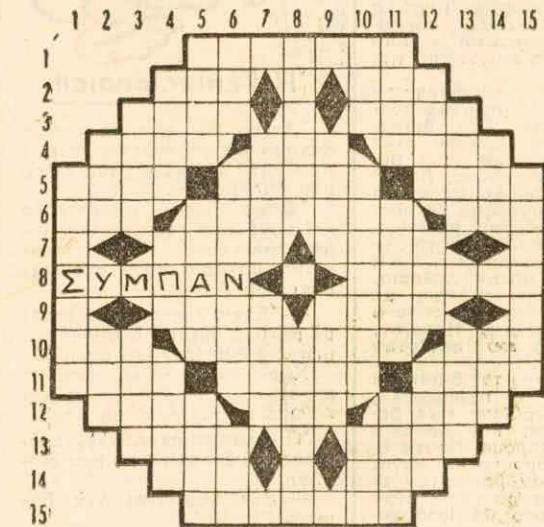
"Ετσι κι' έπραξα. 'Εδώ λοιπόν και τρείς μήνες έχω γίνει άγρότης και περιποιούμαι τήν εύλογημένη γή. "Εχω μάλιστα τ' ένα ώροστο μεγάλο άροτρο που τó σέρονου ό 'Αχμέτ και ό... Θανάσης!...

Γ. ΓΙΑΝ.—

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

"Ανω - κάτω σταυρόλεξο

'Αντί νά σας δώσουμε τίς εξηγήσεις τών διαφόρων λέξεων, σας δίνομε τίς ίδιες τίς λέξεις που θά συμπληρώσουν τó σχέδιο αυτό, άχι όμως με τή σειρά εμφάνισέως τους μέσα στό σταυρόλεξο, αλλά κατ' άλφαβητική σειρά. 'Η λέξις «ΣΥΜΠΑΝ» που τοποθετήσαμε ήδη, θά σας βοηθήση σημαντικά στήν

τοποθέτησι και τών ύπολοίπων:

ΑΑΡ — ΑΓΑΣ — ΑΓΙΣ — ΑΛΑΣ — ΑΛΣ — ΑΜΑΝ — ΑΜΙΑ — ΑΜΟΚ — ΑΝΑΣ — ΑΝΙΑ — ΑΟΡΑΤΟΣ — ΑΠΩ — ΑΡΑΨ — ΑΡΗΣ — ΑΣΟ. ΦΟΙ — ΑΤΙ — ΑΧΑΜΝΟΣ — ΑΧΑΡΙΣ — ΑΩΡΑ.

ΒΙΑ — ΒΛΑΣ. *
ΕΡΩΣ *
ΖΑΛΗ — ΖΑΡΙ — ΖΑΧΑ — ΖΩΟ. *
ΗΛΙΟΣ — ΗΡΩ — ΗΤΑ. *
ΙΜΑΣ — ΙΟΝ. *
ΚΑΛΑ — ΚΡΑΝΙΟΝ — ΚΡΙΜΑ. *
ΜΑΡΑ — ΜΑΤ — ΜΑΧΗ — ΜΙΛΗΜΑ — ΜΟ. ΝΑΧΟΝ. *
ΝΑΜΑ — ΝΕΑ — ΝΕΡΑ — ΝΗΣΟΣ. *
ΟΛΟΣ — ΟΜΑΣ — ΟΝΕ — ΟΝΟΣ — ΟΡΑ — ΟΡΟΣ — ΟΤΙ — ΟΤΟΥ — ΟΧΙ. *

ΠΛΑΝΑ — ΠΡΟΣΟΧΗ. *
ΡΟΗ. *
ΣΑΓΗ — ΣΑΡΑΚΑΣ — ΣΗ. ΜΑ — ΣΙΓΗ — ΣΟΥ — ΣΩ. ΣΙΒΙΑ. *
ΤΙΣ. *
ΨΗΝ — ΧΡΙΣΤΟΣ — ΧΩΛΗ. *
ΨΙΤ. *
ΩΝΙΑ. *

Μαντέψετε τόν άριθμο

'Από τά πύδ διασκεδαστικά παιχνίδια συναναστροφών είνε εκείνα που μās βοηθούν νά βρούμε τόν άριθμό που σκέφτηκε ένα άπό τά μέλη τής συντροφιάς. 'Ι. δου ένα καινούργιο παιχνίδι τού είδους αυτού:

Ζητάτε άπό κάποιον νά σκεφθ ήναν άριθμό. Τού λέτε κατόπιν νά τόν τριπλασιάση και νά πάρη τά μισά. Στήν περίπτωση που ή διαίρεσις δημιουργεί κλάσμα, θά προσθέση μισή μονάδα γιά νά έχη πάλι άκέραιο άριθμό. (άν π.χ. έχη 63, άπό τήν 32, αντί 31½). Τού λέτε κατόπιν νά τριπλασιάση και πάλιν τόν νέο άριθμό και νά σας πύ τις πόσες φορές χωρεί τó 9 στόν άριθμό που βρήκε.

'Ο άριθμός που σκέφτηκε άρχικά είναι άκρίβως ό διπλασιός άπό τó άποτέλεσμα που θά σας δώση.

"Αν σκέφθηκε τó 42, τó τριπλασιό είναι 126, τó μισό 63, τó τριπλασιό 189. Στόν άριθμό αυτόν τó 9 χωρεί 21 φορές. 21 Χ 2 = 42.

"Όταν όμως ό φίλος σας σας πύ ότι ύποχρεώθηκε νά προσθέση μισή μονάδα, έσεις στόν τελικό διπλασιισμό θά προσθέσετε μιά δόκληρη μονάδα γιά νά βρήτε ποιόν άκριβώς άριθμό σκέφτηκε.

"Αν δηλαδή σκέφθηκε τó 25, 3 Χ 25 = 75. Τó μισό 37½ + ½ = 38. 38 Χ 3 = 114. 114 : 9 = 12. Στήν περίπτωση αυτή ό άριθμός που σκέφτηκε άρχικά δέν είναι 12 Χ 2 = 24, αλλά 24 + 1 = 25.

'Ελλειπυσύμφωνον

Χορησιμοποιώντας διάφορα σύμφωνα, προσπαθήστε, χωρίς ν' αλλάξετε τήν σειρά τών φωνηέντων αυτών νά σχηματίσετε λέξεις που ν' άναποκρίνονται στίς κάτωθι σημασίες:

- 1) Θαλασσία έκτασις.
- 2) Κρασφόρον.
- 3) Τόπος ψυχαιγωγιάς.
- 4) Τό έχον πολλά ζώα.
- 5) 'Ιθαγενής άγρότης τής Αιγύπτου.
- 6) Εύρωπαιος.
- 7) Στρατηγός τών Σπαρτιατών.
- 8) Βάλτος.
- 9) Γίνεται συνήθως γιά φιλανθρωπικό σκοπό.
- 10) 'Εργασία τών χωρικών.

Τριπλούς στοιχειόγραφος

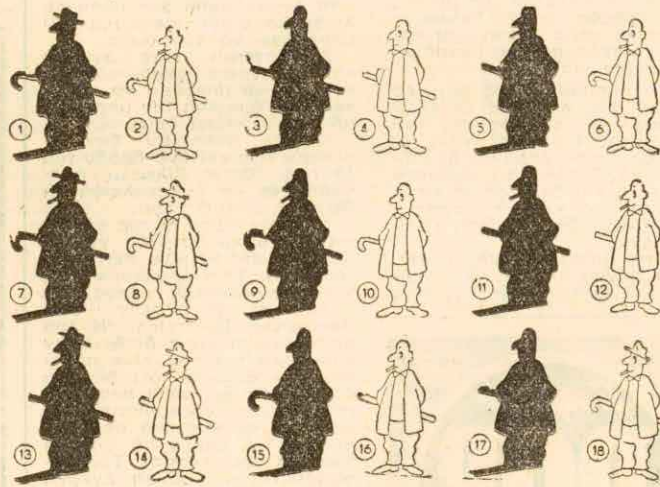
Κάποιο άέριο πτητικό, άν τού προσθέσης άρχικό, θά κάνη μ' εύκολία βουπό στή Θεσσαλία. Γράμμα προσθέσεις στό βουπό μά και τόν τόνο του κινείς, και πράξεως άριθμητικής τó εξαγόμενο θά βρής. Μά και σέ τούτο πάλι έν γράμμι' άν προστεθ ή στρατιωτικό κεφάλι άμέσως τó φορεί.

Ποιά άπό τίς τρείς;

'Από τίς τρείς άπαντήσεις που συνοδεύουν καθεμιά άπό τίς κάτωτέρω έρωτήσεις, μόνο ή μία είναι σωστή. Προσπαθήστε νά τήν βρήτε διαγράφοντας τίς δύο άλλες.

- 1) Ποιό ήταν τó πραγματικό όνομα τού Μάξιμ Γκόργκυ; — Αλέξης Πεσκώφ — Μπόρις Γκοντούνοφ — 'Ι. δάν Μαλακώφ.
- 2) Πόσοι ήσαν οι Δόγηδες τής Βενετίας; — 86 — 92 — 122.
- 3) Πόσα δόντια έχει ό σκύλος; — 32 — 18 — 42.
- 4) Πού βρίσκεται ή Γιάλτα, όπου ύπεγράφη τó 1943 ή περίφημη όμνυση συμμαχική; — Στήν Μικρά 'Ασία. — Στήν Κριμαία. — Στήν 'Αραβία.
- 5) Πόσοι πόροι ύπάρχουν σ' ένα τετραγωνικό έκατοστάμετρο τού δερμάτινι μας; — 25.000 — 60.000 — 6.000.000.
- 6) 'Από τά κράτη τής Ν. 'Αμερικής, ποιό έχει τούς περισσότερούς κατοίκους; — 'Η 'Αργεντινή — 'Η Βραζιλία — 'Η Χιλή.

"Ανθρωποι και σκιές

Κάθε λευκή σιλουέττα τού σχεδίου μας έχει και τήν άκριβή αντίστοιχη σκιά της. Μιά μόνο σκιά δέν άναποκρίνεται διόλου στό σκίτσος που άπομένει. Μπορείτε νά βρήτε τά δύο αυτά άταίριαστα σχέδια; Οι λύσεις στή σελ. 82

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ ΠΛΑΚΑ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΥ

Ο Σλέιν Λάμφον έπρεπε νά πεθάνη. 'Επειδή όμως ή όυεία του ήταν εξαιρετική, κάποιος έπρεπε νά τόν έθαφρουν γιά νά εγκαταλειφ ή μάταια αυτό κόσμο. Τά πράγματα έπρεπε νά «επιταχυνθούν», όπως συνήθιζε νά λέη ό ίδιος ό Λάμφον, όταν άνάθετε καμμία δουλειά στόν Σμιθ Ντράμοντ, περνώντας άπ' τó γραφείο του. 'Η άλήθεια είναι ότι ό Σμιθ είχε τελειώσει πολλές δουλειές, που τού είχε άναθέσει ό Λάμφον κατά τά τελευταία δύο χρόνια. Τί λοιπόν πιο φυσικό ν' αλλάξω ό Σμιθ νά κανη κι' αυτή τήν τελευταία δουλειά; Κακό ήταν βέβαια αυτό, γιατί ό Λάμφον ήταν άνθρωπος ειλικρινής κι' ήταν εύχαριστή νά δουλέυη καίς γι' αυτόν. 'Επειδή όμως ήταν ειλικρινής, δέν έπρεπε νά ζήση άς τó πρωί. 'Ηξερε πολλά γιά τήν κλοπή τών χρημάτων τής εταιρείας. —Άδριο, είχε πύ στόν Σμιθ τó άπόγευμα τής ήμέρας εκείνης, πρέπει νά φέρης τα χρήματα, που έκλεψες και νά ύποβάλης τήν παραιτήσι σου, αλλιώςικά θ' άναγκαστώ νά είδοποιήσω τήν αστυνομία. Αύτά τά λόγια ήταν καταδικαστική άπόφασι γιά τόν Σλέιν Λάμφον. 'Ο Σμιθ δέν είχε πιά χρήματα. Τά είχε χάσει όλα στόν ύπόδρομο. 'Επομένως ό Λάμφον έπρεπε νά εξαφανιστή και ν' άφήση κάποιον σημείωμα ότι ήταν τάχα ένοχος γιά τήν κλοπή.

'Η σκηνοθεσία μιάς αυτοκτονίας ήταν εύκολη, συλλογιζόταν ό Σμιθ. Μερικές γραφομηχανήνες λέξεις μεταμελείας και τó όνομα τού Λάμφον πλαστογραφημένο. Τό ζήτημα τού όπλου παρουσίαζε κάποια δυσκολία. 'Αλλά ό Σμιθ θυλήθηκε ότι ό Λάμφον είχε ένα πιστόλι. Θά ήταν εύκολο νά τó πάρη άπό τó γραφείο του, όταν ό Λάμφον θά έφτυγε άπο εκεί.

"Εκείνο λοιπόν τó ίδιο βράδυ έπρεπε νά γίνη ότι ήταν νά γίνη. 'Ο Σμιθ ήξερε ότι ό διευθυντής του, ό Σλέιν Λάμφον, ζούσε μόνος σέ ερημίτη, στό έξοχό του σπίτι...

'Ο Σμιθ άφησε τó αυτοκίνητό του σ' ένα σκοτεινό μέρος. Προχώρησε ύστερα γρήγορα πρós τήν άνοιχτή πόρτα τής βεράντας. Μιά δυνατή μουσική έρχονταν μέσα στή ζεστή νύχτα. 'Ο Σμιθ γλύστρησε στό δωμάτιο, έκλεισε τήν πόρτα και κύτταξε τó γέρο διευθυντή του.

'Ο Σλέιν Λάμφον καθόταν σέ μία βαθεία πολυθρόνα. Έχοντας πλάι του τó ραδιογραφμόφωνό του. Τά μάτια του ήταν στυλωμένα στίς έταξέρες, τού άπέναντι τοίχου, που ήταν γεμάτες άπό πλάκες γραμμοφώνου. 'Η προσοχή του όμως ήταν συγκεντρωμένη σέ μία μουσική, που άκούγε γιά πρώτη φορά και τó ένα του χέρι καίνιζε τó κουμπί τής έντάσεως τού ήχου, που ξεκούφαινε! 'Ο Σμιθ κατάρθωσε νά κάνη τόν κύκλο τού δωματίου και νά βρεθ ήμπροστά στόν Λάμφον, προτού αυτός τόν αντίληφθ. 'Ο Λάμφον τόν κύτταξε άπαθής.

'Ο Σμιθ έδειξε τó ραδιογραμμόφωνο. —Χαμηλώσε τó! φώναξε. 'Ο Λάμφον γύρισε τó κουμπί κι' ή μουσική τώρα άκούγόταν σαν ψίθυρος. —Θά μπορούσα νά σού τινάξω τά μυαλά στόν άέρα και νά μήν άκούσθ διόλου ό πυροβολισμός μ' αυτή τή φασαρία... έλεπε ό Σμιθ. 'Ο Λάμφον τόν κύτταξε με περίεργο ύφος. —'Ο ραδιοσταθμός μεταδίδει άπό τή Συμφωνική 'Ορχήστρα ένα καινούργιο έργο, έλεπε με άπλότητα. 'Επειτα πρόσθεσε: —Μ' άρέσει ν' άκούω τή μουσική δυνατά. 'Ο Σμιθ έβγαλε τó πιστόλι άπ' τήν τσέπη του. —'Ελπίζω νά σας άρέση ή άρπα, τού έλεπε. —'Α, ώστε φτάσαμε ως εκεί; 'Ηρθε νά με σκοτώσης; ρώτησε ό Λάμφον.

—Ακριβώς. Μου δώσατε κάποια εύκαιρία κι' έπóφευγα... 'Ο Λάμφον κύτταξε τόν νέο άούτηρά. —'Ότε, Σμιθ Ντράμοντ, σκοπεύεις νά με σκοτώσης, γιατί έξέρω τήν κλοπή σου! —Ακριβώς αυτό σκοπεύω νά κάνω! —Αναρωτιέσαι γιατί δέν με πυροβόλησες μόλις μπήκες, πριν αντίληφω τήν παρουσία σου, παρατήρησε ό γέρος. —Στήν άρχή τó σκέφτηκα, τού άπάντησε ό Σμιθ. 'Επιθυμούσα όμως ν' αντίληφθτε πόσο σας είμαι εύγνώμων γιά τήν εύκαιρία που μου δώσατε νά βρώ τόν τρόπο ν' απαλλαγώ άπό τήν κατηγορία. 'Αν με παραδινάτε στήν άστυνομία τó άπόγευμα...

—'Αλλά δέν φοβάσαι μήπως άφησα καμμία ένδειξη, κάποιο γράμμα, αναφέροντας τó όνομά σου; —Αυτό δέν μπορούσατε νά τó κάνετε έσεις, Σλέιν. Πάντοτε ήσαστε ειλικρινής. Μου δώσατε προεαίμια ως τó πρωί. 'Επομένως είμαι ήσυχος άπ' αυτή τή πλευρά. —Τά χέρια τού Λάμφον είχαν άσπρίσει καθώς έσφιγγε τά στήριγματα τής πολυθρόνας. 'Ο Σμιθ ήταν έτοιμος νά τραβήξη τή σκανδάλη. Τó κάτω χέλος τού Λάμφον τρεμούλιασε. —'Όπως νά ύπαρχη τρόπος νά κανονίσουμε αυτό τó ζήτημα, έλεπε. —Φοβάμαι πώς δέν ύπάρχει, Σλέιν. 'Αν ύπήρχε δέν θά βρισκόμουν εδώ με τó πιστόλι στό χέρι. Σε συμπάθω, Σλέιν και δέν θά θέλα νά σε σκοτώσω. 'Αλλά είσαι πολύ τίμιος γιά νά δεχθής μιά δική μου πρόταση. Κι' έτσι...

'Ο Λάμφον ώρμησε ξαφνικά κι' άρπαξε τó πιστόλι άπελπισμένος, καθώς αυτό έκπυροσκοπούσε. Χτυπήθηκε όμως και σωριάσθηκε στό πάδια τού Σμιθ. 'Ο Σμιθ έβγαλε τόν κάλυκα άπό τόν κύλινδρο τού όπλου του. Σήκωσε έπειτα τó σώμα τού Λάμφον. 'Εβγαλε κατόπιν άπό τήν τσέπη του ένα άσφαίρο κάλυκα και τόν τοποθέτησε στήν άδεια θέσι τού κύλινδρου. Τού έφθναν λιγά δευτερόλεπτα νά σφίξη τó δεξι χέρι τού νεκρού γύρω στή λαβή τού όπλου και νά πιέση τή σκανδάλη.

'Επειτα έβγαλε τόν άσφαίρο κάλυκα άπ' τó πιστόλι, φροντίζοντας νά τοποθετήση τόν πρώτο άδειο κάλυκα στή θέσι του, ακριβώς κάτω άπό τή σκανδάλη. 'Υστερα, με τó μαντήλι του, καθάρισε προσεχτικά τó πιστόλι, τó έσφίξε στα δαχτύλα τού νεκρού και τ' άφησε νά πέση στό πάτωμα. 'Εβγαλε άπ' τήν τσέπη του τó σημείωμα που είχε έτοιμάσει και τó άκούμπησε στό ραδιόφωνο, που τó έκλεισε.

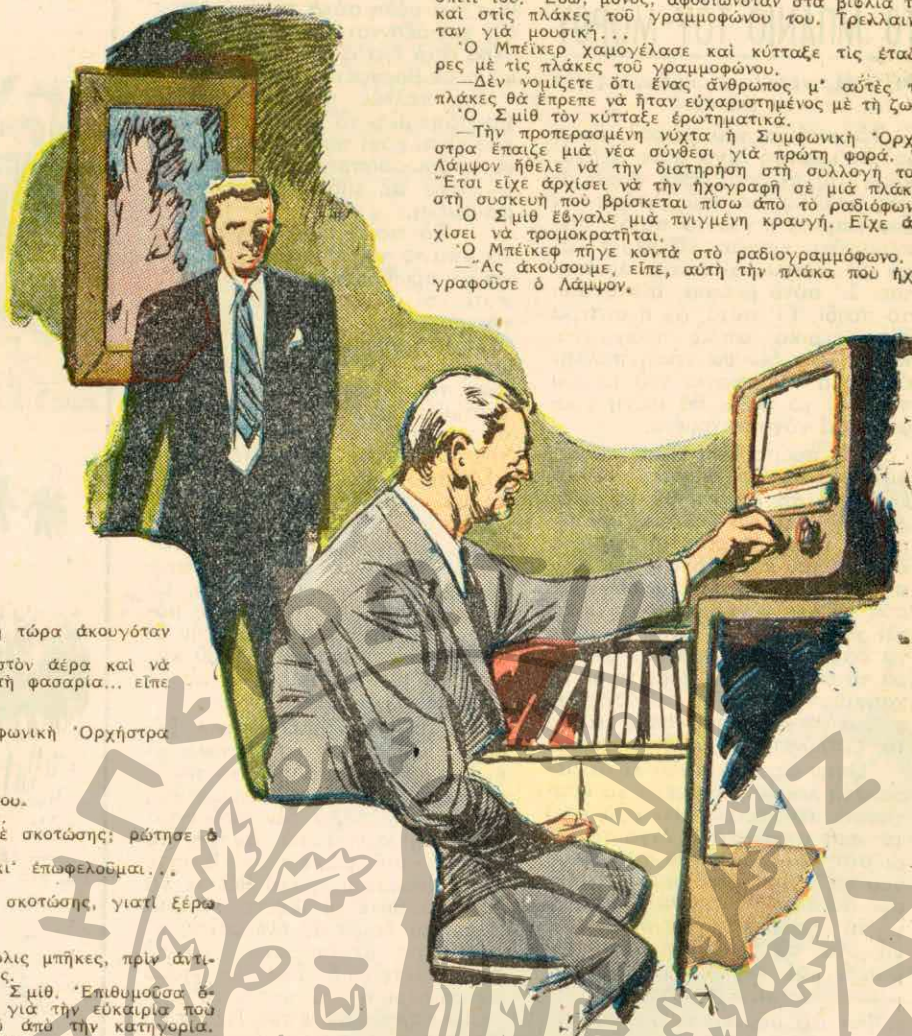
Βγήκε τέλος άπό τó σπίτι ήκανοποιημένος. Μιά σφαίρα είχε χρησιμοπονηθή, ένας κάλυκας άδειος μέσα στόν κύλινδρο και σημάδια μπουρνού από χέρια τού Λάμφον.

★ 'Υστερ' άπό τρείς μέρες ό Σμιθ Ντράμοντ βρισκόταν στό ίδιο δωμάτιο. Αύτή τή φορά ήταν μαζί με τόν ύπαστυνόμο Μπέικερ. 'Ο Μπέικερ καθόταν στήν ίδια πολυθρόνα, που καθόταν τή νύχτα τού φόνου ό Λάμφον. Μερικοί αστυνομικοί στέκονταν σέ διάφορα μέρη.

—Γιατί με φέρατε εδώ; ρώτησε ό Σμιθ. —Είχατε έρθει ποτέ εδώ; τόν ρώτησε ό Μπέικερ. —Ποτέ! άπάντησε ό Σμιθ. 'Ο Λάμφον δέν έφερε ποτέ δουλειά σπίτι του. 'Εδώ, μόνος, άφροινώταν στα βιόλια του και στίς πλάκες τού γραμμοφώνου του. Τρελλαινόνταν γιά μουσική...

'Ο Μπέικερ χαμογέλασε και κύτταξε τίς έταξέρες με τίς πλάκες τού γραμμοφώνου. —Δέν νομίζετε ότι ένας άνθρωπος μ' αυτές τίς πλάκες θά έπρεπε νά ήταν εύχαρισμένος με τή ζωή; 'Ο Σμιθ τόν κύτταξε έρωτηματικά. —Τήν προπερασμένη νύχτα ή Συμφωνική 'Ορχήστρα έπαιξε μιά νέα σύνθεση γιά πρώτη φορά. 'Ο Λάμφον ήθελε νά τήν διατηρήση στή συλλογή του. 'Ετσι είχε άρχισει νά τήν ήχογραφή σέ μιά πλάκα, στή συσκευή που βρισκεται πίσω άπό τó ραδιόφωνο. 'Ο Σμιθ έβγαλε μιά πινυμένη κραυγή. Είχε άρχισει νά τρομοκρατείται.

'Ο Μπέικερ πήγε κοντά στό ραδιογραμμόφωνο. —'Ας άκούσουμε, έλεπε, αυτή τήν πλάκα που ήχογραφούσε ό Λάμφον.

'Η προσοχή τού Λάμφον ήταν συγκεντρωμένη σέ μία μουσική που άκούγε γιά πρώτη φορά...

Και τήν έβαλε στό γραμμόφωνο. 'Αμέσως άκούστηκε ή μουσική τής όρχήστρας. Ναι! 'Ηταν ή ίδια ή δυνατή μουσική που είχε άκούσει έκτενο τó βράδυ ό Σμιθ. Σε λίγο όμως άκούστηκε ξαφνικά μιά φωνή, ή φωνή του:

—'Χαμηλώσε τó! είχε φωνάξει στό Λάμφον. 'Η πλάκα τώρα επαναλάμβανε τή συζήτησι τους, που τήν είχε άποκώσει πίστα. 'Ο πυροβολισμός, τó πείσιμο τού σώματος, ό δεύτερος πυροβολισμός... 'Όλα είχαν ήχογραφηθή στήν έντέλειά!

—'Ο Σμιθ, έβγαλλος, ώρμησε πρós τήν πόρτα τής βεράντας, αλλά δύο αστυνομικοί έτρεξαν και τόν έπιάσαν. —'Ο ύπαστυνόμος σηκώθηκε άπ' τήν πολυθρόνα του. —Μας βασάνισες αρκετά! τού έλεπε. Στήν άρχή, πίστεψα ότι ό Λάμφον είχε αυτοκτονήσει. 'Αλλά είχαμε λόγους ν' άμφισβάλουμε... Γι' αυτό δέν πάψαμε νά ψάχνουμε γύρω μας, γιά κάποιο ίχνος, όταν ένας άπό μās θέλησε νά παίξη τήν καινούργια πλάκα στό γραμμόφωνο...

'Ο Σμιθ έσκηψε τó κεφάλι και άπλώσε τά χέρια του γιά νά τού περάσουν τίς χειροπέδες.

Τ. ΛΟΥΤ

Τό άκρονόμιον

DOP

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Τοποθετήστε το άριστερό χέρι σας στο στήθος του για να κρατάτε το κεφάλι του ανασπνόμενου...

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΤΟΥ ΜΩΡΟΥ

Μερικές χρήσιμες συμβουλές για τις μητέρες

Το μπάνιο του μωρού, έστω κι' αν κρατάει λίγα μόνο λεπτά, είναι τις περισσότερες φορές ένας μπελάς για την μητέρα και ένα μαρτύριο για το παιδί που κλωτσάει, κουνάει τα χέρια και το σώμα του και κλαίει αδιάκοπα. Σ' αυτό βέβαια, δεν φταίει το παιδί. Γι' αυτό, αν η μητέρα ξέρει μερικά απλά πράγματα, και η ίδια δεν θα χάσει πολλήν ώρα για το μπάνιο του μωρού της και το παιδί θα μείνει φρόνιμο και ευχαριστημένο.

Και, πρώτα από όλα, το κεφάλι του παιδιού πρέπει να είναι έξω από τη λεκάνη με το νερό. Αυτό γίνεται εύκολα, αν περάσετε το άριστερό χέρι σας στο στήθος του και κρατάτε τον άριστερό ώμο του με τα δάχτυλά σας. Έτσι, το χέρι σας συγκρατεί το κεφάλι έξω από το νερό, τα δάχτυλά σας κρατούν σταθερά το σώμα του, μπορείτε δε να χρησιμοποιήσετε το δεξί σας χέρι για να το σαπουνίζετε και να το ξεπλύνετε με κάθε ευκολία.

Όσον ώρα το παιδί είναι μέσα στη λεκάνη, μπορείτε να κρατήσετε το κεφάλι του έξω από το νερό σηκώνοντας λίγο το χέρι σας και αφήνοντας το κεφάλι του να γείρει λίγο προς τα πίσω. Με τον ίδιο τρόπο, μπορείτε να το κρατήσετε μέσα στη λεκάνη, όταν θα θελήσετε να το γυρίσετε και να πλύνετε το πίσω μέρος του σώματός του.

Εκείνο που κάνει δύσκολο το μπάνιο, εκνευρίζει τη μητέρα και κάνει το παιδί να βάζει τα κλάματα, είναι οι σαπουνάδες που μπαίνουν στα μάτια του. Μην ξεχνάτε ότι το σαπούνι δεν είναι απαραίτητο για το πρόσωπο του παιδιού.

Όταν πλένετε το άπανω μέρος του κεφαλιού και τα μαλλιά, αφίστε και πάλι το κεφάλι του να γείρει στον άγκώνα σας, για να αποφεύγετε τις σαπουνάδες και τα νερά που θα πέσουν στα μάτια του. Όσο μικρό κι' αν είναι το παιδί, έξ' άλλου, μη φοβηθείτε να του τρίψετε το κεφάλι. Για να πλύνετε το παιδί, χρη-

σιμοποιήστε μια απλή μέθοδο: Σαπουνίστε ένα-ένα, χωριστά, τα μέλη του σώματός του και ξεπλύνετε τα αμέσως, πριν αρχίσετε να πλένετε ένα άλλο μέλος. Έτσι, δεν θα μπορέσει να ρίξει τις σαπουνάδες στα μάτια του, καθώς θα κουνάει εδώ κι' εκεί τα χέρια και τα πόδια του.

Όταν τελειώση το μπάνιο, σκουπίστε απαλά το παιδί. Για να γίνει καλό το σκούπισμα, τυλίξτε την άκρη μιάς πετσέτας σ' ένα δάχτυλό σας και πιέστε όλες τις πτυχές του σώματός του μ' αυτήν.

Πριν χρησιμοποιήσετε κρέμες, λάδια και αλοιφές στο μπάνιο, συμβουλευθείτε όπως οδήγησε το γιατρό. Ο γιατρός, επίσης, θα σας πη' αν πρέπει να πλένετε τα αυτιά, τα μάτια, τη μύτη και τον όμφαλό του παιδιού. Συνήθως, τα μέλη αυτά του σώματος δεν χρειάζονται τίποτα περισσότερο από ένα απλό, ελαφρύ τρίψιμο με βρεγμένο πανί.

Για πολλές μητέρες, κυρίως πρωτόπειρες, το μπάνιο του μωρού είναι κάτι που πρέπει να γίνει με μεγάλη προσοχή. Κάθε μέρα, δηλαδή, να γίνεται με μέρα και μάλιστα σε μια ώρα αυστηρά ώριστη.

Το παιδί πρέπει να κάνει το μπάνιο του ακριβώς στις δέκα το πρωί, κάθε μέρα, ο,τιδήποτε και αν συμβεί, λένε οι μητέρες αυτές.

Αυτό δεν είναι σωστό. Το μπάνιο μπορεί να γίνει οποιαδήποτε ώρα της ημέρας, το πρωί, το μεσημέρι, το βράδυ και δεν είναι απαραίτητο να γίνεται πάντα την ίδια ώρα. Μπορείτε να το πλύνετε πριν από το φαί, αν θέλητε να κοιμηθεί μετά το γεύμα. Αλλά δεν πρόκειται να παθη τίποτα, αν το πλύνετε μετά το φαγητό. Ίσως μάλιστα το μπάνιο να του είναι πιο ευχάριστο, αν του άρεση να τρώει αμέσως μόλις ξυπνήσει και δεν έχει την υπομονή να περιμένει να του κάνουν το μπάνιο του, για να το ντύσει.

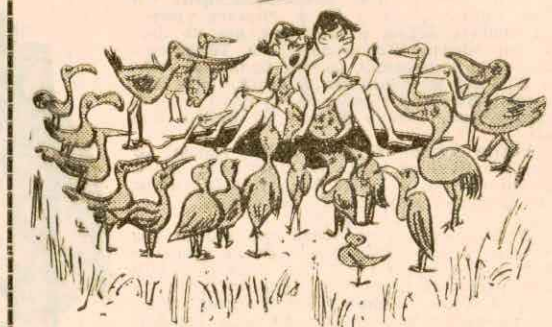
Με το καθημερινό μπάνιο, βέβαια, μειώνονται κατά πολύ οι κίνδυνοι να προσβληθεί το παιδί από εξανθήματα και δερματικές παθήσεις. Αλλά δεν πρόκειται να πάθει κάτι κακό, αν δεν το πλύνετε μια μέρα που είσατε πολύ κουρασμένη και θέλετε να ξεκουραστήτε ή έχετε κάποια βιαστική δουλειά. Μπορείτε, σ' αυτές τις περιπτώσεις, να το σκουπίσετε με ένα βρεγμένο σφουγγάρι ή μια πετσέτα.

Το καλοκαίρι, μπορείτε να το πλένετε μ' ένα βρεγμένο σφουγγάρι δύο και τρεις φορές την ημέρα, για να το δροσίζετε, να το απαλλάσσετε από τον ιδρώτα και να το κάνετε να νοιώθει πιο ευχάριστα.

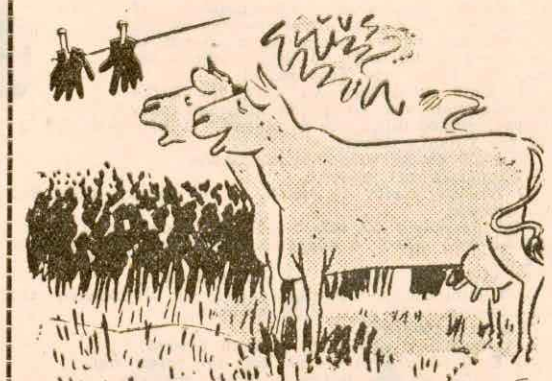
Την ώρα που το κάνετε το μπάνιο, τέλος, δεν είναι ανάγκη να το μαλλώνετε και να νευρίζετε, επειδή δεν υπακούει τυφλά στις συμβουλές σας, που συνήθως δεν τις καταλαβαίνει. Είναι προτιμώτερο να του χαμογελάτε, να λέτε αστεία για να το διασκεδάσετε και οι κινήσεις σας να είναι σίγουρες και όχι νευρικές.

— Έδω, κύριε, είναι ο ξενώνας μας!...

— Αυτή είναι η ήσυχη γωνία, που μου λέγετε πως ξέρεις στην πλαζ;...

— Επί τέλους! Άρχισαν να φτιάχνουν σουτιέν και για μας!

— Μην κυττάζετε τί γράφει η πινακίδα, δεσποινίς!...

Ερωτική φοβία

Η Ζιλντα Μάρτεν μου γράφει ένα πολύ περίεργο γράμμα που το θέμα του μ' απασχόλησε πολύ πριν απαντήσω στις δεκάδες πυκνογραμμένες σελίδες του: "Ηταν δεκάξι χρονών μαθήτρια, όταν οι γονείς της για συμπεριφοράς πολύ ηλικιωμένου και πολύ πλούσιου. Σ' αυτή την ηλικία η μικρούλα το μόνο που καταλάβαινε, όπως της είχαν υποσχεθεί οι γονείς της, ήταν ότι θα περνούσε μια ευτυχισμένη ζωή με τον πατέρα της. Ο πατέρας της μάλιστα μια βδομάδα προ του γάμου κατέλασε τη θεία του διευθυντού στα γραφεία του μελλοντικού γαμπρού μ' ένα πολύ μεγάλο μισθό, η δε οικογένεια μεταφέρθηκε σ' ένα από τα πολυτελή διαμερίσματα του γαμπρού.

Ο γάμος έγινε μια ώρα πριν μπάρκαρουν στο ατμόπλοιο, που έφευγε για τη Γαλλία, για το γαμήλιο ταξίδι τους. Έδω, η ανγνωστή μας γράφει διάφορα μαστούρια της κατά το ταξίδι και περιγράφει μια νύχτα τρόμου από φόβητη την αγριότητα του συζύγου. Κατόπιν, ξαφνικά, ο άντρας πέθανε από την καρδιά του.

Από τότε η ανγνωστή μας ζή μ' έναν εφιάλτη διαρκώς και φοβάται κάθε άντρα που την πλησιάζει.

Της απαντώ πως ο έρωας είναι ένα θείο δώρο και σκοπός του η οικογενειακή ευτυχία με τον ταίριαστο γάμο. Δεν πρέπει, λοιπόν, να παίρνει ως παράδειγμα μια περίπτωση έντελως εξαιρετική.

Β. Β. Γ. άγνωστον: Μου αναφέρετε πράγματα δυσμενέστατα προς την ηλικία σας και παραξενεύομαι κι' ενώ με τα αποτελέσματα των γνωρισμάτων σας. Γι' αυτό θα μού επιτρέψετε να σας πω μερικά λόγια, που αφορούν γενικά τις σχέσεις ενός νέου με μια νέα.

Σκοπός μιας γνωριμίας είναι η φιλία για έναν που πληττεί, όταν είναι μόνος του. Σκοπός επίσης μιας γνωριμίας είναι ο γάμος είτε με έρωτα είτε διχως έρωτα. Απλοδοχία όταν σας άρεση μια κοπέλα και από τα προτερήματά της καταλαβαίνετε ότι αυτή η κοπέλα μπορεί να γίνει αντίθετα σύντροφος στη ζωή σας, τότε δεν είναι απαραίτητος ο κερασνοφόρος έρωας. Αρκεί η εκτίμησή που της έχετε και η απλή συμπάθεια να μετατραπεί με τον καιρό σε μια δυνατή αγάπη. Αλλά, λοιπόν, είναι οι γνωριμίες που μπορεί να επιδώσει ένας φρόνιμος και τιμωμένος νέος. Αλλά, σημειώστε κάτι: οποιονδήποτε κι' αν είναι η γνωριμία, την κάνετε για να ευχαριστήσετε και όχι να μελαγχολήσετε. Τι γριάζονται, λοιπόν, τα απαισιόδοξα και θλιβερά λόγια που τους λέτε! Το κάνετε με δεισιδουλίαν να σας λυπηθούν: Το αποτέλεσμα να είδατε, φανήτε εθιμικός, διακεδαστικός και όχι απαισιόδοξος, αν θέλετε να διατηρήσετε τις γνωριμίες που κάνετε.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρός

Δερματολόγος - Αισθητική

Δέχεται 11-1 και 5-7

Σέκρη 4, α' όροφος. Πάροδος Κανάκη Τηλ 612.450

λοιπόν, την προοπτική — της φιλίας — θα το γράφετε. Αυτός, και! Σας αγαπά.

Επειδή δε είναι ενδεχόμενο αυτή η γνωριμία σας να εξελιχθεί και να καταλήξει σ' ένα γάμο, καλά θα κάνετε να μη κρύψετε από τη μαμά σας τίποτα. Έξ' άλλου το απαιτεί κι' εκείνος. Όλα, λοιπόν, φανερώστεν ότι έπειτα από δύο χρόνια που θα επιστρέψετε θα σας ζητήσουν σ' ένα γάμο, αν όχι κι' ενώπιόν σας. Γι' αυτό πρέπει να τα ξέρει όλα η μαμά σας. Όσο για σας, προσέξτε, σ' όλα αυτά το διαίστημα να είσθε φρόνιμη, περιωρισμένη, και να μη δώσετε αφορμή σε ξένους να σχολιάζουν τη ζωή σας. Αλλά, ούτε και να αναφέρετε σε κανένα, και πρό πάντων σε φίλες σας, σχετικά μ' αυτή την γνωριμία. Όσον αφορά την ηλικία δεν παίζει κανένα ρόλο.

Πονεμένη καρδιά Α. Κ. Β.: Το περιστατικό σας, βέβαια, με λύπησε κι' έμένα πάρα πολύ, αλλά πιθανόν να ήταν αυτό μια προειδοποίηση της Θεάς Προνοίας για να σας σταματήσει από το γκρεμό που πηγαίνατε να πέσετε. Τι φταίει αυτός, θα μου πείτε, για την αφρόσυντα που έχει; Αλλά τι φταίει κι' εσείς να δέσετε μια δολοκλήρη ζωή, που όπως οδήγησε θα περνούσε δυστυχισμένη; Τούλάχιστον να ξέρετε ότι θα γίνει έντελως καλά. Αυτό μόνον οι γιατροί μπορούν να σας το πουν κι' όχι εγώ. Πάντως θα κάνετε καλά, τυπικά τουλάχιστον, να πάτε να τον δείτε στην κλινική που βρίσκεται.

Μαρούλι: Δεν βλέπω το λόγο να ενδιαφέρεστε πια για έναν άνθρωπο, που φέρεται τόσο ανυπόμονα και υποουλικά απέναντί σας και απέναντί του σπιτιού του. Αν τη γυναίκα του προσπαθούσε να απαντήσει κανονικά μια νέα γνωριμία, από την οποία β' απαιτούσε πολλά ανταλλάγματα, φανταστούσε πόσο κακό θα φερόταν σε σας που ήθελε να σας παρασύρει πρώτα σ' ένα ασάθια βαθύ, να τακίσουν τα νεύρα σας, να σας πλημμελήσουν από άδυναμια και σ' αυτή την κατάσταση να σας κάνει ο,τι θέλει. Να ευλογείτε το Θεό, που προλάβετε το κακό έγκλημα, και

να μη στενοχωριέστε καθόλου. *Ηταν ένα μάθημα! ΜΙΡΑΝΤΑ

Σχέσεις «επ' όριον»

Γιάννη Άρ., (Αμφιβάλλη): Είχατε συνδεθεί με κάποιον και είχατε υποσχεθεί αμοιβαίως πως θα παντρευόσασταν μόλις τακτοποιούσατε τα οικονομικά σας, και πολύ σωστά! Αλλά, εκείνη, σας εδήλωσε πως θέλει να διακόψετε τις σχέσεις, γιατί δεν μπορεί να περιμένει άλλο. Έσείς όμως σ' όλα αυτά βλέπετε κάτι άλλο; Ότι με κάποιον έχει μπλέξει και γι' αυτό σας αφήνει εσάς, πράγμα που σας κάνει δυστυχισμένο. Η αλήθεια είναι ότι τα κορίτσια συχνά, ιδίως τα σημερινά, κάνουν αποφάσεις, που τους στοιχίζουν κάποτε την ευτυχία της ζωής τους. Όσο για το πως δ' αντιμετωπίσετε τη δική σας περίπτωση, αν πραγματικά συμβαίνει το δεύτερο, που φοβάστε κι' η κοπέλλα σας εγκαταλείπει για έναν άλλο, νομίζω πως δεν πρέπει να τα... βολέψετε μαύρα, γιατί, απλοοστατά, αυτό σημαίνει πως η νέα δεν σας αγαπούσε αληθινά. Καλύτερα, που έδωσε μόνη της τη λύση αυτή, όσο είναι καιρός. Έτσι δεν αξίζει να στενοχωριέστε και να ποινάτε γι' αυτήν, αφού πρόδωσε το αίσθημα και τους τιμούς σκοπούς που είχατε γι' αυτήν. Αν όμως, η κοπέλλα απογοητεύθηκε από την αναντοχή και την αμφιβολία για το ποτε και πως θα καταφέρνατε να ορθοποδήσετε οικονομικά και να παντρευθείτε, τότε, θα πρέπει να της αναγνωρίσετε κάποιο δικό. Γιατί και σεις ο ίδιος θα πρέπει να ομολογήσετε πως δεν μπορείτε να συνεχίσετε σχέσεις «επ' όριον» με κινδύνο να εκτεθεί και να παρεξηγηθεί απέναντί της κοινωνίας το κορίτσι. Εξετάστε το πράγμα κι' από τη δική της την άποψη...

Σ τ' όριον του Έρωτος: Είσατε θύμα της καλωσύνης, που συχνά οι άνθρωποι και μάλιστα εκείνοι που την απολαύσαν, δεν είναι σε θέση να την νοιώσουν και να την εκτιμήσουν. Έτσι και σεις πληρώθηκατε με άχαρις από έ-

ΘΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΟΥΝ

Κανείς δεν ξέρει ακόμα αν η Άσα Γκαρόντ θα παντρευτεί ή όχι τον Ισπανό ταυρομάχο Λουίς Ντιόμιγκι. Πέρασαν μαζί ένα σωστό μήνα του μέλιτος στην περιοχή των Μεγάλων Λιμνών, εμφανίζονται μαζί στα μεγαλύτερα νυχτερινά κέντρα των Η. Π. Α. κι' όμως διαρκώς διαφυσούν ότι πρόκειται να παντρευτούν. Η Άσα προτού παντρευτεί τον Φρανκ Σιτάρτα είχε, ως γνωστόν, έρωτα με έναν άλλο ταυρομάχο, τον Μάριο Κάμπερ, τώρα δε άρχισε να ψιθυρίζεται και το δώμα ενός τρίτου ταυρομάχου, του Λουίς Γκονζάλες. Πού να βρή κανείς άκρη;

κείνην που εύεργετήσατε, που την βγάλατε από τον ήθικο βούρκο, που την αποκαταστήσατε στην κοινωνία. Σας ευχαρίστησε κι' έφωγε από κοντά σας, ακολουθώντας τον αλογόνο εκμεταλλευτή, που κέμπει από καλή την ώρα, όπως μου γράφετε. Καταλαβαίνω πόσο σ' σταιχίσε αυτό, αφού μάλιστα δεν πάσατε ποτέ να την αγαπάτε, έ-στω και τέτοια που υπήρξε. Άλλ' ό-τι έγινε, έγινε... Και όσο και αν βασανίζεστε από άγασπη και αγανάκτηση για την άγνωστη της, όρείλετε στο τέλος να λο-γικευθήτε. Νά την αποκηρύξετε και να την ξεχάσετε. Ξέρω ότι δεν είναι εύκολο, αλλά σαν αν-θρώπος γνωστικός κι' αξιοπρεπής να επιβληθήτε στον έαυτο σας και να φροντίσετε το μέλλον σας. Σκε-φθήτε ότι δεν αξίζει τον κόπο, ύστερ' από τόσους ευγενικούς θυ-σίεις, να χαρμολογήσετε και σεις ό ίδιος για μιάν ανάγια γυναίκα, που ούτε ό οίκτος σας θα της έ-πρεπε πραγματικά.

Παντζούρι: 'Από τα όσα μου γράφετε, συμπεραίνω ότι ό νεαρός με τον όποιο συνδέσθε δεν φαίνεται να όνει τις σχέσεις σας κάποιον άλλο σοβαρότερο σκοπό, εκτός από τώ να περάση εύχάριστα κοντά σας. Γι' αυτό και σας φέρεται έτσι και άμελεί να είναι τακτικός στα ραντεβού σας και ποτέ δεν έμειλε σοβα-ρά για τώ αίσθημά του. Φαντά-ζομαι όμως πως δέ θα είναι αυ-τές οι δικές σας... φιλοδοξίες κι' ελπίδες που τρέφει από τον συν-δεσμό αυτό. 'Εσείς, βέβαια, θ' αποδέλεστε σε κάποιον σοβαρό σκοπό. 'Αφού λοιπόν, ό νεαρός δεν δίνει κανένα σημείο τέτοιο, έχω την γνώμη ότι θά πρέπει να διακόψετε τις σχέσεις, εκτός αν σας άρεση και σάς ή υπό τους όρους αυτούς συντηρήσει του... 'Εν πάση περιπτώσει, πριν φθάσετε σέ τέλος, καλό είναι να ξεγυηθήτε μαζί του, για να βεβαιώσετε, τέ-λος πάντων, για τις διαθέσεις του και την ειλικρίνεια του.

Είκοσάχρονη ξανθιά γ όησας: 'Όλα σας τα θέλη-τρα καταφέρατε να τα περιλάβετε στο ψευδώνυμό σας, περιλ... με-τρίοφρον! Μακάρι τόσο επιτυχη-μένα να βολεύατε και τώ αίσθη-ματικό σας ζήτημα, άγαπητή μου. 'Όσο γι' αυτό, τί θέλετε να σας πώ εγώ, έφόσον υπάρχουν άντρες που οί δυσκολίες της πραγματικό-τητας: 'Αγαπάτε έναν που κάθεται σέ νησί και σας προτείνει γάμο. Μά οι γονείς σας, λέτε, δεν θέ-λουν με τον γάμο σας αυτόν, να φύγετε μακριά, και πόσο, αν ό καλός σας έρθη στον τόπο σας, δεν θα υπάρχει γι' αυτόν δουλειά, για την συντηρήσή σας. Σ' αυτό λοιπόν τί λύσι να βρω εγώ; Νά σας υποδείξω να μην παντρευθήτε, ώσπου ό νέος να θησαυρίση και ναρθή κοντά σας να ζή με τώ ένα πόδι πάνω σ' άλλο; Καταλαβαί-νετε πως αυτό, και αν δεν είναι ά-στειό, δεν είναι εύκολο να γίνει. Εύκολότερο θα ήταν να πεισθούν οι γονείς σας και να σας άφήσουν γ' ακολουθήσετε την τύχη τώ μέ-λωντος συζύγου σας, εκεί όπου θα είναι τώ συμφέρον και των δύο σας. Άλλ' όσο γι' αυτό, επιτρέψτε μου, να έχω ώσιονόμους ένδοια-σμούς; Είπατε βέβαια ότι ό νέος εί-ναι καλός, γενικά, ώστε ν' απο-φασίσετε να τον παντρευθήτε και μάλιστα να πάτε μαζί του σέ άλλο μέρος; Σας τώ τονίζω αυτό, γιατί και σεις ή ίδια δείχνετε πολλή αμφιβολία, όταν μου τονίζετε στο γράμμα σας ότι άδεν μπορούμε να γνωρίζουμε ψυχικά ό ένας τον άλλον. Υπάρχει όμως για μένα μια άλλη λύσι: Μήπως θα έπρεπε να προτιμήσετε κανέναν από τους νέους τώ τόπου σας, που σας προ-τενεύουν οι δικοί σας; Μην ξεχνά-τε πως είχαμε μεγάλο δικηνο οι παππούδες μας όταν έλεγαν επα-πούται από τον τόπο σου κι' άς εί-ναι μπαλάνες. Τώ ξέρετε ότι πολλά άνδρόγυνα χωρίζουν, γιατί, δυστυχώς, δεν ταιριάζουν, επειδή ό ένας είναι από την 'Ανατολή κι' ό άλλος από τή Δύση;

Άγάπη με δυσκολία: 'Η σοβαρότης με την όποια δια-τυπώνετε τώ γράμμα σας, μου δι-νει τώ δικαίωμα να πιστεύω ότι σ' ό

τέλος θα καταλάβετε πως οι σκέ-ψεις που κάνετε και τώ σχέδια που αποφασίζετε είναι όχι μόνο ήθικώς άπαράδεκτα, αλλά και κοινωνικώς έπικίνδυνα. 'Ανθρώπος τιμής έ-σείς, δεν πρέπει να παρασυνθήτε από τώ τυφλό πάθος της παρθε-μένης και να δεχθήτε να την ακο-λουθήσετε, αν εγκαταλείψη τόν άνδρα της για να φύγει μαζί σας και να ζητήσει ύστερα από εκεί-νον τώ διαζύγιο. Μπορεί αυτή ή γυναίκα μέσα στο έξαλλο παιχνίδι της, να λογαριάζη τώ πιο άπερι-σκεπτα πράγματα και όλα να τώ βλέψη εύκολα και άκοπα. Δεν έχει φαίνεται κουκούτι μυαλό και τρα-δάει σ' έναν κατήφορο που δεν ύ-πάρχει χειρότερος. Άλλά έσείς, άνθρωπος μυαλωμένος και φρόνι-μος, γιατί να παρσυνθήτε από έ-να έρωτικό σας καπρίτσιο και να μπλέξετε με την έπικίνδυνη αυτή γυναίκα, για να πέσετε άγκαλια-σμένοι στο γκρεμό, στο βούρκο, στην ντροπή; Συνέρθετε, άγαπητή

μου, και άνοίξτε τώ μάτια σας ν' αντιληφθήτε την κατάσταση, όσα είναι καιρός. Κι' αν θέλετε όχι μό-νο έσείς να σωθήτε, αλλά και την άθλια αυτήν ύπαρξη να γλυτώσε-τε, κάμετέ την νά διή την αλή-θεια σ' όλη της τή φοβερή πρα-γματικότητα, εξήγηστε της πως τέτοιες παράνομες συμπεριφορές και τέτοιες άνηθικες λύσεις δεν όδη-γούν πουθενά παρά στον ήθικό έ-ξευτελισμό. 'Αν τώ καταλάβη, τό-σο τώ καλύτερο. 'Αν όχι, τότε φροντίστε μόνος σας ν' αποτρα-πήτε την άφροσύνη από κοντά της, να ξεκοψετε από τόν επίσημο αύ-τόν δεσμό, που τίποτε τώ καλό δεν βγαίνει...

Μ. Δ. 19-27-Χ.: 'Απ' ό,τι μπορώ να καταλάβω σ' όσα μου γράφετε, κάποιον ευγενικό αίσθη-μα αναπτύσσεται μεταξύ σας, και θά αξίζει, πραγματικά, νά τώ καλ-λιεργήσετε και νά τώ αναπτύξετε μέσα σ' όρια άκρίβους που άκο-λουθείτε, σεμνά δηλαδή, ποιότα

και ήσυχα. 'Ικανοποιητικό μάλι-στα είναι τώ γεγονός ότι ό νεαρός δεν έρχεται κοντά σας για άλλη διασκέδασι, αλλά φαίνεται να σκε-πτεται σοβαρά για γάμο, αφού σ' ός τώ είπε κιόλας κι' αφού τώ ά-νάφερε και σ' όσους δικούς του, που δεν φέρουν καμιά αντίρρηση. 'Όλα λοιπόν εξελίσσονται ευνοϊκά για σας. Και αφού είναι έτσι, κρι-νω σωστό νά κούδενήσετε τώ πράγμα και με τους δικούς σας και νά έρθη ό νέος νά τούς γνωρί-ση και νά δώσετε ένα λόγον επί-σημο, άνεξάρτητος τού ότι ό γά-μος δεν πρόκειται να γίνει άμέσως. Αυτή είναι μια τίμια ύποχρέωσις, που θά επιτρέψη και σ' ός δι-σείς φόδους και διαταγμούς να συναντηθείτε τόν καλό σας και δικόν των κίνδυνο νά παρεξηγή-θουν σας ίδιουν να βγαίνουν μαζί του. Για σιγήσητε τώ, λοιπόν, α-πό την άποψη αυτή.

Ζωντανό στον τάφο μα-ζι της: Με συνεκίνησε βαθύτα-τα αυτή ή αισθηματική σας άφο-σίωσι στη λατρεία της μνήμης της άγαπημένης σας. 'Ωστόσο δεν μπο-ρώ να δικαιολογήσω την όλοκλη-ρωτική σας αυτή προσκόλλησι στη θύμησι μιας νεκρής, όσδήποτε κι' αν ήταν ή άγάπη σας γι' αυτήν. Τόση εγκατάλειψι σας, τέτοια αυ-τοθυσία, ώστε ζωντανός άνθρωπος έσείς, νεώτατος ακόμα, ν' άπαρνη-θήτε για πάντα τή ζωή, νομίζω ότι δεν πρέπει. 'Ισως μάλιστα, νά καταντά και νοσηρότης πειά όλο αυτό. Δεν έχω καμιάν άξίωσι νά σ' εθώσσει από τή θύμησι σας την εικόνα της άμοιρης κοπέλλας κι' ούτε νά ξεριζώσετε από την καρ-διά σας την άγάπη που έξακολου-θείτε νά έχετε για τώ πρόσωπό της. Άλλά, τέλος πάντων, αυτή παει, χάθηκε, ακολουθήσε τή μοι-ρα, που κανέναν μας δεν πρόκει-ται...άλλοιμον!—να την άποφύγη. Σ' τώ μεταξύ όμως, όσο ζήτε, έ/ε-τε και σεις ύποχρεώσεις και υπέ-ναντι τού έαυτού σας. Γιατί, λο-πόν, νά αυτοαφανισθήτε; 'Όσο κι' αν επαναπαύεσθε σ' αυτή την πε-θιμη κατάσταση, μη μού πητε πως δεν έρχονται στιγμές που ή μονα-ξιά και ή άπόγνωσι σας πνύνουν, σας άναγκάζουν μάλιστα να σκε-φθήτε ότι βγαίνει έξω από τώ όρια αυτή ή έπιμονή σας. Είπατε νέος. Δίητε τώ πράγματα με καθαρό-τερο μάτι, ανασάνετε πιο έλεύθε-ρα, ξαναγυρίστε στον κόσμο κι' άφήστε την καρδιά σας ελεύθερη στην έλπίδα μιας καλής κοπέλλας. Μπορείτε κάλλιστα ν' άναστήσετε πάλι, και, μάλιστα, νά βρήτε την εύτυχία σας κοντά σ' ένα άξιο κορίτσι, χωρίς αυτό να σημαίνει πως προδίδετε τώ αίσθημά σας για τή νεκρή.

Άγάπη που προδόθηκε. Φώτη-Μάρο: Δεν έχει καμιά δικαιολογία ό άνθρωπος αυτός που φέρθηκε τόσο άπαίσιος άπέναντι σας, που πρόδωσε τις έλπίδες σας και ύπήρξε τόσο άχάριστος, στις θυσίες που κάνατε γι' αυτόν. 'Η-ταν άλλωστε και μια προσβολή στη γυναικεία εύαισθησία σας—δεν λέω, έγωισμό—που σας έκανε, να άπαρνηθή έσας, για νά ακολουθή-ση με πάθος σχεδόν, μιάν ανάγια και που δεν μπορεί νά συγκριθή μαζί σας, κοπέλλα, μιάν γυναίκα τού δρόμου... Παρ' όλ' αυτά, αφού κάπως συνήρθε σ' όσα λογικά του και είδε πως δεν έκανε καλά και πως ή στάσι του άπέναντι σας ή-ταν άθλια και άναγνώρισε τώ σφάλμα του, νομίζω πως, αφού μά-λιστα τόν άγαπάτε, αξίζει για μιάν φορά να τόν συγχωρήσετε και νά τόν δεχθήτε πάλι κοντά σας. Τόσο περισσότερο, όσο πραγματικά δει-χνει πως έχει μετανοήσει για την πρώτη του άταξία και και τώρα σας ύπόσχεται νά μείνη πιστός και ά-φοσιωμένος σέ σας. Δέ σας συνι-στούσα λοιπόν, να τόν θέσετε στην άρχη... υπό δοκιμήν, για κάμπο-σον καιρό. Δηλαδή, να μην τώ δείξετε όλο τον ένθουσιασμό σας για την έπιστροφή και γενικώς να μην τώ δώσετε αισθηματικό 'άε-ρα', όπως λέμε. Λίγο πιο επιφω-λακτική από πριν, λίγο πιο αύ-στηρη μαζί του. Θά τώ κάνει κα-λό, για ν' αντιληφθή ότι δεν πρέπει να παίζει μαζί σας!...

Φάρο 333: Δεν μου γράφετε την διαμονή σας και έπομένως δεν ξέρω αν ύπάρχει εκεί καλός γιά-τρος. Πάντως, έφ' όσον τώ άποτε-λεσμα είναι πραγματικό και ως γι-ατρός θέλω να πιστεύω ότι είναι πραγματικό, λέγω και εγώ ότι έχετε ανάγκη θεραπείας χωρίς νά επαναλάβετε την εξέτασι, ή όποια για μένα είναι περιττή έφ' όσον ή πρώτη είναι άληθη.

Ορφανό. Ηράκλειο 1892: Θά σας παρακαλούσα νά μου δι-δάτε περισσότερες πληροφορίες για τώ Ιστορικό σας, την ηλικία σας πρ'ό πάντων, και άν εκτός τού καμίας που μου άναφέρετε, πά-σατε και άλλο νόσημα, και ποτέ. Πρ'ό τώ παρόν θά κάνετε 10 ένε-σεις Teston ή Aegonin τών 25 μλγρ. δύο την έβδομάδα, μετά δι-μηνιο διακοπή θά επαναλάβετε την αυτήν θεραπεία, και θά μου γρά-φετε πληροφορίες προκειμένου νά την συμπληρώσουμε άναλόγως.

Αδίκημένο από τή φύ-σι, Ε. Χ.: Δεν γνωρίζω πού μένε-τε και αν ύπάρχει ειδικός γιάτρος, ό όποιος θά σας εξέταζε. Σέ αντί-θετη περίπτωση θά σας παρακαλώ-σα νά μου γράψετε μερικά πρ'ά-γματα από τώ Ιστορικό σας. 'Αν άρρωσθήσατε ποτέ, και ποιές άρ-ρώστιες έπάθατε, αν ζούσι ό γο-νείς σας, αν έχετε άδέρφια, ή αν τώ χάσατε κι' υπό ποιές άρρώστι-ες. 'Όι λεπτομέρειες αυτές μού εί-ναι άπαραίτητες, όποτε έλπιζω ότι θά σας φανώ χρήσιμος.

Πιστή άναγνώστριά Ε. Β.: Με τώ μέσο που μεταχειρίζε-στε νά είστε βέβαια ότι ματαιοποι-νέτε και τώ μόνο που θά κατορθώ-σατε θά ναι νά καταστρέψετε τώ δέρμα τού προσώπου σας. Παρά- τις άντιρρήσεις σας, σας συμβού-λευω νά κάμετε άποτρίχωσι με τή μέθοδο της ηλεκτροπηξίας για νά ήσυχάσετε μιάν για πάντα από αυ-τή την ένόχλησι.

Μιά πονεμένη μητέρα Ε. Φ.: Δεν βλέπω τώ λόγο πού σας κάνει νά βλέπετε τώ πράγματ'ό-σο μαύρα, όσο μού τώ παριστά-νε στην έπιστολή σας. Τώ παιδί σας πέρασε ένα νόσημα και βρι-σκάται εκτός κίνδυνου. Σήμερα άλλωστε δεν κινδυνεύει κανείς ά-πό τέτοια νοσήματα. Τώρα θά τώ προσέξετε. Καλή διατηρητική άγω-γή και επί ένα χρονικό διάστημα άνάπαυσι και πρ'ό-μεσημέρι-βράδυ ένα κουταλάκι Solerag ή He- ravite.

Μιά φοιτήτρια: Είναι λυ-πρό πράγματ'ή μια μορφή μ'έναν άν άν και σ' ός νά έρωτά έναν γιάτρο άν τώ παρασκευάσμα μιας άνευθύνου κυρίας θά ώφέληση ή θά βλάψη τώ δέρμα τού προσώπου της, που είναι κατ' έξοχην έρηρ. Κάμετε γρήγορ ής έρενη Phyllis σέ συν-δεσμό με τή Mousse Phyllis για έρηρ δερμάτια. Είμαι περιεργός νά μάθω.

Μ. Γ.: Μού ζητάτε με την έ-πιστολή σας νά σας άπαντήσω σέ θέματα που και ό γιάτρος που σας παρακολουθεί, δεν θά μπορούσε έ-ως νά σας άπαντήσει. Πώς είναι δυνατόν έγώ, χωρίς νά σας εξέτα-σω να έχω γνώμη;

Σ' που δαστή 20: Σ' ά σπου-δαστή που είσαστε, θά έπρεπε νά έζέρετε και μερικά πράγματα πέ-ραν τών σπουδών σας. 'Ο φίλος σας έχει δικηνο, δεν πρόκειται βέ-βαια περί σπονδυλίτιδος και λοι-πών. Πρέπει όμως νά έζέρετε ότι ό-ποιος παραβαίνει τώ εκ της φύσε-ως τεταγμένα για έναν οργανισμό

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ - ΒΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ

ΜΑΡΙΣ ΓΙΟΕΛ

Δέχεται Βαλαωρίτου 12 - Τηλ. 613.156

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδού τώ μυστικό μας

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Άγ. Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53.100

Ο γιάτρος σας

Απαντήσεις έπιστελών

Δεν μένει άτιμώρητος. Σ' υπέρτα-σμα: Πρέπει νά ακολουθήσετε τή συμβουλή τού φίλου σας, λίγη προσοχή χρειάζεται. Δεν διατρέ-χετε τον κίνδυνο πού φοβάστε.

S.O.S. 3224: 'Εχω τή γνώμη ότι αν ύποβληθήτε σέ μιάν συστη-ματική θεραπεία με την έπιλέψι ενός γιάτρο τού χωριού σας, έ-στω και παθολόγος, θά επανέλθε-τε στη φυσιολογική σας κατάστα-σι. Σ' ός συνιστώ, λοιπόν, νά κάμε-τε 10-15 ένεσεις Teston ή Aegonin τών 25 μλγρ. δύο την έβδο-μάδα ένδομικώς. Κατόπιν θά παίρνετε πρ'ό-μεσημέρι - βράδυ, επί 20 μέρες, από ένα χαπάκι από τώ ίδιο φάρμακο τών ένεσεων. Με-τά διμηνιο διακοπή θά επαναλάβετε την αυτή σειρά.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Σ' ύλθεα, Πρέβεζα: 'Η ασθέ-νεια σας έθεραπεύθη και δεν νομί-ζω πως έμποδίζει την τεκνοποίησι. 'Ο τοκετός και αι τρεις έπεμβάσεις έπέφεραν κόπωση και ύπολειπτου-

4 όρόκληρα ΠΛΕΚΤΑ

άποδίδει ή ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ

ΠΑΣΣΑΡ M201

Τμήν 2.300

αίτιου τών αιμορραγιών. Βοηθητι-κώς θά κάνει δύο ένεσεις Neo-Ombreol τών 25 μλγρ. όκτώ ήμέ-ρες πρ'ό της άναμενόμενης άδια-θεσίας.

Θινόπωρο. Άθήναι: Οι έ-νοχλήσεις και ή άκαταστασία της μηνιαίας άδιαθεσίας κατά πάσαν πιθανότητα όφείλονται στην άρρο-μένη έμμηνοπαύσι. Για την βελ-τίωσι της καταστάσεως θά λαμβά-νετε τρίς τής ήμέρας άνά έν δισκίον Gynormon I και επί πλέον θά λαμβάνετε τρία κοχλιάρια τού γλυκού ήμερησίως εκ τού φαρμά-κου Calmontepine. Μετά διμηνιο μού γράφετε πάλιν.

Μικρή πεταλούδιτσα, 'Αλεξάνδρεια: 'Ο πόνος που αίσ-θάνεστε πιθανόν νά προέρχεται εξ έρεθισμού και νά δημιορρηγίται ά-πό φαμίσιαι ή μικρο λιβόν. Γυναι-κολογικώς δεν παρουσιάζετε τι-ποτα.

Άγιάτρευτη δυστυχία: 'Η περίπτωση σας έθεραπεύται ρι-ζικώς με μικρή χειρουργική έπεμ-βασι. Λεπτομερέστερον δεν μπορώ λόγω τού θέματος να σας γράψω. ΗΡΒΥ, Γ. Π. Θ., Θεο)νίκη: 'Η μακρά προφύλαξι έπιφέρει έ-νιοτε κάποια άνακαταστάσι πρ'ός τεκνοποίησι, ίδιως σέ προχωρημένη ηλικία. 'Ο πόνος είναι νευρικής φύ-σεως και προέρχεται από μυϊκές συσπάσεις.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Φοβισμένη. Ένταθα: Δεν ύπάρχει κανένας κίνδυνος για την παλιά άρρώστια. Τά συμπτώμα-τα ήταν απλώς άδιαθεσίας της έ-νκομώσεως. Όστε για τώ παιδί ύ-πάρχει κανένας κίνδυνος. 'Όλα αυ-τά νά φύγουν από τώ μυαλό σας.

Δ. Κ. Σ., 'Ελευσίνα: Δεν είναι μόνι ή έκπτωση της σεξουα-λικής λειτουργίας. Είναι και όλα τώ άλλα νευροφυκικά συμπτώμα-τα, που μού γράφετε. Για νά κα-θορισθή άσφαλής αιτιολογική θερα-πεία, πρέπει νά εξετασθή από τόν νευρολόγο της έμψιστόσεως σας. 'Ετσι μόνι θά γυτηθή τώ κακό στη ρίζα του. 'Η οίνοποσία, που διαλέξατε για θεραπεία της με-λαγχολίας σας, είναι ό,τι χειρότε-ρο μπορεί νά σκεφθή κανείς.

Δυστυχισμένο έπιστή-μονα: Νά κάμετε 10 ένεσεις O-leton 25 μλγρ. δις τής έβδομάδας και έσωτερικώς Ε - Vit τρίς τής ή-μέρας. Νά συνεχίσετε δέ κανο-νικά.

Μαύρο 'Ιππόττη: 'Η περι-πτώσι αυτή της παθολογικής διελ-τίας, που σας κόβει τώ φτερά για τόν άγωνα στη ζωή, δεν είναι ή πρώτη, ούτε άθεράπτευτη όπω νο-μίζετε. Με ναρκαλάσι ή ψυχα-νάλυσι θ' άπαλλάγητε άπ' αυτή. Νά παραδοθήτε όλώμωγ τόν έαυ-τό σας στον ψυχίατρο της έμψισ-τόσεως σας και θά γίνετε καλά.

Αίγυπτιος: Μιά άνώμαλη ψυχική και σωματική ζωή επί 16 όλοκληρα χρόνια έφερε τώ άπα-τέλεσμα πού μού γράφετε. 'Η άρ-ρώστια, ή στενοχωρία, ή μελαν-χολία θ' άποχθί εγχα την επίδρα-σί τους. 'Όλα αυτά εύθύνονται ά-ναλόγως τώ κατέναν. 'Η θεραπεία θά πρ'επ νά είναι μικτή και νά γίνει υπό την άστυρά επίδρασι και παρακολούθησι τού ψυχιάτρου. Είμαι στη διάθεσί σας.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣ ΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ - ΠΑΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Μ. ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στ' αντικατζήδικα

— Μωρέ, τί ρεζιλίκια είν'αυτά; Ντροπή σου! φώναξε η Έφταλία, πούδε ν' αριδαρή ο Νικολάκης τση, με ζουρισμένο μουστάκι και τσιμπούκι αμερικάνικο.

Κι' ο Νικολάκης, πολιτισμένος και προοδευτικός, σαν τόν κινηματογράφο, τ' είπε τουτελήδικα:

— Με ήθελες ακόμα με μουστάκια, τσιράντες, τζιλέ, κολοριατό γιακά και σκληρά μανικέτια;...

— "Ωστε, κι' έμένα, ξεφώνισε η Έφταλία, με ήθελες χωρίς κορσέ και κάρτες; Μ' άλλα λόγια, ούλα ξεποζιστόν, να γίνω δημόσιο θέαμα; Σε γελάσανε! Η Έφταλία θά βαστάξη τὰ πατροπαράδοτα! Μωρέ, αν αγαπούσες πραγματικά τόν τόπο μας, όχι βέβαια τούτο υπερδέες και τούτο ταρλάδες, αλλά τ' αντίεττα, τὰ χούγια και τέν χαρακτήρα, ήθελε, να στείλεις περίπατο τή μαρινά πρόοδο και τὸ μουσιού, μοντερνισμό, πού ήρθανε να γκρεμίσουνε τὰ παλὰ θεμέλια μας!

— Έφταλία, γιατί είσαι ναμικίορα; Σκέψου πὼς οί τρόπες τού ντινιτί διώξανε τὰ μυγιοχάρτα απ' τούσι λάμπες και τήν έλονοσία! Τὰ καράδια διώξανε τὰ καίκια, η κούρσα τὸ μόνιππο και τ' αέροπλانا τὸ σιδερόδρομο! Παντού πολιτισμός, ακόμα και σὺ ταβερνάκι τού μαχαλά σου, φέρουνε τή ρετινα σὲ φραντζέκια σαμπανιέρα! Βλέπεις, λοιπόν, εξέλιξι! Τὰ δικά σου τὰ γούστα τώρα πιά είναι μπαγιατικά, σαρακοσιανὰ, αρχαϊσμένα!...

— Καί τὰ δικά σου μασκαρέμνα! Έσὺ ούλα αὐτὰ τὰ λές μόδα, ἐγὼ τὰ λέω... ἀπεφάγια! "Αχ, σ' εχα ἓνα τζελεμπή, μ' ούλη τήν γνησιότητα, με κεκριμπανέιο τσιπχι, ζωνάρι λαχουρένιο, παντούφλα κεντητή, κι' ούλα τὰ πατρογονικά κεμπασλίκια και πήγες και μούγινες... καπελλομανιγκος!

— Έφταλία, μωρίζεσαι μπαούλο, μπουγάδα και δαφνοκούρσος!...

— Μὰ η Έφταλία τὸ βολιό τση:

— Έσὺ, άντρα μου, μπορεί να θές πολυκατεικίες βὰτ-προύφ, φριζιντέρες, μ' ούλα τὰ κομφορ, Έγὼ όμως θέλω κληματαργιά, τσαρδάκι, χαγιάτι, με μπαρμακλήκια κι' αγγιζλήδικο, νερό σὺτο μπαρδάκι!...

— Έφταλία, μή σου κακοφανή! Είσαι άντিকা σὺτα μυαλά!...

— Κι' εὺ σὺ τὴ φάτσα σαρακοσιανὸς κουδινάτος!...

— Καί συνεχίσε παλληκαρίσια:

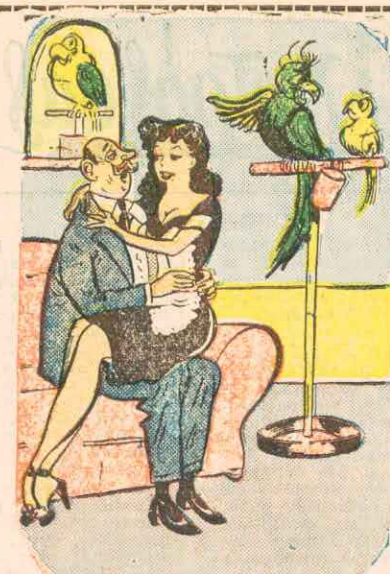
— Τώρα, μωρέ μοντερνοποιέ, δὲν θὰ σ' ἀρέσει νὰ σου χορεύω συρτὸ και καρσιλαμά, με τζιβαέρι κι' ανταμαμάν, αλλά θὰ θές σάμπα, κόγκα και μάμπο!...

— Βρέ, Φταλία, γιατί μιλάς τέρσικα και πὰς γινιτινά; Η γυναίκα σήμερα πρέπει ν' ἀμπαλάρη. Δείξε μου μιά νάχη τὸ γκέλ, νάχη τὸ χού, ἀπ' τὸ ταραφι σου!...

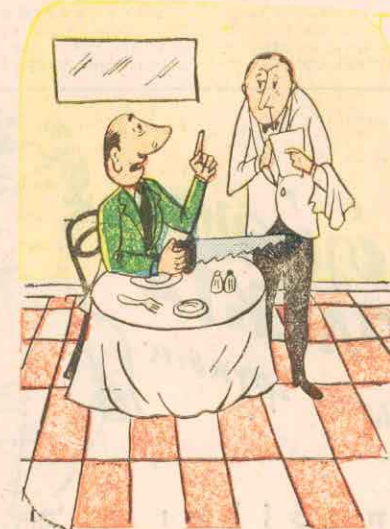
— Έγὼ νὰ σου δείξω; Έσὺ ν' ἀνοίξεις τὰ γκαβά σου! Ο τόπος μας έχει, μωρέ, χωριστοπούλες και νησιωτοπούλες, πού μοεχοβολοῦνε!...

— Έκείνη τή στιγμή, ἓνα μπουλούκι νεσροί, πού θέλανε νὰ φέρουνε σὺν καφενὲ τού Χατζάρα τὸ καφεσαντάν με περμανόντες, μ' ἓνα ἀρτζουχλί σὺ χέρι, ήρθανε νὰ υπογράψη κι' ο Νικολάκης. Κι' η Έφταλία, η βασίλισσα τού μαχαλά, πού τήν έφαγαν πιά κατὶ τέτοια πλάζ, τηλεφώνω, και τὰ εύκολα έρωτικά νταλαβέρια, με παρόπατο, με σπαραγμὸ ψυχῆς ἀποσύρθηκε σὺτο νοικκυριό τση, ὅπως οί παλῆς δόξες στ' ἀντικατζήδικα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΜΑΣ

Ο παπαγάλος: Τὸν έβαλε σὺ τὴ γούλα, γιατί δὲν κραταίε τὴ γλώσσα του!...

Ένα μπιρτέκι σάν τὸ χθεσινὸ... Σήμερα έχω φέρει τὰ εργαλεία μου!

Ωστε σὲ διασκεδάξει τὸ καπέλλο μου, ε; Πάρε τώρα και τὸ λογαριασμὸ νὰ διασκεδάσης καλύτερα!

ΟΤΑΝ ΠΑΝΤΡΕΥΩΝΤΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Παράξενες συνήθειες σὲ διάφορα εἶδη τού ζώικου βασιλείου

Εἶναι αδύνατο νὰ φαντασθῇ κανεῖς πόσα παράξενα παρουσιάζει τὸ ζευγάρι των δύο γενῶν, σὲ διάφορα εἶδη τού ζώικου βασιλείου, με τὸν ὑπέρτατο σκοπὸ τῆς ἀναπαραγωγῆς.

Οί «σαυροῖν» τῆς θαλάσσης π. χ. σκορπί-ζουιν τὰ κῦτταρα τῆς ἀναπαραγωγῆς μέσα σὺτο νερό, γύρω τους πού ἀνεβαίνουν πρὸς τήν ἐπιφάνεια κι' ἀνακατεῦνται με ἀμέτρητα κῦτταρα ἄλλων θαλάσσιων ζώων, σκουληκιῶν, μαλακίων, κλπ. Κάποιο χημικὸ ὅμως θαῦμα κανεῖ κάθε σπερματοζώαρι νὰ ἐλκύεται μόνον ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχο ὥαρι, κι' εἶται νὰ ἐνωῶνται μεταξύ τους τὰ κῦτταρα των διαφόρων εἰδῶν, νὰ γονιμοποιῶνται τὰ περισσότερα ὥαρια και νὰ ἐκσφαλίζεται με τὸ παρπαπὰν η διαίωσις τού εἶδους.

Εἶναι γνωστὸς ὁ τρόπος τῆς γονιμοποιήσεως των αὐγῶν των περισσότερων ψαριῶν: Ἀπὸ τὸ θηλυκὸ ἀποθέσῃ σὺτο νερό καμμία ἐκατοστὴ αὐγὰ περνάει ὑστερα ἀπὸ πάνω τους τὸ ἀρσενικὸ και σκορπίζει τὰ γονιμοποιὰ κῦτταρα του.

Κατόπιν τὸ θηλυκὸ γεννάει δεύτερο στρώμα αὐγῶν, πού γονιμοποιεῖται κι' αὐτὸ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, κι' αὐτὴ η διαδικασία συνεχίζεται ὡςτὸ γονιμοποιήσῃ μ' αὐτὸν τρόπο ἓνας ἐξαιρετικὰ μεγάλος ἀριθμὸς αὐγῶν.

Πράγματι ὁ θηλυκὸς μπακαλιάρος μπορεί νὰ γεννήσῃ 6 ἐκατομμύρια αὐγὰ σὲ κάθε ἐποχῇ.

Στὸ σολωμό, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς πενταπλασιάζεται. Τὰ αὐγὰ δὲ κάθε στρεϊδιού φτάνουν κατὰ μέσον ὄρον τὰ 500 ἐκατομμύρια αὐγὰ τὸ χρόνο.

Τὰ αὐγὰ τῆς θαλάσσιας ἀνεμώνης σκορπί-ζουιν μέσα σὺν κοιλότητι τού σώματος τῆς, πού χρησιμεύει συνήθως γιὰ τὴ χύνησι τῆς τροφῆς τῆς. Ὑστερα τὰ ἀρσενικὰ κῦτταρα, πού βρίσκονται γύρω, μέσ' σὺτο νερό, γονιμοποι-οῦν τὰ αὐγὰ τῆς.

Τὰ ἀρσενικὰ ἓνός εἶδους καδουριῶν τού Ἀτλαντικοῦ ἔχουν τὸ μισὸ μεγέθος των θηλυκῶν. Ὄταν λοιπὸν ἓνα «ῥιμο» θηλυκὸ χωθῇ σὺν ἄμμο, τὰ ἀρσενικὰ «μερίζονται» τὴν παρουσία του, μαζεῖονται ἐκεῖ και χάνονται κι' αὐτὰ ὀλόγουρα. Μόλις ξεποσάλλῃ δὲ η θηλυκῇ, προσπαθὸν νὰ γαντζωθῶν σὺν πλάτῃ τῆς.

Έτσι, η θηλυκῇ κουβαλάει μαζί τῆς, ὅπου κι' ἂν πάῃ, δύο ἢ τρία ἀρσενικὰ, πού ἀφίουν πάνω σὺτο σώμα τῆς τὰ κῦτταρα τους. Ὑστερα φεύγουν τὰ ἀρσενικὰ, και η θηλυκῇ μένει μόνη τῆς, γεννάει τ' αὐγὰ τῆς και χρησιμεύει τὰ κῦτταρα πού τῆς ἔχουν ἀφίσει οἱ «συζυγοί» τῆς, γιὰ νὰ τὰ γονιμοποιήσῃ με τήν ἡσυχία τῆς!

Ἀς ἐρῶμε τώρα σὲ κοινὰ σκουλήκια τῆς γῆς. Ὄταν συναντηθῶν δύο ἀπ' αὐτὰ, τὸ καλοκαίρι, παίρνουν θέσι τελείως παράλληλη μεταξύ τους, αλλά πρὸς δύο ἀντίθετες κατευθύνσεις. Ὑστερα φέρνουν σ' ἐπαφῇ τὸ κάτω μέρος τού σώματος τους και χάνουν τὸ ἓνα μέσα σὺτο δέσμα τού ἄλλου τῆς μητέρης τρίχες πού τους χρησιμεύουν συνήθως γιὰ νὰ ἔρπουν.

Κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ φύλον τού ἄλλου, γιατί ἀπλοῦστατα τὸ καθε-νὸν τους εἶναι ἐρμαφρόδιτο!

Μετὰ 2-3 ὥρες χωρίζουν, κι' εἶναι ἔτοιμο πιά τὸ καθενὰ τους γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ φυσικὸ ἔργο τῆς ἀναπαραγωγῆς.

Στῆς μέλισσες, η βασίλισσα ζευγαρώνει μ' ἓνα κηφήνα, ἐνῶ πετοῦν κι' οἱ δύο μὴλά σὺν αέρα.

Μετὰ τὸ ζευγάρισμα ὁ κηφὴν δὲν μπορεί πιά ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὴ βασίλισσα, παρὰ μόνον ἂν κόψῃ κι' ἐγκαταλείψῃ ὀλόκληρο τὸ πίσω μέρος τού σώματος του.

Ο κορὸς γονιμοποιεῖ τὴ θηλυκῇ με... Ένεσι!

Τρυπάει δηλαδή τὸ δέρμα τῆς μ' ἓνα εἰδικὸ ὄργανό του, μπερὸ σάν βελόνα, κι' ἀποθέτει μέσα σὺν τρόπο ἓνα σκακουλάκι με τὰ γεννητικὰ του κῦτταρα.

Στὸ σκαντζόχοιρο, ὁ ἀρσενικὸς πρέπει νὰ χῇ πολὺ μεγάλη ὑπομονή, ὡςτὸ πεισῇ τὴ θηλυκῇ.

Τρυγίζει γύρω τῆς, γρυλλίζει, νταουρίζει σάν γάτα... Ἀν βιασθῇ, θὰ κατατρυπηθῇ ἀπὸ τ' ἀγκάθια τῆς θηλυκῆς. Στὸ τέλος ὅμως, οἱ προσπάθειές του ἀνταμειβονται με τὸ παρπαπὰν, γιατί η θηλυκῇ μαζεῖει καταλλή-λως τ' ἀγκάθια τῆς!

Πολὺ δύσκολο εἶναι τὸ ζευγάρισμα στῆς γε-λάνες, γιατί τὸ παρεμποδίζει τὸ δατράκ-τους. Γι' αὐτὸ προφανῶς, κάθε φορὰ πού θὰ ζευγαρώσῃ μιά θηλυκῇ, ἀποθέτει ἀρκετὰ κῦτταρα γιὰ τὴ γονιμοποιήσῃ των αὐγῶν τῆς ἐπὶ τέσσαρα χρόνια τὸ λιγώτερο!

ΖΕΣΤΑΝΕΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ένα φθινό και ἀνέξοδο «καλοριφέρ»

Α NAMEΣΑ στῆς διάφορες προσπάθειες πού γίνονται γιὰ τήν ἐκμετάλλευσί τῆς τεραστίας ποσότητος τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας πού πηγαίνει χαμένη, ἡ σπουδαιότερη ἀποδίδει σὺτο νὰ ἀλχυμαλώσῃ τὴν ἐνέργεια αὐτὴ με τὴ μορφή θερμότητος.

Γίνονται βέβαια κι' ἄλλες ἐπιστημονικῆς ἐργασίας πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς ἀπ' εὐθείας παραγωγῆς ἡλεκτρισμοῦ ἀπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνες, ἡ τῆς ἀπομυμή-σσεως τῆς «φωτοσυνθέσεως» των φυτῶν, εἶται ὡστε ἓνας πεπονοσπορος νὰ μεταβάλλεται γρήγορα σὲ μεγάλο και ζου-μερὸ πεπονο!

Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, οἱ ἐργασίες αὐτῆς ἔχουν περιορισμένον πειραματικὸ χαρα-κτῆρα. Ἀντίθετα, ἡ ἀποταμίευσίς τῆς ἡ-λιακῆς ἐνεργείας με τὴ μορφή χρησιμοπι-ήσεως θερμότητος ἔχει ἤδη βρῇ ἀπὸ καιρὸ ἀρκετὲς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς.

Ἡ θερμότης αὐτὴ μπορεί κατόπιν νὰ μεταβληθῇ με κατάλληλες μηχανισμοὺς σὲ κινητήριον δύναν, ἢ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴ θέρμανσι των σπιτιῶν. Ἐδὼ θὰ μάς ἀπα-σχολήσῃ ἡ δεύτερη περίπτωση.

Ο ἥλιος ζεσταίνει ἀρκετὰ τὰ σπῆτια μας, σὲ διάστημα τῆς ἡμέρας. Δὲν διαθέτομε ὅμως κανὲν σύστημα, γιὰ νὰ ἀλχυμαλώζουμε αὐτὴ τὴ θερμότητα και νὰ τὴ χρησιμοποιοῦμε κατόπιν γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσι τῆς θραδυνῆς παγωνιάς.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ κενὸ ἐπιδίωξαν νὰ γεμίσουν δι-ἀφοροὶ ἐπιστήμονες, Ἀμερικανοὶ και Βρετανοί. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ ἔχουν ἤδη καταφέρει ἀρκετὰ καλά.

Τὸ κυριώτερο πρόβλημα εἶναι τὸ νὰ ἐφοδια-σθῶν τὰ σπῆτια με μιά κατάλληλη ἐπιφάνεια, πού νὰ δέχεται και ν' ἀποταμίευσῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερη θερμότητα. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἔχουν ἐπινοηθῇ διάφορες μέθοδοι. Μιά ἀπὸ τῆς πιὸ ἐπι-τυχημένης ὀρείζεται σὺν καθηγητὴ Λόφ κι' ἑμπα-μόσθηκε σ' ἓνα σπῆτι τού Κολοράντο.

Ἡ στέγη του ἀποτελεῖται ἀπὸ μιά σειρά γυ-άλινων πλάκων, πού καβαλλοκύνουν ἡ μιά τὴν ἄλλη (ὅπως τὰ κεραμίδια). Εἶται ὅμως ὡστε νὰ μπορῇ νὰ κυκλοφορήσῃ ἐλεύθερα ὁ ἀέρας ἀνάμε-σά τους. Τὸ σύνολό τους εἶναι κλεισμένον μέσα σ' ἓνα λεπτὸ και φαρδὺ γυάλινο «κουτί». Ἐνα τμήμα κάθε πλάκας εἶναι μαυρισμένο. Αὐτὸ λοι-πὸν ἀπορροφᾷ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα και τὴ με-ταδίδει σὺτο ρεῦμα τού ἀέρος πού περνάει ἀπὸ κάτω. Ὄπως ἐξομε, ὁ ζεστός ἀέρας κινεῖται πρὸς τὰ πάνω, γιὰ-τὶ εἶναι ἐλαφρότερος ἀπ' τὸν κρύο. Έτσι, αὐτὸς πού βρίσκεται μέσα σὺτο γυάλινο «κουτί», κάτω ἀπ' τῆς μαυρισμένης πλάκας, ἀνε-βαίνει μόνος του πρὸς τὴν κορυφὴ τῆς στέγης. Ἀπὸ κεῖ, τὸν πα-ραλαμβάνει ἓνα σύστημα σωληνώσεων και τὸν διαμοιράζει σὲ δαυμάτια τού σπιτιοῦ. Ἀπὸ ἄλλους δὲ σωλῆνες, πού ἐκκινοῦν χα-μηλά, ἀπ' τὸ ἰσόγειο, ξαναγυρίζει ὁ κρύος πιά ἀέρας σὺτὴ σκεπὴ γιὰ νὰ ξαναζεσταθῇ.

Μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ, δὲν χρειάζεται πιά ν' ἀνοίχουν τὰ πα-ράθυρα, γιὰ νὰ μπῇ ὁ ἥλιος και νὰ θερμάνῃ ἀνάμοια και σὺν τὴν τύχη τὴ διάφορα μέρη τού σπιτιοῦ. Ἡ θερμότης του παραλαμβάνεται ἀπ' τὸ ρεῦμα τού ἀέρος και μοιράζεται παντού ἀπὸ ὑπὸ ἔλεγχον.

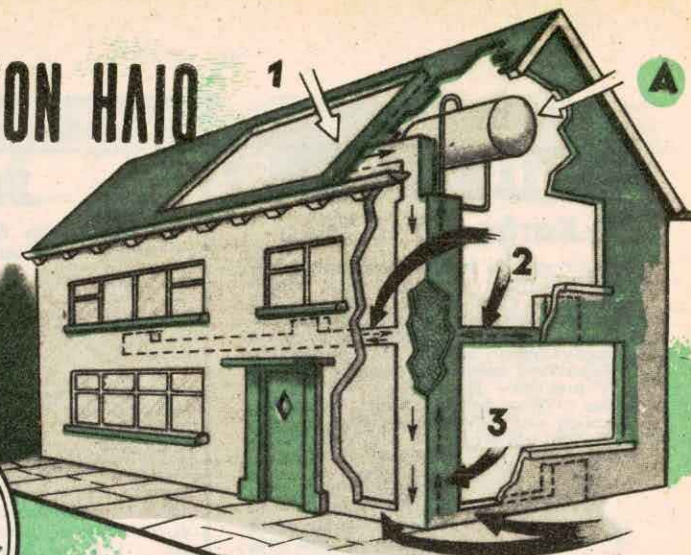
Τὸ σπῆτι λοιπὸν αὐτὸ ἔχει διπλὰ παράθυρα πού δὲν μπορούν ν' ἀνοίχουν, και πόρτες με τέτοια κατασκευή, ὡστε νὰ ἐμποδίζε-ται ἡ εἰσοδος τού κρύου ἀέρος τού ὑπαίθρου μέσα στὰ ζεστὰ δω-μάτια.

Ὡς τώρα, περιγράψαμε τὴν πρώτη φάσι αὐτῆς τῆς ἀξιολογῆς προσπάθειας ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Ὑπάρχει ὅμως και μιά δεύτερη—και σπουδαιότερη. Αὐ-τὴ ἀποδέλεπει σὺν ἀποταμίευσί τῆς θερμότητος, γιὰ τὴν χρησιμοποίησῃ τῆς ὅταν ἔχη λείψῃ πιά ὁ ἥλιος.

Ο καθηγητὴς Λόφ χρησιμοποιεῖ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἓνα χῶρο, σὺτο ἐσωτερικὸ των τοίχων, γεμάτο με χαλίκια, πού συγκρατοῦν περιφῆμα τὴ θερμότητα. Μέσα ἀπ' αὐ-τὸν τὸ χῶρο περνάει ὁ ζεστός ἀέρας πού κατεβαίνει ἀπὸ τὴ στέγη. (Ὑπάρχουν και πολυπλοκώτερες παραλλαγῆς τῆς ἴδιας μεθόδου, πού χρησιμοποιοῦν νερὸ ἢ ὀρισμέ-νες χημικῆς οὐσίες).

Τὴ νύχτα, λοιπὸν ἡ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἥλιος, διακόπτε-ται με ἀεροφράκτες ἡ ἐπικοινωνία τῆς στέγης με τῆς σωληνώσεις τού σπιτιοῦ, κι' ἀρχίζει τότε νὰ διοχετεύε-ται μέσα στὰ δαυμάτια ὁ ζεστός ἀέρας πού ἀνεβαίνει ἀπὸ τὰ ζεσταμένα χαλίκια. Ἀπὸ ἀποδόση δὲ τὴ θερμότητά

Δ.— Ο «ἡλιακὸς φούρνος» τού Τρόμπ. 1) Βοηθητικὸς κα-θρέφτης. 2) Καμπύλος καθρέφτης. 3) Φούρνος.

Α.— Σχηματικὴ παράστασις τού συστήματος θερ-μάνσεως ἓνός σπιτιοῦ με τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνες. 1) Ἀπορροφητὴς θερμότητος. 2) Σωληνώσεις θερμοῦ ἀέρος. 3) Χῶρος γεμάτος με χαλίκια. 4) Τεπόζιτο με ζεστὸ νερὸ. Τὰ ἐστιγμένα βέλη, δείκνουν τὴν κυκλοφορία τού ἀέρος. τὴ νύχτα, ὅταν διακόπτεται ἡ ἐπικοινωνία των σωληνώσε-ων με τὴ στέγη τού σπιτιοῦ.

του, ὁ ἀέρας αὐτὸς ξαναγυρίζει μέσα σὺτο χῶρο με τὰ χαλίκια γιὰ νὰ ξαναζεσταθῇ.

Μπορεῖ ἐξ ἄλλου νὰ ἐγκατασταθῇ ἓνα μικρὸ τε-πόζιτο πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ χῶρο με τὰ χαλί-κια, ὡστε νὰ ὑπάρχῃ διαρκῶς νερὸ ζεστὸ γιὰ τῆς ἀνάγκες τού σπιτιοῦ.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ, ὅπως εἴπαμε, δοκιμάσθηκε μ' ἐπιτυχία στὰ ἡλιόλουστα Βραχῶδη Ὀρη τού Κολοράντο. Μπορεῖ δὲ νὰ ἐφαρμοσθῇ μόνον στῆς χῶρες πού βρίσκονται σὲ μιά ζώνη μεταξύ 20 και 40 μοιρῶν γεωγραφικοῦ πλάτους (μιά ἀπ' αὐτῆς εἶναι κι' ἡ Ἑλλάδα, σὺτο κέντρο περίπου τῆς ζώνης). Μόνον ἐκεῖ ἡ ἀπόδοσις δικαιολογεῖ τῆς δαπάνες ἐγκαταστάσεως τού νέου αὐτοῦ συ-στήματος.

Βορειότερα ὅμως και νοτιώτερα, δὲν ὑπάρχουν ἀρκετῆς ἡμέρες τού ἔτους με ἥλιο ἐκμεταλλεύσιμο. Στῶς τροπικούς, ὁ ἥλιος εἶναι πιὸ ζεστός, αλλά σκεπάζεται συννεφάτα ἀπὸ συννεφιά, κι' εἶται δὲν ἀποδίδει τὴ θερμότητα πού θὰ περίμενε κα-νεῖς.

Διαφορετικὰ ἀντιμετωπίσθηκε ἀπὸ τούς Γάλ-λους ἐπιστήμονες τὸ πρόβλημα. Στὸ Μάν Λουί τῆς νοτίου Γαλλίας ἔχει ἐγκατασταθῇ ἓνας «ἡλια-κὸς φούρνος».

Ο κατασκευαστὴς του κ. Τρόμπ, χρησιμοποίησε ἓνα κοίλο καθρέφτη, με ἐπιφάνεια 95 τετραγωνικῶν μέτρων περίπου και με διάμετρο 12 μέτρων. Ο καθρέφτης αὐτός, λειτουργώντας σάν φα-κός, συγκεντρώνει τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνες πάνω σ' ἓνα φούρνο, ὅπου ἡ θερμοκρασία φτάνει τούς 3.000 βαθμούς. Δεδομένου δὲ ὅτι τὸ ἀπῶσι λῶνει στῶς 2.200 βαθμούς, μπορεί ὁ ἡλιακὸς φούρνος νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν τῆσι κάθε εἶδους μετάλλου.

Έχει ἐπὶ πλεόν κι' ἓνα βοηθητικὸ καθρέφτη, ἐπίπεδο, γιὰ νὰ στέλλῃ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνες πάνω σὺν πελώριο καμπύλο καθρέ-φτη. Κι' ἓνας ἐξυπνος μηχανισμὸς περιστρέφει σιγά-σιγά ὅλο τὸ σύστημα, εἶται ὡστε ν' ἀντικρύσῃ συνεχῶς τὸν ἥλιο.

Στὴν Αἴγυπτο πάλι ἐπιχειρήσαν νὰ ἐγκαταστήσουν ἡλεκτροπα-ραγωγὸς σταθμούς πού νὰ λειτουργοῦν με τὴν ἡλιακὴ θερμότη-τα. Ἀλλ' ἡ προσπάθεια ἀπέτυχε, γιατί προϋπέθετε τεράστιους καθρέφτες, πού θὰ στοιχίζαν πρὸς ἀπείρονα.

Τέλος, τὸ περιφῆμα ἀπτεροσκοπεῖο τού Ὀρους Οὐτίλσον, σὺν Κολοφόρνια, θερμαίνεται με τὴν κυκλοφορία λαδοῦ πού ἔχει ζε-σταθῇ προηγουμένως ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ανατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Κατής και το ξύλο

Πολλά χρόνια πριν ο Ναστραδίν Χότζας αποκτήσει τη φήμη του σοφού χωρατάτζη, είχε μπλέξει με μία δυναμική γυναίκα, την Αϊσέ χανούμ. Τότε ήταν δάσκαλος στην Προύσα, μα η κακόγλωσσος Αϊσέ τον ανάγκασε να παρατήσει σπίτι και σχολείο και να φύγει από την Προύσα, για πολλά χρόνια... Την εποχή, λοιπόν, εκείνη, ο Χότζας και η Αϊσέ ξεσηκώναν κάθε βράδυ τη γειτονιά με τους καυγάδες τους. Κι' επειδή ο Χότζας ήταν νέος και δεν μπορούσε ακόμη να συγκρατήσει τα νεύρα του, κάθε φορά που η Αϊσέ σήκωνε τον τόνο της φωνής της, ο Ναστραδίν σήκωνε το χέρι του.

Η κατάσταση αυτή είχε φέρει το Χότζα σε αδιέξοδο έτσι που αποφάσισε να φέρει στο... σαρίκι του και να φύγει για πάντα. Μα στην απόφασή του αυτή τον πρόλαβε η Αϊσέ, ακούγοντας τη συμβουλή του αδελφού της, που της είχε πει να καταγγείλει το Ναστραδίν στον Κατή.

Η Αϊσέ δέχτηκε τη συμβουλή του αδελφού της που φρόντιζε αμέσως, με τη βοήθεια του αστυνόμου, να φέρει τον Ναστραδίν μπρος στον Κατή.

Η κουστωδία — ο Χότζας, η Αϊσέ, ο αδελφός της Αλσεντίν, και δύο γείτονες — με συνοδεία τον αστυνόμο παρουσιάστηκαν μπροστά στον Κατή.

— Γιατί, Χότζα, είπα αμέσως ο Κατής στον Ναστραδίν, χτύπησε τη γυναίκα σου; —

— Να με συμμακάς, Καδή μου, έκανε μισοκακόμοιρα ο Χότζας. Άλλα πως το ζέρεις ή αφεντί σου πως την χτύπησα; Με είδες, Κατή μου;

— Μου τύπη ο αστυνόμος; —

— Με είδε μήπως ο αστυνόμος; —

— Τό είπαν αυτοί οι δυο μάρτυρες, πρόλαβε κι' απάντησε ο αστυνόμος. —

— Η Αϊσέ είχε μετανοήσει με την εξέλιξη που παίρναν τα πράγματα. Είχε χαμηλώσει το κεφάλι. —

— Τον είδατε το Χότζα να χτυπά τη γυναίκα του; ρώτησε ο Κατής τους δυο μάρτυρες. —

— Τον είδαμε, Κατή μου, τον είδαμε! απάντησαν κι' οι δυο μαζί. —

— Βλέπετε, Χότζα; είπε ο Κατής. Δυο άνθρωποι σε είδαν να χτυπάς την Αϊσέ. Τι έχεις να πεις τώρα; —

— Τι να πω, Κατή μου, αποκρίθηκε. Η αφεντί σου μου λέει πως υπάρχουν δυο άνθρωποι που βεβαιώνουν ότι με είδαν να δερνω την Αϊσέ, κι' εγώ σου λέω, πως μπορώ να σου φέρω δεκα χιλιάδες μάρτυρες που δεν με είδαν να τη δερνώ. —

— Άφισε, Χότζα, τις εξυπνάδες! μπήκε στη μέση κι' είπε αουτπρά ο αστυνόμος. Σε είδα κι' εγώ! —

— Άκου, Χότζα; ρώτησε ο Κατής. Σε είδε κι' ο αστυνόμος. Και τα δικά του μάτια αϊζίζουν περισσότερο από τα μάτια όλων των κατοίκων της Προύσας. —

Ο Χότζας τώρα τα είχε βρή σκούρα. Μα γρήγορα βρήκε το θάρρος του. —

— Ναί, Καδή μου, είπε. Την έδερα, Κατή μου! Μούσυρε με τη γλώσσα της όσα δε σουρνε ή ακούει! —

— Άπληδή, τί σου λέγε; —

— Νά, Κατή μου, απάντησε ο Χότζας. Μούλεγε: «Χτύπα με ντε, αν τολμάς άκείρευτε! Κάποιος θάλας δικαστής θα βρεθεί να σε στείλη στη φυλακή!» —

Και κτυπώντας τον αστυνόμο, πρόσθεσε: —

— Μου έλεγε ακόμη: «Και κάποιος τρελλός αστυνόμος, που θα με πιεστή και θάρρη μάρτυρας!» —

Η Αϊσέ κι' ο αδελφός της τάχασαν. Και πριν προλάβουν να διαμαρτυρηθούν, ο Κατής είχε βγάλει την απόφασή του: —

— Αθώος ο κατηγορούμενος! Ο Χότζας όμως δεν ζαναγύρισε στο σπίτι...

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΒΙΖΙΤΑ

Κουζούμ, ντέν ήξερω γιατί λέτε «άρμένικο επίσκεψις» έκάνουμε εμείς. Έγώ όταν σε ένα σπίτι πηγαίνω, ωραιοποιώ τον μουρμουρητό μου — μαζί με το Σουρπουτίσα μου — λιγάκι θα μιλήσω, άστεια μαστείρα θα ειπω, καφε μαφέ θα πλώ, ύστερα ρολόι μου κυτταγμένο έ- κάνω: —

— Άιντε, Σουρπουτίσα μου, να πηγαίνουμε. Άρμένις είμαι αμμου χίτς επίσκεψις μου περισσότερο από τρεις, τέσσαρες ώρες, παραπάνω ντέν κρατάει. Τό λοιπόν, γιαδρούμ, ακου να ιδής έπρωχτές τί έπάσαμε με μία έπισκεψις. Κυριακή ήτανε αμμου πόρτα χτυπημένο ένεται — ώρα έντεκα πριν από μεσημερίς ήτανε. Σουρπουτίσα μου πόρτα άνοιγμένο εκάνει, «καλώς τους, καλώς τους», λέει. 'Ιδέντω, λοιπόν, το φίλος μου το Νικολάκης με το ύναικα του το Μαριάνθη.

— Καλώς τους, καλώς τους, λέω και εγώ. Τό φίλος μου το Νικολάκης μέσα ίμπαινει, στο καλό μας το κάμαρα ώραία ώραία μαζί με το ύναικα του καθισμένο ένεται.

— Λοιπόν; Τί άλλα νέα; λέει.

— Καλά, Νικολάκη μου, λέω.

— Καιρό είχαμε να σάς δούμε, το ύναικα του λέει, και είπαμε με τον Νικολάκη μία έπίσκεψις να σάς κάνουμε.

— Καλά κάνετε, το Σουρπουτίσα μου λέει. Τό λοιπόν, από έδώ κουβεντιάζουμε, από έκει κουβεντιάζουμε, άστεια-μαστείρα λέμε, χωρατατζήδικα φελάν φιστικ, ώρα μας περασμένο ένεται. Ρολόι μου κυτταγμένο έκάνω, δώδεκα λέει. 'Υστερα πάλι ρολόι μου ξανακυτταγμένο έκάνω, μία, λέει. 'Ε, λέω, από μέσα μου, τώρα το φίλος μου το Νικολάκης θα παρη το ύναικα του να ίφείγην, μεσημέρι περασμένο ένει. Άμα χίτς το φίλος μου το Νικολάκης τέτοιο σκοπό ντέν έχει...

Σουρπουτίσα μου γιανιά - γιανιά κυτταγμένο με κάνει, ύστερα στο κυρία Μαριάνθη λέει: —

— Καθήσατε που καθήσατε, δεν μένετε να φάμε μαζί; —

— Εκείνη έτσι ψέμματα τό είπε, αμμου Νικολάκης λέει: —

— Δεν καθόμαστε, Μαριάνθη; —

— Και δεν καθόμαστε, Νικολάκη; —

Άμάν από μέσα μου, λέω, χίτς αντίρωπος εύγενής ντέν πριπέτι να ένεται. Τέλος σπάγαν τό να ίνι; Ταρατζέ στρώνουμε, Σουρπουτίσα φαί φέρνει, ψητό με πατάτες στο φούρνο είχαμε. 'Οραία-ώραία τρώμε, λίγο μπιρίτσα πινουμε, λακρινίτι κάνουμε, ώρα τρεις ένεται. 'Υστερα ώρα τρεις και μισή. 'Ε, λέω από μέσα μου, τώρα το φίλος μου το Νικολάκης καλά έφσε, καλά ήπιε, καλά κουβεντιάσμένο έκανε — έ, ώρα τέσσαρες ένει — θα πάρη το ύναικα του να πηγαίν και έμεις ήσυχασμένοι να ίνομάστε. Άμα που να πηγαίνε κι' οπτόγλου κι' οπτόκ! Άπό ταρατζέ σηκώνονται, στο ντιβάνι άριδα τους άπλωμένο έ- κάνουν.

Τό φίλος μου Νικολάκης, τό ένα κουβέντα πιάνει, τό άλλο άφίνει, ύστερα άλλο κουβέντα έπιάνει, ύστερα άλλο, έμένα μάτιας μου πουλάκια κάνουν, Σουρπουτίσα μου ζαλισμένος ένεται. Ρολόι μου κυτταγμένο έκάνω: —

— Πά, πά, λέω, έγινε κιόλας πέντε ή ώρα! —

— Είδες, είδες; το φίλος μου το Νικολάκη λέει. Με την καλή σας συντροφιά δεν καταλάβαμε την ώρα. —

Βαί ντινι, από μέσα λέω, τούτος τί σκοπό έχει, γιαδρούμ; Τί ώρα θ' αποφασίσω να πηγαίν; Ένα βίζιτα έκανε αμμου έξη ώρες θα κρατήση; Μόνο έξη; 'Ορα έφτά ένεται, ώρα όχτώ ένεται, ώρα έννη ένεται, χίτς θέσι τους δεν σαλεύουν. Κρυφά-κρυφά λίγο άλάτι τους ρίχνω. Τίποτες. Σουρπουτίσα μου πτώμα ένει. 'Εγώ χειρότερα. —

— Άιντε, λέω, Νικολάκη μου έντεκα ένει. Και έντεκα ήλθατε, δώδεκα ώρες έίχαν. Άιντε στο καλό σας. —

Έτσι διωγμένους έκανα. Βαί, βαί, βαί, τί ήταν τούτο, γιαδρούμ! Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Έντυπώσεις

Μάλιστα. Μόλις γύρισε από ένα ταξίδι αναψυχής. Έπηγα κι' εγώ σαν άνθρωπος, που έχει δικαίωμα να παι κάπου, για να μη σάς βλέπτη. Τι θέλεις τώρα; Όριστε; Με ρωτάς πώς πέρασα; Και τί σε νοιάζει έσένα; Όπως και να πέρασα, δικός μου λογαριασμός. Είναι ζήτημα που άφορά προσωπικώς έμέ και ούδενά έτερον. Λοιπόν, τί ρωτάς; —

Πώς; Από ενδιαφέρον; Και τί ενδιαφέρον μπορείς να χεις έσύ για μένα; —

Τί είσαι; Προστάτης μου ή σύμβουλος μου; Και γιατί νάχης έσύ ενδιαφέρον για μένα, αφού δεν έχω εγώ για σένα και ούτε για κανένα; Άλλο τούτο πάλι! —

Τί είπες; Συνήθως, όσοι έπιστρέφουν από ταξίδι, διηγούνται τις έντυπώσεις τους; Για φαντάσου και δεν τόδερα. Καί, λοιπόν, τώρα, αν δεν κάνω λάθος, έπιθυμείς να καθήσω και να σου εξιστορήσω τις έντυπώσεις μου από τις διακοπές μου. Δηλαδή που πήγα, πώς κοιμήθηκα, πώς έφαγα, πώς πέρασα και πόσο πλήρωσα. Έτσι; Μπράβο. Βλέπω που άπαντάς καταφατικώς. 'Οποτε αυτό έπιθυμείς. Να σου δώσω άναφορά δηλαδή. Μήπως τί θέλεις και γραπτή; Όχι, αλλά, αν τί θέλεις γραπτή, να κλειστώ εκεί στο σπίτι μου δυο-τρεις μέρες και να σου συντάξω μία έκθεσι των πεπραγμένων, για να μη χάνεις την ώρα σου να σου τα διηγούμαι προφορικώς. Καί, μάλιστα, θα τί δώσω να γίνη και στη γραφομηχανή, για να μην κουράζονται τα μάτια σου με τα χειρόγραφα. —

Τί λές; Γιατί σε εύρωνεύομαι; Άμ τί θές να κάνω, βρε άναιδέστατε; Ποιός σου είπε, ότι έχω καμία υποχρέωσι να σου διηγούμαι τις έντυπώσεις μου; Ποιός σου είπε, ότι έχω καμία υποχρέωσι να κάθωμαι να λέω στον καθένα πώς κοιμήθηκα και τί έφαγα και τί έδεξα; Για ποιά λόγο; Που τό βρήκες γραμμένο; Πώς; Έπιμένεις ότι έτσι συνηθίζεται; Έγώ, λοιπόν, δεν τό συνηθίζω. Διότι στίς προσωπικές μου υποθέσεις δεν έπιτρέπω σε κανένα ν' άνομιγνύεται. Καί, αν θέλεις έντυπώσεις, όριστε τα τράινα και τ' αεροπλάνα, τα λεωφορεία και τα βατόρια, έμπα σ' όποιο θέλεις και τράβα ν' άποκομίσης δικές σου έντυπώσεις. Έγώ, τίς δικές μου, τίς έχω για τόν έαυτό μου, δεν τίς έχω για έκπομπή. Ένωούμεθα; Έάν έννοούμεθα, λοιπόν, πάρε τό ενδιαφέρον σου και χάσου. Καί αν δεν έννοούμεθα, πάλι χάσου, γιατί θα λάβης πολύ άσχημες έντυπώσεις από την έπιστολή μου. Άδιάκριτε, άναιδέστατε, θρασύτατε και έκνευριστικώτατε τύπε.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΟΟ

Ευθymes διάλογοι

Ο έπιχειρηματίας στην ύπομνηψία δακτυλογράφο: —

— Γιατί, δεσποίνις, φύγατε άπ' την προηγούμενη θέσι σας; —

— Γιατί δεν άφηνα τόν προϊστάμενο να με φιλήση. —

— Κρίμα!... Είναι τόσο καλά τα άλλα συστατικά σας!... *

— Ο πατέρας μου χρεωκόπησε και τρελλάθηκε. —

— Πληρώσατε, λοιπόν, έσείς τούς δανειστές του; —

— Ά, όχι, δεν τρελλάθηκα κι' εγώ!... *

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν αποφάσισε επιτέλους να δολοφονήσει τη γυναίκα του ο Στάνλεϋ Φερμπρόντερ έκρινε πώς άξιζε τόν κόπο να γιορτάσει τό γεγονός. Έκλεισε, λοιπόν, τό μαγαζί του και πήγε να πih ένα διπλό τζιν στο γωνιακό μπαρ και να σκεφθή τό μέλλον...

Όλοι οι διαταγμοί που διατηρούσε ως τώρα σχετικά με τό ταξίδι που σκόπευε να κάνει στη Γαλλία για δουλειές του, είχαν χαθή πιά, μπροστά στο φώς της καινούργιας αποφάσεώς του. Δεν θεωρούσε σάν μία ένοχλητική άνάγκη την άπουσία του επί έξη βδομάδες, τώρα που ήξερε ότι, γυρίζοντας στην Άγγλία, δεν θαδρίσκε πιά εκεί τη γυναίκα του. Κι' έπειτα... έπειτα θα μπορούσε ν' άφοσιωθεί όλοκληρωτικά στη Φύλλισ, στην άγαπημένη του κορούλα, που άποτέλούσε τό μοναδικό σκοπό της ζωής του!

Άιτιβητα, ή γυναίκα του είχε καταφέρει να του κάνει τη ζωή σωστή κόλασι. Ήταν άπιστευτο ώστόσο πώς άπ' την ξερακιανή, κιτριναρά και κακότητη αυτή γυναίκα, είχε έρβει σάν κόσμο μία κόρη τόσο καλή και γλυκειά. Όλοι όσοι γνώριζαν τη Φύλλισ, την άγαπούσαν, και περισσότερο από κάθε άλλον ο πατέρας της. Τό άποδείκνυε και τό γεγονός πώς σκόπευε να κάνει μία δολοφονία για χάρι της, για να βγάλη άπ' τη μέση τη μητέρα της, που τη ζήλευε και τη βασάνιζε.

Αυτοί ήταν οι λόγοι που έσπρωχναν στο έγκλημα τό Στάνλεϋ Φερμπρόντερ. Φυσικά, έννοούσε ν' άποφύγη κάθε ύποψία εις βάρος του. Έπρεπε, λοιπόν, να πεθάνη ή γυναίκα του, ή Βέρα, την εποχή που αυτός θα έλειπε στο έξωτερικό. Ποιός θα μπορούσε τότε να τόν κατηγορήση;...

Είχε αποφασίσει, έξ άλλου, ότι τό ιδεώδες μέσο για την έπιτυχία του σκοπού του, ήταν τό δηλητήριο. Μα, σάν χημικός που ήτανε, δεν θακανε ποτέ τό λάθος να μεταχειρισθή ένα άπ' τα δηλητήρια που άνακαλύπτονται εύκολα. Άπέκλειε τό άρσενικό, τη στρυchnή, τα κυανιούχα...

Ίσχυρότερο άπ' όλα αυτά, και συγχρόνως ασφαλέςτερο, ήταν ή «κυατεσίνη», συμπικνωμένο άποσταγμα ενός σπανίου μεθικανικού χόρτου. Άχρωμη, άσπινη και άγευστη, έφερνε τό θάνατο άκόμη και σε μικροσκοπικές δόσεις, χωρίς ν' άφήνη κανένα ίχνος της στα σπλάχνα. Είχε πολύ βραδεία ένέργεια. Δεν ύπήρχε δε καμία γνωστό αντίδοτο έναντίον της.

Είχε αποφασίσει ο Στάνλεϋ από καιρό να τη μεταχειρισθή. Μόνο τώρα όμως είχε σοφιστή τόν καλύτερο τρόπο

χρησιμοποίησάς της.

Οι προετοιμασίες του ήσαν άπλούστατες: Μία διάλυσι γόμμας, μία μικρή κουταλιά κυατεσίνη, λίγα φιλοκοπανισμένα γυαλιά... κι' ο Φερμπρόντερ είχε έτοιμο τό όπλο του θανάτου!

Άφαίρεσε εύκολα τη γόμμα από μερικούς φακέλλους και γραμματόσημα που είχε αγοράσει. Καί την άντικατέστησε με τό θανατηφόρο μίγμα που είχε έτοιμάσει. 'Υστερα κύτταξε μ' ικανοποίησι τό έργο του.

Ήταν πραγματικά άπλούστατο κι' άλάνθαστο συγχρόνως: Σαλιώνοντας ένα φακέλλο ή ένα γραμματόσημο, ή Βέρα θα γρατζουνίζε έλαφρά τη γλώσσα της μ' ένα άπ' τα γυαλάκια που περιείχε ή γόμμα. Θα είσχωρούσε τότε ή κυατεσίνη στο μικρό τραύμα. Κι' ώστόσο καμή την ένέργειά της, ο φακέλλος θαχε ταχυδρομηθή κατά πάσαν πιθανότητα, μ' ένα γράμμα σταλμένο σ' αυτόν, στη Γαλλία...

Δεν περιμένο από σένα να δείξης καθόλου στενοχώρια γιατί φεύγω, είπε ο Στάνλεϋ στη γυναίκα του, την παραμονή του ταξιδιού του. Καταλαβαίνω μάλιστα πώς ή άπουσία μου θα σ' εύχαριστήση μάλλον. Όσο για μένα, όφειλω να δηλώησω ότι, με τη συμπεριφορά σου, έχεις στεγνώσει από καιρό κάθε τρυφερότητα μέσ' στην καρδιά μου.

Όστόσο, ύπάρχουν πάντα ώρισμένα καθήκοντα, αναπόφευκτα για δυο συζύγους... μερικές κοινές ευθύνες, που όφειλουν να τίς μοιράζονται, έφόσον μένουν κάτω άπ' την ίδια στέγη. Ένωώ την κόρη μας, τη Φύλλισ.

Ή Φύλλισ βρίσκεται μακριά, στο οικότροφείο. Δεν καταλαβαίνω γιατί την άνακατεύεις σ' αυτή την ήθικολαστική διδαχή σου!

Όσο κι' αν βρίσκεται στο οικότροφείο, όφειλουμε να φροντίζουμε πάν...

βέβαια κι' ή ίδια, θέλω όμως να μαθαίνω τακτικά κι' από σένα ό,τι άφορά τη ζωή της.

Καλά, μη γκρινιάζης. Θα σου γράφω, άφου τό θέλεις.

Για να μην έχης δε καμιά δικαιολογία, αν τό παραλείψης, έβαλα μέσα στο γραφείο σου κάμποσα καινούργια χαρτοφάκελλα και γραμματόσημα.

Σ' εύχαριστώ για τόν κόπο, είπε έιρωνικά ή Βέρα Φερμπρόντερ.

Οι έπόμενες τρεις βδομάδες κύλησαν για τό Στάνλεϋ σάν ένα ώραίο όνειρο. Τώρα που είχε άφίσει τη γυναίκα του, τώρα που δεν θα την ξανόβλεπε ποτέ, ένιωθε σάν να-χε άπαλλαγη έαφνικά άπ'όνα άνυπόφορο φορτίο. Τό μέλλον του φαινόταν γεμάτο ύποσχέσεις.

Κατέστρωσε όλοένα σχέδια για έκδρομές και ταξίδια που θακανε μαζί με την

κόρη του. Ήξερε πώς του ανταπέδιδε κι' εκείνη την άγάπη του. Κι' ήταν βέβαιος πώς ο θάνατος της μητέρας της θαχε ευεργετική επίδραση στη διαμόρφωσι του χαρακτήρας της μικρής.

Πέρασαν κι' άλλες μέρες. Ο Στάνλεϋ δεν είχε λάβει άκόμη γράμμα άπ' τη γυναίκα του, αλλά δεν άνυπομονούσε, γιατί ήξερε πως θ' άνεβαίλε όσο τό δυνατό να του γράφη.

Στό μεταξύ, έφτασε ένα γράμμα άπ' τη Φύλλισ. Ήταν καλό. Ή μητέρα της την είχε έπισκεφθή, την Κυριακή. Έλπιζε να εύχαριστήη ο πατέρας της στο ταξίδι του...

Ο Στάνλεϋ διάβαζε άμέτροπτες φορές τις άπλές και τρυφερές εκείνες φράσεις.

Τέλος, πήρε τό γράμμα που περιέμενε τόσον καιρό άπ' τη γυναίκα του. Πρόσεξε με κάποια άνηυχία πώς στην έπικεφαλίδα του φακέλλου ήταν τυπωμένο τ' όνομα ενός ξενοδοχείου. Τό ίδιο και στο έπιστολόχαρτο...

«Άγαπητέ Στάνλεϋ—διάβασε. Σου γράφω από τό ξενοδοχείο, όπου πήγα να περάσω τό Σαββατοκύριακο με μία φίλη μου. Δεν συνέβη τίποτε τό αξιοσημείωτο, από τότε που έφυγες. Την περασμένη Κυριακή, πήγα να δω τη Φύλλισ. Τη βόηκα καλά, αλλά πιά κακομαθημένη παρά ποτέ. Μου ζήτησε να τίς στείλω διάφορα πράγματα—υποθέτω για να μην έδοεί το χαρτί της. Πραγματικά, τίς έστειλα ένα βασί μαρμελάδα, μερικά μπισκότα και τούς φακέλλους και τα γραμματόσημα που μου άφηνες για μένα...»

Ο Στάνλεϋ έδωλε μία κραυγή σπαρτακτικού πόνου και σωριάστηκε λιπόθυμος...

ΓΚ ΡΑΧΑΜ ΒΑΖΕΥ

Ήταν βέβαιος πως ο θάνατος της μητέρας της θαχε ευεργετική επίδραση στη διαμόρφωσι του χαρακτήρος της μικρής.

ια για την άνεσι και την εύτυχία της.

Μ' αυτά σου τα καμάματα την έχεις παραχαϊδέψει!

Ευτυχώς, δεν έχεις τη δύναμι να καταστρέψης την άγάπη μας, όπως θαθελες! Μα δεν πρόκειται τώρα γι' αυτό. Απαιτώ δικαιοσύνη, όσον καιρό θα λείπω, να βλέπης τακτικά τό παιδι και να με κρατάς ένημερο τί κάνει, πώς περνάει. Θα μου γράφη

Η βελή της γυναίκας

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Πάλι θα μιλήσουμε για τα παιδιά. "Αλλωστε, τα σημερινά παιδιά, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ντύνονται κι αυτά κάθε εποχή ακολουθώντας κατά γράμμα τη μόδα. "Ας δούμε, λοιπόν, τι άλλα, απ' όσα ήδη είπαμε, συμβουλεύει η μόδα:

Με τα πρώτα κρύα, λ. χ., ο μικρός της οικογενείας θα φορέσει για τον περίπατό του ένα επανωφοράκι από ρατίν σε χρώμα καφέ, γαρνιρισμένο με κόκκινο σειριτάκι και με μία κουκούλα που θ' αποτελέσει συνέχεια του επανωφοριού.

Η αδελφούλα του θα φορέσει ένα ομοιόμορφο επανωφοράκι στην κοψή δηλαδή δλίσιο, ριχτό, με τη διαφορά πως θα είναι από ρατίν σε χρώμα ζαχαρι, αλλά με ίδιο γαρνίρισμα με κόκκινο σειρήνη.

Μόλις η κοπελλίτσα πατήσει τα όχτω χρόνια, θα φορέσει κι αυτή, για να βγή περίπατο με τη μαμά της ή με τη νταντά της, ένα επανωφοράκι σε κοψή ρετιγκότας από κόκκινο λαϊνάζ, φοδραρισμένο με σκωτσέζικο και με δυο σειρές χρυσά κουμπιά.

κεφάλι και η γραμμή συμπληρώθηκε.

Νά και δύο ετερόφυλα δίδυμα. Το κόκκινο χρώμα είναι αυτό που τους ταιριάζει. Η μικρούλα θα το φορέσει με μία φουστίτσα που συγκρατείται με μπρετέλες πάνω από τη σεμιζιέ μπλουζίτσα, ενώ ο μικρός, κάτω από την ίδια μπλούζα, θα φορέσει ένα κόκκινο μακρύ παντελονάκι κι ένα επίσης κόκκινο γιλεκάκι.

Ας μη ξεχνούμε και το βελούδο κοτλέ, που φοριέται τόσο πολύ από μικρούς και μεγάλους.

Στα παιδάκια, ένας τρόπος χρησιμοποίησής του είναι ο συνδυασμός με την σεμιζιέ μπλουζίτσα. Το βελούδο δηλαδή σχηματίζει την τουαλετίτσα με στρογγυλό άνοιγμα στο λαιμό και χωρίς μανικάκια. Κάτω απ' αυτήν, φοριέται η μπλουζίτσα, ως επί το πλείστον, από δίχρωμο ριγέ ύφασμα.

Από το ίδιο κοτλέ βελούδο, μπορούμε να κάμουμε και μόνο μία κλός φουστίτσα με συμπλήρωμα ένα πουλόβερ σε διαφορετικό χρώμα.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Είναι ανάγκη να το τονίσουμε; Τα σκωτσέζικα ύφασματα είναι αυτά που ποτέ δεν θα παύουν να στολίζουν την παιδική γκαρνταρόμπα. Και τα φετεινά σκωτσέζικα παρουσιάζουν αφάνταστη ποικιλία σε συνδυασμό χρωμάτων. Χρησιμοποιούνται για φουστίτσες, για ζακεττούλες, αλλά πολλές φορές και για δολιχέρ φορεμάτακια.

Στην περίπτωση αυτή, το κορσάζ γίνεται εφαρμοστό, τα μανικάκια μακρύα και σαν συνέχεια του καμπίτ και η φουστίτσα πολύ φαρδιά, με δυο μονόχρωμα σειρήνια σε απόσταση τοποθετημένα έτσι, που να δίνουν την εντύπωση πως η φούστα καταλήγει σ' ένα φαρδύ βολάν.

Αλλά και κάτι που δεν πρέπει να ξεχάσουμε, είναι και το τουνίτ, που θα φορεθεί κι αυτό πολύ έφετος σε εύθυμα και ζωηρά χρώματα, που είναι ενδεδειγμένα για την παιδική ηλικία.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Έπειτα από την κακοκαιρία του φετεινού καλοκαιριού σε όλη την Εύρωπη, ο χειμώνας προμηνύεται άγριος. Έτσι και τα φετεινά καπελλάκια θα είναι ανάλογα.

Πρώτα απ' όλα η τοποθέτησή τους: Δεν θα φοριούνται πια στην κορυφή του κεφαλιού, αλλά αρκετά χωστά, προστατευόμενα τ' αυτιά και το μεγαλύτερο μέρος του κεφαλιού.

Πολλά καπελλάκια είναι καμωμένα από ζερζέ μάλλινο, ζερζέ πικέ ή ζερζέ άγκορά. Χρησιμοποιούνται όμως και πολλά μεταξωτά φέτρ τωπέ, φέτρ σατινέ και δέρματα. Διόλου πράσινα χρώματα, αλλά πολλά κόκκινα, μπλέ, μπέλ, δλίγα μαύρα και διόλου λευκά.

Τα περισσότερα είναι συμμετρικά: Αφίνουν ελεύθερο το μέτωπο ως τις ρίζες των πρώτων μαλλιών, καλύπτουν τον αυχένα και ενισχύουν το ένα αυτί. Πολλά μπερέ, πολλά κλός, τόκες και τυρμπάν που καταλήγουν σε κώνο.

Ντραπέ, πλισσεδωτά και παράξενοι συνδυασμοί όπως λ. χ. κλός-τυρμπάν, μπερέ σε στυλ Μεσαίωνος και καλότες που καλύπτουν όλο το κεφάλι και φοριούνται με κλίσι προς τα πίσω.

Γαρνιρίσματα ελάχιστα, τα οποία χρησιμοποιούν το ύλικό, από το οποίο είναι φτιαγμένο το καπέλλο και που και που καμιά δερμάτινη ή μεταξωτή κορδέλλα.

ΒΕΣΤΕΣ

Θα είναι πολύ της μόδας, οι περισσότερες με μανίκια κιμονό, ριχτές και χωρίς κουμπά. Είναι όμως τέτοια ή κοψή τους, ώστε να κλείνουν σ' να είχαν κουμπιά. Τα διάφορα λαϊνάζ είναι ειδικά για τις βέστες, διαλέγουμε δε χρώματα μάλλον ανοικτά.

Είναι όλες σχεδόν ριχτές, αλλά χωρίς να μοιάζουν μεταξύ τους, γιατί έχουν τόσο διαφορετικά ανοίγματα.

Κάποτε δύο ιδιόρρυθμα ρεβέρ, που αρχίζουν από τον γιακά και φθάνουν στο τέλος της ζακέτας, δίνουν εξαιρετική χάρι στο σύνολο. Τελειώνουν αυτά τα ρεβέρ με μία στενή φάσα από σκούρο βελούδο και στο κάτω μέρος στερεώνονται με ένα κουμπά.

Άλλοτε όλο το άνοιγμα και -α μανικέτια είναι γυρισμένα με μία στενή μπάντα από άστρακάν.

Σε μία άλλη βέστα το ρεβέρ του γιακά κάνει φεστόνι επάνω και κατεβαίνει ως κάτω, στενεύοντας.

Και άλλη, πιο ζεστή, έχει δλολιχόν τον γιακά από γούνα ραζέ, ενώ κάτω απ' αυτόν, βγαίνουν δυο μπάντες από ύφασμα, που διασταυρώνονται και κουμπώνουν με ένα κουμπά στο λαιμό.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ ΝΕΕΣ

Υπάρχουν μερικά πράγματα, που πρέπει να τ' αποφεύγουν οι

1) Ένα ωραίο πλεκτό μπολερό κεντημένο. 2) Πουλόβερ ριγέ άσπρόμαυρο, που φοριέται με μαύρη φούστα.

νέες, γιατί αντί να κολακεύουν τους εαυτούς των, τους άδικούν. Άκούστε τα, λοιπόν:

— Μη βάφετε ποτέ τα μάτια σας. Σκληραίνει το βάψιμο την έκφραση της φυσιογνωμίας.

— Αποφεύγετε τα πολλά κόκκινα στα μάγουλα, τα σκούρα βαμμένα νύχια.

— Το ντύσιμό σας να είναι όσο το δυνατόν απλό και να αποφεύγετε τα περίπλοκα σχέδια, τις φούστες που φορμάρουν τους γοφούς, τα υπερβολικά ντεκαλτέ, τους γυμνούς ώμους. Μη χρησιμοποιήτε βαρέα και επίσημα ύφασματα, σαν να πούμε λαμέ, ι τρσέ. Όχι μαύρα χρώματα, το πολύ-πολύ κανένα μπλέ μαρέν και προς Θεού όχι γούνες. Έχετε καιρό να τις φορέσετε και μάλιστα να τις βαρεθείτε...

— Μη φοράτε άλλο από ένα μπερέ ή ένα κλοσάκι.

— Όχι παννύχια τακούνια. Είναι τόσο ανάρμοστα με την ηλικία σας. Προτιμώτερο να φαίνεστε κοντή, παρά να δίνετε την εντύπωση, ότι περπατάτε σαν νάνες ξυλοπόδαρο.

ΤΑ ΔΕΣΣΟΝΑΡ ΣΑΣ

Όχι βαρύτιμες τσαντες από δέρματα κροκοδείλων ή σαύρας,

δχι μεταξωτά κεντημένα με πέρλες ή στράς. Μία σπορτίβ τσάντα ή μία σακκουλίτσα σουρωτή από μεταξωτό για πιο επίσημη.

— Όχι μακρεία γάντια, αυτά είναι για τις κυρίες. Σεις προτιμήστε τα κοντά γάντια που πλένονται.

— Τέλος, για να φθάσουμε στο πιο λεπτό σημείο, χρειάζεται προσοχή στα κοσμήματα. Κατ' αρχήν, μία κοπέλλα δεν φορεί ούτε μπριλλάντια, ούτε πέρλες, ούτε δακτυλίδια. Ένα βραχιόλι, ένα ρολογάκι του χεριού και καμμία καρφίτσα φανταζή.

Αυτά όλα μη σας φανούν υπερβολές, γιατί είναι πραγματικά αντιαισθητικό το θέαμα της κοπέλλας που είναι ντυμένη σαν μεγάλη κυρία.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

* Το άστρακάν θα φορεθεί έφετος στα φυσικά του χρώματα, δηλαδή δεν θα το ιδούμε μόνον σε μαύρο, αλλά και στο χρώμα του φουντουκιού και στο γκριζό και στο γκριζο-μαύρο, ή γκριζο-λευκό.

* Άλλη πρωτοτυπία η ζώνη από μαύρο δέρμα, που γυρίζει γύρω από τη μέση σαν ελατήριον.

* Το άκρον άωτον της καμφοήτης η ντουμπλ-φας γούνινη ζακέτα από το ένα μέρος έρμινια από το άλλο μπράιτοδανς! Ακριβή, βέβαια, αλλά όταν την κάμετε μία φορά, θα σας εξυπηρετήσει χρόνια. Φυσικά, είναι μάλλον βραδυλή και άπογευματινή.

* Και η νέα ιδιοτροπία του Κριστιάν Ντιόρ: Κολλιέ από μαύρο σατέν, που καταλήγει σε φράντζα από πέρλες.

* Για ντύσιμο σπορτίβ, σύνολον από σουέντ σε χρώμα ταμπά, φούστα εύθυγραμμη και βέστα κοντή.

* Ένα ντραπαριστό σκουφάκι σε χρώμα «σιτρούγι» και ομοιόμορφα γάντια, θα δώσουν ζωή σ' ένα βαθύχρωμο φόρεμα.

* Η τελευταία λέξις της μόδας, μία γούνινη εσάρπα, που δένεται κάτω από τον γιακά του επανωφοριού.

* Το ντρά ξανάρχεται στη μόδα για επανωφορία ή φορέματα. Θεωρείται το ύφασμα της εποχής σε χρώματα άσπρο ή μαύρο.

* Πολλά επανωφορία έμμενον στην ίσια γραμμή, έντεινοιτάς την μάλιστα με στένεμα προς τα κάτω.

* Κοντά στο μαύρο χρώμα, που θα φορεθεί και έφετος, θα ιδούμε πολλά μαρόν και βέρ μπουτεϊγ.

* Η τελευταία ιδιοτροπία στα πουλόβερ σε όριζόντιες γραμμές.

* Το κέντημα με σουτάς θα στολίζει ένα κοντό μπολερό δλολεουκό πάνω από ένα μαύρο φόρεμα.

* Οι συλλογές των Παρισινών οίκων μόδας, παρουσίασαν άπειρία από ντε-πιές, καμωμένα με ζερζέ. Το κορσάζ έχει σχήμα τζάμπερ και άνοιγμα λαιμού σε σχήμα V.

* Συνθίζονται πολύ οι κάπες, αλλά πολύ κοντές και σαν συνέχεια του φορέματος.

* Οι φούστες είναι στενές, αλλά και πλατειές, σουρωτές, πιασμένες στους γοφούς, σαν είδος άμπισμάν.

* Πολλά κορσάζ είναι εφαρμοστά στην τάλλια και με άνοιγμα στον θώρακα και τους ώμους. Πλατειές στρατιωτικές τσέπες στολίζουν το κορσάζ και δερμάτινη ζώνη γαρνίρει τη μέση.

* Ο Ζακ Γκρήφ, έξ άλλου, έχει μεγάλη θηλυκότητα στη γραμμή του, έξ ου και πολύ εφαρμοστά τα μοντέλα του, πράγμα που άπελ-

Παιδικά παλτουδάκια για όλες τις ηλικίες.

πίζει τις εύστομες. Ός γνωστόν, τα φλού και τα φάρδη, κρύβουν περιττές σάκιες.

* Πολλές ζακέτες-παλτά της Μαντελν ντε Ρόζ, είναι ντυμπλαρισμένες με σιδέτ ή άνιγ ραζέ. Είναι καμωμένες από το ίδιο ύφασμα του συνόλου και έτσι έχουμε το «τρουά-πιέ».

Η άλληλεγραφία μου

Κ.Λ.Μ.Ν.: Μάλλον άρθρωτικά είναι αυτοί οι πόνοι και φαντάζομαι ότι λίγα λουτρά θα σας ώφεληθούν. Συμβουλευθείτε τον γιατρό σας.

Λουλούδι μαραμένο: Ζητήστε το από την Διεύθυνσιν του «Θησαυρού».

Παιδούλα του Βοσπόρου: Άσφαλώς θα βρήτε στην Πόλη ευρωπαϊκές κρέμες. Άνάμεσα σ' αυτές θα βρήτε τη ταιριάξει στο είδος της επιδερμίδος σας. Πούδρα σας συνιστώ μία γαλλική σε χρώμα ροδάκινου. Για τα μαλλιά σας όμως δεν συμφωνώ. Είσαθε πολύ μικρούλα για ν' αρχίσετε ντεκολο-ρασιόν.

Φθινοπωρινά Νιάτα: Άφού έχετε τόσο ζηρά επιδερμίδα, θα σας ώφεληση αυτή η κρέμα: Βούτυρο κακάου 10 γρ., παρβενικό κερί 10 γρ., άμυγδαλάδα 60 γρ., έσσης τριαντάφυλλου 10 σταγόνες. Το άγγουρόνερο δεν κάνει για σας.

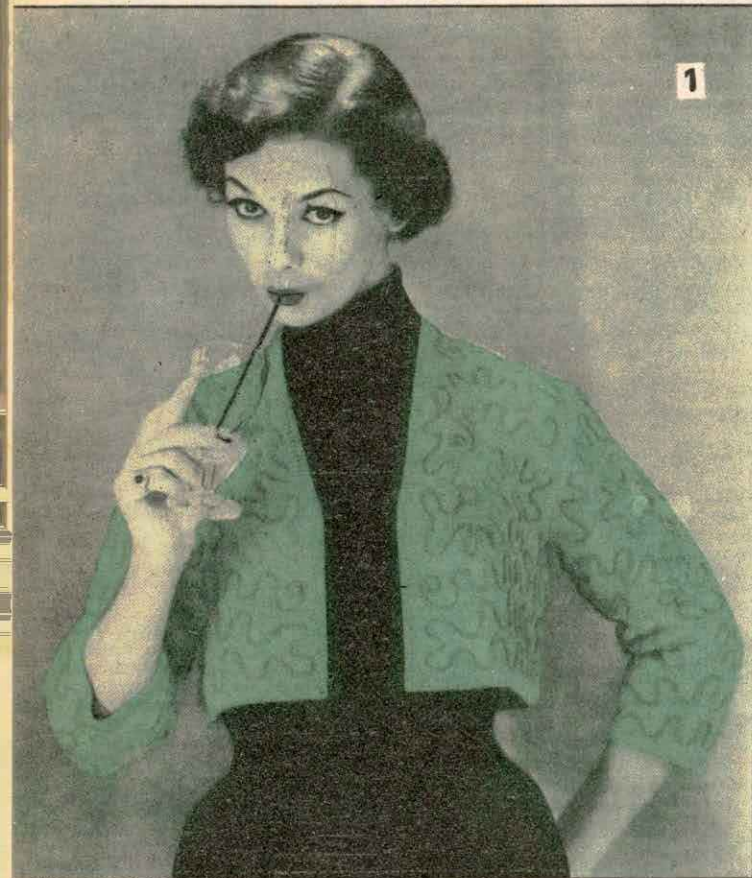
Ρέναν Σούλην: Τα μαλλιά δυνατόνουν και μακραίνουν αν χρησιμοποιήτε μία-δυο φορές την εβδομάδα πετρέλαιο. Για τις βλεφαρίδες ψαλίσια ελαφρά και επαλειφεί με σαφνολάδο. Για τις λειψίνες, κρέμα θισάν ή και λαβολίνη.

Λίλυ Ν. Ρ.: Άλείψετε τα νύχια σας γύρω γύρω με λαβολίνη στην οποία λιώνετε λίγο ρούς κερίλιν για να πάρη χρώμα.

Ρεγγίνα Ρόζα: Αν έχετε μαντά, προτιμώτερο να κάμετε από ένα φορεματάκι και όχι ταγιέρ. Έτσι θα μπορήτε να το φορέσετε και σε γάμο, αν τύχη να πάτε. Η λεπτή μπορεί να διαλέξη ένα χρώμα ρουμπάκι ή πιο γεμάτη ένα χρώμα δλίβ. Είναι και τα δυο πολύ της μόδας. Όσο για ύφασμα, σας συνιστώ ένα ζερζέ ή όττομάν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1

2

Έκτος αν η μαμά προτιμήσει για τη μικρούλα της ένα ριχτό επανωφοράκι με ραγκλάν μανίκια και ζώνη σε είδος πλαγιάς μαρτεγκάλ έκατέρωθεν του άνοιγματος, που σχηματίζει συγχρόνως τα ρεβέρ της μιάς και της άλλης τσέπης.

Το άγοράκι, που δεν έχει ακόμη πατήσει τα δέκα, θα διαλέξη για τον περίπατό του ένα μακρύ παντελόνι από λαϊνάζ σκωτσέζικο, που θα στενεύη προς τα κάτω και θα καταλήγει σ' ένα φαρδύ γύρισμα. Μία φαρδιά δλίσια και μονόχρωμη ζακετούλα, θα το συνοδεύη μ' ένα μεγάλο καμπίτ και μεγάλες τσέπες.

Για το σχολείο, το απλούστερο ντύσιμο είναι το καλύτερο. Η πλισσεδωτή μονόχρωμη φουστίτσα, το πουλόβερ και η σκωτσέζικη ζακετούλα από ρατίν είναι, τι ακριβώς χρειάζεται. Ένα μπερεδάκι στο

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο τέλειος κόμης δέχτηκε να κάνει ό,τι του είπε ο Μπόμπυ και τότε ο φύλακας τον σκέπασε με ένα σακί, τόν ανέβασε στο παρόντο και τον έδωσε μία σπιρτίδα. Ο κόμης βρέθηκε στο κενό. Αμέσως ο Γκαγιαντίνω από κάτω τον άρπαξε στην αγκαλιά του. Έπειτα, έβαλαν το τυφλό σ' ένα χειρομάτι, τον σκέπασαν καλά με σακίδια και βγήκαν από το φρενοκομείο, χωρίς να καταλάβει κανείς τίποτα. Έπρεπε τώρα ν' απομακρυνθούν πριν τους κυνηγήσουν. Ο Πορτυμπέρ ζήτησε τότε το άμαξι, μέσα στο οποίο βρισκόταν ο κόμης Μουσύ και ξεκίνησαν όλοι για το Μαύρο Πύργο, όπως ήταν η επιθυμία του τυφλού αριστοκράτη. Σε λίγο ο Μπόμπυ είδε να πλησιάζει ένα ταξιδιωτικό άμαξι.

37ον Θά πάμε μ' αυτό! είπαν οι δυο γίγαντες και κρύφτηκαν πίσω από τους άμους.

Το άμαξι πραγματικά άπειχε λίγα μέτρα π' άμους.

Κι' όταν πιά έφτασε μπροστά τους, ξεπετάχτηκε ο Πορτυμπέρ και σταμάτησε τα άλογα, ενώ ο Γκαγιαντίνω είχε άρπάξει τον άμαξι, που άρχισε να φωνάζει:

—Βοήθεια! Κλέφτες!

Την ίδια στιγμή ξεπετάχτηκαν μέσα από τ' άμαξι δυο ταξιδιώτες, που ρώτησαν τι συμβαίνει.

—Κύριοι, ήσυχάστε... δεν θα σας κάιουμε κακό.

Πάρτε τα χρήματά μας, αλλά μη μας σκοτώσετε! φώναζε ο ένας ταξιδιώτης βγάζοντας από τη τσέπη το πορτοφόλι του.

—Δεν είμαστε ληστές! Κάνετε λάθος! Τότε τι θέλετε; ρώτησε ο άλλος ταξιδιώτης έτοιμος να τροχιάει το πιστόλι του.

Ο Πορτυμπέρ όμως, που μπόρεσε το σκοπό του, τόν άρπαξε αμέσως το χέρι.

—Κύριοι, τους είπα, σάς τ' ξαναλέω: ό,τι είμαστε τίμιοι άνθρωποι. Μας πιστεύετε;

Σας πιστεύουμε, απάντησαν οι ταξιδιώτες, βλέποντας ότι κάθε αντίλογος πήγαινε χαμένη.

Πολύ καλά, είπε ο Πορτυμπέρ, τότε μπορούμε να συνεννοηθούμε. Δεν ζητάμε πολλά πράγματα. Το άμαξι σας θέλουμε να μας δατείσετε για τρεις μέρες. Κατόπιν θα σάς τ' επιστρέψουμε, σαν τίμιοι άνθρωποι. Σύμφωνοι;

Οι δυο ταξιδιώτες, που ήταν έμποροι, γιά να μην στήσουν καυγά με τους δυο γίγαντες, τους είπαν με μαλακό τρόπο:

—Γιατί δεν προτιμάτε τα χρήματά μας από τ' άμαξι; Πώς θα συνεχίσουμε έμεις το δρόμο μας;

Χρήματα έχετε, τους είπε ο Πορτυμπέρ. Μόλις φτάσετε στο Σαραντόν, θα βρήτε ξενοδοχείο να μείνετε εκεί κι' ακόμα θα βρήτε άμαξι για να ταξιδεύετε. Βλέπετε, λοιπόν, πώς μπορείτε να μας κάμειτε τη χάρη.

Οι έμποροι αναγκάστηκαν να δέχτούν. Άρρισαν λοιπόν, να λύνουν τα πράγματά τους που τ' είχαν δεμένα πίσω στ' άμαξι. Όταν τελείωσαν, τους είπε ο Πορτυμπέρ:

—Είστε έλευθεροι και σεις κι' ο άμαξας σας. Σε τρεις ημέρες το άμαξι σας θα είνε στο Παρίσι, στο ξενοδοχείο «Μεσσαζερν», της οδού Φωμπούρ Πουασονιέρ. Περιττό να προσθέσω ότι δεν προκειται να γίνη κουθέντα γι' αυτό.

—Ναι, πρόσθεσε κι' ο Γκαγιαντίνω. Ό,τι έγινε εδώ αυτή τη στιγμή, δεν πιστεύω να τ' μεταφέρετε στην πόλη. Όρκίζεστε;

—Όρκιζόμαστε! απάντησαν οι έμποροι εύχαριστημένοι που γλύτωσαν φτηνά από το

κακό συναπάντημα. —Λοιπόν, στο ξενοδοχείο «Μεσσαζερν», όπως είπαμε. Γκαγιαντίνω, άφησε έλευθερούς τους άμους!

Ο άμαξας μαζί με τους έμπορους, αφού ζαίρεψαν, ξεκίνησαν πεζή γιά το Σαραντόν. Κι' αφού εκείνοι έφυγαν, ο Γκαγιαντίνω είπε στον σύντροφό του:

—Άραία τ' καταφέραμε! Τώρα πήγαμε στο γέρο και στο Μπόμπυ και πές τους ότι το άμαξι τους περιμένει.

Σε λίνα λεπτά ο κόμης Μουσύ κι' ο μικρός Τζόκευ πλησίασαν στο άμαξι. Ο Γκαγιαντίνω τους είπε μία φανταστική ιστορία γι' αυτό. Ο κόμης λοιπόν κάθισε μέσα με τόν Πορτυμπέρ. Ο Γκαγιαντίνω πήρε τη θέση του άμαξας κι' ο Μπόμπυ καθάρισε τόν ένα ξόλογο, θέλοντας σάος να είναι ο άδελφός.

Και τόν άμαξι ξεκίνησε γιά τόν «Ιλ - Άνταμ». Φεύγοντας, ο Γκαγιαντίνω γύρισε τόν κεφάλι του κι' ένθουσιασμένος φώναξε:

—Και τώρα, κύριοι! Άδελφοί του Έλέους, κοιτάστε να μ' άς φτάσετε!

Άφ'ότου σταμάτησαν σ' ένα-δυο μικρά ξενοδοχεία γιά να φάνε, έφτασαν την άλλη μέρα τόν μεσημέρι στον πύργο τής Καμπανίας.

Ο Μπόμπυ σταμάτησε τόν άμαξι έξω από την καγκελόπορτα.

Μόλις είδε τόν πύργο εκείνο όπου τόσα είχε υποφέρει, ένας παράξενος φόβος τόν έπιασε. Εύτυχώς που είχε μαζί του τους δυο γίγαντες. Τι τόν έμελλε τώρα, αν είχε γύρισε ο φοβερός κόμης Μουσύ;

Ο πύργος φαινόταν έρημος. Ο Μπόμπυ όμως και ο γέρο-κόμης δεν ήταν ήσυχoi. Ο Πορτυμπέρ, βλέποντας τους στενοχωρημένους, φώναζε:

—Ας είναι μέσα ο έκκαμπρότατος άνεμικός σας δεν θα μ' άλγυτώσει αυτή τη φορά! Δεν θα τόν αφήσουμε να μ' άς ξανατροπώσει στον τοίχο του. Άλήθεια, Γκαγιαντίνω;

Ναι, Πορτυμπέρ, θα κάνουμε τόν χρέος μας!

Χτύπησαν, λοιπόν, τρεις φορές. Καμμία όμως απάντηση. Σκέφθηκαν τότε να παρασιάσουν την πόρτα με τις πλάτες τους, όπως την άλλη φορά.

Ο μικρός Τζόκευ όμως σκέφτηκε κάτι καλύτερο: «Έφερε τόν άμαξι σύρριζα στον τοίχο. Άνέθηκε ύστερα στην κουκούλα, πήδησε στη μάντρα κι' από κεί μέσα τόν πάγκο.

Σε λίγο άνοιξε και τόν δυο φύλλα τής πόρτας. Τόν άμαξι πήγε μέσα και προχώρησε ως την έσωτερική είσοδο τού πύργου.

Στό μεταξύ ο γεροκόμης δεν έπαυε να συμβουλεύει τους φίλους του:

—Αυτή η ήρηνια δεν μ' άρέσει... Στόν πύργον αυτόν, που σ' άς φαίνεται έρημος, πίσω από κάθε τόν παρόντο βρισκεται κι' ένας έχθρος!

—Μπα! έκανε ο Γκαγιαντίνω γελώντας. Όπως μ' άρπαξε την πρώτη φορά, θα μ' άρπαξει και τώρα...

Κι' ανέθηκε αμέσως τις σκάλες. Τη στιγμή όμως που μαζί με τόν Πορτυμπέρ και τόν Μπόμπυ δοκίμαζε ν' άνοιξη την κυρία είσοδο, μια πελώρια πέτρα έπεσε από ένα παρόντο τόν πρώτου πατώματος.

Ένα βήμα αν ήταν ο Μπόμπυ πιά πίσω, θα σκοτώνονταν. Μόναχο τόν Πορτυμπέρ τόν μπρά. τόν πήρε σιχτιά η πέτρα.

Ο γέρο-κόμης εύτυχως είχε μείνει στο άμαξι.

—Τι καθόμαστε εδώ;... είπα καταφροντισμένος ο Γκαγιαντίνω. Ποιος έφερε τί άλλο μας έρησέ τόν κεφάλι!

—Πώς λοιπόν; είπα ο Μπόμπυ, κάνοντας ένα βήμα προς τ' άμαξι.

—Τι καθόμαστε εδώ;... είπα καταφροντισμένος ο Γκαγιαντίνω. Ποιος έφερε τί άλλο μας έρησέ τόν κεφάλι!

—Πώς λοιπόν; είπα ο Μπόμπυ, κάνοντας ένα βήμα προς τ' άμαξι.

—Τι καθόμαστε εδώ;... είπα καταφροντισμένος ο Γκαγιαντίνω. Ποιος έφερε τί άλλο μας έρησέ τόν κεφάλι!

—Πώς λοιπόν; είπα ο Μπόμπυ, κάνοντας ένα βήμα προς τ' άμαξι.

—Τι καθόμαστε εδώ;... είπα καταφροντισμένος ο Γκαγιαντίνω. Ποιος έφερε τί άλλο μας έρησέ τόν κεφάλι!

—Πώς λοιπόν; είπα ο Μπόμπυ, κάνοντας ένα βήμα προς τ' άμαξι.

—Τι καθόμαστε εδώ;... είπα καταφροντισμένος ο Γκαγιαντίνω. Ποιος έφερε τί άλλο μας έρησέ τόν κεφάλι!

—Πώς λοιπόν; είπα ο Μπόμπυ, κάνοντας ένα βήμα προς τ' άμαξι.

—Τι καθόμαστε εδώ;... είπα καταφροντισμένος ο Γκαγιαντίνω. Ποιος έφερε τί άλλο μας έρησέ τόν κεφάλι!

—Πώς λοιπόν; είπα ο Μπόμπυ, κάνοντας ένα βήμα προς τ' άμαξι.

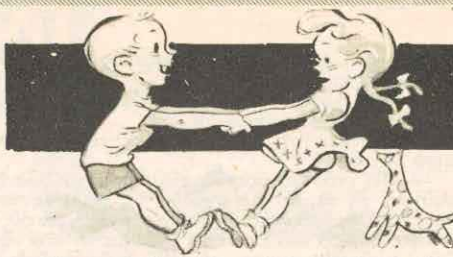
—Τι καθόμαστε εδώ;... είπα καταφροντισμένος ο Γκαγιαντίνω. Ποιος έφερε τί άλλο μας έρησέ τόν κεφάλι!

—Πώς λοιπόν; είπα ο Μπόμπυ, κάνοντας ένα βήμα προς τ' άμαξι.

—Τι καθόμαστε εδώ;... είπα καταφροντισμένος ο Γκαγιαντίνω. Ποιος έφερε τί άλλο μας έρησέ τόν κεφάλι!

—Πώς λοιπόν; είπα ο Μπόμπυ, κάνοντας ένα βήμα προς τ' άμαξι.

—Τι καθόμαστε εδώ;... είπα καταφροντισμένος ο Γκαγιαντίνω. Ποιος έφερε τί άλλο μας έρησέ τόν κεφάλι!

—Πίσω; Ποτέ! Πρέπει να μ' άρπαξει ο Γκαγιαντίνω.

Κι' αμέσως άρπαξε την πέτρα, την σήκωσε με μεγάλη εύκολία και την πέταξε πάνω στην πόρτα. Τ' ά θυροφύλλα αμέσως έγιναν κομμάτια.

Και δείχνοντας στους συντρόφους του την άνοιχτη πιά πόρτα τους είπε:

—Μπορείτε να μ' άρπαξετε!

Ο Μπόμπυ κι' ο Πορτυμπέρ προχώρησαν στον διάδρομο. Έρρημα όμως κι' εκεί.

Τ' ά πράγματα ήταν όπως τ' ά είχαν άφίσει πριν πέντε ημέρες. Τ' ά στρώματα βρισκόταν χάμα και τ' ά μαξιλάρια ήταν στη θέση τους.

Ο μικρός Τζόκευ τους είπε:

—Κυτάξτε, από την ημέρα που φύγαμε φαίνεται ότι δεν ξαναπάτησε άνθρωπος στον πύργο.

—Αν ήταν έρημος, είπα ο Γκαγιαντίνω, οι πόρτες δεν θα ήταν κλειδωμένες και οι πέτρες δεν θα έπεφταν ούρανοκατέβατες στο κεφάλι μας!

Η σκέψη του αυτή ήταν σωστή. Έτσι άρρισαν να προχωρήσουν με προφύλαξεις.

Και πρώτα-πρώτα έπρεπε να πάρουν τόν γέρο-τυφλό, γιατί ήταν επικίνδυνο να τόν άφήσουν μόνο στο άμαξι.

Ο Μπόμπυ πήγε να τόν πάρη, ενώ οι γίγαντες παραφύλαγαν τόν παρόντο, μήπως τους ρίξουν από τόν διαβολόπορτα καμμία νέα πέτρα.

Κι' όταν ο μικρός Τζόκευ συνάδευσε τόν γέρο-κόμη τόν διάδρομο, εκείνος τους παρακάλεσε να τόν άνηγούν στον δωματίό του, λέγοντας τους συγχρόως:

—Μην έμπιστεύεσαστε, φίλοι μου, σε τίποτα. Έγώ έρω καλά τ' ά σατανικά σχέδια τού άνεμικού μου. Ο πύργος είναι γεμάτος κρύπτες, μυστικές σκάλες, και πόρτες που δεν φαίνονται. Γιατί αυτός, δεν φανεί που με κρατούσε έμένα φυλακισμένο, μ' άφαινει ότι κάνει κι' άλλες βρωμοδουλειές. Γι' αυτές έχει βοηθούς πολλούς που μ' άκούνε τ' ά από τ' ά υπόγεια και τούς μαρτυκούς διαδρόμους, που βγάζουν στο βουνό ή στο ποτάμι. Μη ρωτάτε λοιπόν ότι ο πύργος είναι έρημος. Πίσω από τόν τοίχο μπορεί να βρισκεται κανένας δολοφόνος ή κάτ' άπο τ' ά σάνιδες τού πατωματος μπορεί να κρύβεται κανένας άλλος.

Οι συμβουλές τού γέρο-κόμη άνάγκασαν τόν Πορτυμπέρ ν' άρπάξη ένα μακρύ σίδερο, που σκάλλιζαν μ' αυτό τη φωτιά τού τζακού.

—Τώρα που έχω αυτό τόν όπλο, είπα, ας έρθη όποιος θέλει!

Ο Γκαγιαντίνω πιά βρήκε ένα δόρυ που ήταν κορφωμένο στην άκρη τής σκάλας και βαστούσε ένα φανάρι.

—Μ' αυτό κι' εγώ τώρα μ' άρπαξω να προχωρήσω! είπα.

Μόνο ο Μπόμπυ δεν βρήκε τίποτα. Άλλ' αυτός έπρεπε να φυλάη τόν γέρο-τυφλό.

Έτσι ξεκίνησαν όλοι γιά τόν δωματίό τού γέρο-κόμη. Πέρασαν τη δεξιά πτέρυγα τού πύργου, αλλά παντού έρημια. Τα δωμάτια τής υπηρεσίας ήταν άδεια, τ' ά τζακία σπασμένα, οι άποθήκες τών τροφίμων δεν είχαν τίποτα.

Άνέθηκαν έπί τέλους τις σκάλες κι' έφτασαν χωρίς δυσκολία στο περίφημο δωμάτιο.

Μόλις πάτησε στην κάμαρά του, ο γέρο-κόμης άφησε τόν χέρι τού Μπόμπυ και προχώρησε στη γωνία. Έκει άρχισε να ψαχουλεύει τόν τοίχο, λέγοντας:

—Η εικόνα;... Πού είναι η εικόνα;

—Ποιά εικόνα; ρώτησαν οι δυο γίγαντες, που παρακολούθουν μ' ένδιαφέρον τις κινήσεις τού γέρο-τυφλού.

Ο γέρο-κόμης εξακολουθούσε να ψάχνη με τ' ά τρεμάμενα χέρια του και άπελπισμένος τους παρακαλούσε:

—Πέστε μου, λοιπόν, που είναι η εικόνα... η εικόνα μου που έμαί με τη μεγάλη στολή και με τόν παρόντο τού Άγίου Λουδοβίκου, που είναι;

Οι γίγαντες άρρισαν να υποψιάζονται μήπως ο γέρο-κόμης ήταν τρελλός. Κι' αυτό γι' άυτό δεν έβλεπαν καμμία εικόνα.

—Νά τ' άς! είπαν. Ο γέρος παραμύσει! Καί μεις περιμένουμε να βρούμε θησαυρούς!

Ο μικρός Τζόκευ όμως θυμόταν καλά. Είχε δ' ά δεξιά από τόν παρόντο, που ήταν κλεισμένο με σάνιδες, την εικόνα που ζητούσε ο γέρο-τυφλός.

—Άλήθεια λέει, είπα στους δυο γίγαντες, που άπορούσαν.

Η εικόνα όμως δεν ήταν εκεί. Φαινόταν τόν κορφή μ' άνακα και μία σκιά που είχε άφψει η κορνίζα. Όταν ο μικρός Τζόκευ έθεσάινε τόν προτατευμένο τού ότι δεν ή πηρχε εικόνα, ο γέρο-τυφλός έπεσε σε μ' ά καρέκλα άπελπισμένος.

—Δεν είχαμε από τόν μ' άλλο που ήθελες, μ' άνα, και άνόρησα αυτό τόν ύπαιό ότομικό πιστόλι!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η έξυπνη άδελφή

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας φτωχός γέρος, που μόλις και μετά βίας μπορούσε να συντηρήσει τις τρεις αγαπημένες του κόρες.

Κάθε πρωί πήγαινε άπόμερα κι' έκλαιγε τη μοίρα του λέγοντας:

—Άχ, άλλοι, τί θ' άπογίνω ο φτωχός! Μία μέρα δεν πρόφτασε ν' άποσώπει τ' ά λόγια του, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά του ένας άράπης.

—Τι με θέλεις; τόν ρωτάει.

—Ποιος σου είπα πώς σε θέλω; λέει ο γέρος.

—Μά δεν φώναζες «Άχ! Άλλή»;

—Τη μοίρα μου έκλαιγα, άφέντη μου και έλεγα άλλοι κι' όχι Άλλή! Έχω τρεις κόρες και δεν μ' άρπαξω να τις θρέψω.

—Τότε δώσε μου τη μία να στην ταϊζω εγώ. Και όταν περάση μ' άνας στην ξαναφέρνω.

Ο γέρος, που σκέφθηκε πώς έτοι θ' άνακουφίζονταν γιά λίγο, τόν την έδωσε.

Ο άράπης παίρνει την πρώτη και την πάει έξω μακριά, στο σπιτικό του. Έκει, τής δίνει μία σιδερένια γλώσσα και τής λέει:

—Εγώ θα πάω στο δάος. Ψοπου να γυρίσω νάχης φάει τη γλώσσα. Άν τόν κατάρνη, θα σε κάνω γυναίκα μου.

Όταν έφυγε ο άράπης, πολέμησε η φτωχιά να φάη τη σιδερένια γλώσσα μ' ά δεν τρωγόταν. Κι' από φόβο, πετάει τή γλώσσα στη στάχτη. Σε λίγο νάσου κι' έρχεται ο άράπης.

—Εφ'αγες τη γλώσσα; τή ρωτάει.

—Την έφαγα.

—Γλώσσα, γλώσσα! φωνάζει τότε εκείνος. Πού είσαι καμμένη;

—Στη στάχτη καμμένη! απάντησε εκείνη.

—Γιατί με γέλασες; λέει στην κοπέλλα ο άράπης.

Κι' αμέσως την παίρνει και την κλειδώνει σ' ένα βαθύ υπόγειο.

Την άλλη μέρα ξεκινάει γιά τού γέρου τόν σπιτί.

—Ήρθα, τού λέει, να μ' άδωσες τη δεύτερη κόρη σου. Θέλω να τ' άξω έναν πύργο και τη ζητάει η άδελφή τής να την έχη βοηθό.

Ο γέρος πιστεύει κι' έδωσε την κόρη του.

Όταν έφερε κι' αυτήν στο σπιτικό του, ο άράπης τής δίνει τή σιδερένια γλώσσα και τής λέει:

—Πάω στο δάος, όπου να γυρίσω νάχης φάει αυτή τη γλώσσα. Άν φανής άξια, θα σε κάνω γυναίκα μου.

Ο άράπης έφυγε κι' η κοπέλλα δοκίμασε να φάη τη γλώσσα. Κι' όταν είδε πώς δεν τρωγόταν, την πέταξε στην άμμο.

Γυρίζοντας ο άράπης ρωτάει την κοπέλλα:

—Εφ'αγες τη γλώσσα;

—Την έφαγα.

—Γλώσσα, γλώσσα! φωνάζει εκείνος, που είσαι καμμένη;

—Στην άμμο καμμένη!

—Γιατί με γέλασες; τής λέει άγριέμένος ο άράπης.

Κι' άρπάζει την κοπέλλα και την κλειδώνει στο υπόγειο.

Την άλλη μέρα πάει πάλι στο γέρο και τού λέει:

—Ήρθα να μ' άδωσες και τήν τρίτη σου κόρη. Οι δυο μοναχές δεν τ' άβγάζουν π' άρα. Πρέπει να βοηθήσουν και οι

τρεις. Μόλις τελείωση ο πύργος, θα σου τις φέρω.

Ο κακόμοιρος ο γέρος τόν πίστεψε κι' έδωσε και τή μικρή.

Όταν έφερε κι' αυτήν στο σπιτί του ο άράπης, τής δίνει τή σιδερένια γλώσσα και λέει:

—Ψοπου νάρθω νάχης φάει αυτή τη γλώσσα. Άν μ' άπορέσεις, θα σε κάνω γυναίκα μου. Άλλοιώς θα σε κλειδώσω στο υπόγειο μαζί με τις άδελφές σου.

Ο άράπης έφυγε τότε κι' η κοπέλλα, που δεν μπορούσε να φάη τη γλώσσα, την παίρνει και την δίνει γύρω στην κοιλιά τής.

Κι' όταν εγύρισε εκείνος τή ρωτάει:

—Εφ'αγες τη γλώσσα;

—Την έφαγα!

—Γλώσσα, γλώσσα! φωνάζει ο άράπης. Πού είσαι καμμένη;

—Σε μία ζεστή κοιλίτσα καμμένη!

Ευχαριστημένος ο άράπης, που η τρίτη κόρη δεν τόν πέταξε τη γλώσσα, τής λέει:

—Εσένα θα κάνω γυναίκα μου, γι' άτι άξίζεις! Κι' από σήμερα ως την ώρα τού γάμου μας ό,τι προστάξεις θα γίνεται άμέσως!

Έτσι η κοπέλλα φρόντισε πρώτα να βρ' ό τόν κλειδί γιά να έλευθερωσ' ό τις άδελφές τής. Έβαζε λοιπόν παντού και στο τέλος τόν βρήκε μέσα σ' ένα χρυσό κουτί.

Παίρνει γρήγορα μία κασέλα, βάζει την πρώτη άδελφή μέσα, την άπογοιμίζει με φλουριά και λέει στον άράπη:

—Καλέ μου άφέντη, δεν π' άς να δ' ός τ' ά γίνεται ο πατέρας μου; Θέλω να τού π' άς και μερικά πράγματα τού φτωχού...

—Ό,τι προστάξεις εσύ, κοπέλλα μου, θα γίνη!

Κι' ο άράπης φορτώνεται την κασέλα και πάει στον πατέρα των κοριτσιών.

Τι γίνεται; τού λέει. Σου φέρνω κάτι πράγματα από τις κόρες σου.

Την άλλη μέρα, με τόν ίδιο τρόπο, στέλνει την κασέλα με τη δεύτερη άδελφή τής φορτωμένη με φλουριά.

Στό τέλος η μικρή λέει στον άράπη:

—Καλέ μου άφέντη, δεν έχω κανένα παρόντο από εένα. Ό,τι κατ' ός, αν σου ζήτσω, δεν μ' ά δ' άρνήθηκες. Ένα πράγμα όμως με στενοχωρεί πολύ. Πότε θα γίνη ο γάμος μας;

—Όποτε προστάξεις εσύ, κοπέλλα μου! λέει ο άράπης.

—Ναι, αλλά θέλω να μ' άδωσες μία τελευταία χάρη: Άδω εγώ θα πάω να μαζέψω λουλούδια γιά τόν γάμο μας. Από βράδυ θα σου έχω έτοιμη την κασέλα με ρούχα και στολίδια. Θα την π' άς στον

λέει ο άράπης.

—Ναι, αλλά θέλω να μ' άδωσες μία τελευταία χάρη: Άδω εγώ θα πάω να μαζέψω λουλούδια γιά τόν γάμο μας. Από βράδυ θα σου έχω έτοιμη την κασέλα με ρούχα και στολίδια. Θα την π' άς στον

λέει ο άράπης.

—Ναι, αλλά θέλω να μ' άδωσες μία τελευταία χάρη: Άδω εγώ θα πάω να μαζέψω λουλούδια γιά τόν γάμο μας. Από βράδυ θα σου έχω έτοιμη την κασέλα με ρούχα και στολίδια. Θα την π' άς στον

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΪ·ΧΗ

Ο Τζελοούλ στέκεται, άκουμπισμένος στο ραβδί του, μπροστά στο σπίτι του και κυττάζει τον ήλιο που γέρνει πίσω απ' το βουνό.

Ο Τζελοούλ δεν έχει τίποτα το κοινό με τ' άλλα παιδιά της έρημου. Δεν περνάει, όπως εκείνοι, ράβδιμα κι' άμεριμνα τη ζωή του. Αυτός είναι έμπορος. Άν και τόν περιφρονούν οι άλλοι, ο Τζελοούλ έχει μαζέψει αρκετά πλούτη.

Στην είσοδο του σπιτιού του κάβεται η Ραϊντά, η γυναίκα του. Την αγόρασε απ' τους γονείς της πολύ ακριβά. Και μ' όλο που έχει τόσα πλούτη, φαίνεται σ' έναν πρωτόγονο άργαλειό ένα λεπτό μαύρο μπουρνούζι.

Τώρα ο Τζελοούλ κυττάζει προς την άλλη μεριά της κοιλάδας. Ξαφνικά τα μεγάλα κι' ανέκφραστα μάτια του λάμπουν από μιάν άστραπη μίσους. Σηκώνει τη γροθιά του άγριοςμένος και πνίγει μιά βλαστήμια... Τί είδε κι' άλλαξε έτσι απότομα όψη;

Από την αντίκρινη όχθη του στεγναμένου χειμάρρου Ουέντ-Ντζιέρ, που έχουν την όχθη του για κατοικία τα θηρία, φάνηκε ξαφνικά ένας άντρας.

Γύρω από το έπιθλητικό άναστημα του κυματίζει το χιονόλευκο μπουρνούζι του. Το τουρμπάνι που φορεί στο κεφάλι περιβάλλεται από χίλιες σ' αχτίες μικρές κορδέλλες. Και την κομκουλιά του μπουρνούζιού του τη στολίζει μιά φούντα από γαλάζιο μετάξι.

Ο άνθρωπος αυτός είναι ο Μπέλ-Άμπέλ, ο πρωτότακος γιός του τρανού σείχη, που σκοτώθηκε σε μιά μάχη, πολέμωντας πλάι στον Άδδ-Έλ-Καδέρ.

Η οικογένειά του έχει παληά κι' ένδοξη ιστορία. Ήταν άλλοτε πολύ πλούσια. Μά τώρα, είναι φτωχή. Κι' αυτό γιατί ο πατέρας του Μπέλ-Άμπέλς προτίμησε να κρίνει σε άγνωστο μέρος τους θησαυρούς του, γιά να μη πέσουν στα χέρια των Φραγκων κατακτητών.

Να γιατί οι γιοι του άπείμειναν φτωχοί. Και να γιατί ο Μπέλ-Άμπέλς δεν μπόρεσε να πάει γυναίκα του την πεντάμορφη Ραϊντά. Κατόφερε να την πάρη ο Τζελοούλ, ένας άσημος και ταπεινός έμπορος, προσφέροντας στον πατέρα της ένα κοπάδι ζώα.

Από τον καιρό που η Ταϊντά, η κόρη με το φιόδιο κορμί, έγινε γυναίκα του έχθρου του, πέρασαν έξη μήνες από τότε. Ο Μπέλ-Άμπέλς, έβαλλος από το πάθος του, γυρνούσε το πρόσωπό του στον ήλιο κάθε μέρα κι' όρκιζόταν σ' όνομα του Άλλάχ.

Ο Μπέλ-Άμπέλς έπεσε πάνω στο χορτάριο κι' ο Τζελοούλ στην άδυσσο...

ότι θα έκδικηθή την προσβολή που του έγινε.

Πικνό σκοτάδι σκεπάζει τώρα το βουνό. Άπόλυτη σιωπή βασιλεύει. Όλα αναπαύονται βυθισμένα στον ύπνο. Μονάχα γύρω από το σπίτι του Τζελοούλ άγρυπνούν μερικά φοβερά σκυλιά.

Τα σκυλιά, μόλις νοιώσουν να ζυγώνει κανένα θηρίο, άνατριχιάζουν κι' έπειτα σπαίνουν. Είναι δέκα όλα-όλα και στέκονται μαζεμένα στο ίδιο μέρος κι' άφωνα. Μέσα απ' αυτά περνάει ένας Άραβας γυμνός, μ' ένα πανί τυλιγμένο στη μέση, κρατώντας ένα μαχαίρι. Ξέρει καλά πώς δεν έχει να φοβηθή τίποτα από τα τρομερά έκείνα ζώα. Γιατί τα σκυλιά των Καβύλων δεν κυνηγούν ποτέ άνθρωπο, που περπατάει γυμνός χωρίς μπουρνούζι, κι' ως είναι ξένος.

Ο άγνωστος προχωρεί μ' εύκνησία και στοιματάει μπροστά στην είσοδο του σπιτιού του Τζελοούλ. Ξέρει ότι εκεί, μπροστά στα παιδιά του, κοντά στην πάσα, κοιμάται ο έχθρός του, βυθισμένος σε ύπνο βαθύ. Και μπορεί εύκολα να έκδικηθή σκοτώνοντάς τον...

Ο γιός του σείχη σκύβει από πάνω του. Μοιάζει με τρομερή Έρινυα. Γιά μιά στιγμή σκέπτεται αν πρέπει να τον σκοτώση. Άλλά άμέσως παίρνει την άπόφασή και μπαίνει μέσα στο σπίτι. Η Ραϊντά είναι ξύπνια ακόμα και τόν περιμένει. Ξέρει τί πρόκειται να γίνει τη νύχτα εκείνη. Μά δεν φοβάται. Και πέφτει στην άγκαλιά του αγαπημένου της...

Μιά λάμψη άμυδρή άρχισε να φωτίζει σε λίγο τις μυτερές κορυφές του βουνού. Όσο πάει το φώς γίνεται ζωηρότερο. Έφτασε η αυγή...

Γύρω από το σπίτι του Τζελοούλ τα κτήνη άρχίζουν να κινούνται...

Ξημέρωσε πιά γιά καλά. Είναι καιρός τώρα να φύγη ο Μπέλ-Άμπέλς, άφίνοντας τη θερμή άγκαλιά της Ραϊντά, που όλη τη νύχτα τη χάρηκε...

Όσγη Θεού! Τη στιγμή, που άπομακρυνόταν, ο άντρας της αγαπημένης του, που είχε εμπήσει, χύμηξε άπάνω του μ' ένα άγριο μουγκρητό.

Ο γιός του σείχη τότε, βαστώντας το μαχαίρι στα δόντια του, ώρμησε εναντίον του, και τόν έβριξε κατά γής. Ο Τζελοούλ όμως, αν και μικρόσωμος και κακοφτιαγμένος, ήταν αρκετά δυνατός κι' άντιστεκόταν με δύναμη.

Οι δυο άντρες πιάστηκαν γιά καλά. Κι' η πάλη τους γινόταν όλοένα πιο μανιασμένη. Παλεύοντας έφτασαν, χωρίς να το καταλάβουν, στο χείλος μιάς βαθειάς χαράδας.

Ός τώρα φαίνόταν πώς υπέρσχυε ο Μπέλ-Άμπέλς. Τό άνόστημά του, οι θειέβερεις κινήσεις του και η δύναμή της νεανικής του ηλικίας του έδιναν πολλές πιθανότητες να νικήση τόν Τζελοούλ.

Είχε την έλπίδα ότι σε λίγο θα κατάρθωνε να ρίξη τόν έχθρό του, χωρίς να παραστή ανάγκη να λερώσει το μαχαίρι του στο αίμα ενός παλιοεμπόρου...

Σε μιά στιγμή άρπαξε τόν αντίπαλό του, τόν σήκωσε ψηλά κι' άρχισε να τόν κουνάει, ικανοποιημένος από τη νίκη του και την έκδική του.

Έξαφνα όμως στη κρίσιμη έκείνη θέση, ο Τζελοούλ κατάρθωσε με μιά καταπληκτική ταχύτητα να έλευθερώση το δεξί του χέρι. Άρπαξε άμέσως το μαχαίρι του Μπέλ-Άμπέλς από τα δόντια. Και πρίν προφθάση να φυλαχθή ο έχθρός του, ο έμπορος τού έχωσε στο στήθος τη λεπτή και μυτερή λεπίδα...

Ύστερ' απ' αυτό έπεσαν κι' οι δυο μαζί νεκροί: Ο Μπέλ-Άμπέλς άμυχος πάνω στα χαρτάρια κι' ο Τζελοούλ κάτω στην άδυσσο...

Κλάψετε κόρες των Άράβων το άδικοσκοτωμένο παλληκάρι, που κείται αίματοδομένο στο χορτάρι... Πάει ο γιός του Σείχη, το καμάρι της φυλής του, η περηφάνεια του τόπου του...

Κι' έσύ, δυστυχισμένη Ραϊντά, έλα, τώρα να τυλίξης το κορμί σου μέσα στο καινούργιο μπουρνούζι που ύφανες. Ρίξε το βλέμμα σου στο πανέμορφο κεφάλι του και πές κανένα από τα σπασρακτικά έκείνα μοιρολόγια γιά τόν αγαπημένο σου, που δεν πρόφθασες να τόν χαρής παρά μόνο μιά νύχτα...

ΕΛΙΖΑ ΡΑΪ·Σ

Συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Μίλλερ

Τό δημάδι του θανάτου

—Δεν μπορώ να κάνω τίποτε! Έλεγε η γυναίκα.

Δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβω πώς ήταν η Κόνστανς.

—Προσπαθώ όσο μπορώ, συνέχισε. Μά πρέπει να περιμένεις λίγο. Ώσπου να τα καταφέρω...

—Ίσως θάναι πολύ άργά τότε, άπάντησε ο άντρας.

Δεν άναγνώρισα τη φωνή του. Ήταν πάντως τραχεία, βαρεία και ήχηρη.

—Μά γιατί; έπρε η Κόνστανς μ' άνυπομονησία.

—Γιά δυο λόγους: Πρώτον, γιατί έκείνος δεν θα θέλη ίσως να πουλήση. Δεύτερον, γιατί ίσως δεν θα μ' ένδιαφέρει πιά τότε η δουλειά...

—Μά γιατί, Μπούκ; Ξαναρώτησε η Κόνστανς.

Σίγουρα, ήταν ο φίλος της, ο Μπούκ Νάρινες, ο μποξέρ.

—Τα οικονομικά του πάνε όλοένα και χειρότερα, όπως τό άναγνώριζε άλλωστε κι' ο ίδιος, πρόσθεσε η νέα γυναίκα.

Δεν πρόκειται, βέβαια, να καλλιερέσουν ξαφνικά σε δεκαπέντε μέρες. Μη φοβάσαι λοιπόν, θα θέλη πάντα να πουλήση τη δουλειά του.

—Κι' αν κάποιος άλλος τού κάνει καλλίτερη προσφορά;

—Ε, κι' αν άκόμη υποθέσουμε πώς αυτός πουλάει σε κάποιον άλλον τό μαγαζί του, θα σου βρώ πάντως κάτι άλλο. Σου έχω ύποσνεθή να σου...

ρα. Διέκρινα μερικές γλάστρες με κακτοειδή, ένα τραπέζι στην άλλη άκρη της πέργκολας και κάτι άνοικτόχρομο που κουνιότανε: ένα γυναικείο φόρεμα.

Η γυναίκα έκείνη καθότανε κοντά στο τραπέζι. Κοντά της διέκρινα μιά άλλη σιλουέτα, σκούρα, πειο σκούρα απ' τό τραπέζι κι' τα φυτά. Κουνιόταν κι' αυτή. Ήταν ένας άντρας. Κι' έλεγε κάτι, που δεν μπορούσα να τ' άκούσω.

Έκανα με προσφύλαξη τό γύρο της πέργκολας και ξαναγύρισα στο μέρος της προσώψως τού σπιτιού. Τό έδαφος ήταν μαλακό, κι' έτσι δεν άκούγονταν καθόλου τα βήματά μου.

Δυστυχώς, τό μέρος ήταν κατηφορικό. Έτσι, όταν έφτασα στη μέση της πέργκολας, τα μάτια μου έφτασαν στο ύψος τού λιθοστρώτου της. Κι' έπειτα από λίγα βήματα άκόμη, δεν μπορούσα ν' άποκοιμηθώ, αν δεν βεβαιωνόμουνα πρώτα.

Μού είχε φανή πώς είδα κάποιον να κάνει μιά γρήγορη κίνηση έκπληξως στη δεξιά πέργκολα, τη στιγμή πουπεφταν πάνω του οι ποροβολείς τού ταξί.

Μού είχε φανή άκόμα πώς είδα ένα ξανθό κεφάλι. Ίσως ναά γελαστή, μά ήξερα πώς δεν θα μπορούσα ν' άποκοιμηθώ, αν δεν βεβαιωνόμουνα πρώτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Έκανα γρήγορα τό γύρο της άριστερης πτερυγός τού σπιτιού κι' έφτασα, από πίσω, σ' άλλο μέρος της δεξιάς πέργκολας.

Προχωρούσα άθόρυβα, ψάχνοντας να βρώ μιά τρύπα στους θάμνους που την τριγύριζαν σαν φράχτης. Έπιτέλους άνακάλυψα ένα κενό είκοσι πόντων. Πέρασα απ' αυτό τό κεφάλι μου.

Δεν μπόρεσα να δώ τίποτε, στα σκοτεινά, γιατί τα μάτια μου ήταν άκόμα συνθησιμένα στο φώς του φεγγαριού που πλημμύριζε τό πάκο. Άκούγα κάτι όμιλίες ψιθυριστές, μά δεν κατάδωσα να καταλάβω από πού προέρχονταν.

Άνοιγόκλεισα πολλές φορές τα βλέφαρά μου, προσπαθώντας να διαλύσω τό έπίμονο θάμπος μου.

Έβλεπα μπροστά στα μάτια μου κάτι σαν λεπτές φωτεινές γραμμές κι' άσημένια σημάδια. Προσπάθησα να τα δώσω άνοιγοκλείνοντας τα βλέφαρά μου, κατάλαβα όμως ξαφνικά πώς ύπήρχαν πραγματικά:

Ήταν οι άκτίνες τού φεγγαριού, που περνούσαν άναμεσα στις φυλλώσιες και ζωγράφισαν φωτεινά σχέδια στο έδαφος.

Άρχιζα να βλέπω καλλίτε-

Κάποτε, έξω από την έκκλησία ένός άμερικανικού χωριού, ο έκκεντρικός πάστορ κρέμασε την έξης έπιγραφή, με μεγάλα γράμματα:

«Προσεύχομαι γιά όλους. Ο πάστορ».

Σε λίγο πέρασε ένας γιατρός, που μόλις είδε την έπιγραφή έσπευσε να προσθέσει από κάτω:

«Γιατρέω όλους. Ο γιατρός».

Δεν άργησε όμως να περάση κι' ένας δικηγόρος, που πρόσθεσε κι' αυτός στην έπιγραφή:

«Υπεραστίζομαι όλους. Ο δικηγόρος».

Να όμως κι' ο άστυνόμος. Είχε κι' αυτός τό λόγο του να ύπενθυμίση τις υπηρεσίες που πρόσφερε. Κι' έγραψε:

«Φρουρώ την τάξη γιά όλους. Ο άστυνόμος».

Περαστικός από εκεί κι' ο δάσκαλος πρόσθεσε:

«Διδάσκω όλους. Ο δάσκαλος».

Τέλος κι' ένας οικογενειάρχης, που δεν είχε τίποτα σημαντικό να παρουσιάση, έκτός από τη συντήρησι της πολυμελούς οικογενείας του και τη συνεχή δεκαετή δουλειά του, περνώοντας από την έκκλησία και βλέποντας την έπιγραφή, θυμήθηκε τα λεφτά που έδινε γιά φόρους και με σταθερό χέρι έγραψε από κάτω:

«Κι' εγώ τους πληρώνω όλους! Ο οικογενειάρχης».

—Οχι, Μπούκ. Σ' έχωσει!

άγοράσω ένα νυκτερινό κέντρο. Θα κρατήσω τό λόγο μου.

—Δεν αμφιβάλλω, μικρή μου. Παρατηρώ όμως πώς δεν βιάζεσαι καθόλου.

—Θέε μου, μά τί νομίζεις πώς κάνω όλη μέρα; Από τό τε που γύρισα εδώ, δεν παύω να σκέπτομαι νύχτα, μέρα τό ίδιο πράγμα: πώς να βρώ λεφτά! Και δεν είν' αυτό μονάχα...

Υπάρχουν κι' άλλα... Σε τί μπλεάδες έμπλεξα. Θεέ μου! Δεν μπορώ ούτε μιά νύχτα να κλείσω μάτι ήσυχη...

—Έπειδή είσαι τόσο πολυάσχολη, δεν μπορείς καν ναρκη να με δής; είτε ο άντρας μ' ένα τόσο συγκρατημένου θυμού.

—Δεν, δεν είπα πώς είμαι πολυάσχολη. Σου λέω αλήθεια, δεν τολμούσα ναρθώ να σε βω. Ήθελα να περιμένω ώσπου νάχω να σου δώσω τά λεφτά.

—Χμ! Αυτός είν' ο λόγος; —Αυτός, βέβαια! Δεν πιστεύω να νομίζης ότι...

—Δεν νομίζω άπόλυτως τίποτε. Όταν τα πράγματα γίνονται πολύ δύσκολα γιά μένα, παύω τότε να σκέπτομαι.

—Ό, Μπούκ!

Η Κόνστανς μεσόκλαιγε τώρα, ψιθυρίζοντας λόγια που δεν μπορούσα να τ' άκούσω.

Μάντευα πώς είχε κρούσει τό πρόσωπό της στο στήθος ή στον ώμο τού συντρόφου της.

Ύστερα οι λυγμοί της στομάτησαν κι' άκούσα ένα θόρυβο φιλιών. Όραίο πράγμα ο έρως!

—Θα σου πω τί συμβαίνει, πρόσφερε με σταθερή φωνή η Κόνστανς έπειτα από μερικές στιγμές. Κάποιος μ' έκβιάζει.

Έχει στα χέρια του... κάτι φοβερό φωτογραφίες της κόρης μου. Πρέπει να συγκεντρώσω άμεσα λεφτά γιά να τις αγοράσω, πρίν τις στείλη σ' όλο τόν κόσμο.

—Πόσα δηλαδή;

—Δέκα χιλιάδες δολάρια.

—Θα πείσης λοιπόν σε μιά τέτοια παγίδα;

—Με φοβέρισε πώς θα στείλη ένα αντίτυπο της φωτογραφίας σ' όλους τούς φίλους μας. Δεν... δεν μπορώ ν' άφίσω να γίνη τέτοιο πράγμα στην οικογενεία μας!

—Σε πίστευα πιά έξυπνη, μικρή μου. Να εμπιστευθείς σε μένα και να σε γλυτώσω από 10 χιλιάδες δολάρια, ή τουλάχιστον από τά μισά.

—Όχι, όχι! έπρε βιαστικά ή νέα γυναίκα. Θα ήθελε στερών τα πράγματα! Είμαι βεβαία... γιατί τόν έρω καλά!

Μού δήλωσε πώς θα βρούμε τό μπλεά μας, αν άνακατευτή κανείς άλλος.

Η ψευτιά! Τώρα καταλάβαινα... Δεν ήθελε ν' άνακατευτή ο φίλαρέσκος της μ' αυτή την ύπόθεσι, γιατί ή φωτογραφία ήταν δική της, κι' όχι της κόρης της.

—Λες κουταμάρες, άπάντησε ο μποξέρ. Σ' έχει τρομοκρατήσει αυτός ο βλάκας. Άσε με έμένα να κάνω ό,τι πρέπει!

—Όχι, Μπούκ. Σ' έχωσει!

—Όχι, Μπούκ. Σ' έχωσει!

—Όχι, Μπούκ. Σ' έχωσει!

—Όχι, Μπούκ. Σ' έχωσει!

—Όχι, Μπούκ. Σ' έχωσει!

—Όχι, Μπούκ. Σ' έχωσει!

—Όχι, Μπούκ. Σ' έχωσει!

—Όχι, Μπούκ. Σ' έχωσει!

Ελαφραίνετε το μέλλον των κοριτσιών σας με τον μοναδικό Οργανισμό Δομής

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΤΚΩ 48-484
(Πλάνη Ομοιοειδής)

ΤΗΛ. 56-603

«Για όλη την πορεία της ζωής, κοριτσάκια, δώστε την ηλιθιότητα»

«Επὶ πλέον διδάσκει η ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΙΑ ΔΙΔΑΚΤΟΡΑ ΔΕΧΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΕΞΕΤΗΡΙΚΕΣ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ»

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΑ ΜΑΛΛΙΑ

Μόνον με την Νέαν **PERMANANT**

ΟΥΔΕΤΕΡΑ

σε οποιαδήποτε κατάσταση και αν βρίσκονται τα ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ, γίνονται Σκάλες και Μπουκλές τελείως φυσικές.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ «ΜΑΣΚΩΤ»

ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑ

Ευτυχίδου 1, Παγκράτι
Τηλ. 72-406

ΚΑΛΥΨΕΙΣ ΜΑΥΛΟΝ φρχ. 27

» 54-15 » 35

» ΠΕΡΙΠΛΑΤ » 10

ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

52 Κολοκοτρώνη 52

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

Ενδυμασιών και φορεμάτων όφαντα από τεχνητήν εργασία... 21 Παράρτημα το Γαλλικόν. Γυρίζονται ενδυμασίες 150.000 δρ. και καταρτίζονται 130.000 δρ. Ζητήσατε δείγματα εργασίας μας.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61

1ος ΟΡΟΦΟΣ • ΤΗΛ. 28-407

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΕΙΔ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδίων και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλευτείτε δωρεάν.

Αιολογική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ

Νίκης 13, Τηλ. 29-548

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΝ

ΡΥΤΙΔΩΝ - ΛΕΚΕΔΩΝ

ΠΑΛΛΑΔΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΤΕΝΩΝ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΡΙΖΙΚΗ ΜΕ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΒΡΑΧΕΙΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΜΕΙΩΣΗ ΚΛΑΔΩΝ ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ

Constant

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 ΤΗΛ. 36-396

στώ... Θέλω όμως να κανονίσω αυτή τη δουλειά όπως νομίζω... Όσο για τα λεφτά που σου υποσχέθηκα, μην ανησυχείς, θα τάχης σε δεκαπέντε μέρες το αργότερο.

Ο Μπουκ έμεινε αμίλητος για λίγο. «Υστερα μου μούρισε κακόκεφα!»

—Καλά, κάνε όπως καταλαβαίνεις.

—Λυπούμαι, αλλά δεν μπορώ να γίνω άλλοις. Έχω να σου πω και κάτι άλλο, Μπουκ: Δεν πρέπει για κανένα λόγο να ξαναέρθεις εδώ! Είδα κι εγώ παθα απόψε για να καταφέρω να σε μπάσω μέσα χωρίς να σε δούνε.

«Δεν με νοιάζει τόσο για το θυμωρό. Αυτός ξέρει να κρατάει τη γλώσσα του. Φαντάσου όμως αν τύχαινε να γυρίσει ο άντρας μου, τη στιγμή που βρίσκουνα στην καγκελλοπορτα! Θάμαστε χαμένοι τότε!»

—Δεν είχες παρά νόρη να με δής, αν δεν ήθελες ναρθώ εγώ εδώ. Μπορούσε να βοηθίσει λίγο... «Η μητέρα δεν ήξερε πώς μένω στο ξενοδοχείο Μελορόζ».

—Μα σου εξήγησα γιατί δεν ήρθα, Μπουκ. Τι άλλο θέλεις να σου πω; Καί, ξέρεις, τα πράγματα θα μπλέκονταν πολύ άσχημα, αν βρισκόταν στο σπίτι ο άντρας μου, το βράδυ που σε πήρα στην κάμαρά μου! Πρέπει να μπουκάρω στο μεθύσι για να κάνω τέτοια τρέλλα... Όταν σκέπτομαι πώς μ'ετσάκωσε η κουνιά σου κι όρκοί σου να τα πη δλα στο Φρέντερικ! Θα τόκανε δέ, αν δεν πάθαινε την άλλη μέρα... αυτό που έπαθε!

—Ναί, φανήκαμε πολύ τυχεροί...

—Δεν ξέρεις όμως τί μπλέκαδες έχω βρῆ από τότε! Η αστυνομία πιστεύει πως είμαι άνοκατεμένη κάπως στο θάνατό της... Πως είμαι δηλαδή συνέννοχος του δολοφόνου!

—Αστεινέσαι τώρα;

—Κάθε άλλο! Κάποιος από το υπηρετικό προσωπικό φαίνεται πως έκανε λόγο στους αστυνομικούς για τον καυγά μου με τη μακαρίτισσα. Νομίζουν λοιπόν πως τη δηλητηρίασα από εκδίκηση!

—Διάβολο! Σου το είπαν, αυτό;

—Όχι, αλλά ξέρω καλά πως το σκέπτονται. Έχω την απόδειξη.

—Ναί! Δεν με πιστεύεις, Μπουκ; Κι' όμως σου λέω την αλήθεια... Αυτός είναι μάλλον ένας από τους λόγους που δεν ήρθα να σε δώ. Είμαι σχεδόν βεβαίως πως έχουνα βάλει εν' αυτοκίνητο να με παρακολουθήσει και δεν ήθελα να σε εκθέσω!

«Δεν είμαι βεβαίως αν ξέρουν πως είσαι συ που με συνόδεψες ως εδώ, εκείνο το βράδυ. Ίσως να μη μάθανε τ' όνομά σου. Και δεν ήθελα να σε μπλέξω εγώ σ' αυτή την ιστορία. Αυτός είν' ένας από τους λόγους που δεν ήρθα να σε δώ».

—Είναι ο τρίτος λόγος που μου άραδιάζεις.

—Σε παρακαλώ, Μπουκ, μη μου μιλάς έτσι ειρωνικά!

Η φωνή της Κόνστανς ήταν φοβισμένη και ίκετευτική. Ποτέ δεν θα την πίστευα ικανή να πάρει ένα τέτοιο τόνο. Την κρατούσε λοιπόν καλά, αυτής ο κατεργάρης! Ήταν έτοιμη να γονατίσει μπροστά του και να του σκουπίσει τα παπούτσια με τα μαλλιά της...

—Πρέπει να περιμένω να βοηθίσει κανένα τέταρτο λόγο; της είπε.

—Μπουκ, σε παρακαλώ... Βόγγησε η νέα γυναίκα.

«Έβγαλε μια μικρή φωνή, πονεμένη. Μάντεψα πως ο φίλος της την είχε σπρώξει μακριά, με περιφρόνηση».

—Δεν ήρθες γιατί με βαρέθηκες. Αυτή είν' η αλήθεια! της είπε. «Ο κεύ. Ας χωρίσουμε λοιπόν τα τσανάκια μας...»

—Όχι, Μπουκ, όχι!

—Λίγο με νοιάζει άλλωστε. Το περίμενα μάλιστα από καιρό, γιατί ήξερα πως δεν μπορείς εσύ να σταματήσεις σ' έναν άντρα... Δεν ξέρω τον καινούργιο σου φίλο, αλλά τον λυπάμαι.

—Μπουκ!...

—Ναί, τον λυπάμαι, γιατί μπλέχτηκε με μια γυναίκα σαν εμένα!

Τ' αυτιά μου βούηξαν από τον ήχο ενός δυνατού υπότονου... μα πιο πολύ άκομη θα είχαν βουήξει τ' αυτιά εκείνου που τον έφαγαν!

—Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό... πρόφερε σιγανά ο υποξέρ.

Η Κόνστανς έβαλε τα κλάματα.

—Δεν έπρεπε... πρόσθεσε ο φίλος της. Είναι επικίνδυνο, ξέρεις.

—Συχώρεσέ με! του είπε, κλαίγοντας σαν μικρό παιδί. Δεν ήξερα τί έκανα. Είμαι τόσο νευρική, αυτό τον καιρό... Αν ήξερες τί τράβηξα!

Η κομωδία άρχισε να τραβάει πολύ σε μακρός...

—Ασε με να φύγω, είπε ο Μπουκ.

«Άκουσα ένα θόρυβο, σαν να πάλευε για να ελευθερωθῆ».

—Όχι, όχι! Περιμένε! είπε η Κόνστανς μ' άπελπισία. Μη φύγεις ακόμα. Θα... θα βρώ κάτι...

—Σαν τί θα βοηθίσει;

—Λεφτά... ένα μέρος απ' αυτά που σου χρειάζονται...

Τα λόγια μπλεδωνόταν στα χείλη της νέας γυναίκας.

—Θα σου τα δώσω άμέσως. Περιμένε με εδώ. Ξέρω... ξέρω ένα τρόπο... Μα πες μου πως δεν θα φύγεις... πως θα με περιμένεις εδώ!

Ο υποξέρ μου μούρισε κάτι που δεν το άκουσα.

—Ασε με τουλάχιστον να δοκιμάσω, Μπουκ.

—Καλά, θα σε περιμένω λίγο, της είπε θυμωμένα.

«Άκουσα τα βήματά της ν' απομακρύνονται στο πλακόστρωτο, κι ύστερα μια πόρτα ν' ανοιγοκλείνει».

Προχώρησα τότε ως την εξώπορτα του σπιτιού. Περιμένα ένα λεπτό, για ν' αφήσω τον καιρό στην Κόνστανς να διασχίσει το χώλλ. Ύστερα χτύπησα το κουδούνι.

Κύτταξα συγχρόνως το ρολόι μου. Ήταν 12 και τέταρτο. Απόρησα, γιατί νόμιζα πως θάταν το λιγώτερο 3 μετὰ τα μεσάνυχτα.

Μ' άνοιξε ο Ρόντερικ. Τα φουδά του ανέβηκαν ως τα μαλλιά του απ' την έκπληξη, αλλά ξαναβόηκε άμέσως την επωγγελματική ψυχραιμία του.

—Καλησπέρα σας, κύριε, μου είπε.

Είδα πίσω του την Κόνστανς, που έκανε το γύρο της στοάς για ν' ανεβῆ στο τρίτο πάτωμα.

Ο Ρόντερικ παραμέρισε για να μ' άφίση να περάσω. Φορούσε μία μαύρη μεταξωτή

ΑΛΕΚΤΩΡ.

Το 'Ινστιτούτο καλλονής ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

FLOROS
(Φλορός)

«Αναζωογονεί τους ιστούς»

- Κινητοποιεί τα κύτταρα
- Αύξάνει την κυκλοφορία του αίματος, και το δέρμα εμφανίζει το χρώμα των ρόδων
- Ρυτίδες, μπιμπικία εξαφανίζονται.
- Τονώνει τους μύες του δέρματος, του στήθους κλπ.
- Το «Φλορός», είναι η τελευταία καταπληκτική εφεύρεση της Εύρύπης.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Β. ΑΛΙΦΕΡΗΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ • ΤΗΛ. 20.720 - 28.050

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της 'Εταιρείας Ψυγικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας σε κρῶς άποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ. και 5—7 υ υ Τηλ 663-673

ΠΕΡΖΙΑ

ΠΛΕΝΕΙ

ΚΑΛΑ

Ο Δερματολόγος Ιατρός κ.

ΓΕΩΡΓ. ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

έπιστρέφας εκ του εις Λονδίνον. Ρώμη και Παρισιού επιστημονικού ταξιδιού του.

ΔΕΧΕΤΑΙ

οδός 'Ακαδημίας 35, ως και πρότερον, 10 π.μ. έως 3 μ.μ. συνεχώς. — Τηλ. 32-692.

ρόμπα, κάτω από την οποία κρεμόταν η άκρη ενός άσπρου νυχτικού.

Παρατήρησα ότι κύτταζε τα λασπωμένα ρούχα μου με μία τρια γουρλωμένα, και θεώρησα καλό να του πω:

—Ναί, το ξέρω πως έχω τα χάλια μου. Μη νομίζεις όμως πως είσαι και σύ καλύτερος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

«Άφισα μισανοιχτή την πόρτα της κάμαράς μου, έβαλα μια καρέκλα σε τέτοια θέση ώστε να βλέπω όποιον θα περνούσε από τη στοά, κάθισα σ' αυτήν κι' άρχισα να γδύνωμαι. Έβγαλα το σακάκι και το παντελόνι μου και τάσθησα μπροστά στον τοίχο.

«Εμειναν όρθια, σαν να τα φορούσα ακόμη».

Έτσι που ήταν, δεν μπορούσα καν να τα στείλω στο καθαριστήριο. Θάπρεπε να μεταχειρισθούνα... δυναμίτιδα για να τα καθαρίσουν!

«Έβγαλα και τ' άσπρόρουχά μου και φόρεσα μία πυτζάμα και μία ρόμπα, χωρίς να πάσω να κυττάζω από τη μισανοιχτή πόρτα.

«Αν η Κόνστανς είχε ανεβῆ πραγματικά στην κάμαρά της για να πάρει λεφτά, άργούσε πάρα πολύ, άδικαιολόγητα...»

«Ενοίωθα άπόλυτη ανάγκη να πάρω ένα μπάνιο.

Μα δεν θα μπορούσα μείν' από το λουτρό να επιβλέπω το διάδρομο. Κι' εγώ ήθελα άπαραιτήτως να δώ τί θάκανε η Κόνστανς, τώρα που είχε άποφασίσει να βοηθίσει με όποιοδήποτε μέσον...»

Είχα το προαίσθημα πως θα συνέβαιναν άσυνήθιστα πράγματα στο σπίτι των Τζίλχαμ, αυτή τη νύχτα!

Σε λίγο, κουράστηκα πιά να μείνω έτσι καθιστός. Μάδεσα λοιπόν τα μαξιλάρια από τις πολυθρόνες κι' από το κρεβάτι μου και τ' άρραδίσα στο χαλί, σαν στρώμα. Ύστερα έσθυνα το φῶς και έσπλώθηκα πάνω τους, έτσι που να μπορώ να επιβλέπω στο διάδρομο.

Δεν έβλεπα, παρά μία μονάχα πιθανότητα: Η Κόνστανς θάχε πεί να ζητήσει λεφτά από τον άντρα της.

Είχα σκεφθῆ στην αρχή πως θα ζήτησε ίσως από το Βάρντε, αλλά δεν την είχα δῆ καθόλου να περνά από το διάδρομο που οδηγούσε στο δωμάτιό του. Αυτό κατέριπτε τη θεωρία μου πως ήταν συνένοχος του Βάρντε

Σε ποιόν λοιπόν θ' άπευθυνότανε; Στη Μάρτζυ; Μα η μικρή αντίπαλός μου τόσο τη μητέρα της, ώστε δεν θα της έδινε ούτε μονόλεπτο

Στο Φόντχαμ τότε; Ούτε κι' αυτό μου φαινόταν πιθανό. Ο νέος αυτός είχε ίσως άριστοκρατικό οίκος, αλλά άδειαν τσέπη. Μία που είχε άποτύχει η προσπάθειά του να παντρευθῆ την πλούσια νύφη, έπρεπε νάναι εύχαριστημένος που έμενε εκεί σαν υπάλληλος του πατέρα της.

Ύπληχαν ακόμα κι' οί ύπηρέτες του σπιτιού. Μα δεν μπορούσα να φαντασθῶ την Κόνστανς να χτυπή την πόρτα τους και να τους ζητάει να της δανείσουν πεντέ ή δεκα χιλιάδες δολάρια.

Δεν άπόμεινε λοιπόν άλλος από το σύζυγο. Άναρωτιόμουν πόσα θα κατάφερε να του ξεκολλήση η συμβία του... Μα, ξαφνικά, σκέφθηκα πως

ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΦΙΣΤΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ Ν' ΑΝΑΓΙΝΕΥΘΕΙ

● Ο καθαρισμός του δέρματος από τις σκόνες, την πούδρα, το μπρυνέτ, τις έκκρίσεις της επιδερμίδος επιβάλλεται, διότι διευκολύνει την διαπνοή του. Αλλά πρέπει να γίνει με ένα σύγχρονο Γαλάκτωμα, όπως το **ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ ΜΕΛΠΑΝ**, κι' όχι με σαπουνισμα που άργά ή γρήγορα καταστρέφει και την πιο άνδερτική επιδερμίδα.

● Γι' αυτό κάθε βράδυ, προτού κοιμηθῆτε, καθαρίστε το πρόσωπό σας με το ειδικό **ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΝ "ΜΕΛΠΑΝ"**. Έτσι θα αισθανθῆτε άμέσως την επιδερμίδα σας καθαρή, ξεκούραστη, φρεσκαρισμένη.

● Μετά τον καθαρισμό συμπληρώστε την βραδυνή περιποίηση του προσώπου σας χρησιμοποιώντας την άσύγκριτη **ΚΡΕΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝΗ "ΜΕΛΠΑΝ"**.

ΤΟ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ "ΜΕΛΠΑΝ", ΚΥΚΛΟ ΤΡΕΙ ΚΑΙ ΣΕ ΜΙΚΡΟ ΜΕΓΕΘΟΣ. ΔΡΑΧ. 11

"ΜΕΛΠΑΝ"

στο διάδρομο.

Δεν φοβόμουνά μήπως άποκοιμηθῶ, γιατί μ' ένδιέφερε τρομερά αυτή η ιστορία. Άλλωστε, δεν είχα πλύνει άκόμη τα δόντια μου, και ποτέ δεν κοιμάμαι με δόντια άπλυτα.

...Με ζήτησαν ξαφνικά κάτι όμιλίες. Άνασηκώθηκα άμέσως, με καρδιοχτύπι. Είδα από το παράθυρο πως είχε ημερώσει από πολλή ώρα.

«Άκουσα βιαστικά βήματα στο διάδρομο. Κύτταξα το ρολόι μου: Ήταν 7 και 12. Πήγα ως την πόρτα και την άνοιξα έντελῶς. Δύο καμαριέρες περνούσαν απ' έξω, τη στιγμή εκείνη, κουδεντιάζοντας ζωρά.

Προχώρησα ως την άκρη του διαδρόμου κι' έρριξα μία ματιά πάνω από τα κάγκελα της σκάλας. Οί δύο υπηρέτριες κατέβαιναν τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια. Δεν μπορούσα να δώ κανέναν άλλον, άκουγα όμως θόρυβο στο διάδρομο που οδηγούσε στη βιβλιοθήκη, στο γραφείο και στην περγκόλα.

Από κάπου ξεπροβάλε η μαγειρίσσα. Σταμάτησε και ψιθύρισε κάτι στις καμαριέρες. Είδα πως ήταν άσπρη σαν το πανί

Διέσχισε γρήγορα το χώλλ, πηγαίνοντας προς την τραπεζαρία.

Κατέβηκα τη σκάλα. Στην είσοδο του γραφείου ήταν μαζεμένο όλο το υπηρετικό προσωπικό: ο Ρόντερικ, η Λούσυ, οί άλλες καμαριέρες, ο σωφῶρ, ο θυμωρός, ο κηπουρός...

Τους έσπρωξα για να περάσω. Μείν' το γραφείο βρίσκονταν ο Ράλφ Φόντχαμ, ο Βάρντε, η Μάρτζυ κι' ο Τζίλχαμ. Μου γυρίζαν την πλάτη, κυττάζοντας προς το μέρος του μεγάλου τραπεζιού. Φορούσαν όλοι ρόμπες, εκτός από το Τζίλχαμ, που ήταν ντυμένος κανονικά, μ' ένα γκριζό κοστούμι. Είχαν ύφος παράξενο, άλλος με το κεφάλι σκυμένο, άλλος με το χέρι του μπροστά στα μάτια του...

Πλησίασα το Φόντχαμ, που βρισκόταν κοντύτερα στην πόρτα, και του άγγιξα το μπράτσο. Άνασηκώθηκε και γύρισε προς το μέρος μου. Τον ρώτησα τότε με τα μάτια:

«Η κ. Τζίλχαμ» πρόσφεραν άθόρυβα τα χείλη του, ενώ συγχρόνως μούδειχνε με μία κίνηση του κεφαλιού του προς το τραπέζι.

Ανατριχίλα σύγκορμος κι' έκαμα ένα βήμα άριστερά, για να μπορέσω να δώ άνάμεσα στη Μάρτζυ και στο Βάρντε. Κάποιος όμως ήταν γονατισμένος πίσω από το γραφείο και μούκρυβε το θέσμα.

Έσκυβε μπροστά. Ύστερα άνασηκώθηκε κι' έστριψε λίγο το κεφάλι του προς το μέρος μας. Ήταν ο δόκτωρ Γκρηρ, ο γιατρός που είχε ήδη περιποιηθῆ την "Ελέν. Έβγαλε κάτι τι από τη μαύρη θήκη που είχε άφίσει δίπλα του, και ξανάσκυψε πάλι.

Έκαμα άλλο ένα βήμα έμπρός κι' άριστερά. Ο Βάρντε στράφηκε. Τα μάτια του ήσαν πιο γουρλωμένα, παρά ποτέ. Κούνησε το κεφάλι του. Τα χείλη του σάλεσαν σιωπηλά.

Ξάρωσα τα φουδά μου, για να του δείξω πως δεν είχα καταλάβει. Ξανακούνησε το κεφάλι του. Μάντεψα τότε πως ήθελε να εκδηλώσει έτσι τη θλίψη του.

Προχώρησα άλλο ένα βήμα. Έβλεπα τώρα ένα ζευγάρι

μπλε παστούμια και την άρχη από δυο ώρες πλάι...

«Ο γιατρός στράφηκε κι' άκούμπησε στη γωνιά του γραφείου για να σηκωθεί. Το νεανικό πρόσωπό του προσπαθούσε να γίνει σοβαρό».

—Λυπούμαι πολύ... είπα

«Ένας στεναγμός, σαν βουγρητό, ξέφυγε από τα χείλη του Φρέντερικ Τζίλαχμ. Έκαμε το γύρο του γραφείου, σέρονοντας τα πόδια του, κι' έπεσε γονατιστός».

Ψιθύριζε μια λέξη που δεν την άκουγα μ'α που μπορούσα να την μαντέψω από τον τόνο της. Ήταν, δίχως άλλο, ένα μικρό όνομα που είχε τη συνήθεια να δίνει στη γυναίκα του σε στιγμές οικειότητας...

«Η Μάρτζυ πέρασε μπροστά από το Βάρντερ, έκαμε το γύρο του γραφείου και στάθηκε πίσω από τον πατέρα της. Κι'αυτά χάμω, πάνω από τον ώμο του Τζίλαχμ».

Κάποια στιγμή, το χέρι της άκούμπησε στον ώμο του. Το πρόσωπό της όμως έμεινε ακίνητο, πάντα τραχύ κι' άπαθές. Κι'αυτά τη νεκρή υπέρτα της με την ίδια έκφραση σαν ν'αντίκρυζε ένα άγαλμα. «Ο δόκτωρ Γκρη άποτραβήχτηκε, γλιστρώντας ανάμεσα στο Τζίλαχμ και το γραφείο. Έκαμε δυο βήματα πίσω, σταμάτησε κοντά στο Βάρντερ και του ψιθύρισε κάτι στ'αυτί. Έκείνος κούνησε ζωηρά το κεφάλι του».

Πέρασα μπροστά τους. Είδα το πρόσωπο φέρεμα της Κόνστανς Τζίλαχμ, άνασπικμένο πάνω από τα γόνατα, ύστερα τη χουρή ζώνη της που τη μισόκρυβε το κεφάλι του Τζίλαχμ... κι' έπιτέλους δλόκληρο το πρόσωπό της!

«Η Κόνστανς Τζίλαχμ ήταν πεσμένη άνάσκελα. Τα μαλλιά της σχημάτιζαν ένα είδος μαξιλαριού κάτω από το κεφάλι της, που ήταν γυμμένο προς τα πίσω, παράξενα, σαν νάχε νιώσει ένα δυνατό πόνο. Όσο-τόσο, δεν υπήρχε καμιά έκφραση πόνου στο πρόσωπό της».

Είχε κλεισμένα τα μάτια της και τα χείλη της μισανοιχτά. Ένα μεγάλο κόκκινο σημάδι στο σαγόνι της έμοιαζε παράξενα με φυσική κοκκινίλα. Είχε επίσης ένα μικρό κόκκινο σημάδι στην κορυφή της μύτης, στο σημείο που ενώνεται με το μέτωπο. Χίλιες σκέψεις στριφογυρίζαν τρελλά μ'α στο νού μου».

Δεν ήθελα να δώ καθαρά. Δεν ήθελα να καταλήξω σ'ένα συμπέρασμα

Μέσα σ'ένα είδος διήγησης, έβλεπα να ξεχωρίζω το πρόσωπο της Μάρτζυ που με κύταζε. Ήταν μια εικόνα έντονη,

«Η σημερινή γυναίκα, ιδίως η εργαζόμενη δεν είναι εύκολο να έχει πάντα εύχρηστη διάθεση και μάλιστα ώριμες ημέρες του μηνός».

- Η ΚΑΜΕΛΙΑ είναι πρακτική
- Η ΚΑΜΕΛΙΑ είναι οικονομική
- Η ΚΑΜΕΛΙΑ σημαίνει Υγεία και Καθαριότητα

Camelia Σερβιέτ υγείας
Προσφέρει όλες τις γυναίκες
Άσφάλεια και Αύτοπεποίθηση

Έχει που βγαίνουν οι
τελειότερες μεδίστες...

ΖΗΓΡΑΦΙΔΟΥ
ΚΟΠΤΙΚΗ • ΡΑΠΤΙΚΗ

Ευρωπαϊκά διπλώματα
RIQUOT NAPOLITANO

«Η μόνη φάρμα εν Έλλάδι που παρακολουθεί και έλεγχεται πάντα τας νεώτερας τεχνικές βάσεις των Ευρωπαϊκών Ακαδημιών».

Σ η μ.: Έγγραφα διά τας άπόρους - πολυτέχνους μέχρι τέλους Όκτωβρίου, με τα ήμισυ σχεδόν δίδακτρα.

Δεκτά έσωτερικά
ΑΘΗΝΑΙ: Υπερίδου 3, (Σύνταγμα). Τηλ. 32-316.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73. Τηλ. 47.522.

Ζωηρή, που δεν κατάφερα να τη διώξω από το νού μου... Μου φαινότανε συγχρόνως πως ξανάκουγα τα λόγια που είχε πη η Μάρτζυ μ'α στο ταξί!

«Την αντίπαθώ! Είναι στιγμές που θέλω να τη σκοτώσω».

«Έκανα μερικά δέματα πίσω και σταμάτησα. Κι'αυτά τα πόδια της Κόνστανς».

Πρόσεξα πως φορούσε στον άριστερό αστράγαλο μια μικροσκοπική χρυσή αλυσίδιτσα μ'ένα μικρό μενταγιόν, άκριδώς πάνω από το κόκκαλο. Ήταν άραγε κι' αυτό ένα από τα κοσμήματα που συγκέντρωνε για το φίλο της όταν τη σκοτώσανε; Κι' αυτός, που βρισκότανε; Την περίμενε πάντα υπομονετικά κάτω από την πέργκολα;

«Ο Φρέντερικ Τζίλαχμ έκλεινε, σαν σκυλάκι που δογγάει σ'ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι. Ήταν πάντα γονατιστός, σκυδός, με το κεφάλι του γυμμένο στο στήθος».

Κρατούσε το δεξιό χέρι της Κόνστανς ανάμεσα στα δικά του. Δεν μπορούσα να διακρίνω αν η νεκρή φορούσε ακόμη τα δαχτυλίδια της. Άκουσα έλαφρά δέματα πίσω μου. «Ο δόκτωρ Γκρη πήγαινε προς την πόρτα».

Διέκρινα μια ματιά που μούριχνε ο Φόντχαμ. Μούδειχνε το γιατρό, ψιθυρίζοντας μερικές λέξεις που δεν τις άκουσα. Πήγα κοντά του.

Οι λυγμοί του Τζίλαχμ σταμάτησαν. Στράφηκα για να τον κυτάξω. Κρατούσε το χέρι της γυναίκας του και κύταζε προσεκτικά την παλάμη της.

Τον είδα να παίρνει κάτι μέσα απ'αυτήν... κάτι που κουνούσε έλαφρά.

Πρόλαβα να το διακρίνω για μια στιγμή, πριν το δάχη στην τσέπη του: «Έμοιαζε με κλειδιά... μ'α δεν ήμουν βέβαιος γι'αυτό! Ο Τζίλαχμ τόκρυψε στην τσέπη του σακκακιού του και ξανάρχισε τα κλάματα».

Μ'α τώρα οι λυγμοί του είχαν ένα ψεύτικο τόνο, σαν ένος μικρού παιδιού που έξακολουθεί να κλαίη γιατί το θέλει, από ευχαρίστησι.

Ξερόδηξε για να καθαρίσει το λαιμό του. Στρίχθηκε με το χέρι του στο γραφείο και σηκώθηκε, ενώ η Μάρτζυ έσκυβε γρήγορα για να τον βοηθήσει

«Έμεινε όρθιος, ακίνητος, κυτάχοντας τον τοίχο που βρισκότανε πίσω από το γραφείο».

Πλησίασα άθόρυβα το Φόντχαμ, που στεκόταν κοντά στην πόρτα και κύταζε έξω στο χάλ. Άκούμπησα το χέρι μου

στον ώμο του. Γύρισε τότε και μου ψιθύρισε:

—Είδομενος ο γιατρός την άστυνομία...

Σταμάτησε ξαφνικά, βλέποντας τους υπάλληδες που μ'ας κυτάχανε.

Μ'έπιασε από το μπράτσο και με τράβηξε στη βιβλιοθήκη, για να μ'α μιλήσουμε με την ήσυχία μας.

—Είμαι το δεύτερο έγκλημα, Ντόν! μού είπε σιγανά, ζαρώνοντας τα φρύδια του. Την πρώτη φορά, η άστυνομία σκέπαζε την ύποθεσι. Δεν έρω τί θα κάνη σήμερα... έμεις όμως πρέπει να κάνουμε κάτι! Θέλετε να ένωσουμε τις προσπάθειές μας;

—Δεν ξέρω, Ράφ... απάντησα άόριστα.

«Ήθελα μονάχα να φύγω γρήγορα από κει. Ήθελα να κάνω μια κάποια εξακρίδωσι, πριν φτάση η άστυνομία».

—Φρονώ πως δεν πρέπει να παρενοχλήσουμε τις έρευνες της άστυνομίας, πρόσθεσα.

«Έκαμε μια κίνηση άνυπομονησίας κι' απάντησε:

—Αν δεν θέλετε να με βοηθήσετε, θα ενεργήσω μόνος μου».

—Δεν σας είπα πως δεν θέλω. Άφιστε με όμως να το σκεφθώ. Θα τ'α ξανποούμε...

—Όπως θέλετε.

Ο Φόντχαμ διευδύνθηκε προς την πόρτα. Τον άκολουθησα κι' έγώ. Έστριψε δεξιά και πέρασε πάλι ανάμεσα στους υπάλληδες, για να μ'α στο γραφείο. Έγώ τράβηξα προς την αντίθετη πλευρά.

«Ο γιατρός βρισκότανε στην άρχη της σκάλας. Τηλεφωνούσε κάπου, μιλώντας ζωηρά».

Δίπλα του στεκόταν ο Ρόντερικ

Πέρασα μπροστά τους κι' άνέθηκα σιγά-σιγά τη σκάλα. Όταν έφτασα στο δεύτερο πάτωμα, γύρισα το κεφάλι μου και κύταξα. Μ'α απ' το μέρος που βρισκόμουν τώρα, δεν μπορούσα να δώ ούτε το Ρόντερικ ούτε το γιατρό.

Ανέθηκα στο τρίτο πάτωμα, άκολουθησα το διάδρομο και σταμάτησα μπροστά στην πόρτα της κάμαρας της Κόνστανς. Άνοιξα και μπήκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Τα σκεπάσματα του κρεβατιού ήταν έλαφρά τσαλακωμένα, σαν νάχε καθήσει κάποιος στην άκρη του.

Πάνω σ' αυτό βρισκόταν ένα κουστάλλιο σταχτοδοχείο, που περιείχε καμιά δεκαριά αποσιγάρτα. Τα εξέτασα. Καθένα τους είχε ένα στρουγγυλό ίχνος από κοκκινάδι των χειλιών. Οί στάχτες ήταν σκοτισμένες ολόγυρα, και στο γολι ακόμα.

Είδα λίγες απ' αυτές πάνω στην πολυθρόνα, όπου είχα καθήσει στην πρώτη μου έπίσκεψη. Δεν υπήρχε ώστόσο δεύτερο σταχτοδοχείο κοντά στην πολυθρόνα αυτή. Και δεν μπορούσα να καταλάβω αν είχε καθήσει εκεί κάποιος άλλος, ή αν είχε σκορπίσει τις στάχτες η Κόνστανς, καθώς πηγαίνονε χότανε νευρικά μ'α στο δωμάτιο.

Εορίξα μια έρευνητική ματιά γύρω. Τίποτε δεν φαινόταν άσυνήθιστο, τίποτε δεν τραβούσε την προσοχή. Οί μπέζ κουρτίνες σάλευαν έλαφρά γύρω από τη μισανοιχτή μπαλκονόπορτα. Μούφρασαν στο νού τη ρόμπα που φορούσε η

Κόνστανς, την ημέρα που είχε έρθει να μ'α μιλήσει στη Βεράντα.

Τα βάζα και τα μπουκάλια με τις λουλούδια, τις κρέμες, τα φτιασιδιά, τ' άρώματα και τ' άλλα προϊόντα, τα προσωρισμένα για ν' ανάδουν τον έρωτα — ή ίσως να τον σβύνουν — βρισκονταν πάντα στη θέση τους, πάνω στην τουαλέτα και το κομμό.

Αποφάσισα ν' άοκίσω από το κομμό Πήγα κοντά κι' άνοιξα το πάνω συστάρι. Βοήκα μέσα κι' άλλα μπουκαλάκια και βαζάκια. Διάβασα πάνω τους παράξενα όνόματα άκριδών άρώματων

Πέρασα ύστερα στο δεύτερο συστάρι. Αυτό ήταν γεμάτο μ' άσχυνοάφανα και περιόκωμια έσώρουκα, ρόζ, μπλέ και μαύρα.

Το τρίτο ήταν προσωρισμένο για τις νυχτικές. Τις άνασήκωσα για να ρίξω μια ματιά από κάτω, και ξανάκλεισα άμέσως το συστάρι, από διακριτικότητα

Το τέταρτο και τελευταίο συστάρι δεν ήθελε ν' άνοιξη. Του κάκου το τράβηξα με δύναμη. Κατάλαβα στο τέλος πως ήταν κλειδωμένο

Μ'α δεν ήταν καθόλου προσωπτική η δύστυχη η Κόνστανς. Θάπρεπε να είχε κλειδώσει και το τρίτο συστάρι. Αν ήθελε να έξασφαλίσω το περιεχόμενο του τεταρτού.

Έβγαλα τελείως από το κομμό το συστάρι με τις νυχτικές και τ' άκούμπησα πάνω στο κρεβάτι. Ύστερα ξαναγύρισα και κάθησα κοντά στο κομμό Μπορούσα τώρα να φάξω μ'α το κλειδωμένο συστάρι μ'α δλη μου την άνεσι.

Είχα βοή έπιτέλους εκείνο που ζητούσα: ένα σωρό από γαστρία, γράμματα, φωτογραφίες και διάφορα άλλα πράγματα. Βούτηξα μέσα το χέρι μου, έβγαλα μερικές γούφτες απ' αυτά και τ' άφισα άνάκατα πάνω στο γολι

Είδα άνάμεσα τους μερικά παλιά θεατρικά πορτραίμματα, ένα κανόνι γορού με το μολυδάκι του, μια άσημένια ταμπάκαρα με τ' άοικία Α. Β. (σίγουρα θα είχε έπισκεφθή κάποιος την Κόνστανς, θάχε φάγει ξαφνικά και θάχε ξεχάσει εκεί την ταμπάκαρα του... έκτος αν ήταν έρωτικό ένθυσιο).

Πήρα ένα γράμμα, στην τύχη, και τ' άνοιξα. Δεν είχε χρονολογία. Διάβασα γρήγορα την άρχη του:

«Αγαπημένη μου Κόνι. Χίλια εύχαριστά για το θαυμάσιο δώρο σου για τη γιορτή μου...»

Τόβαλα πάλι μ'α στο φάκελλό του και πήρα έν' άλλο. Αυτό είχε χρονολογία 17 Μαρτίου 1933 κι' άρχιζε έτσι:

«Αγαπητή μου Κόνστανς, αγαπητέ μου Φόντ. Ο Ζερβαί κι' έγώ λογαριάζουμε να γιορτίσουμε στις 23 του μηνός. Σας περιμένουμε δίχως άλλο...»

Τ' άφισα κι' αυτό και πήρα ένα άλλο μ'α με φωτογραφίες, δένεμα με πράσινο δένια. Το φυλλομέτοψα. Μού είχε περάσει ξαφνικά ή ιδέα πως η Κόνστανς είχε βάλει ίσως μέσα σ' αυτό την περίσπηση φωτογραφία του έκδιστού...

Όλα τα κυριώτερα έπεισόδια της ζωής της παρήλασαν μπροστά στα μάτια μου, σαν σκηνές ένος φίλμ: Η Κόν-

Συμβουλές όμορφιάς της ZINNIA

«Η μόδα της έποχής μας, όπως ξέρουμε, θέλει μακιγιάρισμένη την γυναίκα. Τα χλωμά πρόσωπα και τα άσφα χείλη της ρομαντικής έποχής, δεν συνήθιζονται πιά σήμερα».

Η μοντέρνα Έδα, μεταχειρίζεται πούδρα, κραγιόν, ρούζ και κάθε άλλο καλλυντικό για να τονώσει και να υπογραμμισή διακριτικά την όμορφιά της

Άλλα άκριδώς, έπειδή το βάψιμο είναι μέσα στην καθημερινή μας τουαλέτα, γι' αυτό χρειάζεται προσεκτική έκλογη στη μάκα των καλλυντικών που θ' άγοράσουμε.

Οί χοντρές και λιπαρές πούδρες π. χ. που υπάρχουν στο έμποριο, μπορεί να είναι ποιητικώς περιφραμες, αλλά θεωρούνται έντελως άκατάλληλες για τον τόπο μας.

Η συνθεσις τους προσρίζεται για κλίματα υγρά και για υκρίδους σκεπτείνους αέρας...

Χρησιμοποίησι στην Έλλάδα, λιπαρή πούδρα, θα μοιάζει με άλευρωμένο ψάρι, έτοιμο για τήγανισμα!

Πολλές φορές άλλωστε, συναντάμε στο δρόμο όμορφες κοπέλλες, να έχουν πλάκες-πλάκες στο δρόμο όμορφης μένης στα μάγουλα και τη μύτη.

Το κακό αυτό μακιγιάρισμα, έχει πολλές άφορμές, που όλες όμως καταλήγουν σ' ένα άποτέλεσμα:

Στο να άσχυμίζον την γυναίκα!

Το «άσχυμιο» του δερμάτος, μόνον ζημιά κάνει και γερνά το πρόσωπο και της πιο νέας κοπέλλας. Για την έπιτυχία όμως ένος τέλειου μακιγιάρ, χρειάζονται δυο βασικές προϋποθέσεις.

Αφ' ένος έλεγκτά καλλυντικά και κυρίως κατασκευασμένα για το δικό μας κλίμα και άφ' έτέρου ή καλή ό-γυινη κατάστασις του δερμάτος.

Τα καλλυντικά ZINNIA έπειδή παρασκευάζονται με σκόνη από καθαρό ζωικό μετάξι, σύμφωνα με τις νεώτερες έπιστημονικές τελειοποιήσεις και με έλεγκτες πρώτες ύλες, έξασφαλίζουν την άπόλυτη όμορφιά στο μακιγιάρ.

Οί πούδρες ZINNIA λεπτες και διάφανες και σε μεγάλη ποικιλία χρονισμών, κάνουν τη γυναίκα να έχη τη δροσιά των 20 χρόνων της.

Για να πετύχθω δε πάση σημάσια έχει ή καλή όγυινη κατάστασις του δερμάτος, για την έπιτυχία του μακιγιάρ, δοκιμάστε να βάζετε ένα μικρό παιδάκι.

Εάν κουρασμένο δέρμα, όσο περισσότερο το μακιγιάρτε, τόσο περισσότερο άσχυμίζει.

Γι' αυτό, τονίζουμε και πάλι, πως πρέπει ή περιποίηση του δερμάτος να είναι πάντοτε κατάλληλη. Άλλιώς το μακιγιάρ δεν άφελει. Η ZINNIA είναι πρόθυμη να σας συμβουλευθή για όλα τα ζητήματα της όμορφιάς. Γράψτε μας σχετικώς.

ZINNIA

Τό σωληνάριο που
σας χαρίζει γερά
και ώραία δόντια

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΕΝΗ

στονε στα 48 της χρόνια, άδύνατη, όλοξάνθη, με μεγάλα μάτια, έκπληκτικά όμοια με τη Μαρτζυ. Δίπλα σ' αυτό το πορτραίτο της, ήταν κολλημένο ένα κιτρινισμένο άποκόμωμα μιας έφημερίδος του 1912, με τον τίτλο: «Η Κόνστανς Μπορούσαν κάνει την είσοδόν της στον κόσμο».

Άλλες σελίδες του άλμπουμ περιείχαν φωτογραφίες της πάνω στ' άλλογο, σε μια πλάζ (μ'ένα μαγιό ριγέ, μακρύ ως τα γόνατα κι' όμως άσχετά άποκαλυπτικό), μπροστά στην είσοδο ένος μεγάρου μ' ένα ρωσικό λαγωνικό δίπλα της...

Άλλα πάλι την έδειχνε καθισμένη σε μια πελούζα, με τα μαλλιά της κομμένα άλά γκασόν, κατά τη μόδα του 1925, και περιτριγυρισμένη από πέντε νεαρούς. Σ' άλλη φορούσε το νυφικό της και καθόταν σε μια πολυθρόνα δίπλα στο Φρέντερικ Τζίλαχμ. Νέο τότε, άδύνατο και μελαγχολικό, που την κύταζε τρυφερά...

Γύρισα τις τελευταίες σελίδες του άλμπουμ και βρήκα μερικές φωτογραφίες μιας κοπέλλας, που θάταν άσφαλώς ή Μάρτζυ. Την παρίσταναν άπο μωρό ως έννηα χρονών.

Έωσα ύστερα ανάμεσα στα γράμματα, άναζητώντας κανένα πιο πρόσφατο από τα ποσηγμένα που είχα διαβάσει. Κι' άνακάλυξα παγωματικά ένα, σταλμένο προ έξη μηνών περίπου, όπως έδειχνε ή ταχυδρομική σφραγίδα του φακέλλου. Το διάβασα:

«Κούκλα μου, Τί κάνει σήμερα ή άγαπημένη μου ξανθούλα; Έλπίζω νάχη ξεκουραστή καλά και νάνη σε καλύτερη φάσμα από μένα... Έγώ δεν μπορώ να συνέλθω άκόμη από το χθεσινό μεθύσι. Η γλώσσα μου είναι σαν τσαρούχι, Ποιός ξέρει τί μ'α πότες έ-κείνος ο καταραμένος ο μπόρμαν! Δυναμική; Κάνε μου τη χάρη να μ'α τηλεφωνήσι άπόψε. Ο μαντάξο μου με έδοποίησε πως ύπόγραψε ένα συμβάσιο για μια σειρά μ'ατε στην Καλιφόρνια. Πρέπει να πάω αν μιλώσες σοβαρά, όταν μούλεγε πως έσκόπευε να περάσει λίγον καιρό στη Φλόριδα. Είναι άπαράιτητο να το ξέρω, για να κανονίσω το πρόγραμμά μου. Ζήτησε με στο τηλεφώνο, κατά τις 7. Στο μεταξύ, κοιμήσου άκόμη, όσο μπορείς».

«Ο Μπούκ σου».

Πήρα άλλο γράμμα: «Αγαπητή μου Κόνι. Μού είπε το πουλάκι πως τάφτιαξε μ'ένα ποζέρ. Συγγαρηθρία. Τώρα καταλαβαίνω ένα σωρό πράγματα, που δεν είχες κάνει τον κόπο να μ'α τα έ-ξηγησες. Δεν έπιμένω να γωριστούμε έπίσημως, γιατί ξέρω πως δεν σ' αρέσουν οι δραματικές σκηνές. Αν δεν κάνω λάθος, αυτός είναι ο πρώτος σου ποζέρ. Πρέπει να κολακεύεται από την τιμή που του κάνει. Έγώ δεν μπορώ δυστυχώς να διεκδικήσω μία τέτοια διάκρισι. Δεν ήμουν παρά ο τρίτος ποδοσφαιριστής σου...»

«Άφισα κι' αυτό το γράμμα κι' έψαξα στους άλλους φακέλλους. Τους φαλούεωσ' απ' έξω, με την έλπίδα να βώ κανένα λίγο σκληρό — πράγμα που θάδειχνε πως περιείχε μια φωτογραφία».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Φωτογραφίζετε
μέ Agfa

1. Το τράβηγμα της γλώσσας προς τα έξω είναι μία μέθοδος που την προτιμούν πολλοί και που επιτυγχάνει συχνά.
2. Μπορείτε ακόμη να πιείτε νερό απ' την αντικρινή πλευρά του ποτηριού. Κανείς δεν ξέρει γιατί αυτό σταματάει το λόξυγκα.
3. Με το γαργάλημα της μύτης σας, θα φταρνιστήτε. Πολλοί πιστεύουν λοιπόν ότι μ' αυτό ο λόξυγκας σταματάει.

ΠΩΣ ΚΟΒΕΤΑΙ Ο ΛΟΞΥΓΚΑΣ!...

ΘΕΛΕΤΕ να εξακριβώσετε πόσο σας άγασταν οι φίλοι και γνωστοί σας; Φροντίστε να διαδοθή ότι υποφέρετε από επίμονο κι' ανυπόφορο λόξυγκα. Θα σπεύσουν άμέσως όλοι να σας στείλουν συμβουλές «άλάνθαστες» για την περίπτωση σας, ακόμη κι' οι ξεχασμένοι φίλοι σας, ακόμη και ξένοι!

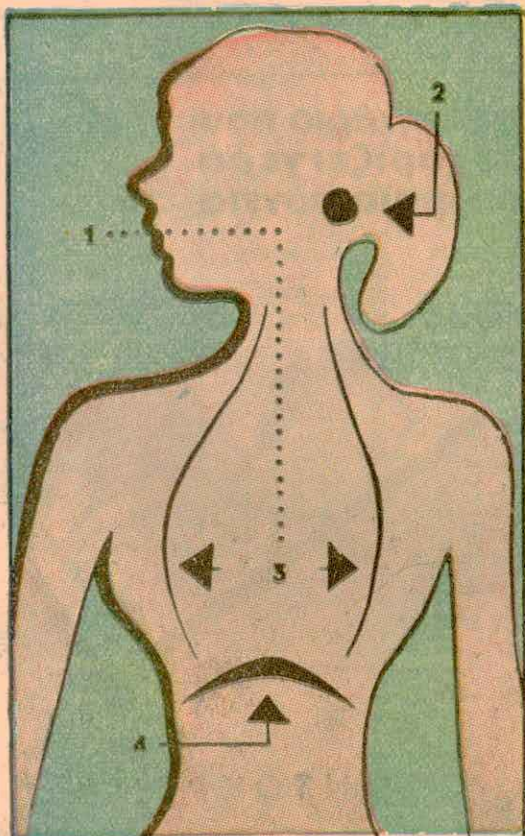
Το περίεργο δε είναι ότι όλες αυτές οι μέθοδοι έχουν αποδειχθεί αληθινά αποτελεσματικές σχεδόν 100%. Και ξέρετε γιατί; Γιατί απλούστατα ο λόξυγκας περνάει συνήθως... μόνος του, σε μία ώρα το πολύ, αφήνοντάς μας με την εντύπωση πως τον κατατρόπωσε το «φάρμακο» που χρησιμοποιήσαμε!

Αναφέρεται ωστόσο στα χρονικά των τελευταίων ετών ή περίπου ενός... λοξυγκοπαθούς, που έλαβε 44.000 συμβουλές και τις δοκίμασε όλες, αλλά του κάκου! Τέτοιος κακοήθης λόξυγκας μπορούσε να σταματήσει μόνο με χειρουργική επέμβαση, δεν τολμούσαν όμως οι γιατροί να χειριστούν τον πάσχοντα, γιατί ήταν πολύ εξασθενημένος απ' τον παρατεταμένο και συνεχή λόξυγκα, που δεν τον άφινε ούτε να φάει ούτε να κοιμηθεί.

Τί είναι όμως εκείνο που προκαλεί το λόξυγκα; Στη βάση του εγκεφάλου υπάρχει το λεγόμενο «αυτόνομο κέντρο», μία ομάδα δηλαδή νευρικών κυττάρων που ρυθμίζει την αναπνοή. Δεν χρειάζεται να σκεφθούμε καθόλου, για να αναπνεύσουμε. Ο ρυθμός της αναπνοής εξαρτάται από τις ανάγκες του σώματός μας. Γίνεται ταχύτερος όταν τρέχουμε και προλάβουμε το λεωφορείο και αργότερος όταν κοιμόμαστε.

Οι διαταγές του αυτόματου κέντρου παραλαμβάνονται από το φρενικό νευρικό, που περνάει από τον τράχηλο, χωρίζεται κατόπιν σε δύο κλάδους και καταλήγει στο

Επιστημονικές θεραπείες και γιατροσόφια

Ο λόξυγκας προέρχεται από μία διαταραχή του ρυθμού της αναπνοής, που κανονίζεται από μια ομάδα νευρικών κυττάρων ονομαζόμενη «αυτόνομο κέντρο». 1) Λόξυγκας. 2) Αυτόνομο κέντρο. 3) Φρενικό νευρικό. 4) Διάφραγμα.

ριος αναπνευστικός μύς, χωρίζει δε το στήθος από την κοιλιά. Κανονικά, είναι κυρτός προς τα πάνω. Όταν όμως λάβει τη σχετική διαταγή, συσπάται και γίνεται επίπεδος. Έτσι, δημιουργείται μεγαλύτερος χώρος στη θωρακική κοιλότητα, και για να τον γεμίσουν οι πνεύμονες απορροφούν αέρα και φουσκώνουν, δηλαδή εισπνέουμε.

Κάθε έρεθισμός όμως του έγκεφαλικού κέντρου του φρενικού νευρού ή του διαφράγματος μπορεί να διαταράξει τον απόλυτο συγχρονισμό της λειτουργίας των. Τι γίνεται τότε; Οι πνεύμονες απορροφούν αέρα, ενώ δεν έχει ακόμη δημιουργηθεί χώρος γι' αυτόν. Κι' ο αέρας αυτός ξαναθαλάσσεται άμεσως μ' ένα χαρακτηριστικό θόρυβο. Αυτό είναι ο λόξυγκας.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, τον προκαλούν αιτίες μάλλον ασήμαντες, όπως π. χ. η πολυφαγία ή το πολύ ποτό. Το φουσκωμένο στομάχι τρίβεται τότε πάνω στο διάφραγμα και φέρνει ακανόνιστες συσπάσεις του.

Ακριβώς γιατί έχουν υπερβολικά μεγάλο στομάχι, τα μωρά παθαίνουν συχνότερα λόξυγκα. Το καλύτερο «φάρμακο» είναι να αλλάξει η μητέρα τη θέση του παιδιού.

Αν ωστόσο ο λόξυγκας επιμένει πάνω από μία ώρα, είτε σε παιδί είτε σε ενήλικα, πρέπει να επέμβει ο γιατρός.

Αυτός θα προσπαθήσει πρώτα να εξακριβώσει την αιτία του λόξυγκα, πράγμα που δεν είναι πάντοτε εύκολο. Ο λόξυγκας μπορεί ναρθεί έπειτα από μία γρίπη, νευρική πάθηση, σκληροειδίτιδα, ούραιμία και πλήθος άλλων παθήσεων, καθώς κι' έπειτα από μία εγχείρηση. Αν ο γιατρός βρή την αιτία του, θα φροντίσει να την εξαλείψει, κι' έτσι θα σταματήσει ο λόξυγκας. Αλλιώς, θα σκεφθεί

4. Ποιά σχέση έχει αυτό το στριφογύρισμα των δακτύλων με το λόξυγκα; Άγνωστο, κι' όμως πολλοί μεταχειρίζονται αυτή τη «θεραπεία».

πια να εφαρμόσει μία από τις επιστημονικές μεθόδους θεραπείας των σοβαρών περιπτώσεων λόξυγκα, που είναι οι εξής:

1) Εισπνοή ενός μίγματος οξυγόνου και διοξειδίου του άνθρακος. 2) χορήγηση ενός καταπραυντικού φαρμάκου. 3) πλύσις του στομάχου. 4) αναισθητική ένεσις στην περιοχή των φρενικών νευρών και 5) αν κάθε άλλη μέθοδος αποτύχει, χειρουργική αποκοπή του ενός ή και των δύο φρενικών νευρών.

Έπειτα απ' τα επιστημονικά αυτά μέσα θεραπείας, ως δούμε και μερικά απ' τα «πρακτικά» γιατροσόφια που μεταχειρίζεται ο παλιός κόσμος κατά του λόξυγκα:

Ο πάσχων πιάνει τη γλώσσα του και την τραβάει δυνατά προς τα έξω. Λέγεται δε ότι η μέθοδος αυτή, που φαίνεται άστεια, επιτυγχάνει συχνότατα.

Η βάζει πάνω στο τραπέζι ένα ποτήρι νερό, σκύβει και πίνει, όχι όμως απ' την πλευρά του ποτηριού που βρίσκεται προς το μέρος του, αλλά από την αντικρινή, καταβάλλοντας βεβαίως κάποια προσπάθεια γι' αυτό.

Ένας ξαφνικός και δυνατός κρότος πίσω σας, μπορεί... να σας πειράξει τα νεύρα, θα σας γιατρέψει όμως και να διαλύσει το λόξυγκα.

μιας πιθανότατα απ' το λόξυγκα που σας βασανίζει.

Αν δεν κατορθώσετε τίποτε έτσι, δοκιμάστε να κρεμασθήτε μ' όλο σας το βάρος από μία οριζόντια ράβδο, στερεωμένη ψηλά, π. χ. από ένα μονόξυλο της γυμναστικής ή από κάτι παρόμοιο.

Η αναπνεύστε λίγη ώρα μέσα σε μία χαρτοσακούλα. Η μέθοδος αυτή έχει μία επιστημονική βάση, γιατί στηρίζεται στην εισπνοή αέρος με αυξημένη αναλογία διοξειδίου του άνθρακος, που μεταχειρίζονται, όπως είπαμε, και οι γιατροί.

Το γαργάλημα της μύτης μ' ένα φτερό φέρνει φτάρνισμα, αλλά και γιατρεύει κάποτε ριζικά τον επίμονο λόξυγκα.

Τέλος, άλλοι στριφογυρίζουν τα δύο δάχτυλά τους λίγο ψηλότερα απ' τα μάτια τους, ή πιέζουν τους βολβούς των κλειστών ματιών τους με τις άκρες των δακτύλων τους!

Δεν έχετε λοιπόν παρά να διαλέξετε όποιο... γιατροσόφι προτιμάτε!

6. Το κρέμασμα αυτό από μία ράβδο φαίνεται ίσως άστειο, κι' όμως λέγεται πως είναι αποτελεσματικό για το λόξυγκα. 7) Η αναπνοή μέσα σε μία χαρτοσακούλα έχει επιστημονική βάση, γιατί στηρίζεται στην αύξηση του διοξειδίου του άνθρακος. 8) Ένας ξαφνικός και δυνατός κρότος, πίσω σας, μπορεί να σας πειράξει τα νεύρα, ίσως όμως και να διαλύσει το λόξυγκα.

— Δώστε του ένα μπισκότο και θα σας επιστρέψει αμέσως την ομπρέλλα σας... είπε ο καταστηματάρχης στην κυρία.

Όταν οι σκύλοι δείχνουν ΤΗΝ ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥΣ

Μερικές χαρακτηριστικές ιστορίες

Ο Άγγλος συγγραφέας Ουόλτερ Σκωτ, ένθουσιασμένος κάποτε από την εξυπνάδα του σκύλου του, είπε: «Αν οι σκύλοι και τ' άλλα μιλούσαν θα χάναμε τη πρωτεία στη Φύση». Ο Σκωτ είχε ένα σκύλο που ήσυχος να ήταν, όλο εξυπνος της ιστορίας. Ο Κάμπ —δημιουργός ο συγγραφέας— δάγκωσε κάποτε το φουρνάρι που φέρνε το ψωμί στο σπίτι. Τον χτύπησε και του εξήγησε το μεγάλο λάθος που είχε κάνει. Από τότε κι' ως την τελευταία στιγμή της ζωής του, κάθε φορά που κάναμε λόγο για το άσχημο εκείνο φέρεσίμο του, ο Κάμπ αποτραβιόταν στην πιο σκεπτική γωνιά του δωματίου, ντροπισμένος.

Όταν όμως λέγαμε: «Ο φουρνάρις καλυπλώθηκε γι' αυτό που παθε» ή «στο κάτω της γραφής ο φουρνάρις δεν πληρώθηκε και πολύ», ο Κάμπ πεταγόταν στη μέση του δωματίου χοροπηδώντας και γαυγίζοντας. «Ασφαλώς καταλάβαινε τι λέγαμε!»

Ένα παλιό βιβλίο με ανέκδοτα σκύλων αναφέρει για ένα σκύλι που άνηκε σ' έναν μπακάλη του Έδιμβουργου. Κάποτε, λοιπόν, ο αντικρουστικός χασάπης τουδωσε ένα κομμάτι κρέας. Την άλλη ημέρα, μόλις ο σκύλος είδε το χασάπη, έτρεξε κοντά του και άρχισε να τον τραβάει από το σακάκι. Ο χασάπης που κατάλαβε τι ζητούσε ο σκύλος, τούδειξε μια πέννα (μικρό νόμισμα) και συγχρόνως τούδειξε και το αφεντικό του που στεκόταν αντίκρυ στην πόρτα του μαγαζιού. Αμέσως τότε ο σκύλος έτρεξε στο μπακάλη και άρχισε να γαυγίζει σαν να του ζητούσε κάτι. Τέλος αφού πήρε την πέννα στο στόμα την έφερε στον χασάπη και πήρε έτσι το κομμάτι το κρέας του. Και στο εξής αυτό γινόταν τακτικά...

Κάποτε πάλι σ' ένα σκωτσέζικο αγρόκτημα ζούσανε μια εαφνική χιονοθελίδα κι' οι κότες δεν έπαιρναν στην όριση τους ώρα στο κοτέτσι για να κουριάσουν. Σε λίγο στην κουζίνα φάνηκε ο σκύλος του σπιτιού. Κρατούσε στο στόμα του μια ανάσπαστη κόττα που την ακούμπησε κοντά στη φωτιά. Βγάλε κατάπιε τρέχοντας και σε λίγο γύρισε με μια δεύτερη... Μέσα σ' ένα τέτατο του εξυπνο ζώο είχε μεταφέρει στη ζεστή όλη της κόττα, που είχαν παγωώσει από τη χιονοθελίδα, και που τις είχε βρή κάτω από ένα δέντρο.

Ένα άλλο σκύλι με αναπτυσσόμενο το πνεύμα της αυτοθυσίας, ώρμησε στο αφηνιασμένο δόλογο του αφεντικού του και πιάνοντας γερά με τα

δόντια του το χαλινάρι το ανάγκασε να σταματήσει.

Σ' ένα προάστειο της Μελβούρνης, το Ντερμπυσάιρ, όπου οι κότες και οι πετεινοί κυκλοφορούν στους δρόμους, έλαβε χώρα μία άγρια κοκκορομαχία με το φανερό αποτέλεσμα να τα βρή σκούρα ο ένας από τους δυο φτερωτούς αντιπάλους. Μερικοί διαβάτες στάθηκαν και παρακολουθούσαν τον αγώνα ανάμεσα δε σ' αυτούς κι' ένας σκύλος, που βλέποντας τον ένα κοκκορο πληγωμένο να παραπατάει κάτω από τ' άγριο τσίμπημα του αντιπάλου του, ώρμησε, μπήκε στη μέση και πιάνοντας τον νικημένο κοκκορο με τα δόντια του τον μετέφερε στο σπίτι του κυρίου του. Όλοι οι θαυαστές της σκηνής ακολουθούσαν το σκύλο περιμένοντας να τον δουν να καταβροχθίζει τον κοκκορο. Έπεσαν όμως έξω στις προβλέψεις τους. Ο σκύλος, αφού έμπασε τον πληγωμένο κοκκορο μέσα στο ξύλινο σπιτάκι του, στάθηκε στην είσοδο για να τον φυλάξει. «Υστερα, όταν είδε ότι πουθενά δεν φαινόταν ο αντίπαλος του πληγωμένου, γύρισε και τον άφησε ελεύθερο.

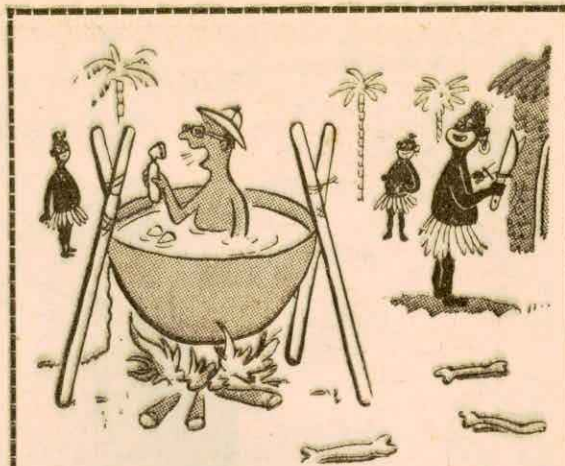
Περίφημο για τη νοημοσύνη του ήταν το σκύλι που είχε μία οικογένεια Ιταλών. Πάντα βοηθούσε τους κυριους του στο στράωτο του τροπέου, έπαιρνε τα λερωμένα πιάτα, έφερνε καθαρά, καθώς και το μπουκάλι με το κρασί. Το σκύλι αυτό έκανε και πολλές άλλες δουλειές στο σπίτι!...

Όταν έλεγαν στο σκύλο μιας κυρίας να χτυπήσει το κουδούνι, το ζώο ζώο υπάκουε αμέσως και τραβούσε το κορδόνι του κουδουνιού. Μά οταν τούλεγαν να το χτυπήσει, ενώ η υπηρέτρια του σπιτιού βρισκόταν μέσα στο ίδιο δωμάτιο, ο σκύλος ανιόταν, κύτταζε την υπηρέτρια και γαυγίζει. Κι' αν η κυρία του ξανάλεγε: «Έλα Ντίκι! Χτύπα το κουδούνι!» Ο σκύλος τραβούσε την υπηρέτρια σαν να της έλεγε: «Δεν ακούς ότι πρόκειται να χτυπήσω για σένα το κουδούνι; Έλα, λοιπόν, στην κυρά μου!»

Όταν ένας γέρος έφημεριδοπώλης στη Νέα Υόρκη άρρωσταίει, έπαιρνε τη θέση του ο γιός του, και έπειδή δεν ήξερε τους πελάτες, είχε ως οδηγό έναν σκύλο, που συχνά συνώδεε τον πατέρα του στους δρόμους του. Τρέχοντας, λοιπόν, μπροστά από το παιδί, ο σκύλος στεκόταν στην πόρτα για ν' αφήσει ο μικρός την έφημερίδα, χωρίς να ξεχάσει κανένα ή να κάνει κανένα λάθος.

Ένας αριστοκράτης στο Λονδίνο είχε ένα πολύ εξυπνο σκύλι. Μια μέρα του 1792 πήγε και κάθισε στην πλατεία του θεάτρου Ντρουρι Λέιν στις πεντέμισι το απόγευμα κι' αφού προηγουμένως κλείδωσε στο σαλόνι του σπιτιού του το σκύλο του. Στις οχτώ όμως ο γιός του άνοιξε την πόρτα κι' αμέσως ο σκύλος έτρεξε στο θέατρο και βρήκε τον κύριο του, μολονότι καθόταν στο κέντρο της πλατείας που ήταν γεμάτη από κόσμο.

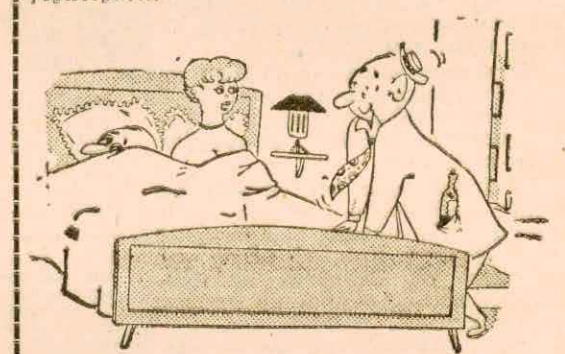
Μια κομψή κυρία έκανε τον περίπατό της σε μία κεντρική συνοικία του Λονδίνου. Σαφνικά, την πλησίασε ένας σκύλος και της πήρε την ομπρέλλα. Τρέχοντας κατόπιιν μπροστά, γύριζε κάθε τόσο το κεφάλι και κύτταζε αν τόν ακολουθούσε η κυρία. Τέλος σταμάτησε στην πόρτα ενός λαχαροπλαστείου και μπήκε μέσα. Μη μπορώντας να πείσει το σκύλο να της δώσει πίσω την ομπρέλλα, η κυρία ζήτησε τη βοήθεια του καταστήματάρχη. «Είναι ένα παλιό παιχνίδι του σκύλου, —την πληροφορήσε— για να πάρει το μπισκότο του. Δώστε του ένα μπισκότο και θα σας επιστρέψει αμέσως την ομπρέλλα σας». Πραγματικά η κυρία τούδωσε ένα μπισκότο κι' ο σκύλος αμέσως της έδωσε πίσω την ομπρέλλα.

— 'Αγαπητοί άκροατά, σας μεταδίδω την πρώτη και τελευταία μου έκπομπή από την ζούγκλα!...

— Για δοκιμάσε αυτό, μήπως τελειώσης γρηγορώτερα!...

— Είναι η πρώτη φορά, γυναίκα μου, που γυρίζω στο σπίτι μεθυσμένος, χωρίς να μου κάνει παρατηρήσεις! 'Επί τέλους συνήθισες!

Ο υδραυλικός: Δύσκολη δουλειά!...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Ντράγκο: 'Η διεύθυνσις της Eieonora Rossi-Drago είναι: Via Bertoloni 44, Roma, Italia. Είναι δύσκολο να βρείτε φωτογραφία της στην 'Αθήνα. Ζητήσετε όμως από την ίδια να σας στείλει μία και μάλιστα με αφιέρωση. Άνν Άμαρ, 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις του Massimo Girotti είναι: Via Antonio Nibby 20, Roma, Italia. Και του Alberto Farnese, presso Titano Film: Via Sommacampagna 6, Roma, Italia. Έχουμε δημοσιεύσει σε προηγούμενα τεύχη μας τις βιογραφίες που μας ζητάτε. Μικρή αναγνώστριά: 'Η διεύθυνσις της Ingrid Bergman είναι: Viale Bruno Buozzi 49, Roma, Italia. Και του Victor Mature: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles, Calif. U.S.A. Α. Τ. Ο. Θεσσαλονίκη: Μας μιλάτε για την φωτογραφία, που δημοσιεύθηκε δεν μας λέτε όμως τι ακριβώς θέλετε να πληροφορηθείτε. Γ. Χ. Κ. Β., 'Εκάλη: 'Η διεύθυνσις της June Allyson είναι: 209 Copa de Oro Road, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A. Της Jennifer Jones είναι: David O. Seiznick Prod. Inc. 9336 West Washington Blvd, Culver City, Calif. U.S.A. Και του Alan Ladd: 323 N. Mapleton Drive, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U.S.A. Ρε θέκω να τ' ερωτήσω: Θά βρήτε πού πάνω την διεύθυνσις της 'Ινγκριντ Μπέργμαν. 'Η στήρ γεννήθηκε στην Σουηδία το 1917, και πρωτόπαψε στον κινηματογράφο το 1939. Μπορείτε να της γράψετε αγγλικά, γαλλικά ή ιταλικά. 'Ε λη Γαθαλά: 'Η διεύθυνσις του Amedeo Mazzari είναι: Viale Parioli 122, Roma, Italia. Ζητήσετε από τον ίδιο μία φωτογραφία του. Γράφετε του χρησιμοποιώντας την ιταλική ή αγγλική γλώσσα. Διονύσιον Μούρουραν. Γαργαλιάνο Μεσσηνίας: 'Η διεύθυνσις του Κ. Spyros Skouras είναι: 20th Century-Fox International Corp. 444 West 56th Street, New York 19, N.Y. U.S.A. Κλεομένην Παρδαλάκη, Χανιά, Κρήτης: Θά βρήτε πού πάνω τη διεύθυνσις του 'Αμεντέο Νατσάρι. Το γράμμα σας δεν θα διασταθεί από κανένα αν γράψετε ελληνικά. Αναγνώστριά Ρ. Μ.: 'Η διεύθυνσις του Fernandel είναι: 15 Avenue Trudaine, Paris 9e, France και της Martine Carol: 16 Rue Frederic Passy, Neuilly-sur-Seine, France. 'Η διεύθυνσις της Elizabeth Taylor είναι 703, N. Elm Drive, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Τα γράμματα που προορίζετε για την Jane Powell, τον Robert Taylor, και την Deborah Kerr, απευθύνετέ τα στην ακόλουθη διεύθυνσις: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U.S.A. Β. Π., 'Ηχοόπολιν: 'Η διεύθυνσις της Silvana Mangano είναι: Via dei Metelli 42, Roma, Italia. Σ. Ρ. υ. α. νόπο υ. ο. Σ. Ρ. υ. ο. 'Η διεύθυνσις της Marilyn Monroe είναι: 20th Century-Fox Films 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Έχουμε δημοσιεύσει και επανάληψιν φωτογραφία της στο κινηματογραφικό μας δόσελ. Θά βρήτε πού πάνω τη διεύθυνσις της Μπέργμαν. Τάκη Κ. Κουρνιδάκη, Χανιά Κρήτης: 'Η διεύθυνσις του Raf Val-

lone είναι: Via Monte Parioli 44, Roma, Italia. Και της Σμουρλίας Γιοσλή: Κεφαλληνίας 84, 'Αθήνα. Θά βρήτε πού πάνω τις διεύθυνσεις του Α. Νατσάρι και της Σουλάννας Μάνγκαν. Σ. Ρ. υ. ο. υ. α.: 'Η διεύθυνσις του Luciano Tajoli είναι: Via Lucilio 26, Roma, Italia. Θά του γράψετε στην ιταλική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα. 'Ι λ. ο. ν. 21, Θεσσαλονίκη: 'Η διεύθυνσις της Suzan Ball είναι: Universal International Film Inc, Universal City, Calif. U.S.A. Την εποχή εκείνη ή Σούζαν βρισκόταν στο νοσοκομείο. Μάχον Π., Κηφισιά: Θά βρήτε πού πάνω τη διεύθυνσις του Βίκτωρ Ματιούρ. Εύ ά γ γ ε. λ. ο. ν. Θεοδωράτον, Καλάβρυτα: Δεν υπάρχουν, δυστυχώς, φωτογραφίες κατάλληλες για την «Οφελία», άλλως θά δημοσιεύαμε όποιαδήποτε τους ήσθοντες που δικαίως ζητάτε. 'Ι παλόφιλον, 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις της Rossana Podestà είναι: Via Adigrat 12, Roma, Italia. Και της Silvana Pampanini: Via Archimede 80, Roma, Italia. Β. έ. ρ. α. Ο. λ. έ. ρ. α.: 'Η διεύθυνσις του Jeff Chandler είναι: Universal International Film, Inc. Universal City, Calif. U.S.A. Και του Alan Ladd: Paramount Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Ο πρώτος γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη στις 15 Δεκεμβρίου 1918, και ο δεύτερος στο Χότ Σπρίνγκς των Η.Π.Α. στις 3 Σεπτεμβρίου 1913. Δημήτριον Νίκαν: Θά βρήτε πού πάνω τη διεύθυνσις της 'Ελεονώρα Ρόσι. Κ. ρ. η. τ. κ. ο. π. ο. υ. λ. α., 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις του Jean Pierre Aumont είναι: 5 Avenue Deille, Ruei Seine et Oise, France. Έχει γεννηθεί στις 13 'Ιουλίου 1911. 'Α θ η ν. α. ι. κ. ο. λ. ο. υ. ο. δ. ι.: 'Η διεύθυνσις του Gregory Peck είναι: 1700 San Remo Avenue, Pacific Palisades, Los Angeles, Calif. U.S.A. Β. α. σ. ι. λ. ι. κ. ο. υ. α.: 'Η διεύθυνσις του Rock Hudson είναι: Universal International Film Inc, Universal City, Calif. U.S.A. Κ. α. λ. λ. ι. γ. ρ. α. φ. ο. ν. Καλιφόρνια: Θά βρήτε πού πάνω τη διεύθυνσις του Ρόμπερτ Τάιλορ. Γ. ι. ω. ρ. γ. ο. ν. Π. α. ν. α. γ. ι. ω. ι. δ. η. ν.: 'Η διεύθυνσις της Michèle Morgan είναι: 4 Rue Faber, Paris 7e, France. 'Ι ω. α. ν. η. ν. Μ. α. ρ. ο. ρ. ο. μ. α. τ. κ. η. ν. Κηφισιά: 'Η διεύθυνσις της Eleonora Ruffo είναι: Via Stamira 70, Roma, Italia. Ζ. ω. ζ. ω., 'Ενταύθα: Θά βρήτε πού πάνω τη διεύθυνσις του Ζάν-Πιέρ 'Ωμόν. Φ. α. ν. α. τ. ι. κ. η. ν. α. ν. α. γ. γ. α. σ. τ. ρ. ι. α., Παλ. Φάληρον: Θά βρήτε πού πάνω τη διεύθυνσις της Eleonora Ruffo είναι: 11940 Chaparral Avenue, Brentwood, Calif. U.S.A. Δίνουμε πού πάνω τη διεύθυνσις του Α. Νατσάρι.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται στην Κ. ο. ρ. ε. α., ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες: Θεόδωρος Γκούμης, Χρήστος Κούρτης και 'Ακης Λοκούρας (Μ. Α. Μ.). Δημήτριος Δημάκης, Δημήτριος Παπάς, Σταύρος Βλαχόπουλος, Παναγιώτης Κονσουλάρης, Νικηφόρος Φαγκουλιόπουλος και Δημήτριος Τσίπας (2ος Λόχος, 1ον Τάγμα), Κωνσ. Σαρόπουλος και 'Ηλίας 'Αδριαμόπουλος, (3ος Λόχος, 1ον Τάγμα), Κ. Τσουκαλάς και Γεώργιος Τζορέας, (Λόχος Δ) σ. α. ρ. ο. ν. 1ον Τάγμα), Γεώργιος Πρωτοπαλάτης και Περικλής Γούλιος (Α. Β. Ο., 1ον Τάγμα). Στυλιανός Σταφυλαράκης (Λόχος Δ) σ. α. ρ. ο. ν. 1ον Τάγμα), Θεόφιλος Ρότας (1ος Λόχος, 2ον Τάγμα), 'Ιωάννης Σαρχόπουλος (Μ. Α. Μ.), Γεώργιος Ευσταθίου (2ος Λόχος, 2ον Τάγμα), Γεώργιος 'Ανδριόπουλος, Πίπης 'Ανδριόπουλος, Κωνσ. Κωνσταντινίδης, Παναγιώτης Παπαδημητρίου και Γεώργιος Μοσχόπουλος (2ον Λόχος, 1ον Τάγμα), Σταμάτιος Φωτιάδης και Γεώργιος Ντόρας (Μ. Α. Μ.), Δημήτριος Τσιτολίδης, 'Ιωάννης Παναγιωτόπουλος, 'Ευσθ. Κυριάσογλου, 'Αντώνιος Μουτσηδής και 'Ιωάννης Παπαφωτίου (2ος Α. Β. 'Οπλων). 'Η διεύθυνσις όλων είναι: Greek Exped. Forces, C.A.P.O 5800, Μερήνιν Β. Σ. Τ. 902.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες: Κωνσταντίνος Μυριανίδης και Νικόλαος Μουρελάτος, Κ. Ε. Ν. Πατρών, 7ος Λόχος, Σ. Τ. Γ. 927, Κωνσταντίνος Γεωργιάδης, 'Αλέξανδρος 'Αντωνίου και 'Αντώνιος Μάρκου (Κ. Ε. Δ.) Τ. Ο. Δ., 2ος Λόχος Μχ) σ. α. ρ. ο. ν. 902, 'Αλέξ. Σκουλούδης και Παναγιώτης Βογιατζής, Κ. Ε. (Υ. γ.) κ. ο. υ. α. ο. δ. ι. α. (Β. Σ. Τ. 902, Θεόδωρος Μιχαλόπουλος, 705 Τ. Μ. Ο. Δ., Σ. Τ. Γ. 911 Β. 'Ιωάννης Γεροντίδης, 'Ανδρέας Τσαλαμάτας, 651 Ε. Σ. Ε., Σ. Τ. Γ. 911 Β. Μάρκος Λαγκαδάκης, Κωνσταντίνος Διαμαντίδης, Δημήτριος Καρτσόπουλος, και Κωνσταντίνος Κρητικός, 705 Τ. Μ. 1ος Λόχος, Σ. Τ. Γ. 911 Β. Αιμίλιος 'Αντωνίου, και Λάκης Θεοδωρόπου, Κ. Ε. Τ. Ε. Σ., 3ος Λόχος, Β. Σ. Τ. 902, Τόλης 'Αργυρόπουλος, Κ. Ε. Τ. Ε. Σ., 4ος Λόχος, Β. Σ. Τ. 902, Χαράλαμπος 'Αναγνωστόπουλος, Κ. Ε. Τ. Ε. Σ., 1ος Λόχος, Β. Σ. Τ. 902, Λάκης Μπασαρίδης, Χρήστος Μάκος, Ευσθμίου Χρήνης, Κωνσταντίνος Τσαλαλάς και Νότης 'Ελευθερίου, Κ. Ε. Δ.) Τ. Ο. Δ., 2ος Λόχος Μχ) σ. α. ρ. ο. ν. 902, Νικόλαος Γιοδανάκης, 7ος Λόχος, Κ. Ε. Ν. Πατρών, Σ. Τ. Γ. 927, Βασίλειος Τάσος και Πέτρος Στρατηγός, Κ. Ε. Ν. Κορινθίου, 3ος Λόχος, Σ. Τ. Γ. 909, 'Ακης Παναγιώπουλος, Κ. Ε. Ν. Κορινθίου, 3ος Λόχος, Σ. Τ. Γ. 909, Λουίζος Γιοσλής, Κ. Ε. Ν. Κορινθίου, 5ος Λόχος, Σ. Τ. Γ. 909, Μάριος 'Αντωνόπουλος, Λάκης Διαμαντόπουλος και Νικόλαος Μπαρόδης, Κ. Ε. Δ.) Τ. Ο. Δ., 2ος Λόχος Μχ) σ. α. ρ. ο. ν. 902, Ξενοφών Παπαγιάννου, Ευσθμίου Τούσκας, Χρήστος Τσιτολίδης, Παπαλάκης Αποστόλ και Χρήστος Τριανταφύλλου, 724 Τ. Μ., 2ος Λόχος, Β. Σ. Τ. 904, Νικόλαος Γιασεμής, 502 Τ. Π., Λόχος Δ) σ. α. ρ. ο. ν. 912 Α, Κάρολος Γρηγοριάδης, Μάριος Φούλης, 'Αρίων Παναγιώτης και Γεώργιος Λωζάνης, Φρουραρχείον, Κ. Ε. Ν. Κορινθίου, Σ. Τ. Γ. 909, Φώτιος 'Ε. Ε. α. ρ. ο. ν. και Λεωνίδας Σαντούρης, 19 Σ. Π., Λόχος Δ) σ. α. ρ. ο. ν. Σ. Τ. Γ. 920 Α, Στέφανος Μαρκολάκης, 801 Μ. Α. Μ., Σ. Τ. Γ. 915, Παναγιώτης Μπακατόλης, 'Αλέξιος Κοσμάς και Νικόλαος Δημητριάδης, 202 Ε. Τ. Π., 1ος Λόχος, Σ. Τ. Γ. 903 Β, 'Ιωάννης Παπάς και Ευσταθίος Βερεμνιώτης, Δ. Ε. Ν. Σ., 2ος Λόχος, Β. Σ. Τ. 902, Τηλέμαχος Λαμπρόπουλος, Κίμων Χαραφόπουλος και Τιμόλεων Βασιλειάδης, Κ. Ε. Δ.) Τ. Ο. Δ., 2ος Λόχος Μχ) σ. α. ρ. ο. ν. Β. Σ. Τ. 902, Παναγιώτης Γεωργόπουλος, Στέφανος Στεφανόπουλος και Ξενοφών 'Αργυρόπουλος, Κ. Ε. Ν. Κορινθίου, Γαφφαίου κινήσεως, Σ. Τ. Γ. 909, Σάκης Πετρογιωργας, 415 Σ. Ν., Β. Σ. Τ. 902, Δημ. Μελάκης, 'Α.

NIVEA

του υπννου

Διαδέσσετε όλα για λεπτά διά τήν περιποίηση του προσώπου σας με κρέμα NIVEA

'Η κρέμα NIVEA δια της EUCERIT που περιέχει, ενεργεί επί του δέρματος καθ' όλην την νύκτα. Με την καθημερινήν περιποίησην του προσώπου σας με κρέμα NIVEA το δέρμα διατηρείται τρυφερό, δροσερό και νεανικό.

Ζητείτε το μπλέ κουτί των 10, 20 και 50 γρμ. ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

πδστ. Βάρδας, 'Αν. Πλατής και 'Ιωάνν. Μιχαηλίδης, 111 Π.Μ., 408 Μ.Π.Α., Νέα 'Αγχιάλος, Βόλος, Πέτρος Μανωλάκης, Μάκης Βλίστιδης, Δημήτριος Διαμαντόπουλος και Στέφανος Παπαδημητρίου, Κ.Ε.Ν. Κορινθίου, Γραφείον Κινήσεως, Σ.Τ.Γ. 909, Νικόλαος Παρσαχάκης, Κ.Ε.Τ.) Τ.Ο.Δ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Δημήτριος Δευνδρινός, Σχολή Πυρ)κού, Σ.Τ.Γ. 902Α, Ντίνος Τσιρώνης και Βασίλειος Κρητικόπουλος, Κ.Ε.Ε.Μ.) Π.Μ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Γεώργιος Παλαστής, 562 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Α, 'Ιωάννης 'Ορφανουδάκης, 565 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Β, Κ. Λεμπέσης, 815 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 920, Εύαγγ. Χατζηγεωργίου και Δημ. Μπελούσης, Κ.Ε.Ε.Μ.) Π.Μ., Δ.Δ., Β.Σ.Τ. 902, Κων)νος Ντόθας και 'Ηρακλής Διαμαντόπουλος, Κ.Ε.Ε.Μ.) Π.Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Εύαγγ. Ψύχης, Κ.Ε.Ν. Κορινθίου, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 909, Δημήτριος Σταθακάρος 724 Τ.Μ., 'Ορχος, Σ.Τ.Γ. 904Α, Χρήστος Σηπλιωτόπουλος και Λίλος Συμεωνίδης, Κ.Ε.Τ., 'Ιλη Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902, Χρήστος 'Ασναορίδης, Σχολή Πεζικού, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 902, Αιμίλιος 'Αγαπάκης, Κ.Ε.Μ., Ταχυδρομείον, Σ.Τ.Γ. 909, Κωνστ. Σφενδαλάκης και Κωνστ. Κονιάτης, 172 ΣΑ) Α. Πυρ)κού, Ε.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Πέτρος Νικολαΐδης, 976 Α.Κ.Ι., Β.Σ.Τ. 901, Φάνης Μητρόπουλος, 871 Α.Κ., Β.Σ.Τ. 902, Ευστάθιος 'Αδαμίδης, 937 Κ.Δ.Σ., Β.Σ.Τ. 903, Φίλημον Μπασιουδάκης, 957 Λ.Ε.Σ.Α., Β.Σ.Τ. 903, 'Αγγελος Παπακωνσταντίνου και 'Αριστέϊδης 'Αγγελός, Κ.Ε.Ν. Κορινθίου, 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Λάκης Λουκόπουλος, Παύλος Σωτηρόπουλος, Τόνης Μαρούδας και Τάσος Δελγιώρης, 871 Α.Κ., Β.Σ.Τ. 902, Χρήστος Οικονομούπουλος, Κ.Ε.Μ., Ταχυδρομείον, Σ.Τ.Γ. 909, Λάμπος Θεμίου και Σταύρος Γιαννόπουλος, 406 Γ.Σ.Ν., Σ.Τ.Γ. 918, Λάκης 'Αποστόλου, Κ.Ε.Μ.Κ., Δ.Ε., Β.Σ.Τ. 902, Γιούλης Δραγάτης, 607 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 920Α, Χαράλαμπος Γιαννακόπουλος, 654 Π.Α.Β.Υ.Π., Σ.Τ.Γ. 908, Θεοφάνης Παπαδόπουλος, 654 Π.Α.Β.Υ.Π., Σ.Τ.Γ. 908, 'Αλκης Κοσματοπούλος, 19ος Α.Β., 'Ολμυ, Σ.Τ.Γ. 920, Γεώργιος Χατζηαντωνίου, Μιχαήλ Δασκαλάκης, Σαράντης Παπαχρηστοφύλλου και Κωνστ. Γρίσας, 187 Π. Παπατηρήσεως, Σ.Τ.Γ. 902Α, Γεώργιος Ραπτάκης και Παναγιώτης Χαράκιδας, Κ.Ε.Δ.) Τ.Ο.Δ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Γεώργιος Σωτηρόπουλος, 561 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Α, Κωνστ. Γκουρομέσος, Βύρων Ραϊδάκης, 'Αρτέμιος Κλώνος, Φάνης 'Υψηλάντης και Κωνστ. Γλυκάκης, Κ.Ε.Ε.Μ.) Π.Ε., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, 'Ιωάννης Κουμουτσής, Κ.Ε.Δ.) Τ.Ο.Δ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Μανούσος Χουρδάκης, 705 Τ.Μ., Δημοίρια 'Οδηγών, Σ.Τ.Γ. 911Β, Δημήτριος Κόκκοτας και Θεόδωρος 'Εξηγάρης, Κ.Ε.Τ.) Σ.Ε., 3η 'Ιλη, Β.Σ.Τ. 902, Σάκος Κολιόπουλος και Κωνστ. Λαμπάσης, 486 Τ. Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 908.

Οι κάτωθι ανωνύμους μας ζητούν άλληλογραφία με 'Ελληνες του εξωτερικού: Τασούλα Ευαγγελίου, Πάροδος Ναυαρίνου 3, Θεσσαλονίκη, Grèce, Ρίτα Τσίτση και Χρύσα Σακελλοπούλου, Poste Restante, Θεσ)νίκη, Grèce, Πέπη 'Ιωαννίδου, 'Αντωνοπούλου 61, Βόλος, Grèce, Σάσα Νεκταρίδου, Π. Π. Γεωμανού 11, Θεσσαλονίκη, Grèce, Μάγρια Καρατάσου (18 χρόνων) και Νέλλη Δημακοπούλου, Βερναρδάκη 54, Μυτιλήνη, Grèce, Σούζη Νάτση (21 χρόνων), Αθαλαΐων 6, Θεσ)ν, 'Αθήναι, Grèce, Γιούλα Λόρα, Νικομηδείας 55, Νίκαια, Πειραιεύς, Grèce, Καίτη Ντουρουντάκη, Π. Ράλλη, 3η Πολυκατοικία 12, Πειραιεύς, Grèce, Μαρία Βαρβαρίγου (22 χρόνων) και 'Αλεξάνδρα Κάπαρη (18 χρόνων), Νάουσα, Πάρος, Grèce, Πέπα Πετρέλλη, Κιλκίς 2, Καλλιθέα, 'Αθήναι, Grèce.

ΕΡΜΗΣ

Η νέα ιδεώδης ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΝΕΛΣΟΝ

Καθαρίζει τελείως την επιδερμίδα σας από μπιμπικία, εξανθήματα, και λοιπούς ερεθισμούς (ήλιακα έγκαυματα, θυμιακίματα, κηρούς κ.λπ.)

ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑΣΑΣ ΛΕΙΟ, ΑΠΛΟ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΗΝ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΟΥ ΘΥΡΕΣΚΑΔΑ

Χρησιμοποιείται η ίδια και την ημέρα και την νύκτα και δια κάθε πρόσωπο

Νέας χημικής συνθέσεως με αποτελέσματα που θα σας εκπληγούν.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤ. ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΝΕΛΣΟΝ

ΑΝΤΙΠΡ. ΒΟΡ. ΕΛΛΑΔΟΣ: Ι. ΚΕΦΑΛΑΣ, ΒΑΛΑΟΡΙΤΟΥ 31 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Red Spot

Το κραγιόν RED SPOT (ΡΕΝΤ ΣΠΟΤ) είναι ειδικώς κατασκευασμένο δια να μη βγαίνει από τα χείλη αλλά να μη τ'ακάει. Αφίνει λεπτότατο στρώμα κι' έτσι δεν τ'αισθάνεστε στα χείλη παχύ. Συνθεσις νέα, συγχρονισμένη.

ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΕ ΤΟ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΚΑΙΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΧΥ

Τηλέφωνον 'Αντιπροσώπου 21-654

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Α. Κουγιουμτζόγλου, Μυτιλήνη: Οι κομάντος αυτοί ήταν δώδεκα, αλλά αντί ναρθουν στο νησί σας — όπως ήταν το πρόγραμμά τους — αναγκάστηκαν να πάνε στη Χίο, επειδή τους κυνηγούσε στο δρόμο γεροίκοι περιπολικοί. Στη Χίο αποβιβάστηκαν σε μία έρημη ακτή, κοντά στα Καρδάμυλα. Έφυγαν όμως την επόμενη νύχτα, χωρίς να πραγματοποιήσουν τον αντικειμενικό τους σκοπό. Μ. Χαλούλιαν και Σ. Μάραγκον, Κάιρον: Νά μοι γράψετε την υπόθεσι όπως ακριβώς έχει, με ημερομηνίες και ονόματα. 'Ισως κατορθώσω να σας βοηθήσω. Σ. Φίλια Χαρβάτη, Πρωτανία: 'Ιωάννη Χαρβάτη, αλλά δεν ξέρω αν είναι το πρόσωπο που σας ενδιαφέρει. Νά του στείλετε γράμμα στ' όνομά μου κι' εγώ θ' αναλάβω να του το παραδώσω. Παναγ. Βουλαρίδην, Σ.Τ.Γ. 909: 'Ο Χαράλαμπος ήταν ποδοστής κι' αυτό μάλλον έπρεπε να το ξέρετε, αφού δεν φύγατε καθόλου κατά το διάστημα της κατοχής από το νησί σας. Οι τολμηροί συμπατριώτες σας, τον κανόνισαν αρκετά καλά. Ε. Καρακαστογιάννη, Γ. Φουντούκη και Μ. 'Αποστόλου, Κάριστο: Τό ενδιαφέρον σας με συγκινεί. Εύχαριστώ θερμά. Ν. Μαρκαντωνάκη, Φ. 'Αλταροπεράκη, Γ. Κουμινάκη, Α. Παπαδαν, τανάκη, Μαγώλη Κουτοφάκη, Κ. Σήφια και Α. Θανάση, Κρήνη: Για το νησί σας το ήρωικό και δοξασιμένο, γράφω σιγά και θα ξαναγράψω. Πάντως αν θέλετε να μου στείλετε τις φωτογραφίες από την απαγωγή του Κράβη, για μία βδομάδα μόνο, θα το θεωρώσα μεγάλη χάρη. Τό ενδιαφέρον και η αγάπη σας, με συγκινούν. 'Αθανασούλιν Γεωργίου, Τ.Θ. 31, Λευκωσία, Κύπρος: Βιόλια του Α) τόμου, θα σας στείλω μόλις κυκλοφορήσ η δεύτερη έκδοσι. Προς το παρόν δεν υπάρχει ούτ' ένα αντίτυπο. Εύχαριστώ θερμά. Δ. Χυμπίτζαν και Παν. Δούκα, Κων)πολιν: Εύχαριστώ θερμά. Θ. Εδδωρον Φωτιάδην, 'Αγρίνιον: Δυστυχώς άφηνάστε πολύ. Πάντως στείλετε την επιστολή σας στο Γ. Ε. Σ. Αυτό θα σας τη πώς πρέπει να ενεργήσετε. Χρήστον Μ. Ευστρατίου, Ένταθα: 'Αφού είσατε στην 'Αθήνα, περάστε ένα μεσημέρι από τα γραφεία μας. Παρακαλώ να μου φέρετε όλα τα σχετικά στοιχεία που έχετε στην κατοχή σας. Ε.μ. Ν. Σ. Σ.ρ.φ.η, Πορταριά: Εύχαριστώ. Νά γράψετε όμως προηγουμένως στο 'Υπουργείον 'Εσωτερικών και κατόπιν ες μένα. Είμαι στην διάθεσι σας. Βασίλειον Βουρβάζον και Ζαχαρίαν Παπαποστόλου, Θεσ)νικην: 'Ισως το δική να είναι μαζί σας κι' και να έχετε άδικο, αλλά δεν πρόκειται να σας κρίνω εγώ. Τό καλύτερο που έχετε να κάμετε είναι να επαναλάβετε το πείραμά σας. Μπορεί αυτή τη φορά να σας βγύ σέ καλό. Γεωργίου Παπαδάτον και Γεωργίου 'Αλευράν, Κόρινθον: Τα έλασα όλα τα στοιχεία, όχι όμως και τις φωτογραφίες. Εύχαριστώ. Κρατώ τα γραμμάτοσημα στη διάθεσι σας. Παρασκευάαν Χατζηνικόλαου, Ρόδον: Δυστυχώς, πρώτη φορά άκούω για τ'ο σμπτώσι αυτό. Θα κυτάξω και τους έπισήμους φακέλους, αν και είμαι άπολύτως βέβαιος, ότι πρόκειται περί λάθους. Δημήτριον Γεωργιάδην, Ένταθα: Περάστε από τα γραφεία μας ένα μεσημέρι. Κυριάκον Ζαφειρόπουλον, Ναυπλιον: Πρόκειται περί παρεξηγήσεως. Παρακαλώ να ξαναδιαβάσετε τ' όνομα: Δεν γράφω τ'ο δικό σας, αλλά Ζαφείρη Κυριακόπουλον. Είναι μέλιστα συμπατριώτης σας. 'Αρ. Κωνσταντίνιδην, Βόλον: 'Όταν θα γυρίσετε στην 'Αθήνα, τότε θα τ'ο πούμε από κοντά.

Γ. Β. Ι.

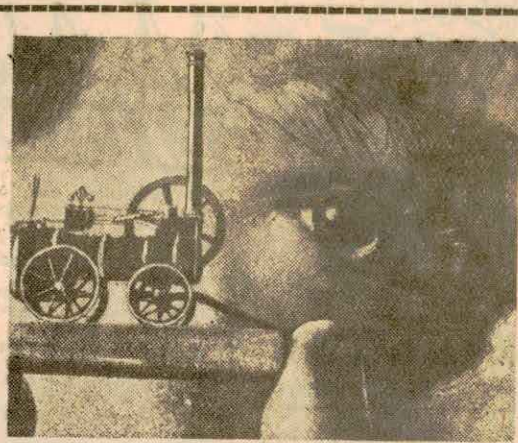

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η κούκλα με τ'α χρυσά ΜΑΛΛΙΑ

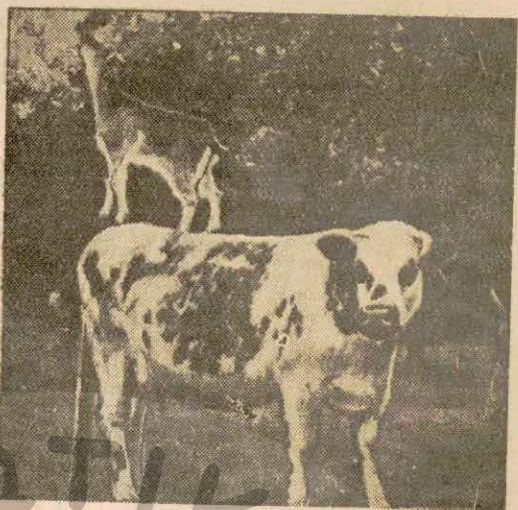
Η μικρή 'Αννα έκαίγε απ' τ'ο δυνατό πυρετό. Τ'α χλωμά πάντα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει. Τ'α μάτια της γυάλιζαν παράξενα και τ'α χείλια της ήταν στεγνά. Η Μαρία, η μητέρα της, ξενυχτούσε άλοένα στο προσέφαλο της μονάκριβης κορούλας της. 'Αλλοίμονο, δεν είχε πιά να χύση άλλα δάκρυα... Μέσ' στ'ο παραμυθιό τ'ο πυρετού, μέρες τώρα, η 'Αννα ζητούσε μία κούκλα, τ'η μεγάλη εκείνη κούκλα με τ'α δώδεκα χείλια και τ'α γαλανά μάτια, που είχε δ'η σε μία βίτρινά. Τ'η νόμιζε κιόλας δική της, κιτ'ημα της, κορούλας της... Πώς θα τ'η έσφιγγε στην άγκαλιά της! Πώς θα τ'η φιλούσε! Θά τ'η έπαιρνε μαζί της κάθε βράδυ, στ'ο κρεβάτι της. Και θα τ'η φώναζε Χρυσούλα, γιατί είχε μαλλία χρυσά. Θάταν κόρη της η κούκλα της η Χρυσούλα, όπως η μαμά είχε κόρη της τ'η 'Αννα. Μά ήταν τόσο ακριβή η μεγάλη κούκλα! Η Μαρία είχε ρωτήσει στ'ο κατάστημα, μά μόλις άκουσε τ'η τιμή δάκρυσε. Ποτέ της δεν θα μπορούσε να βρή τ'όσα λεφτά, μαζεμένα, για να τ'η πάρη... — Πού είν' η θέρα σου; τ'η ρώτησε ένα βράδυ, ο άντρας της, ο Κυριάκος. Κι' εκείνη δεν τόλμησε να τ'ο πη πώς τ'η πούλησε, κι' να τ'ο βρή λεφτά για τ'η κούκλα... — Τ'ην έχασα... δικαιολογήθηκε. Μούπεσε απ' τ'ο δάχτυλό, εκεί που π'ηγαίνα στ'ο δρόμο, χωρίς να τ'ο καταλάβω... 'Ο Κυριάκος έριξε μία ματιά στ' αδυνατισμένα, κοκκαλιάρικα δάχτυλά της και τ'η πείσθηκε πώς μπορούσε να τ'αν αλήθεια αυτό τ'ο τούλεγε η Μαρία. 'Αλήθεια, πόσο είχε αλλάξει αυτή η γυναίκα! Πόσο άσχημη! Τί άμορφη που ήταν άλλοτε, όταν παντρεύτηκανε!... Μά τ'α λεφτά της βέρας δεν φτάνανε για τ'η κούκλα... Κι' ώστόσο, είχε καρφωθεί στ'ο μυαλό της Μαρίας η ιδέα πώς, όταν θάσφιγγε η 'Αννα στην άγκαλιά της τ'η κούκλα της, τ'η Χρυσούλα, θα γινόταν άμέσως καλά απ' τ'η άρρώστεια της. 'Επρεπε λοιπόν να εξοικονομήσει λιγά-λιγά όσα λείπανε ακόμα για

να τ'η αγοράσει και να τ'ης τ'η χαρίσει στ'η γιορτή της. — Δώσε μου λεφτά! τ'ης είπε άγρια ο Κυριάκος ένα πρωί. Μού χρειάζονται. Είχε μία φιλενάδα, μία βαιμένη, με δειξεναρισμένα μαλλιά, τραγουδίστρια τ'ο καφέ -σαντάν. Και τ'η συντηρούσε με τ'α λεφτά που κέρδιζε η γυναίκα τ'ο με τ'ο Βελόνι της, με τ'ο ξενύχτι, με τ'ο σίμα της... Γιατί αυτός δεν έκανε καμιά δουλειά. 'Ηταν καλλιτέχνης, γλύπτης, και περφη-νεύετανε γι' αυτό. Τί δουλειά να κάνει ένας καλλιτέχνης; Έφταιγε αυτός αν δεν είχε παραγγελίες; Έπαινε κι' γλεντούσε με τ'η φιλενάδα τ'ο, ξεδουλεύοντας τ'ο αίμα της δυστυχισμένης Μαρίας... — Δεν έχω λεφτά, απάντησε η Μαρία. Σούδωσα χτες όσα είχα. Μόλις μού μένουμε για τ'ο γάλα τ'ο παιδιού. Κι' ύστερα... πώς θα περάση τ'ο στίτι;... Μά ο Κυριάκος, δεν πείσθηκε. 'Ισως ναχε μωριστή κάτι... Τ'η νύχτα, όταν η Μαρία έπεσε να κοιμηθ'η, σκεταμένη απ' τ'ην κόρρασι, έφτασε στ'ο στίτι ο Κυριάκος. Είσε τ'η γυναίκα τ'ο κοιμισμένη κι' άρχισε να ψάχνη παντού, με δάχτυλα τ'ο τρέμανε... Μέσ' στ'η ντουλάπα, κάτω απ' τ' άσπροόρουχα, βρήκε τ'α λεφτά της κούκλας! Η Μαρία έδλεπε τ'ην ώρα κείνη ένα κακό όνειρο: πώς είχε τυλίξει τ'ο κεφάλι της μ' ένα κόκκινο μεταξωτό μαντίλι, πού της φλογίκε τ'ο μέτωπο. Τ'ο τραβούσε, μά δεν κατάφερε να τ'ο βγάλη... Στ'ο τέλος έπληνσε, μωσκεμένη από κ'ρουν ιδρώτα, και πετάχτηκε πάνω. Τ'ην ίδια στιγμή, ο Κυριάκος τσέπωνε τ'α λεφτά της κούκλας. Πώς τ'ον παρακάλεσε, πώς σόρθηκε στ'α πόδια τ'ο! Έκλαψε, χτυπήθηκε, όργωσε τ'ο στήθος της με τ'α νύχια της. Μά στάθηκε άδύνατο να τ'ο πάρη πίσω τ'α λεφτά. Τ'ην πέταξε ακρούα, με μία σπρωξιά, κι' έφυγε. Η 'Αννα έπληνσε κι' άρχισε να κλαίη με σπαραγμό. Τ'ην ημέρα τ'η γιορτής της, δεν π'ηρε τ'ην κούκλα. Και τ'ην περίμενε με τόση αγωνία, τ'η Χρυσούλα της, τ'ην κορούλα της!... Απ' τ'ην αγωνία άνδβαινε ο πυρετός της, τ'ο κορμάκι της άδυνατίζε και τ'α μάτια της έλαμπαν παράξενα. Κι' ένα βροχερό βράδυ, γεμάτο θλίψη, η 'Αννα ξεμυχήσε απ' τ'ον καυμό της κούκλας, τ'ην όσα ακριβώς τ'ο η Μαρία της έλεγε με σπαραγμένη καρδιά πώς είχε πεθάνει η Χρυσούλα της... Τ'η θάψανε τ'ην άλλη μέρα, τ'η μικρούλα 'Αννα. Κι' από τότε, μία γυναίκα βουβή και κουρελιασμένη άρχισε να γυρίζει στ'ους δρόμους, έξω απ' τ'α μαγαζιά που πουλούσαν κούκλες. Κρατούσε στην άγκαλιά της μία τυλιγμένη πετσέτα και τ'η νανορούσε. Η τρελή Μαρία νανορούσε τ'ην κόρη της. 'Ενα πρωί συννεφιασμένο μερικ'οι ψαράδες βρήκανε τ'ο πτώμα μίας γυναίκας. Κάποιος άστυφύλακας είχε κλείσει στ'η φυλακή τ'η Μαρία, γιατί τ'ην κατάγγελλε ένας έμπορος πώς θέλανε να κλέψη μία κούκλα. Μά, μέσ' στ'η φυλακή, είχε ξανασβητά λογικά της. Κι' όταν τ'ην άφισαν έλεύθερη, βρήκε τ'η γαλήνη της ψυχής της πέφτοντας να πνιγ'η στ'η θάλασσα. 'Ετσι πέθανε μία πονεμένη σκλάβ... ΜΙΡΑΝΤΑ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΕΣ ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΕΣ

Στ'ο Παρίσι έγιναν τ'οι ήμερών τ'α έγκαίνα μίας πρωτότυπης εκθέσεως, στην όποια διάφοροι έρασιτέχνες εξέθεσαν ένα σωρό μικροσκοπικά μοντέλα. Στ'η φωτογραφία μας τ'ο μοντέλο μίας παλαιάς άτμομηχανής, πού έχει, όπως διαπιστώνετε, τ'ο μέγεθος τ'ο ματιού τ'ο κατασκευαστού της.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ ΣΤΑ ΖΩΑ

Τ'ο θέαμα αυτό δεν έκπληξε πιά καθόλου τ'ους κατοίκους τ'ο γαλλικού χωριού Μονσατέ. 'Όσοι περνούσαν από τ'ο άγρόκτημα της Κ. Γκαλλέ βλέπουν συχνά τ'ην 'Ελεταγούλα, μία κατσικα του άγροκτηματος, άνεσασμένη στην πλάτη μίας άγέλαδας, πάντοτε της ίδιας. Κάνει δεν γύναισε ποτέ τα δύο ζώα, η 'Ελεταγούλα όμως βρήκε μόνη της πώς αυτή ήταν η μόνη λύσις για να φάση τ'α πρσφερά φύλλα τ'ων δέντρων πού της άφ'δουν και έγινε έτσι μία αούτοδύκτη ακροάτριά!

Η ΠΙΟ ΤΡΗΓΟΡΗ ΒΕΝΖΙΝΑΚΑΤΟΣ

Με τ'ην πρωτότυπη αυτή βενζινακάτο, πού βάπτισε 'Ελπίσμο δρόκοντα ο Γερμανός Χριστόφορος φον Μάγιενμπαργκ καταρβάσε, π'οι ήμερών, δοκιμάζοντας τ'ην στη λίμνη Βέρτερ της Βαυαρίας να υπερβ'η τ'ην ταχύτητα τ'ων 132 χιλιομέτρων τ'ην ώρα και να καταρβ'η έτσι τ'α παγκόσμια ρεκόρ ταχύτητας βενζινακάτων της ίδιας κλάσεως.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΑΘΗΝΩΝ - ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ

Η νίκη μας στην ύδατο-σφαίριση και τα Πανελλήνια ρεκόρ του Κασιδόκωστα, του Σιδερώφ και του Μαρκουίτς

Οι αγώνες 'Ελλάδος - Σερβίας ή Αθηνών Βελιγραδίου, όπως είχε συμφωνηθεί να χαρακτηριζόταν, σημειώνουν εξαιρετική επιτυχία. Τα ελληνικά και Γιουγκοσλαβικά νεία, αδειωμένα στους γυρούς στίβους, ξεπέρασαν τους αυτούς των εκδηλώσεων εγκάρδιος και ειλικρινούς φίλιας. Οι νίκες, οι βαθμοί, τα ρεκόρ είχαν τεθεί σε δευτερεύουσα μοίρα. Είχαν προταχθεί, και δικαίως, η συνεισφορά και η ευρύτερη σύμφωνη των παροπαρθένων δεσμών 'Ελλάδος και Γιουγκοσλαβίας.

Κολύμπι και ύδατοσφαίριση στην 'Ελλάδα ανήκουν, παρά την έλλειψη χειμερινού κολυμβητηρίου. Αυτό είναι το συμπέρασμα από τους 'Ελληνογιουγκοσλαβικούς.

Οι ύδατοσφαίριση μας ενθουσιώδεις, μαχητάι, δημιουργικοί, εξελισσόμενοι σε τακτική και τεχνική, επεστράτευαν την υπεροχή ελληνικής ψυχής τους και έδωσαν τον υπέρ όλων αγώνα. Νίκησαν στην πρώτη συνάντησή με 3-2 και ήλθαν ισοπαλίοι στη δεύτερη με 2-2.

Ο Άνδρεας Γαρούφαλος, αρχηγός της ομάδας, ήταν η ψυχή και ο επιτελικός νους. Η δεξιότατη του στις προωθήσεις, στις αναστροφές του παιγνιδιού, στις υπερβαλλουσες και στους διακρίσιμους της άμυνας έπαινε και από τους ξένους.

Ο Κουράντης, θράκος α-κλόνητος της άμυνας, στα-

Ο Διεθνής ΣΤΙΒΟΛ

ήθηκε ανέναντος στις επάλξεις και έδωσε σκληρές μάχες για να διατηρήσει την υπεροχή μας.

Ο Γκανατούλης, φορμαρισμένος, έτοιμος, προσαρμοσμένος στο παιγνίδι των Βελιγραδίων αποκρούει δύσκολα σουτ και διατηρεί την όαση του όσο μπορείς ανέπαφο. Τα θέματα τέρματα που δέχθηκε στις δύο συναντήσεις ήταν απ' εκείνα που δεν πιάνουνται.

Έξυμνος, δυνατός παίκτης ο Σταμπούλης, αλλά άγυμναστος, φανερός στα σουτ, μοναδικός στο ξεπέρασμα πάνω απ' το νερό, σκληρός μαχητής ο Λαζαρίδης μειονεκτούσε στο κολύμπι. Ήταν ιδεώδης σέντερ φόρ, αν βελτιώνει την κολυμβητική άντοχη και ταχύτητά του.

Ο Καλφμανώλης, ο Παπαδόπουλος, ο Άνδρεάδης αγωνισθηκαν με σφρίσκει, με πείσμα, με διάθεση και ανταποκρίθηκαν στο ρόλο τους.

Ο Κασιδόκωστας, ο Σιδερώφ, ο Μαρκουίτς ξεχώρισαν σαν μορφές των 'Ελλήνων Γιουγκοσλαβικών. Ο μικροσκοπικός αλλά θαυματουργός Γιώργος Κασιδόκωστας συγκίνησε τα πλήθη και έκανε πολλούς να αναλυσθούν σε δάκρυα με την εκπληκτική νίκη του στα 200 μ. πεταλούδας επί των Σέρβων άσων Γιώργεβιτς και Δεσποτόβιτς. Εντύπωση έκανε το καλομελετημένο και ψυχραιμό κολύμπι του. Δεν ήταν νευρικός, όπως στους Πανελληνίους αγώνες. Εφάρμοσε τακτική άναμνη, άφισε να εξαντληθούν οι αντίπαλοί του. Πέρασε τα 50 μ. σε 41'', τα 100 μ. σε 1'27'', τα 150 μ. σε 2'15'', 4 και τερμάτισε προς γενική κατάπληξη και αναπάντεχη χαρά όλων με νέο πανελλήνιο ρεκόρ 2'59'', 3 (το παλαιό ήταν 3'07'').

Ο Σιδερώφ, αντίθετως, έκανε επιθετική τακτική. 'Επί τέλους! 'Απεφάσισε να οδηγήσει στα 400 μ. Μπήκε επί κεφαλής. Πέρασε τα 50 μ. σε 33'', τα 100 μ. σε 1'09'', τα 150 μ. σε 1'49'', τα 200 μ. σε 2'31'', τα 250 μ. σε 3'13'', τα 300 μ. σε 3'54'' (νέο

ελληνικό ρεκόρ), τα 350 μ. σε 4'35'', 5 και στα 400 μ. κέρριψε το πανελλήνιο ρεκόρ με 5'12'', 5.

Ο Νίκος Μαρκουίτς επιβεβαίωσε τη μεγάλη κλάση του στα 200 μ. προθώρα. Νίκησε τους Πόποβιτς και Ποπεβίτς. Κατέρριψε το πανελλήνιο ρεκόρ με 2'58'', αφού πέρασε τα 50 μ. σε 38'', τα 100 μ. σε 1'23'', τα 150 μ. σε 2'11'', 5.

Ο Πάνος Χατζηκυριάκης, ο ηρωικός, φιλότιμος και υπέροχος σπρίντερ μας, έχασε την πρώτη θέση απ' τον Κράουτς εξ αιτίας της κοπώσεως απ' τους Πανελληνίους αγώνες και της αδιαθεσίας του. Πέτυχε 1'03'', 3 έναντι 1'03'', 1 του Κράουτς.

Ο Πέτρος Καθαντζής ήλθε κι' αυτός δεύτερος με ισοφαρία του πανελληνίου ρεκόρ 1'15'', 8, αλλά η γενική έντυση είναι πως μπορούσε να νικήσει και να επιτύχει πολύ καλό ρεκόρ. Αν δεν βελτιώνει την εκκίνηση και τη στροφή του και δεν αποφασίζει να δώσει μάχη σκληρή και πεισματώδη και όχι μοιρολατρική προς τον εαυτό του πρώτα, δεν θα φθάσει σε διεθνή κλίμακα, που είναι πάντως κατάλληλος.

Η εκπλήξη των δευτέρων της εθνικής μας ομάδας ήταν ο 'Ορφανός στα 200 μ. της σκυταλοδρομίας 4 X 200 μ. και όχι βέβαια στο ύπτιο που σημείωσε 1'17'', 8. Ο φιλότιμος και μαχητής 'Ορφανός σημείωσε στα 200 μ. 2'31'', αφού πέρασε τα 100 μ. σε 1'09''.

Ο Άλέκος Ζήσιμος, υπέροχος χαρακτήρας και ο φιλοτιμότερος των κολυμβητών μας επέτυχε 27'44'', 4 στα 1.500 μ., 5'20'', 8 στα 400 μ. και 2'29'', 8 στα 200 μ. της σκυταλοδρομίας.

Ο Μπουνάρος, στα 200 μ. προσηύχθηκε σημείωσε βεβαία 3'08'', 8, αλλά είναι ικανός για κάτω από 3' αν βελτιώσει την τακτική του. Έχει συνηθίσει να κολυμπά άργα τα πρώτα μέτρα. Στους 'Ελληνογιουγκοσλαβικούς απεφάσισε να δοκιμάσει πιο γρήγορα αλλά δεν ήταν κατάλληλα προετοιμασμένος για τη νέα τακτική. Όταν ειδικευθεί, θα βελτιώσει τις επιδόσεις του.

Απ' τους διακρίνοντας, αναφέρονται και τον Λελάκη, που στα 100 μ. πεταλούδας της μικτής σκυταλοδρομίας 4 X 100 μ. πέτυχε νέο ελληνικό ρεκόρ 1'18'', 4, αλλά που δεν αναγνωρίζεται.

Γενικά, χάσαμε στη θαμολογία με 66,5 - 53,5, αλλά κερδίσαμε σε καθολική εμφάνιση, με 4 νέα πανελλήνια ρεκόρ και 3 ισοφαρίες ελληνικών επιδόσεων, με μία νίκη 3-2 στην ύδατοσφαίριση και μία ισοπαλία 2-2 στην επαναληπτική συνάντηση.

Η Ε.Κ.Ο.Φ. είναι άξια θερμότητας έπαινων για τους 'Ελληνογιουγκοσλαβικούς αγώνες.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Πού τον θυμηθήκαμε

Οι αρχές της Δυτικής Γερμανίας έφωδισαν την υπηρεσία εκδόσεως διαβατηρίων μ' ένα ονομαστικό κατάλογο 20.000 ατόμων, πού, σε περίπτωση «ανάδωσής» τους, δεν πρέπει να τους επιτραπεί να φύγουν από τη Γερμανία. 'Επικεφαλής λοιπόν αυτού του «μυροπινάκου» βρίσκεται το όνομα: (Χίτλερ) 'Αδόλφος, τώως Καγκελάριος και Φύρερ του Ράιχ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Άνω - κάτω σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΜΟΝΑΧΟΝ. 2) ΜΑΤ - ΝΕΑ. 3) ΖΑΡΙ - ΕΡΩΣ. 4) ΖΑΧΑ - ΟΡΑ - ΑΡΑΨ. 5) ΧΩΛΗ - ΚΡΙΜΑ - ΑΓΙΣ. 6) ΡΟΗ - ΠΡΟΣΟΧΗ - ΗΤΑ. 7) ΑΛΑΣ - ΚΑΛΑ. 8) ΣΥΜΠΑΝ - ΜΙΛΗΜΑ. 9) ΩΝΙΑ - Ο. ΝΟΣ. 10) ΟΧΙ - ΛΟΡΑΤΟΣ - ΒΙΑ. 11) ΣΗΜΑ - ΝΗΣΟΣ - ΟΛΟΣ. 12) ΝΑΜΑ - ΣΟΥ - ΑΜΑΝ. 13) ΣΙΓΗ - ΑΝΑΣ. 14) ΑΑΡ - ΤΙΣ. 15) ΣΩΣΙ - ΒΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΧΡΙΣΤΟΣ. 2) ΖΩΟ - ΧΗΝ. 3) ΖΑΛΗ - ΙΜΑΣ. 4) ΜΑΧΗ - ΑΠΩ - ΑΜΙΑ. 5) ΜΑΡΑ - ΠΑΝΑ - ΑΓΑΣ. 6) ΟΤΙ - ΚΡΑΝΙΟΝ - ΗΡΩ. 7) ΟΡΟΣ - ΑΡΗΣ. 8) ΑΧΑΡΙΣ - ΑΣΟΦΟΙ. 9) ΑΜΟΧΙ - ΟΤΟΥ. 10) ΟΝΕ - ΑΧΑΜΝΟΣ - ΑΤΙ. 11) ΝΕΡΑ - ΗΛΙΟΣ - ΑΝΙΑ. 12) ΑΩΡΑ - ΑΛΣ - ΟΜΑΣ. 13) ΣΑΓΗ - ΒΛΑΣ. 14) ΨΙΤ - ΙΟΝ. 15) ΣΑΡΑΚΑΣ.

Έλληπεσύνφωνων

1) ΠΕΛΑΓΟΣ. 2) ΕΛΑΦΟΣ. 3) ΘΕΑΤΡΟΝ. 4) ΚΕΡΑΤΟΝ. 5) ΦΕΛΛΑΧΟΣ. 6) ΓΕΡΜΑΝΟΣ. 7) ΚΑΕΑΡΧΟΣ. 8) ΤΕΝΑΓΟΣ. 9) ΕΡΑΝΟΣ. 10) ΨΕΚΑΣΜΟΣ.

Τριπλούς στοιχειόγραφους

ΗΛΙΟΝ - ΠΗΛΙΟΝ - ΠΗΛΙΚΟΝ - ΠΗΛΙΚΙΟΝ.

Ποιά από τις τρεις;

1) 'Αλέξης Πεσκόφ. 2) 122. 3) 42. 4) Στην Κριμαία. 5) 6.000.000. 6) 'Η Βραζιλία 45 εκατομμύρια. ('Η 'Αργεντινή 13 και 'Η Χιλή 5).

Άνθρωποι και σκιές

Οι σιλουέτες και οι σκιές ταιριάζουν ως εξής: 1-8, 2-9, 3-4, 5-12, 7-18, 10-15, 11-16, 13-14. Μένουν άταιριαστα το 6 και το 17.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 506 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) ΣΕΡΒΙΑ - ΙΑΡΟΣ. 2) ΛΙΤΗ - ΣΦΗΚΑ - ΑΚΙΣ. 3) ΚΙΝΗΜΑ - ΣΦΑΓΙΑ. 4) ΛΑΕ - ΚΙΤΡΑ - ΑΑΡ. 5) ΑΝΑΣ - ΑΕΚ - ΙΑΗ - ΑΡΜΑ. 6) ΡΗΓΑΣ. 7) ΜΑ - ΡΑΦΙ - ΗΛΟΣ - ΑΙ. 8) ΑΣΜΑΤΑ - ΕΛΗ - ΕΝΤΟΜΑ. 9) ΟΚΝΗΡΟΣ. 10) ΑΛΕΠΟΥ - ΑΝΑ - ΧΑΝΑΝ. 11) ΝΑ - ΑΥΛΗ - ΜΗΛΑ. 12) ΠΑΣΧΑ. 13) ΤΑΓΗ - ΜΑΤ - ΟΧΙ. 14) ΩΜΑ - ΡΑΛΛΗ - ΣΤΑ. 15) ΣΗΜΑΙΑ - ΜΑΣΤΟΣ. 16) ΝΟΤΑ - ΛΙΤΡΑ - ΝΕΡΑ. 17) ΣΙΝΕΜΑ - ΑΥΛΑΚΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) ΚΛΑΣΜΑ - ΑΝΕΤΩΣ. 2) ΛΙΑΝ - ΑΣΥΛΑ - ΑΜΗΝ. 3) ΣΙΝΕΑΚ - ΑΓΑΜΟΣ. 4) ΕΤΗ - ΡΑΣΠΑ - ΑΤΙ. 5) ΡΗΜΑ - ΠΑΤ - ΟΥΣ - ΓΙΑΝ. 6) ΦΑΟΥΛ. 7) ΙΣ - ΚΕΡΙ - ΗΠΑΡ. 8) ΑΦΡΙΚΗ - ΕΝΑ - ΑΤΑΣΙΑ. 9) ΓΑΛΗΝΟΣ. 10) ΙΚΑΡΙΑ - ΗΡΑ - ΧΟΛΕΡΑ. 11) ΛΑ - ΑΛΣΗ - ΜΑΧΗ - ΑΥ. 12) ΛΕΣΧΗ. 13) ΡΑΦΗ - ΙΟΝ - ΑΛΣ. 14) ΟΚΑ - ΣΤΕΝΑ - ΣΕΚ. 15) ΣΙΓΑΡΑ - ΚΑΣΤΡΙ. 16) ΣΙΑΜ - ΑΜΝΑΣ - ΣΤΟΑ. 17) ΑΡΑΒΙΑ - ΝΙΚΙΑΣ.

Στην άμμουδιά... με τη φαντασία

Τι κάνετε όταν υποφέρετε από άπνεια; Καταφεύγετε στην κλασική μέθοδο του μετρήματος φανταστικών προβάτων με το νου σας; Μπορείτε ωστόσο να προμηθευθείτε από ένα κατάστημα της Ν. 'Υρκης μια «απονομιωτική συσκευή», που απομεινεί τα νανοϊστορικά των κομμάτων στην ακρογιαλιά. Η συσκευή αυτή παύει αυτόματα να λειτουργεί, μόλις επιτύχει το σκοπό της, μόλις αποκοιμηθεί δηλαδή εκείνος που τη χρησιμοποιεί. Αν θέλετε μάλιστα, μπορείτε να πάρετε μαζί κι' ένα ανεμοπτήρα, προσαρμοσμένο σ' ένα κουτί με όζον, που θα σας στείλει στο πρόσωπο ένα πανομοιωτικό της μωριάς της θάλασσας, για να συμπληρωθεί η έντονη πώς βρίσκεσθε σε μια άμμουδιά!

Το μαγικό ΒΙΒΛΙΟ

Παράξενο διήγημα

Ο καθηγητής 'Οπενσάου είχε νοικήσει δυο δαμάτια και τα χρησιμοποίησε για γραφεία μιάς μικρής εφημερίδας, που εξέταζε τα «ψυχικά» φαινόμενα επιστημονικά και αμερόληπτα. Είχε λάβει λοιπόν στήματα να γράμματα από κάποιον Πρίνγκλ, που του μιλούσε για κάτι περιεργές εξεφανίσεις.

Την ίδια μέρα, αυτός ο Πρίνγκλ τον επισκέφθηκε στο γραφείο του. Είχε γενειάδα και καπέλο κληρικού. Του συστήθηκε κι' άρχισε ύστερα την αφήγησή του:

«Ήρθα σε σάς, γιατί άσχολείστε μ' αυτά τα πράγματα. 'Ακούστε λοιπόν.

»Στη Δυτική 'Αφρική, όπου ήμουν ιεραπόστολος, γνώρισα κάποιο λευκό, όνοματι Ουάλες. Ο άνθρωπος αυτός γύρισε άπ'όπου θαλάσσιο ταξίδι του, φέρνοντας μαζί του ένα παλιρό βιβλίο, μουχλιασμένο και δερματόδετο. Τόχε πάρε από έναν άλλο Εύρωπαίο, που τον είχε βεβαιώσει πως όποιος τολμούσε να τ' άνοιξη, χανόταν μυστηριωδώς. Ο ίδιος χανόσα ο προηγουμένος κάτοχός του, έπειδή τον κορόιδευαν όλοι μέσ' στο πλοίο, λέγοντάς του πως ήταν άνοητος κι' εϊπίστος, είχε κλονισθεί απ' τις τόσες ειρωνείες κι' είχε άποφασίσει να κυττάξει μέσα στο βιβλίο. Μόλις όμως τ' άνοιξε, τ' άφισε να πέσει απ' τα χέρια του, πήγε ως την κουσπατή του πλοίου... και χάθηκε ξαφνικά!

— Αυτό εϊν' όλο; ρώτησε λίγο ειρωνικά ο καθηγητής.

— Όχι, δεν τελείωσα ακόμα...

«Ένα βράδυ, κουβέντιαζα με τον Ουάλες, στη σκηνή μου. «Τί μπορείς να πάρω, αν ρίξω μια ματιά μέσ' στο βιβλίο;» μου είπε κάποια στιγμή. «Όταν σήκωσα λοιπόν τα μάρμαρα, δεν τον είδα πιά. Είχε χαθεί κι' αυτός, είχε εξαφανισθεί!»

«Εγώ τώλριξα το βιβλίο μ' ένα χαρτί, προσέχοντας να μην κυττάσω μέσα και το πήρα μαζί μου. Όταν διάβασα τυχαίως ένα φύλλο της εφημερίδας σας, σκέφθηκα να σας το φέρω...

— Πού τόχετε τώρα; ρώτησε ο καθηγητής.

— Τ' άφισα προσωρινά στο διπλανό δαμάτιο, όπου βρίσκεται ο ύ-

»Απαγορεύεται η άνοημοσύνη όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 8 7 τού Ν.Α. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία». Διαχειριστής εταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θησαυρού»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Παστέρ 14, 'Αθήνα. 'Υπεύθ. Τυπογραφείου: Στ. Μπέλας δδός Δύσεως. Νέον 'Ηρώκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετήσια Δρχ. 340.—
'Εξάμηνος » 170.—
Τρίμηνος » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετήσια 5 6 — \$ 24
» Φρ. Γαλλικά 5.980
» Βελγικά 1.100

«Εμβόσματα 'Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταγής και 'Εξωτερικού διά τραπεζικής ταυτότητας προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία» — Σανταρόζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

Το μαγικό ΒΙΒΛΙΟ

Παράξενο διήγημα

Ο καθηγητής 'Οπενσάου είχε νοικήσει δυο δαμάτια και τα χρησιμοποίησε για γραφεία μιάς μικρής εφημερίδας, που εξέταζε τα «ψυχικά» φαινόμενα επιστημονικά και αμερόληπτα. Είχε λάβει λοιπόν στήματα να γράμματα από κάποιον Πρίνγκλ, που του μιλούσε για κάτι περιεργές εξεφανίσεις.

Την ίδια μέρα, αυτός ο Πρίνγκλ τον επισκέφθηκε στο γραφείο του. Είχε γενειάδα και καπέλο κληρικού. Του συστήθηκε κι' άρχισε ύστερα την αφήγησή του:

«Ήρθα σε σάς, γιατί άσχολείστε μ' αυτά τα πράγματα. 'Ακούστε λοιπόν.

»Στη Δυτική 'Αφρική, όπου ήμουν ιεραπόστολος, γνώρισα κάποιο λευκό, όνοματι Ουάλες. Ο άνθρωπος αυτός γύρισε άπ'όπου θαλάσσιο ταξίδι του, φέρνοντας μαζί του ένα παλιρό βιβλίο, μουχλιασμένο και δερματόδετο. Τόχε πάρε από έναν άλλο Εύρωπαίο, που τον είχε βεβαιώσει πως όποιος τολμούσε να τ' άνοιξη, χανόταν μυστηριωδώς. Ο ίδιος χανόσα ο προηγουμένος κάτοχός του, έπειδή τον κορόιδευαν όλοι μέσ' στο πλοίο, λέγοντάς του πως ήταν άνοητος κι' εϊπίστος, είχε κλονισθεί απ' τις τόσες ειρωνείες κι' είχε άποφασίσει να κυττάξει μέσα στο βιβλίο. Μόλις όμως τ' άνοιξε, τ' άφισε να πέσει απ' τα χέρια του, πήγε ως την κουσπατή του πλοίου... και χάθηκε ξαφνικά!

— Αυτό εϊν' όλο; ρώτησε λίγο ειρωνικά ο καθηγητής.

— Όχι, δεν τελείωσα ακόμα...

«Ένα βράδυ, κουβέντιαζα με τον Ουάλες, στη σκηνή μου. «Τί μπορείς να πάρω, αν ρίξω μια ματιά μέσ' στο βιβλίο;» μου είπε κάποια στιγμή. «Όταν σήκωσα λοιπόν τα μάρμαρα, δεν τον είδα πιά. Είχε χαθεί κι' αυτός, είχε εξαφανισθεί!»

«Εγώ τώλριξα το βιβλίο μ' ένα χαρτί, προσέχοντας να μην κυττάσω μέσα και το πήρα μαζί μου. Όταν διάβασα τυχαίως ένα φύλλο της εφημερίδας σας, σκέφθηκα να σας το φέρω...

— Πού τόχετε τώρα; ρώτησε ο καθηγητής.

— Τ' άφισα προσωρινά στο διπλανό δαμάτιο, όπου βρίσκεται ο ύ-

»Απαγορεύεται η άνοημοσύνη όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 8 7 τού Ν.Α. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία». Διαχειριστής εταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θησαυρού»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Παστέρ 14, 'Αθήνα. 'Υπεύθ. Τυπογραφείου: Στ. Μπέλας δδός Δύσεως. Νέον 'Ηρώκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετήσια Δρχ. 340.—
'Εξάμηνος » 170.—
Τρίμημος » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετήσια 5 6 — \$ 24
» Φρ. Γαλλικά 5.980
» Βελγικά 1.100

«Εμβόσματα 'Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταγής και 'Εξωτερικού διά τραπεζικής ταυτότητας προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία» — Σανταρόζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

Το μαγικό ΒΙΒΛΙΟ

Παράξενο διήγημα

Ο καθηγητής 'Οπενσάου είχε νοικήσει δυο δαμάτια και τα χρησιμοποίησε για γραφεία μιάς μικρής εφημερίδας, που εξέταζε τα «ψυχικά» φαινόμενα επιστημονικά και αμερόληπτα. Είχε λάβει λοιπόν στήματα να γράμματα από κάποιον Πρίνγκλ, που του μιλούσε για κάτι περιεργές εξεφανίσεις.

Την ίδια μέρα, αυτός ο Πρίνγκλ τον επισκέφθηκε στο γραφείο του. Είχε γενειάδα και καπέλο κληρικού. Του συστήθηκε κι' άρχισε ύστερα την αφήγησή του:

«Ήρθα σε σάς, γιατί άσχολείστε μ' αυτά τα πράγματα. 'Ακούστε λοιπόν.

»Στη Δυτική 'Αφρική, όπου ήμουν ιεραπόστολος, γνώρισα κάποιο λευκό, όνοματι Ουάλες. Ο άνθρωπος αυτός γύρισε άπ'όπου θαλάσσιο ταξίδι του, φέρνοντας μαζί του ένα παλιρό βιβλίο, μουχλιασμένο και δερματόδετο. Τόχε πάρε από έναν άλλο Εύρωπαίο, που τον είχε βεβαιώσει πως όποιος τολμούσε να τ' άνοιξη, χανόταν μυστηριωδώς. Ο ίδιος χανόσα ο προηγουμένος κάτοχός του, έπειδή τον κορόιδευαν όλοι μέσ' στο πλοίο, λέγοντάς του πως ήταν άνοητος κι' εϊπίστος, είχε κλονισθεί απ' τις τόσες ειρωνείες κι' είχε άποφασίσει να κυττάξει μέσα στο βιβλίο. Μόλις όμως τ' άνοιξε, τ' άφισε να πέσει απ' τα χέρια του, πήγε ως την κουσπατή του πλοίου... και χάθηκε ξαφνικά!

— Αυτό εϊν' όλο; ρώτησε λίγο ειρωνικά ο καθηγητής.

— Όχι, δεν τελείωσα ακόμα...

«Ένα βράδυ, κουβέντιαζα με τον Ουάλες, στη σκηνή μου. «Τί μπορείς να πάρω, αν ρίξω μια ματιά μέσ' στο βιβλίο;» μου είπε κάποια στιγμή. «Όταν σήκωσα λοιπόν τα μάρμαρα, δεν τον είδα πιά. Είχε χαθεί κι' αυτός, είχε εξαφανισθεί!»

«Εγώ τώλριξα το βιβλίο μ' ένα χαρτί, προσέχοντας να μην κυττάσω μέσα και το πήρα μαζί μου. Όταν διάβασα τυχαίως ένα φύλλο της εφημερίδας σας, σκέφθηκα να σας το φέρω...

— Πού τόχετε τώρα; ρώτησε ο καθηγητής.

— Τ' άφισα προσωρινά στο διπλανό δαμάτιο, όπου βρίσκεται ο ύ-

»Απαγορεύεται η άνοημοσύνη όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 8 7 τού Ν.Α. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία». Διαχειριστής εταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θησαυρού»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Παστέρ 14, 'Αθήνα. 'Υπεύθ. Τυπογραφείου: Στ. Μπέλας δδός Δύσεως. Νέον 'Ηρώκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετήσια Δρχ. 340.—
'Εξάμηνος » 170.—
Τρίμημος » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετήσια 5 6 — \$ 24
» Φρ. Γαλλικά 5.980
» Βελγικά 1.100

«Εμβόσματα 'Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταγής και 'Εξωτερικού διά τραπεζικής ταυτότητας προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σία» — Σανταρόζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

Το μαγικό ΒΙΒΛΙΟ

Παράξενο διήγημα

Ο καθηγητής 'Οπενσάου είχε νοικήσει δυο δαμάτια και τα χρησιμοποίησε για γραφεία μιάς μικρής εφημερίδας, που εξέταζε τα «ψυχικά» φαινόμενα επιστημονικά και αμερόληπτα. Είχε λάβει λοιπόν στήματα να γράμματα από κάποιον Πρίνγκλ, που του μιλούσε για κάτι περιεργές εξεφανίσεις.

Την ίδια μέρα, αυτός ο Πρίνγκλ τον επισκέφθηκε στο γραφείο του. Είχε γενειάδα και καπέλο κληρικού. Του συστήθηκε κι' άρχισε ύστερα την αφήγησή του:

«Ήρθα σε σάς, γιατί άσχολείστε μ' αυτά τα πράγματα. 'Ακούστε λοιπόν.

»Στη Δυτική 'Αφρική, όπου ήμουν ιεραπόστολος, γνώρισα κάποιο λευκό, όνοματι Ουάλες. Ο άνθρωπος αυτός γύρισε άπ'όπου θαλάσσιο ταξίδι του, φέρνοντας μαζί του ένα παλιρό βιβλίο, μουχλιασμένο και δερματόδετο. Τόχε πάρε από έναν άλλο Εύρωπαίο, που τον είχε βεβαιώσει πως όποιος τολμούσε να τ' άνοιξη, χανόταν μυστηριωδώς. Ο ίδιος χανόσα ο προηγουμένος κάτοχός του, έπειδή τον κορόιδευαν όλοι μέσ' στο πλοίο, λέγοντάς του πως ήταν άνοητος κι' εϊπίστος, είχε κλονισθεί απ' τις τόσες ειρωνείες κι' είχε άποφασίσει να κυττάξει μέσα στο βιβλίο. Μόλις όμως τ' άνοιξε, τ' άφισε να πέσει απ' τα χέρια του, πήγε ως την κουσπατή του πλοίου... και χάθηκε ξαφνικά!

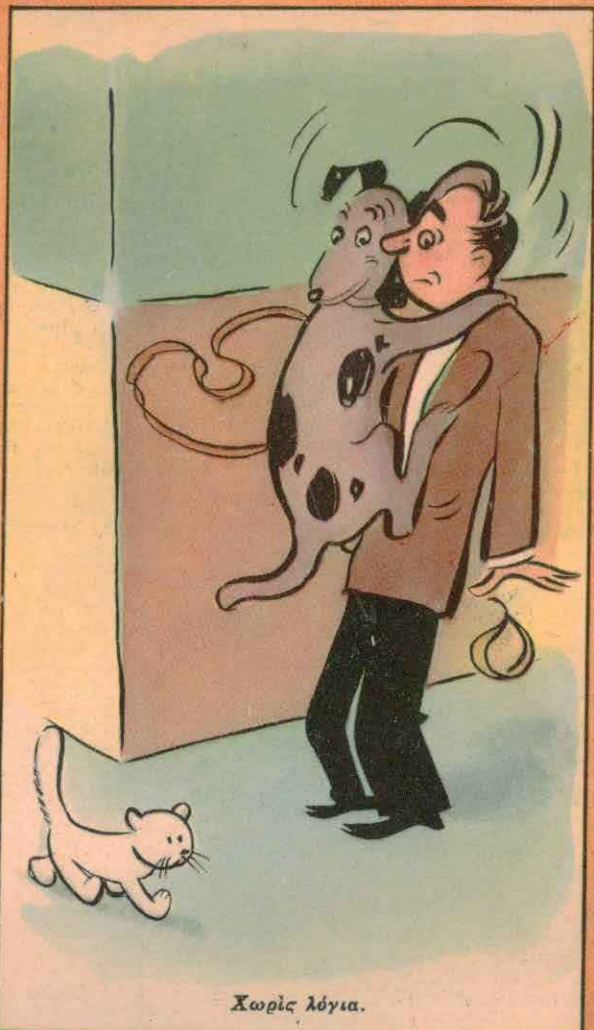
— Αυτό εϊν' όλο; ρώτησε λίγο ειρωνικά ο καθηγητής.

— Όχι, δεν τελείωσα ακόμα...

«Ένα βράδυ, κουβέντιαζα με τον Ουάλες, στη σκηνή μου.

Ζαχαρίας: Μ' αυτό το χτένισμά σου, γυναίκα, μαθαίνω και ιππασία!...

Χωρίς λόγια.

— Δεν φταίω εγώ, κύριε διευθυντά... Οι ανάγκες της ζωής με φέρανε για εκείνη την αύξηση!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἡ κόρη μου σὰς καληνυχτίζει, νεαρέ μου. Κι' αὐριο ἡμέρα εἶναι!...